

صفتا بکرمکاء فضل است سلازونا
بعون شمع کین نون و نون قین

اور در بیکر انفا در دمايش شقایق شمال رنگ بست ازگی و شقایق است

سنوری کلیم کلام و سر و سخن والا مقامه طراز ایش آفریده اوست با ورنه شقایق میلا

در مطبوع می می نشی نوک و اسکا کونرا از طبعش

451

اس مطبع میں، علم و فن کی کتاب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کیلئے جو چاہے ہر سہ ماہی طور پر ایک کتابت کو بھیجا جائے گا۔
 کو اسکتی ہے جسکے ملاحظہ و معائنہ سوشائقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی رزاق کے اس کتاب کو پیش
 کتاب کو پیش کیجے کہ تین مضمونوں میں بعض کتب علم و ادب اور غیر مذہبی اسلام کے رزاق میں تھیں کہ جس میں
 یہ کتاب ہر اوس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کا رخا و سحر و راز کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

کلیات و ادب فارسی

چار دیوان دیوان تھیں اصد و کلام منور
فرمایا۔ دیوان سدا صدقہ غلام بنی۔ دیوانی شکر
ہر کمال ہر چاہیں میں فرمایا۔
دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری میں تصنیف فرمایا۔
کلیات جامی۔ کلیات لایت کے خط پر لکھی
ہوئے جو روپا اس کے نقل ہو کر رہا۔

کلیات طہیری نیشاپوری مع شرح
کلیات طہیر فارابی تصانیف ابان رباعیات
و تعلات وغیرہ۔

دیوان حافظ معشوقش شمع دیوان حافظ شیرازی کا ہے
ایضاً معشوقش مطہرہ جدید بہت خوشخط طبع ہوا کا گندہ گندہ
ایضاً کاغذ سفید گندہ۔

شرح دیوان حافظ - باطل معانی و مضامین
صرفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علی صاحب

دیوان شمس تبریزی از کلام ملی اورزاده
محمد بن ملک و معروف به شمس تبریزی

دیوان مخفی تصنیف مخفی شمس و استاد اهل زبان
تحریرت نام مقام کلاه دار است فارسی

وہو ان خواجہ قطب الدین مہر تاج الدین

کلیات ترین - یک مجله در تاریخ و ادب
 از این سن آخرین شیخ محمد علی فرزند اس مجله میر کتب
 ذیل شامل همین سوانح عمری حضرت مصطفی توابع
 سلاطین قضاة فقیهیه که اظهار دیوان اشعار
 حنفیه در چمن انجمن منشی خرابات فرهنگ نامه
 و تذکره عاشقین و غیره -

کلمات مرزا بیدل۔ اس کلمات میں غلطیاں
 کلمات میں غلطیاں۔ دیوان میں غلطیاں
 دیوان (بیدل)۔ نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی عادی سال ۱۲۸۵
بیاض کلیات کریم گلستان قضا و قضایان
مراثی ترجیحات طلیحات بران خاتم غزلیات تفریق مراثی
غزوات قلعات اباعیات فزایات قطعات طلیحات
تفریحات خاتمه کاغذ سفید مطبوعه ندره

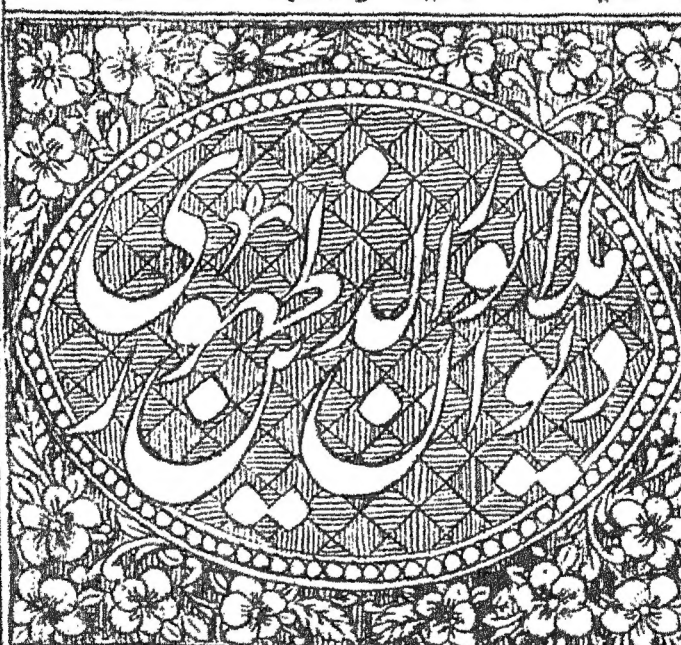
ظلمات نظم غالب فارسی عایینا میرزا اسد
خان سجاد و دهری کاکلمات

یہ لو انصاف کامل از نتائج طبع مرزا محمد علی شاہ
بہرزی مشابہ شعر اے فارسی۔

ظلمات عناصر و درواوین خمر و دلوی مجبو

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

ناور دیو آید لایق و معانی شش تنایق تمثال رنگ بست تازگی و تفتنگی است اعنی

سخنوری کلیم کلام و سر و سخن و الامتقا م طرز اندیشه آفریده است و درین نظم جان میباید است

مطبع می گریه می نویسد و شوق کما یومئذ ان طبع شد

۱۵۹۱۲

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE15914

بسم اللہ الرحمن الرحیم

آنکے خواہر داشت فرورختش اریان
اژگل جنت گریان اجتنابی سیکند
عرصہ بستان پروردی ہوا خویش
صد فراع و عیش را و زولہ بندی آستیم
گریہ خونین باطلی چیدہ در بازار شوق
زہر و برنجل ہوس نے باریمانہ برگ
رفتہ در طوفان عسم بربا و اسباب نفس
چشم رخون کی پسند حیرت افتاد ہی چنین
کردہ دغش سینہ تاریک را خورشید زار
وزر پان قصہ پروازان سخن کوتاہ مانہ
پچھلے زار بران نیست بر خاطر لے

گشتہ و غش آفتاب مطلع دیوان
خار کوئی اختلاطی کرد با دمان
گر نمی آمد بکار گوشتہ زندان
گشتہ بر خوان جگر و اغش غش مہمان
مے چکد یا قوت تر از پنچہ شترگان
لرزہ حسرت چنین گرسیدہ افشان
آرمی آرمی ظاہرست از آہ بی پایان
گر بنیاد می پسند عید ماست بران
و غش ہر قطرہ خون گشتہ عشتی تالہ
زانکہ در افتادہ نیکند عسم پنهان
گشتہ یا و جلد ثبت و فتر زیان

بک		هرزه میتازی ظهوری حرف بیگانه میزن توده بای سس ندیری بر سر سیدان ما		
روز شنبه همه زاید شب آینه ما زهر را کام و بدشکر بوزینه ما پند ز فتنه بجز عکس تو آینه ما تا اگر بسته بود تو گنجینه ما خیمه و داغ تمنای تو در سینه ما با و افزون از این سنی تو در گوشت ما		داغ می لاله و مانید ز پیشینه ما تلنگامی چه بلا نیست کشتیرین بنای در نیاید به نظر هر چه در آید به نظر نقد و جنس آن جان فتنه بیجان گشت آن روز که تا بنده طاعت گشت در خور و جور و جهامه و قایم کرد		
		گر نه اسراف تو میرفت ظهوری از حد صرف اسراف شدی طاقت پارینه ما		
مشبها همه روز است چراغ ست دل ما پرورده ووش و پر و داغ ست دل ما زان گلشنایم که باغ ست دل ما برخیز که شوریده و داغ ست دل ما بر بوی بیت ست سراج ست دل ما از مرمت داغ تو داغ ست دل ما		مهر مست است ای داغ ست دل ما نکنند باز حسد دیدار نداد وز جیب من بخت ایم از خن خاشاک و اعط چکنی دست حدیث گل بسبیل اسید که سرگشته چو زباد نه مایسم هر نشینه که دیدیم فرو رفته بر احوال		
		آینه بی شکل غم داد ظهوری ایمن ز دم عیش و فراغ ست دل ما		
بام خورشید سفال درینایه ما		بماف کوثر نمی از درونی پیانه ما		

<p>قبل اہل محبت شد و دیرانہ ما داشتی کاش در غلہ بکاشانہ ما آشنائی و گران گشته و بگیاہ ما آہ ز بخر چپایے دل دیوانہ ما دار و از تاپہ نقندہ زمین دانہ ما کرده طوفان ہوس گوہر کیدانہ ما گرد و او پر زردہ پروانہ پروانہ ما کہ کند خواب ترا عاشق امانہ ما عیش شایانہ ز ہر طبع گدایانہ ما</p>	<p>عشق آبا کہ سجود جهانی شد ایم اینہم ناز و تکبر ز سد رضوان را فوق از بنی غلط سن بلد بزنجش راز ہا بر سر باز آرند گر نہ ہند آب از شعلہ فوارہ شرکان خاہر و برین ہر مزہ قلزم و عمان ایم شمع از شعلہ حسن تو بر افروختہ است بخت بیدار چشم تو منونی آموخت غصہ فقر مخور ویم کہ آفت او بیند</p>
<p>زندگانی نشود بر تو طہوری تا دوان وای گر جان ندی تحفہ بیامانہ ما</p>	
<p>عجب شغل و گرانست ہنر پیشہ ما غیر شیران ہوس و ہی پیشہ ما کرده پیوزد یا ندودہ رگ و ریشہ ما اینہم صبح کراپناشتہ و ریشہ ما</p>	<p>دشمنی فکر گران و ستی اندیشہ ما بجو عشق درآمد بگر عقل گر نیست بگسلہ آہ چہ در خواب چہ در بیدار شامستان چہا اگر بہم سپیدہ آ</p>
<p>ہر غنیمت طہوری لگستانی شد ہر مانع و ہراسی شدہ اندیشہ ما</p>	
<p>سنا و تحت آستانہ ما آتشید آہ آستانہ ما</p>	<p>عشق آورویے بجانہ ما سخت و در یک و گروا و ہوس</p>

گشتہ از فرق تا قدم یک دماغ ز گبت خواب ناز می قضیہ بہستان بہار رخساریم گفتہ گردیدہ بود ناز و نیاز راحم سامعے دو حسی خویشیم بہ زبان نگار حریفے چند دل بہر بہشت تو پرست عشق آن خامنای خرابیست	بے نشانیم و این نشانہ ما مے شنید می اگر نشانہ ما مشکن طردہ آشیانہ ما عشق تو گشت در زمانہ ما باوہ و نقل آب و دانہ ما گشت رد و بدل میانہ ما چہ گہر ہاست و در خانہ ما کہ ترا آورد و بختانہ ما
---	---

با ظہوری پہ خوش برآمدسم
ای خوشا عیشش با و دانہ ما

خوی تو زبان زبانا را شاہین نگاہ ست امروز گلہا نگ گدایے کشیدیم تا دور رہ گوش خواب بستیم تقریب یزیم رفتی کو خلت کہیں جاسا بود تا دور بہشت از پیسیم نیامد لب و بے نالے آفتاد	دماغ تو نشان نشانہ را گشت شکار خانہ را وانگہ کہ ہنر خزانہ را پیچیم ہم دستانہ را کردیم آنہ بہر بہانہ را و در دامن کہ شادیہ و اہانہ را برداشتہ ام نشانہ را برگردانم ترا نشانہ را
--	---

تقصی بہ کمال از ظہوریست

انکار کن گیسو را	
<p>عشق آورده در ستیز مرا مہر کے راہ شوق میگیرد نفسم طرہ حرف سے بافد بر سر راہ دل نشانیست باشدا از قطرہ کی برون آرد در خون ست سنگ بارانی وہ چہ آسان برید از دو جہاں از نظر بیشکان حسن شناس حصہ کریم نقد و جنس جہان خلوت خاص عشق را بسنگر</p>	<p>کندی عقل کردہ تیز مرا صرفہ جنگ در گریز نمود داستانہای شک بزم مرا جلوہ قدستہ خیزد مرا ویدہ ہائے محبت خیزد مرا استخوانہای ریز زیزد مرا بہ نگہ ہائے تیز تیز مرا ہمہ جانا ز شش تیزد مرا ہمہ از جملہ ایچ چیزد مرا کہ برون کردہ اند نیز مرا</p>
خوش طہوری بنام جویشیا کرده در غوز کے موز مرا	
<p>خواب بادہ سر جوش کردہ مارا زیادہ با دشمن و چ طرہ ہائے وراز ز فرہی بغل در نیاید آسائش چو می بینم تنہا بدرد و خوسندیم درست عہد مبادا شکستہ دل ہرگز براہ گرم روان سوخت بتیابے</p>	<p>بہوش با شش کہ بیوش کردہ مارا چہ حلقہ ہاست کہ در گوش کردہ مارا بر در خویش ہستم آن خوش کردہ مارا بروی گرم ہمہ جوش کردہ مارا بیاد آفراموش کردہ مارا بہرق بنیدہ ہدوش کردہ مارا</p>

بجائے ثناء عشق تو اعلیٰ گردون	بہ نعل داغ تکیب پوشش کردہ مارا
چرا بجز فتنہ پوری نمی آویستی بگفت و گوی که خاموش کردہ ما	
خارا ز دخل صبر سینہ ما عشق بر بند افادہ نشست عشق با نیست عشق افزائی بختناے عشق گردانی نالہ در کا و کا و تیز آہنگ جوہر شاہے گدایان بین خون ابل و فائے خواہد	خبرج را دست در خزینہ ما وانما شرح متن سینہ ما نیت جزا کے قرینہ ما کشتی عقل در سینہ ما وردہای تنان دینہ ما دیدہ درج در خزینہ ما نیک شد تیغ کینہ کیسہ ما
تا نند چرخ را بکینہ خویش بظہور می بگو کینہ ما	
گواہ گرمی خون اغماے پیکر ما چہ نالہای ترا ز کام خشک میریزد شدت کشتی صبر و مشکب دریائی درین عیسیم کہ غلجین کے کند خود را سخن گزند ترا ز زہر لب فردیزد چہ بیکانہ نہادیم سیر بال ششت بر دلست صلاح صلاح پوشان ا	بہر شعلہ عذاران سید محض ما سزد کہ باج ستانند ز دیدہ تر ما وقار کوہ سبک پامی است لنگر ما بقال و فتر ما مال است و فتر ما سباده کام کے در گزند شکر ما بنیر داغ جنون کس نماند بر سر ما تن ست جوشن ماما رکست متفر ما

<p>نشد بگوهر اشک آتشکار جوهر ما منوده عشت به تشبیح جسم لاغر ما</p>	<p>بردی گریه مایه چکه سخت دیدی بجن بهر مدارگ و پنه خود را</p>
<p>مهم توبه ظهور می بکس صورت یافت لے کشیده سسری عکس و سیانوما</p>	
<p>خوش عزیزم کرده خواری گریه میاید مرا حرف بسرد جو بیازی گریه میاید مرا اشک آب شاهواری گریه میاید مرا آبرودی خاکساری گریه میاید مرا از نشاط را زواری گریه میاید مرا کرده طوفان شرساری گریه میاید مرا گوبر و ابر بهساری گریه میاید مرا</p>	<p>حال من سر کرده زاری گریه میاید مرا شاید آب رفته ام و دیگر بجواید بگو قیمتی میوزستم خود را چه حاصل بر بند آتش از سر کشی ترسم دهنم خود را بیاد حرف انشا از زبان افتانده ام بگو زود پندارم که خواهر معذرت را آب بجز در غمی غلبت ز شرم دعوی بیامباد</p>
<p>عاقبت دشمن احوال ظهور می خنده د این نبود اسید و ازمی گریه میاید مرا</p>	
<p>مستی شده خوش محبتی شور و شرم را فتان نعمت رحمت فرد برگ برهم را باشعله کند دست و بغل بال و پر هم را دنبال خود انداخته ام راه هم را دنبال خود انداخته ام راه هم را می بود اگر راه شنیدن خبر هم را</p>	<p>می امان امان ساخته خوف و خطرم را یک تخیل خزان دیده بریانی من نیست پروانه افسرده ام امید که شمع از بهمت پاکاست که در عده گرفت توان بره می پای دیگران رفت قاصد ز تو پیش و گری بیش نمی بود</p>

<p>تا چشم ترم روشنی روز نه شود این نالام از کام دربان برتراود خواهم که کشایم بهرتاشای تو چشمت باز دے تو طوق و گرم کرد بگردن</p>	<p>در خنده بعد بر نشانم سرم را کز دور تو برهم نه فشار و جگرم را از عقد و تنگی بدر آور نظم را ز انومی تو برداشت چو از خاک سرم را</p>
	<p>یار ب که نگردد بدبان محرم نیکان و اگر ده بصدیب ظهیری هنرم را</p>
<p>هر دم بوس بند سخن بر زبان را کم مایه است قصه فرهاد و کوبکن چندان هزار دور و بیو و کرد چرخ الضبان نیست اینم بودن بر آغوش دریا اگر شویم نزار و تعجب دلبر بیرون دل ما کرد و ببری نازم تبارزه رونی پرموده خاطر ان بحث نگه بزور قفا نسل رود ز پیش دربار گاه سوز و گدازیم صفت نشین</p>	<p>مهر بوسه کاش نمی بود بان ما حرف و حکایت همه از داستان ما کردند حسن و عشق قران در زمان ما برداست با تو سود سر کیان ما در قطره که کنار نزار و میان ما جانان قسم نمی خورد الا بیان ما سر سبز یکبار جهان زندان ما شهرت بهر متن خوشی بیان ما گرمی برای داغ سنا ده استخوان ما</p>
	<p>لباس از حرف های گدایانه شده تنی پوشیده بوضع شاه ظهوری زبان ما</p>
<p>کرده ام سرمه خاک راهش را گیر که گفتم فردا نازگرد</p>	<p>دیدم ام جوهر نگاهش را رفت و گشت کرد جلوه گاهش را</p>

<p> کرده در باغ از گل رویش می خورد دست غالباً هرگز نیست از حال دل عیش غافل دست عشق بین که کاه ز با آن قدر کرده ام بعلم نگاه راستیها نیا ز من همه گفت دل باند از کنگری برخاست از خطرسته زینهار می عشق از مردمان میکشان شده شیخ و دلش گریبایت اندازد </p>	<p> خج و اما ان سال ما هوش را آنکه گفتست می نگاهش را دارد آید خوار و خوارش را کرده نیک احتیاطا کاهش را که ز خود کرده ام نگاهش را تا ز کج تر بند کلاهش را کرده ام چین کس آتش را میشناسد فلک پنا هوش را کرده میخانه خانقا هوش را آسمان آفتاب ما هوش را </p>
--	--

شد ظهور می که ایاری عشق

باد حق یار و بادشا هوش را

<p> چه قامت است که حق داده سر فامرا ز حرف صبح نفس کو هست تا کردست به قبله کی بروم کعبه گرنا زبرد سباده سینه به سفتن می بروم محرم کعبه بروم خضر عشق از ره دیر به قدر بیش خود هر که شناسد حسن شون آفت اگر بست خیزگاه تربیت </p>	<p> بکوه کند زین خصل برگ سازمرا بذلت خویش سفارش شب فزایمرا که کرد ابرو او مبتلا که نمازمرا که غمزه سوختن آلاس کرده رازمرا که رهنمای حقیقت کند مجازمرا چه بین بود غمزه عشق خرد اتمیایمرا با خنک طود را آورده استمرا </p>
---	---

<p>بچشم دناز مردگر بخشم و ناز و موم زین مدح شهنشاه نورست این فیض</p>	<p>تو خود بنماز برآورد و دنیا را که طرز نوشده طبع سخن طرد از مرا</p>
<p>برای سینه طوری نیافت کوره داغ مدد نکرد و بیالیدن گداز مرا</p>	<p>بر سوانی حوالت کرد و شقت پرده پوشی را نیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ رویانت</p>
<p>بمکت برست بختان که ده لازم بخت گشتی را سپه و باد هر کو که دوا خرد و کوشی را در آوردم بهیچ خوشی بخت راحت نهوشی را که بر لذت پرستان تلخ نکردم شد نهوشی را که نادان میکند بر شعله خس غلام چوشی را نکردم حلقه بهر گوش خود فرمان تیروشی را در آوردم بزانویش نشیندن تیروشی را خوشامد گوی دار و کند منمی تیروشی را</p>	<p>بهر مروت بهر حاجت که آزاری نخریدم بآن لذت یکدم نوک فیش از هر مرقاش مما می عمر خاشاک سر کوی هوس حسیم از آن ترسم که طوق گردم گرد و گران بشیدن از سخن تافت و گدور قفا شیر فغانی از پستی سخن ناپا ریبارید</p>
<p>سند عیش را شاید ز رهواری برون آری ظهوری در مصاف عم عنوان آری خموشی را</p>	<p>چو عشقها که ندادند نامشکیبان را بخوان کام نشاند بے نصیبان را علاج ترک ملاجست گر لطیبان را که گوشمال هم قدرت رقیبان را که در لباس پرستند جامه زیبان را</p>
<p>نزداده است حق انصاف دل فربیا نرا بآن امید که سازند سیر حسرت شان بهر ششم قدمی رنج کاش فرمایند به فرشتی و جنون عجزم آنقدر خواست مباد پرده برافتد راز عریانان</p>	<p>چو عشقها که ندادند نامشکیبان را بخوان کام نشاند بے نصیبان را علاج ترک ملاجست گر لطیبان را که گوشمال هم قدرت رقیبان را که در لباس پرستند جامه زیبان را</p>

براست هوس کرده عندلیبان را	بغچه بین که ز بوسه دمش امان ندهند
بلا نوحه دهم منبر خطیبان را	ز گوشت تو اگر خطیه کنم اش
چنین که خصم وطن کرده غیبان را	غریب باشد اگر در دلم وطن نکند

پرم ز بند ظهیری زبان خویش به بند
نماده طرف ادب پی کتم ادیبان را

ندانم بسته ترا ز خویش آزادیت دارم اینجا	کس از سن کاران نیست کامیت کام اینجا
برای تیغ خصمی رنگ میا ز دنیا می اینجا	بخز و دوستی از خود چو سوس گشته ام فارغ
اگر محتاج باشی میدهندت مبر دارم اینجا	بیازا هوس خوش مایه دار اند سو
که هنگام تسلط عزل کرده انتقام اینجا	ز دیوان محبت آرزوی منصبی دارم
که میا ز شهادت نامت امان تمام اینجا	بیان عیدی کن و عیدگاه عشق قربان
چو نشیند بر او رنگ شهنشاهی غلام اینجا	تسلطای سلطانی ز خدمت باز میدارد
که غم عمر میگردد و پذیرا توام اینجا	بجوش عشق نگرمتی کعبه خون صان کن در
بناک آستان از آسمان آید سلام اینجا	باب روستاست بر در آزادگان نشین
که باشد قطره را سرشاری ریایم اینجا	نزار در راه در پیچانه غم تنگ ظرفان را
بشرط دفع در بهمن است سخت تنگ دلم اینجا	مگردد عاشقی خربجی نمیداشد چه میگوئی
ز جوش آرزو خوش بچکان گشتند غلام اینجا	ز بس عرفان لبش گاه بروی لبه بینند
تفاخر قاصد خاصان اگر گردید عام اینجا	خود در درگاه عشق جزوی در بغل دارد
فضای هر دو عالم کرد راویک دو گام اینجا	ترا دو آن درازی ره که سالک قطره دارد

ظهیری در خطر خود رنگندی خطر داری

که اینم بدون حیدرم باشد حرام اینجا	
<p>یک طرف نه پرده حیدر اینم ما بیش ازین آشفتگی درو کش گر چه منقلب ز گفتن کرده آهسای قیچی خوش کرده ایم چشم اگر پوشیم رسوا میشویم شبنم در روز کس نشیند گل تا قناسا زیم بپایین کجاست و اما انگشت شهدی کی در در نهاد قطره چندین شوهریت و آنی بر صیبا گسترده ایم جسم گاه و گاه پیش در کمر</p>	<p>عید میخواستیم و قربانیسم ما هیچ کن خاطر پریشانیم ما صد سخن داری ز باندا نیم ما شکر غمهای ارزانیم ما در کین کار پنهانیم ما بلبلان تازه الحانیم ما عاشق پاک گریبانیم ما تلنگار می شکر ستاییم ما عشق طوفان کرده عاییم ما با وجود آنکه عسریانیم ما از ضعیفان نمایانیم ما</p>
توبه فرمائی طهوری از توبه بود بهم تو فکر کن پیشیا نیم ما	
<p>دانت محک عیارها را نه توبه پناه شده سوگند کرده به تیول خود مکرر مهر و زبرافرو و مسده تو دل گوشه کاری از تو دیدست</p>	<p>گویت چسبیده بهارها را بگرفت یست حصارها را زلف تو بنفشه زارها را آینه گنجم انتظارها را یک گوشه نهاد کارها را</p>

چشت بشرا بلیغ دیدن از حسرت مروه غم تو و ادیم شتم به بیقرار کشتی خطه کنار دارد بنشاند صبا به میمانی	منته کرده حسنا را آئین بندان مزار را بر هم زنی شزار بار آرم بمیان کنار بار بر چهره من غبار بار
--	--

زنار ز سبزه لبس نظری بگذارد بحدقه تار بار	
--	--

اشک دیده بر عیان تو من بایم گرچه شکار لاغرم کوشش فرهم بهین صد چو دو است فله بند بر سر خوان احتم دست آفرین صبا بستم از آه بر قفا نام فراق میهم زهر ز کام میسبد در دوار پر بودگان مانده خفته در زبان ریشک بلاست الا مان مرد و صانع جوش ز غم به فرقه آتش لب رسایان دفته ز دوست کار پا چشم ز بهت و جلا پروانه گوش غمنا برده محملش شود	وای که کرده صد زبان شیخی تو وای وای صید کند کرده ام سر غم غم را داود ندای الصلانا له سینه خای را کرده اجاره چشم جان سر غم غم را راه میا و بر لب این حرف زبان او را داره محبت لبینه سر آه نفس بای را با دربی بکاش این غیرت غم تو وای مغرناستخوان من باله اگر باری را تا بکجا بر دشتا ساک سینه سامی را چون زبان در آوریم از غم خود را
--	--

میت عجب که شد فزون حشت عشق مید بر باد و شمشیر	
--	--

<p>جز به بندت ز دفتر خاطر آزاده ما عشق ساقی شده معنی بآن سرتاسر بر که حق به جان قاصد دل گشته روا جلوه و لبا به عشق تو در پیش و پس اند عیر آن سینه نزار که مهتاسازو ز هر را سوده شود خیمه زبس سجده سکر فلک از دوشمنی خاک سناوان بر شد</p>	<p>غیر نقش ز پذیرد ورق سادۀ ما که شود شور تمنا نمک بادۀ ما ایمن از راهنزلان باد فرستادۀ ما پیش پیش همه از دست عیان دادۀ ما چشم پر داغ تو دار و دل آمادۀ ما گر کنی پاک لب از بادۀ سجاده ما نزد بدست بر خاستن افتادۀ ما</p>
<p>مشورت بادل تنگ ست فلکوی عشق قال بکشد و عسم از دفتر نکشاده</p>	
<p>نیست جز نمی کشی و ز نو دوشی چاره مرا رفتن از پای سدر کرده نشستن بوست فازم از گل باغ ویش نشسته اگر دارم پیش من چاره مرون چه بلا آساست تا توان گشته ام سنگدلی بهیسه آنکه ضد بحث در اثبات قبولم کردست آه از آن اشک که چون وقت تا شایید</p>	<p>پار ساقی شده رهبر تو بیچاره مرا نموان ساختن از کوی تو آواره مرا نیست امید و قافا از تو جفا کاره مرا اینچنین ساخته بجز آن تو بیچاره مرا بستر از آهن و بالین سوزان فواره مرا باورم نیست که رو ساخته یکباره مرا آید از رشک شود مانع نظاره مرا</p>
<p>حقه شوق جو کردیم تلور می تقسیم چو پاک ترا سینه صد باره مرا</p>	
<p>بشیر منم خرامید بخیر ما</p>	<p>کم از کسی کس نیست تقصیر ما</p>

<p>خوابی چه خوش کرده تمیسه را نشسته بر دگر در بنجسه را خطایست در سنی شنگیر ما بلندست در سنی شنگیر ما چنین کرده ارشاد ما پیر ما در انشای حرف ورق گیر ما نگویی اگر عذر تقصیر ما</p>	<p>صد اکت ز بهر خندان گیر یرون جنون هرگز این تازه روی نداشت کمان خرد از زده انداختیم بشود زود کو تا به ریج سنسر لبش جوانان جوان مانده ایم زبان دگر و ام کن کو قسّم تو خود شرمساری دگر میسک</p>
<p>رد دیوی تشنگ پرور رنگ لعل ظهور می محال است تمیسه را</p>	
<p>ترک تربیر علم کرده بتدبیر ما پیش ازانی که دوی خجالت تقصیر ما نه پند نرین دم تقبیر ما که نیکو دهم دور تو تشبیر ما واعظ از قصه جوئی شکر شیر ما وادیس تو نه ز سالی سوزید ما داده دیوانگی و عده زنجیر ما تا تسلی اند پر ششم سکون گیر ما</p>	<p>هوس گنج برآورده ز تمییر ما کم از انتم که در معذرت تم باید زد زلفت سودا تو خوابم ز سر پرده چشم سحره عیش و طرب چون گران بودم تن پرستان دگر اند چرا از آب مرشد میکرده عسم چو می خالص داد اگر این پیش زلف ست فنا خواهر کرد در گدشتن نتواند نگا از کشته او</p>
<p>و پرو کن ریش جگر خوب نمک و نه شد میسر و عاقبت این شور به کشمیر ما</p>	

<p>بریا تو زهر با شکر با بے عشق تو مرده زندگانی پروانه آفتاب آراست راحت به ناله بالمش نرم گنجایش دیدنی نماندست عشقم بحضار خود درون بود گاہے کہ کتم و مایه و شام کے وصل بار مغانی آورد گوشے بکثای تا بگویم</p>	<p>بے روی تو شام با سحر با بریا ہو اسے ست سحر با از شمع رخت بشعله پر با زیر سر داحت از چکر با بر بستہ زویدنت نظر با آوردہ بروم از خطر با وم بر نفسم و دہراثر با در خود نہ کنند اگر سفر با از بخیران شنو خبر با</p>
<p>یاد تو ز خاطر مملو رہے و اگر وہ بروے غلہ در با</p>	
<p>کتم در عشق کتب خانہ خود کوہ دہا موزا پہل مجنون برو و جلد بستم از نم مرگان چو قاصد میفرستم آنقدر فرصت نمیدام چراغانی کنم ہر شب با ختر مایه و داغ دل نہ تنہا عشق نامست بنگین دل ہوس کہ دم جنون پوست پوشان ترا مغرور گریاشد زو زو بدلتوازت تالا از بیدار نیتان شد</p>	<p>بیاموزم طریق عاشقی فریاد و مجنون بیل گریہ خواہم داد آفرینل مجنون را کہ از خون جگر رنگی دہم در نامہ مضمون باین در شبہ از رشک ارد داغ گردوزا ازین حسرت نصیبی کردہ ام ہر قطرہ خور رسد شان گرفتند از خیرگی رپست مجوزا چنی خواب و گرافناہ خوان کردیم ہنوزا</p>
<p>ظہور می چشم ظاہر ہم ز عکس در جلا داد</p>	

که از دواغ و طم آنینه کاری که پیوسته را	
از تاب سینه مشعل بر آورد دواغ ما مرهم در آتش کبابیم از شتر خود را بهار ساخته بیرون زدیم دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم گردید بخت نیزه های یون فر عشق از چشم پر خار تو در می قتاد و ایم	عصر صرطیا سچ نخور و از چراغ ما یار ب که بیج سینه نسوزد دواغ ما آفتد اگر گداز خزان ابا باغ ما سودای طرح کرده جهان دواغ ما گیر دهای فال گلبانک دواغ ما ستی بجا قطره چکاند ابا باغ ما
از جان افغان طه‌رک نشانیست هر لاله که سیدد از باغ دواغ ما	
عم ساخته نیست بهت ما را بیفانده پامال گشتیم بر نونه زیر دیم گرفته است در بهت خشم فلک نزارد اقتاده هزار عصه بر بهم ساقی گزک گزیدنی بخش آورد و بدون زنگ تنبیر	خوش کرده و فاسکت ما را دستی نگرفت دست ما را افغان و بلند است ما را دوران می یک شست ما را مژده دل عسم پرست ما را یک ره لب بوسه است ما را دردت رخ زنگ است ما را
کنایه خدنگ کین طه‌رک فرسوده ساد شست ما را	
کرده ام محرم دل نمزده غماز ترا	هر زدو گو ساخته ام چشم سخن ساز ترا

<p>خیر رسوا نه مست و محرم را از ترا کز نیاز و گران باز دم ناز ترا می خنم طبع و چنگ ز جگر باز ترا خوش بر انگیزه ترک قدر انداز ترا عزت و قدر در گداده حق اعجاز ترا</p>	<p>جز نبیه و شمشاد بشند شراب و عسل تو زور زاریم به بین قدرت عزم بگر سایه گسترده همان فکر شکاری دارد زن کمانخانه ابر دست قضا صید کن تو بدست نام کنی زنده سیما بر ما</p>
<p>شد ظهوری تو پامال فلک گر خواهد نمواند که کند سیر افزا زما</p>	
<p>که کشد از جگر رگ خون را ارزشش افسر فریاد را آب تیغش ز بانه خون را تاله در تاله جست قانون را گریه ترک زده نیل و جیون را شب چو آرم بگیرد گردون را از صبا خاک پای مینون را که ندانند رسم و قانون را برو با خاک شک قانون را</p>	<p>ما زدم آن جادو پیر افسون را نه پسندد گدایه نفسینه بیکند تیر تر بهجت عشق نغمه بر لب گریخت دلم بر لب شک ما چه میخندد خنده صبح را آب دهم چشم لعل به سحره طلبد رسم و قانون جماعت دانست نوازه از گنج فقر مایه نداشت</p>
<p>رفت دل از برای پس ندون بظهور می گذاشت بیرون را</p>	
<p>در خرمن عطش زده برق سحاب را</p>	<p>آباد کردن عشق تو جان خراب را</p>

<p>کیمیدن است گفت یک شهر جان دل تاب که خرابی صد خون مرا بست تا است بوسه روز جزا منت بیا بخشیده اندر نوازل خرس مگر بهران ندیده غیر چه داند و صانعیت بر شعله نگاه نه کردیم جان بسپند روزم سیاه کرده ماهیت که غمش بر هم نیز نه شب دیده که شکر شک تیز است آتش ای دل دیوانه دورتر</p>	<p>لطفت بردار ز عارض نقاب را گذار زیر کاکل بر چرخ و تاب را خواهم لب چشنی جزا می شراب را از روزگار و وصل تو فصل شایب را از عدل شاه پرس دیار خندان را دل سوخت بر محفل احتضار را آتش بخانمان زده اند آفتاب را المان ریزه در آت پهلوت خواب را بهشدار تا مسوز نشانی کباب را</p>
<p>عشق معلومست ظهور کورق بدر در نقطه مطالعه کن صد کتاب را</p>	
<p>هوای صبح بخشد تازگی گلماهی خرم را سر دعوی چو در بازار سودای تو بکشایم ولی در بهسری از کار خود بیرون نمی آید مشقت بر شفت دشمنان تشنه لب را بر سعادته که زهر دل گزاد کام جان دارم ندارم طاقته و آن کتاب پند میوزد</p>	<p>چه نسبت با گل پر مژه فیض شبنم را بیک غم غنیم دانه مشرت و عیش و عالم را سلامت داریار ب در با طره و بهار فراغت در فراغت باد سیر بان فرم را که مغز استخوانم میگذر دافعه ارقم را ز دلسوزی خدامم و دم گردانا دمم را</p>
<p>خلوت می مژده بر عیش مدد بکشا آغوشی دلنمیده خوش بدوست محکم دامن غم را</p>	

<p>ناله اینچویم حیب در و گردون را ایرود روی چشم نه بیا با افتد خواستم از اژدها شد گرم نه شد میوانم بی پاره صد انمی سازم در ره بختیان سد کند رکاست هر برونی بدرون آمد و بانگ سدا مخودر لذت کیفیت او شاه و گدا یکم لاغوی خویش بعد خنده ننان</p>	<p>گریه سردا کنم و بجه کند بانون را رو بر کرده بهر گوشه دو صد حیون را چند پیوده در آتش سنگم مضین را عقرب بچه فکندست بزرگ افون را کرده در گوشه نعم شوق جدا افلاطون را بیم دارم که بگیرند ز من بیرون را داوه زهر تو عجب چاشنی افون را تا نمایان نه کنم فریب بیون را</p>
<p>عیم آری نبی رانده ظهور می از لب نیت در کام در زبان جا چو چون را</p>	
<p>آورده ام پیش نظر بهر گوشه صد گلزار را دارم هم پیکان او میرد رنگ سینه ام ایدل در بیگانگی سیزن که با و میکند ز بنیر میاید و گر کاگل میفشان بر کر این شعله که کانون جان میسخت بر آسان در مهرت ای برهن دیگر در عوی من دامان بهرم گشته تراسی شیخ از من گذر</p>	<p>تا برای سپا دل خوش کرده ام یکنی را چون پیش آن سازم نشان این خنجر نگار بهر چه کردی آشنا آن آشنا نیز ار را از پرده می افتم بر در پرده کش خمار را در هر شهر دار و دهان صد دایع تشو را تسبیح را بتان من تسلیم کن ز نثار را آلوده چون سازم و گرا تو به تنهارا</p>
<p>ریزد ظهور می از زبان این بهر در کام جان تخی گراید بر زبان صبح مشک گفتار را</p>	

مخوہم داوروز شکر زکعت دامن خود را گل صد بوستان از سبب گریه وین ہم نشا پنی نظارہ از گلشن دوانم صد چمن سرین چو از دل سمنی خوبان حکایت رسایان برست آرزو داین بخشیم در خاطر ہیستم توانم آن قدر در مہربانی ہم رہی کردن	بینیم تا کف دامن گل پیراہن خود را کہ از دواغ محبت گلبنی کردم تن خود را چو آئین بندم از خاشاک کی گوی گلخن خود را مگر ہم خود کنی تعریف سنگ دامن خود را کہ میردم سجا برق حسرت غمخ خود را کہ بہر خاطر او دست دارم دشمن خود را
--	--

نذاروغالباً آب مردت تیغ بیدادش

ظہور می برکشی تا کی بسرت گردن خود را

یار با شری دماے مارا انذک رہے ستمگران را خوشحال وصال کو کہ دارو در سینہ نفس بناند و تواخت فریاد کہ خوش فرد گرفت ست جان فرس رہ خیال او باد سرکوب نزاکت سمن کرد	صبرے دل بستہ مارا انذک بختے وفاے مارا در قلمہ مایہاے مارا دشنام کہے دماے مارا پیگانے آشتاے مارا دالتہ رہ سراے مارا خار رہ عشق پائے مارا
---	---

جان درہ عشق کن ظہور می

ضامن شدہ بقاے مارا

گریہ خموش کردہ دیدہ مارا نکین عشوہ بہ شور آورد	شستہ نقش جبریدہ مارا ہوس آرسیدہ مارا
---	---

<p>شوخ عاشق ز دیده مارا خامه لب و دیده مارا پشت دست گزیده مارا پشت از غم خمیده مارا دل بجران کشیده مارا جان برب رسیده مارا</p>	<p>یارب از صید غیر در گدازان ریشک با سکوہ ہر زبان نکند اشک خونین چہ خوش خیالی بست کو چنان شادی کہ راست کند آہ اگر وصل در بشل نکند وای گر باز بر نہ گرداند</p>
<p>رہ طواری نمیتوان بستن رگ صد جان بریدہ مارا</p>	
<p>میشا عاشقیت بر جسم ما اگر آئی بسیر عالم ما خون چکانست آہ محرم ما چہ ضرورت چشم پر غم ما گر نمیشد شریک بانغم ما نسبت روزگار در دہم ما عسم مارا گزیدہ مرہم ما شاید آید بکار ز مرہم ما</p>	<p>میکشد سوزناز ماتم ما از تماشای جان زہرہ ہنرمای راز در سینه میکند سوراخ از برای طراوت گل روی عیش این تہ از کجا میداشت گشتہ باز لبت پر شکست درت در دگر در دوا نمنے گرد لب خشک نگاہ میدارم</p>
<p>با ظویری غش نشد رام بے سبب نیست از خود این دم</p>	
<p>کر کشد شعله از قف تب ما</p>	<p>پر تزد مالہ سر از لب ما</p>

پشون فغانه دست نیافت فغانا جلوه غیر خواهد داد بر خوشی زدیم اگر نه زند مطلب خویش در میان شناد زیور گردن گرفتار نیست ورقه شرح عشق می پویم میتوان ایچک بقول آموخت کار بر مایع که گیر دنگ	کوتهی بر درازے شب ما سینه بر سنان یارب ما درد انگشت ناله بر لب ما با اجابت دعای مطلب ما طوق سودای سیم غنیمت ما برده تحقیق پے پدرب ما که در خویش را بکشت ما آن کرد شد وسیع مشرب ما
--	--

با ظهوری نگشت است فلک

داوا از دست طالع چپ ما

هموار گشت خوش بره دین معاش ما چند آنکه پامی سیر و گشت آرزوست کلیک ناخن زده بر لاله طینه رنگ معمور مدعی که نمان ماند مطلبش بار امید وصل چه سنگین بسته اند با اهل رسم قدرت همایه نبود اطلس نشان ما ز سید پیش نازکان باید هزار گریه با همایه کرد پهلوسه چرب کس به نظر در نیاوریم	کردست ریزه کاری بابت تراش ما از تخم حسرت رفته اشک پاش ما خونایه برای گشت دل پر خراش ما مار اخاب کرد بتامی فاشش ما ترسم که در تلاش نیرد تلاشش ما آمد برون ترکو چه عادت معاش ما جانناے فدای مشتریان قماش ما کاید بنی بلب انتقاشش ما زیرا که هست از جگر خود تراش ما
---	--

	<p>برخوان در چشم ظہوری نکشت سیر گو یا بقدر کاسہ نہ بچشتند آتش ما</p>	
<p>ہم زبان گشتہ اشک بآب ما دقتر حال نامرتب ما صلح کردست خندہ بآب ما کار خود کرده آہ یارب ما سوخت ہجران در آتش تب ما کرد گردون تبار کوکب ما گاہ دامنش فشانی شب ما</p>	<p>بمصول آشناست مطلب ما باز شیرازہ بہتہ رشتہ وصل گریہ گوشتنہ کن زویدہ دگر حاسد ان یاربے دارند وصل آہے بردی کار آورد ماہ فیض سعادت ازلی میش صد روز عید رفت کرد</p>	
	<p>گر نیکو در قرب او حاصل کی ظہوری شدی مقرب ما</p>	
<p>خاک پائے کسی ست افسر ما فانغ ست از دہاں افسر ما آرزو کردہ طمع دقتر ما زودہ در شعلہ عوطہ جنگر ما مہر داغ ست زیب محضر ما برینینہ داز برابر ما ول مارا چہ کردہ دلبر ما از خشم مرا ہم بردن بجز ما</p>	<p>بدو بر عرش سہرورد سر ما شرف وصل بر تو افگشت کلک حسرت رستم نمیرزد شوق در عین دامن فشانست گشتہ سوز و گداز بر ما خستم آنکہ از پیش مانے گذرد شکن طستہ از گرہ خالیست خدا ی مدعی نے آید</p>	

	<p>رو طه‌وری جلای آینه ده تا پینی صفای جوهر ما</p>	
<p>در ماقبت ز تنگ بیند بای ما خوش کرده جا بقا بجو از قنای ما کاهی ست در برابر کوهر جایی ما بیگانگی ز حد بند آشنای ما گاہی کرشمه گر نکند رحم دای ما دشنامی از لب تو بجیب قنای ما در گردن نگاه تو صد خونهای ما خالی سباد بر سر کوی تو جایی ما</p>		<p>آورده پنے غم تو بهشت سراسی ما بر غناست از خزان بهستی صغیر چند از بارخوف ماست نین گرچه در شب رسوا شدیم راه کمانا کثاده شد نیزین تیغ کیسند که بدست تغافلست پیش کریمینیم شکایت که سر نزد خوش آشکار تیغ تغافل زومی ماند فکر سفر ز شک سری میکند بدل</p>
	<p>جانت بلب رسیده طه‌ورک ز جور او تا گاه شکوه نه کنی بے رضای ما</p>	
<p>عیش آزاد کرده دل ما رفت افکند به مقابل ما ورود پوار عیست حائل ما بر دم خنجره تو بسمل ما غم بود و نبود از گل ما دارد از دواع طالع دل ما سخت تر بست تیغ قاتل ما</p>		<p>ای ز رویت بهشت منزل ما چشم بر هر طرف که گردانیم دیدۀ بر بزم نئے زنده حیرت بست تقدیر بسته روز از دل تخت خورشید و دستی بر چید بر دل ماست هر که ادا نیست عشق را نیز کشته بیستم</p>

جان ددل ہرچہست میگید	در بہای نگہ مقابل ما
پای مارا روانی دگرست	آخر آخرت مندر ما
عالمے راز ہایاے جرس	میدواند یکبہ محل ما
از سنی دوستی نوری را میدرد تو بہ مشیج عاقل ما	
ای وصل تو اصل زارے ما	عزت شدہ از تو خواری ما
گوینج برو کہ کرد راحت	از داغ تو نبہ کارے ما
لطیفای سعادت است این داغ	بر جہہ دوستدارے ما
امید کہ روز شدہ بخشد	مارا با میدوارے ما
حاشا کہ نے دریغ دار اند	از مزاج خاکارے ما
ترباد سر آستین حقوے	از جہہ شرمسارے ما
روید ز عیار رائج	از سکہ کم عیارے ما
آرام برائے خانہ گرد و	در کو چہ بقرارے ما
ستی و جنون و جرمہ نوش اند	از ساغ ہوشیارے ما
ایمن شدہ از خطر ظہورے آرمی شدی زینہارے ما	
ای نعمت تا ز پرورد دل ما	ز ہر چشم تو شکر دل ما
جان فدایت کہ با ہمہ شوئے	ز دی از برابر دل ما
عشق ہر ختمہ کہ بود گزشت	بار فضل ست بردار دل ما

<p>کشتی صبر لنگر دل ما چاره چاک در بر دل ما ز پنهان گویا دل ما</p>	<p>فتلزم شوق و موج عشوه تو در انزل کرده حسرت تیغ نگه در گرد گذاشته</p>
	<p>ای طووری مرد که غوغا عشق آورده بر سر دل ما</p>
<p>از جبهه گل سجد کند خار و خس ما در سایه سر سبزی غنچل چوس ما بال و پر ما بر سر کوه قفس ما نگذاشته از امر تیر و سترس ما شکله بلندی زده بانگ جرس ما هر جا که قدم پیش بند لمشن ما آورد و سنگ نقش سری در رس ما</p>	<p>عشق آمد و سپهر رخ باشد گس ما هر جا که بیاریست بر آورده سر از خاک ای فاخته پرواز چمن از تو که گردید سلسله رده سدره امید گزینان صبح حرم وصل و دووازی فصل فرش ریش از فرق قبول آورد اقبال دقت گمان زیم به نجیب هر کام</p>
	<p>نیخواست که صدر مرعده از پیش فتنه پس ز دوست طووری بستان فرس ما</p>
<p>بگذر که غریبی میکند تمسیر ما صبح زو کام مشد گرد و شکبیر ما بچه توفیق درومی شد گریبان گیر ما فال و انع دل بر آواز لب تمسیر ما روا اثر دیو زو که از آه آبی تاثیر ما</p>	<p>باز میر قصه خون در حلقه زنجیر ما بسنگردید غنچه عشق و رخسار نیکوخت بیب طاقت از جرم پاک ار در برسان شب سر انواب روشن شد ز شمع و دوتی ای دما بید تنی تا پست گرد می بود</p>

<p>خوش کمان کینه بیگانگان زده کرده اند بچکس عمرے باین تلخی نزار و غالیاً تازبان مدعی پیشه سندان کا شکے با وجود این جنون رسید سینه مراد</p>	<p>دای گریاشت مرزد آشتانی تیر ما داینه تم کرده زهر حسرتی در شیر ما غسل میدادش بآب قهقهه تکفیر ما بافت دست عقل دام از رشته تیر ما</p>
<p>شع تعریف شبتانی ظهوری بر فروخت صیحه خورشید و نه از شعله تقریر ما</p>	
<p>عشق کجا که تا خور و خون امید و بیم را ناز دنیا ز عمرها زور هم آورده اند بر سر کوی یکی گرد ز رخ چو رویدم نقب بریده بر بکر حسرت یم غنجان نیل شرک ماگر بر سرشت مشرود شد نم دیده شک تر ز غمت گریه بیشتر پا بگلیسم کش دلا طور کجا و ما کجا در ریش ز خود سری کار مصافقا ده پس</p>	<p>تازه کند بر شمنه دوستی و تدبیر ما نیست حریت عجزنا سر کشی اغیثم را دیده ز درد آسستین خون فگند نسیم را گریه به صرفه دانگن کو سر گنج سیم را بخت ز تار آه ما یافته این گلیسم را فاقه بشور آورد و مکرست کریم را آده سنگ رو بر ستمش کلیسم را قرب بنام ماگر پیش برده نسیم را</p>
<p>ریش گرفته رخصتم لب نکودند استم نیست ظهوری دیگر زین نه ندیم را</p>	
<p>دماغم بر نیتا بد خون سپید و بر تارا نشد از تن باد آه ماه و بهفت طولانی بحسرت قطره بر خویش ارکشا سینه می جید</p>	<p>جنونے کو که در زنجیر پیکره و صحرارا سر شکے کو که گردابی کنه امروزد و فردا اسیدش در بغل زمین تنگ تیر خواست یا</p>

<p>دو عالم بویست ما قیمت یک جلد و پنجاه دعا و حسرت و شتام می سپرد و بیهوش بنگ نفس نام ساخت با خاک سر کو کجا دل بست بر راحت باین بودگی کرد برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم هلاک غارت آرام و زرد اندکاکان</p>	<p>که میگوید جواب عجبی عین زینت را گره شکر گوشت در سینه اعجاز سیاه را بهر جای مردم از فخر بر سر سیم پا را نکردی رسو اگر در خویش و آتش سینه پارا اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه ما را دلا اگر شناسی نزد خود بشناس کالار را</p>
<p>بیال دل فوری بپوش عشق پرواز که کجشک حنیض خود شمار و اوج عفتارا</p>	
<p>عشق تبان سرشته صفا و درشت ما عاشق کتا به گشته پنهان طاق عشیان اسی آنکه اگر از رستم جبهه نیستی با جور عاشقان چکند جور زاهدان تختی که گریه کرد بلبلان با پای گشته خاک خاک نه گردید آرزو</p>	<p>از صبح کنبه تا فتنه شام گشت ما این رتبه حکایت زهر سوزنشت ما خطی بر آوریم که خوبست زشت ما خون بهشت زاهدان کشت ما در فصل خنده قهقهه روید ز کشت ما در کلاه و وصل رکن نشین با کشت ما</p>
<p>در بر رخ فراق تلویحی بر آوریم از آب و وصل نکل شده چاک شتر ما</p>	
<p>بشک انکار شده اشک از لطف نظار و آرزو چشم زد که رنگا بان نه کنسم خاطر از حال دل با دیده بیان جمست</p>	<p>شعله و بال سمن در شده خوار و پرده از گوری بافته رخسار و کار خود ساخته ز آوارگی آوار و</p>

<p>شیشه او نموده پهلوی از خار ما کرده بی طاقی این شکر در باره ما نیز دره تماشا تو قفلاره ما چشم بر بنجه پیکان جگر پاره ما گشته افتاده پشتم شیر مستکاره ما</p>	<p>خنج و رکیں ضعیفان نشو و صلب چنین میتوان یافت غرض تربل سوائست نمکد شوشه من تو اگر بدرستی شست رنگان کساندارم ز او که دوست رحم گاه به پشاعت و درجات میزد</p>
<p>لذت کو بگریافت طهوری که ر بود نسمه از نقل طربانه میخواره ما</p>	
<p>پیش ازین منافع نمیداریم کار خویش را کرده ام فصل تماشای بهار خویش را گرفته تشریف هم به اعتبار خویش را خوش فریبه داده امیدوار خویش را پر شش منزه پریشان دوزگار خویش را پاس میداریم ماعد و قرار خویش را انگوشک از گریان اغدار خویش را پرسته برواغ کار بهیامدار خویش را رحم پرور کن جگر گاه شکار خویش را</p>	<p>ساقم از کار مغزول اختیار خویش را از خزان مرگ گلزار حیاتم اینست نکبت خواری نپذیرد کسی را غیر من دوره به خورشید آغوشی بمرت کرده باز میتوان افتخارندگان چنین لفه بر صبا با قرار و عهد تو یاد گیر کسی مارا بچار سینه دیگر ندارم زود تر بیرون فلک ترسم از بی طاقیتها ناگهان جوشی نسیم غمزه صیاد تا که بر زمین خواب داشت</p>
<p>در غبار کونی غم روز طهوری گشت کم آستینی بر حسین کش خاکسار خویش را</p>	
<p>تا شاد در تماشای تو حیرت کرده حیرت</p>	<p>دل از اغریشه وصل تو عالی کرده هست را</p>

<p>کجاسی قضا سیرت دل را با آن بستی ز تاب در دو کاهی گشته ام در کج مبتیابی خراش سینۀ را اگر از شکاف سینۀ بنایم سلامت از همه راهی بود که خبر خوش باد اگر میایدت در کوچه آسودگی منزل نگهدار و خدا صبر دل من این دوشستم شراب عشوه چندان کرد ساقی دوشن کلام بنام چشم مستی را که هر ساعت ز بهیاری</p>	<p>بنو دیوانه از خال تو گردام محبت را بزد و بر آرزو دل میکشد این کوه حیرت را ز دندان نجیبا بر لب نم ابل ملاحت را اگر واقع خود از ما هم سلامی سم سلامت را بدون ریز از سراسر لب زشت هم عادت را باشک شوق از زجر خال این گریه است را که از مجلس بدون بدوش بر دم صبر یافت را کند خاطر نشاغم منی لفظ مروت را</p>
---	--

ظهوری شمه از حال زار خود کجا گوید
نگینا ز اگر در یک حکایت صد حکایت را

<p>بجو نم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را بلطوبه قاصد نازم که آب تیغ بیدار دهن چنین گر بودم امر در حسرت رحم ننماید گرافته از ملاحتا به خوابان شور در لبها ز آتش پاره دارم چنان به گمانه گرمی چرا سنی مثال مردم از بهر دوشی صورت ز طعن خویش و پند آشنا جان رو طعن کار</p>	<p>با انصاف آشنائی با دوشوخ بمرت را دو اند در رگ دلی ریشه نخل محبت را بجون آغشته خواهم کرد فردا کیاست را تو رجمی کردی از رشک نم جان ملاحت را که در پیکان نام میگدازد خویش نصیحت را بهین بهتری دارد مجاز با حقیقت را سوافق ساز با طبعم خدا یا آب عبرت را</p>
--	---

کجا از عهده ذکر تنبایش بدون ایم
مگر سازد ظهوری سیه گردان شکب ترا

<p> بیا یا رب نایب طالع مار و درگاری بز این تو نیز در دفع سیه بخت نیباشد تجشده صفت اگر قوت چنان روشن بند شده صید ایدل ز حنی نجران دیده شد یرای حبیب بخت ای صبا گر از گستانی باین نمیندی هرگز بنزدیم اشک گلگونی میا کرده رشک آلوده و صلی طالع شوم بکام اثر دهنی عیسر تم آوست بد عهد </p>	<p> که مینید و رنجل مثل ترنا نو بهاری را که از زلفت تو بر بازوی جان بنیم تباری را گدای نا توانی بار عشق و مهریاری را چه میازی نگاه آلوده قرآک سواری را نیاری دامن بگل چه پانغ مشغاری را شبه شاید که گیرم در خاک پانگاری را بزهری میخشم ناچار شد تو تنگاری را بنغمم داده سر خوش حسرت امید خواری را </p>
--	---

نظوری کوی میگیرد سرانچ چهره عالم
نیم دشت غم هر جا بر انگیزد عیاری را

<p> بهار آمد بخون دیگر بهر امیر و مارا بکوشش نیست ممکن رسته از یاب چین کنند زهره بر خورشید می پیکش نگر بشرط کار دیوست رازینجا سحر بید از خود فنون پرواز ترا از عشق در عالم نیباشد درع را نزدیک گیری تلاش مشیتی بین ز شمشاد تو گردیدست ثابت جلوه پرواز برای حله تاب رشک خواهد یافتن دروغ ز خاک میخون قربان گشت گانت که ساهم </p>	<p> خوشی باز بر بهنگامه بندی داشت شکیبای که تواند کرد نامح ناشکیبارا بلوفان محبت قطره شورا نذر یارا ترنج و تیغ را نامازم چه رنگین کرده سودا دم طفلان نادان میدمد پیران دانا را نهال عشوه ساتی چه رسوا کرد فتوی را خود ز دید و در خود سرین از شرم دعوی را ازین زبور که آید ز نهالت داده یبارا جلای حیرت بخشیم مگر چشم تماشا را </p>
---	--

ز بهی خجالت بر اوست عرض انجم پرده شد آخر ظهوری روز کردی از چه زخم مرهم مارا		
ز بیماری چه راحت پهلوی بستر پستازا نیمه شود ز کام شد خوبان لذت پستازا ز جنبشهای مژگان سرسایان دان کرد کشیدی و ده غیرت نامهای تلخ از کام سبک روانه در بحر نعلین دل خود بر کن در آن صحرای سبزه دو سمنه رشت خاکستر سجود تا شود بر جبهه تاوان کیهانی	سبا د از خم مرهم سینه خنجر پستازا ز چشم انگنزد رحمت تبارک منفر پستازا بکادی روز عشرت گرگ نشتر پستازا اگر بودی ذاق زهرها شکر پستازا که کشتی بر بنیاد غم لنگر پستازا میا د اندیشه پرواز بال پر پستازا تا شای رکوع مشیت ساغر پستازا	
ظهوری بر سر خوان قناعت یزدی چینی کن که سیرت استیلا حیثیت هرگز ز پستازا		
برتابد بگرد و گشتان در مان را میچکد شعله صد کوره زهر قطره خون عالمی را به یک لحظه کند قتل اگر روز خشنو کند ز از جوان ماست کشتن خلق را از ده آسایش خواب آوردن شعله عشق مبتلا از عقل بر آوردن تیرش از سینه چاود بر بدن می آید	نه پند و سر شوریده سران سامان را به فشارند اگر داغ دل خامان را بر تنافل نه گمارد نگه پنهان را ریشه نخل غم سر و قد کفان را ضعف از آه بر بنجیر کشته افتان را چشم زخمی ز ساند شرش ایمان را پیش خود دل گذرانیده بگریبان را	
کار با محنت وصل قناعت دست و گداز		

	بیک سر و ظموری ستم بجان را	
<p>بر دم تیغ میزد جان به نه پای را غصه گراورد بکف دامن پای را کز رگ در ریشه برکنم تلخ جان گزای را بالب خنده خیر او دیده گریه زای را بخت به فرقم از کند بال فشان همارا خاک رهش مگر کنم فرق سپر پای را آتش خس تو از را با ز گس ز پای را داده باب اشک مانت بهنای را</p>		<p>دل بره سبکیان یافته رهنای را پیرنخ نمکشان کشد گریه تراهنای را زهر فراق خورده ام شهد وصال با هم ز شک رقیب میخورم لیک عوض میکنم سایه رنگ ز کم بر دوش زبال دپر دست نهاد بر سرم عشق بلند قاتل غمیز بود میداد یاد از خود خجالت شوق چو راه سر کند خضر چه میکند که</p>
	<p>ساخت عین عشق تو کار ظموری ترا خسر و ملک گو به بین مطنه گدای را</p>	
<p>عشق میوز و سپند از سحر بر زنا را پاره پیش ست از گفتار ما کردار را عش را در سایه کوتا به دیوار را شکر راحت برده دل ز ناله رنجوار را کبر و ناز خواجگی کج می هند و ستار را خواست عذر تو بهای جمله استغفار را دیده از این جسم نزد بر هم شب بیدار را از مروت نیست این گزینست آمار را</p>		<p>نیرود و بیرون گزند عفت با از کار را در محبت آنچه میگویم اول میکنم گر بلند بیامی عشق نیست خواب پاچه او تخل در دوش از زمین نیند محکم کرده پا بیسکس پایه مانیست در مهر و وفا در غمی غفلت بنید ازید باز می روگا بر شب هر کس نسیم خواب صبح میوزید عشق ما در کار جسم او چه جاننا کند پناه</p>

فقر را در پای داری با غنا بخیردایم یک سخن ناخوانده نگذار و غرض از هر سخن گرم سودا گشته ایم از شمع خود رونق نگر نخون ما را جوهر آلایش تنفش نبود	در تر از و نیز نژاد نازک و بسیار ما دفتری می چیدانه چرت در طواری ما پرفروشی می کشد پروانه در بازار ما در جواب ما و کیل است معویه ار ما
---	---

فکر دیگر کن طوری چون تواند آمدن
ندست عقل جنون از عقل ناهنجار

شد طبیب با محبت منتش بر جان ما ساخته لوح خیمه از نقش فکر دیگران ز ابر افسرده گو گرمی کن خواهد فتاد چشم را آئینه کی عزت جلا بود چنین عید چون قربانیان از رشک گود چون تا را از رنگ های جان بستم بر قانون صدارم در هر نگاه و صد غش در هر نگاه چشم زخم خاطر است اندیشه خور و پری رونق بازار را باب محبت ظاهر است	مست ما راحت مادر و مادران ما شکر صد محو شد در یاد و دنیان ما ز آه برق حجت بر خرمن عصیان ما گر نبودی در برابر دیده حیران ما طامی وار و ز شمشیر غم شریان ما میزند خوش ناخن بر سینا افتان ما طرح کرده رنگ و بوی لاله در میان ما بسته آئین خاطر ما را گارستان ما مشتی جز ما که شد بر در دکان ما
--	---

بی فائدتان طوری که در گشت بقا

کو چنان مرگی که مست باشد بر جان ما

استی ما تقاب شد آن رخ جان فروزا راه اصبح چون بر دشنام عسم پاکشان	کاش بر وزن افکند برق و جو و جز را کرده ز سال و سه برون شام فراق و نا
---	---

<p>زخم دل است سوز جان بیدار شو چون تو همراه پارک دل را از قوی مشد بدون</p>	<p>بالا لب خراش را اگر چه چهره سوز را جفت مران بسوی بانامک سینه دوز را</p>
<p>در ره دعدۀ تو دل گر چه دوید و گریه بخت بدش نکرد طی مرحله هنوز را</p>	
<p>بجای که در آئی شوم سپند آبخا بشیر عشق جنون آن مملکت که خورد حدیث سادگی شال من بچین نبرد برون نیامده از حیف من بستی قطع کشتا و کار خود از ویر دیده بود مگر بمشق ابروی بت طاق بر میر است خبر راجع است ز در داغ در و بار چون بیزم شوق چه شیرین شدست گریختن بر صده تاز که بر دیده با جلا سازد حصار سینه ز را جوت چه دشمنان سید</p>	<p>سپند وار در آتش فتنه گزند آبخا قسم بجز می خاطر نه زند آبخا ز شرم بر سر و نقش از پرند آبخا اگر با جرج در و شوی بلند آبخا ولم بصومعه رفت و گشت بند آبخا ز سجده فرق حرم باد بپسند آبخا بنام تارک سن سکه میزند آبخا بزهر خنده و دهر باج نوشند آبخا ز سر نه سالی نعل سم سهند آبخا اگر نه داغ تو میگرد که چه بند آبخا</p>
<p>متاع دل چو پیا نزار و در و دهم بردی خوش بایش ظهیری چون سپند آبخا</p>	
<p>بجوت آمد و بر قریح فکند آبخا فتاد و گنگ ایوان کبر و ناز بلند نگه کند رسا نیست در شکار گمش</p>	<p>رساند خوش مدوی عشق شوم آبخا نگشته آه و فغان کسی کند آبخا بیج تیغ نبریده هیچ بند آبخا</p>

<p>زخندہ سیر کردیدہ اگر ای گل نیکو بیلوہ گش بر گزیدہ سے آرند چہ رونق ست کہ در مجلس بشتایت باین اسید کہ چشم و چراغ باغ نویک چمن زبیرہ ز قدرت کشیدہ ترنگے تمام شب شبتان کشند چو نس صبح دیال کو تو داتم کے خواہشند</p>	<p>بجلاش رود بر غیش عیش بخند انجا چہ دوستی کہ قدرت دیدنی پسند انجا چرا سندنو ز نر بر گزند آنجا سادہ گلبن ماضد کفن پسند انجا سنا لہا ہر دہ کو تے بلند آنجا اگر رودی تو یکدم بسر بند آنجا ہمین قدر کہ شود پنجم ارجمند آنجا</p>
<p>محال نیست طوری بیکد و نوح ہسم خدا کند کہ باشد اہل پند آنجا</p>	
<p>بروای باد خدمت کن رود لستاری را سخن کردن منید ائم کس از من ہم سیر بخند بیابان غم بجران ہوا ی طرفہ دارد نزارم شکوہ ایک از عروت نیست پند بہر دم از جدائیما نزارد پرستش احوال</p>	<p>بوس از فرق عجز خاکساری غامبی را خدایش کہ ز فراقش ریت خون آشتانی را کہ در طوفان آتش پرورد شاخ گیانی را کہ بگذازند در دست بلا میدست دپانی را برہ میباش کہ چشم توقع جوفانی را</p>
<p>طوری بہ بر روی نما آب آثراری بہر سہری بشارت باد کشت مدعانی را</p>	
<p>بر کرد و سوانی مگر از پردہ ہای ساز ما گر و تمار کوی غم و ادست صد داغ ستم ننگت صحرانی رجا پست ستانج ہوا</p>	<p>چنگ ملاست ساز شد از ملاع ساز ما کردست در دہ سینہ کم جان بخشان ساز ما نکشود بہت عقد ہا از ریشہ پرواز ما</p>

<p>اعدا چشم کم سبیل پال حسرت اینچنین مارا چنین روز سیر بر کرده از خورشید دم از لطف خط شکو پر مایه ترا آرزو</p>	<p>بر شا هر کام هستین افشا دست نماز ما جیب دگر بیان نگه چشم نگه پرواز ما هم حسرت انجام او هم عشق بے آماز ما</p>
--	---

<p>درباهی عشق و صد خط سبیلین ظهوری سفر   دوستی تو اندر زو مگرد و امن اعماز ما</p>
--

<p>نغم عشق گردیده ممان ما رسانیده رضوان بگوثر پیام قسم خورده آینه تیغ عشق شنای که بار آورده چاک دل اثر بر سر کوی دل خانه ساخت نشد نسبت آشنائی درست بنهنگ دوده بودند آب بنازم بر آن تیغ عاشق کشته</p>	<p>کباب بگردیده بر خوان ما آب سراب بیابان ما بیتاب بچشم حیران ما خور و آب از خون ثریان ما بهاری آه و افغان ما رفو را بچاک گریان ما شنای که ز در خم بر جان ما که رنگین شود عید قربان ما</p>
---	---

<p>ریاض ارم آرزو کرده   ظهوری سری کش بزندان</p>
--

<p>شده بد چاشنی از کام ما دانه بدی اگر از اشک غم کار خود آخر زو ما سختیم دزد نصیب من در بخش بدل</p>	<p>ریخته این زهر کرد جام ما طایر عشرت تشدی رام ما گشت بے رنج ز دشنام ما رفقه چنین قسمت قسام ما</p>
--	---

معد شب غم ز پیس میسر شد منزوع خشک نبودی چنین شوق کرا نیست بخوابند وید یا دوبارک سفر غم که شد	روز طرب نیست در ایام ما کاش اگر تر شدی از جام ما روی وطن طاقش آرام ما صبح طرب گردد و شام ما
گر نکشد تیغ ظنور کے پلیر میر و داد خدا اگر ابرام ما	
ز داغ دل شده روشن چراغ کوکب ما ستاره سوختگانیم لیک داده فضا زر از لوح و قلم آگیم نیست عجب برسم سیر قدم زن که هر طرف بینے عجب که از مرض شک جان و صحت بی تیغ کینه ما دست گو بسرو دشمن ز شوق آنکه بیای کے فرو ریزد	بگرد رفته سحر پیشین طلعت شب ما با آفتاب شرف از دواں کوکب ما که کلک عشق نوشت ست لوح کتب ما ہزار ویر و دھرم در فضای مشرب ما چنین که منز و از ست شعلہ شب ما کہ ناوکی بجایان ز شست یارب ما چہ بوسہا کہ ہوس کرد و جی برب ما
ز دین کفر ظہور کے فراغت واری برون ز نڈھ کیش ست دین نہ ہیا	
افت ز رو صفا آئینہ جان ما گوش ملاست شنو باز ضرورت شدہ آ چہ بیطافتی گو در آسودہ شو بے غلطی نیز نم نالہ فریاد نیست	باز جلا پرورست فیدہ حیران ما معد سخن ناشنو نیست بہ فرمان ما چاک سری میکشد خود بگربان ما بہر چہ افتاد اثر و پانی فغان ما

ازین هر نو در بهر فغان صدفان پوش چنین گرد و عشوه پنهان او	گر نه در دواوشسته بر زمان ما زود دست در بر ملاقت پنهان ما
رفت طرب برده ام چون بختان گل قفل ظهوری چراست بر در زندان ما	
عشق او کرد خوب داشت مرا ششم اندوه را ششم و هفتم ز ایدانام کعبه خود بزمی در ششم خانه جبهه فرسائی	زده بر هم گلی سرشت مرا پنج آفت مبارک گشت مرا بره آلودگی گشت مرا گر دو قفسه بر سر گشت مرا
رو ظهوری هفت عشرت باش سوغت هم جان هم عشرت مرا	
مرے کو کہ برد پیش کسی نام مرا وز زبان ظلم نیست بحر نام کے صبر پو شد و اسباب سفری بند بر ہم میگزد و تلخی صد قافلہ زہر کی چنین نام شدی آہ و شکر بمان کو فروغ سحر وصل کہ مینائی بخت	دا کند سرخ نامد و پیغام مرا گر زبان غلش کرده بون نام مرا پنگی کرد و دواع آرزو خام مرا کر دو گم جاشنی شد ره کلام مرا سر نیرا دیو مهر اگر آرام مرا بیکاری بواز و شکن نام مرا
بطور حق عیب آزار نماید ایام خوانده آرام دل و خویش و آرام مرا	
نگر فشت در غلو تیر بہتاب شب	شیر خوش شب نشینی سیکند آفتاب شب

چراغ خلوتم پروانه افکند در گردش بدرین داده ام از هر بن بودیده دیگر تو فخر گر چه مردم در میان می افکند خود امید وین فردا برون میرد زنت از دل در آغوش دلم آسوده خاطر بود در تنها لب ساغرتی آید برون از خنده شادی چه سازد و نوازست این چنین عشق آنظر	که تاب غیرتش خورشید راوار و کیاب شب بیکم دولت بیدار و خوابت خواب شب نپایا در سوال یک نگاهم بے جواب شب بجا واقع شد این تمیز احوال خواب شب بیدارم بے مایهست عال فخر شب که خوشستانه در پیانه میر قصه شراب شب بیال دلت ز کورگن بشک آب شب
---	--

یعنی جبین دل بر بیاق از آغوش آسایش طه‌ری تحفه آن طره کرد و چه چ و تاب آب

مره‌ور داشت در کنار آتش از رخ شام غوطه زود و صبح روز بازار جان نمکش بود بر سنال خزان رسیده پیش تا محراب بجنده مسلمان بود نمک خنده های شیرین گشت داشت باقی بچهره گل گل با که این در میان نسیم که داشت عید هرگز نگردیده بود ایام	بود آرمی شب ز تار آتش روز با بر و شب بکار آتش شتری بود و نگار آتش داشت هر برگ صد بار آتش داد اثر گریه های زار آتش مرهم سینه نکار آتش ز پدر است خار خار آتش ز خورشید در کنار آتش بود نور و ز روزگار آتش
--	--

بنظر می افکند و عده سپرد

نسخه در انتظار امشب		
بیدل و پروای جان عیب است عیب لب تروندان کش از حرف کنار نطق بیدردان نمی آرزو جواب بیدلان را بر سر خوان جگر یوسف از زندان نیاوردی بون گوش ازین گوپن کن ایشان گل گر نشاید در وجود آتش است از تو جز بیدار و دیکین مطلوب نیست	مایه و فکر زیان عیب است عیب این حکایت در میان عیب است عیب ماشت و صاحب بان عیب است عیب غیر و اغش میان عیب است عیب سیر بلخ و بوستان عیب است عیب منع بیکل از فغان عیب است عیب جبهه داغ استخوان عیب است عیب چهره نامهربان عیب است عیب	
در رویا بیدار می و نشین نالای خاطر نشان عیب است عیب		
باز و تاب طره پر تاب گریه از حسرت تا شایست فرض چون طاعت جرم بر ما بخوشی نیاز کرده سلام عیب افانده در رفوکاریست این کند با کتان مبر و کیب تا لایه ساز خویش میسر قصه داو از تشنگی و سیراب	توده کن یک جان ل بیتاب بر تراشید دیده باز حباب سجد و ابروی تو بر محراب بر نگاه تو داد و ناز جواب گریه در هم دریده پرده خواب سیر با موشان شب ستاب در دهر تا رنگ زد این بخراب گفته ام غرق در محیط سرباب	

خون بازنگ دامن مقاب	لاغریمای بحث بین که تراشت
کینه از سینه ظهوی رفت شد بمن محبت از احباب	
بارای ویره باران دل شب ز آه و دسته ریحان دل شب یک لعل از بدخشان دل شب مگر خوار است بر خوان دل شب خوشایر گلستان دل شب باد و ناله سامان دل شب بدست آفتاده و اماں دل شب برانغ دل سپردان دل شب نگه میدار میزان دل شب نکردی طے بیابان دل شب دل و جان من جان دل شب	شد من عواصم نیاں دل شب با شکم تو ده نسرين دم صبح بان عالم فروزی مهر نشان سر هر لذت و ناز و تنعم گل اختر شود چشم دو در صبح بین گریه صبح گرم تنم کشیدم در گریبان سینه صبح نه نیم رو کے تاریکی که کردم بجلی سنج خود را میتوان کرد کہا صحت بود و رکبت فیض تباریکی دل خضر آب نوشد
ظهوی بادشاہ نسیم وری ز سبب شست زبانی دل شب	
مایه راحت ز تعب مطلب چاشنیش شد طرب مطلب نیست وفار است پ مطلب	بنهر غم دور و سبب مطلب کام بنهر غم اگر غوطه خورد بادرت از نیست که در روزگار

<p>میت از شرم داوطلب نال صد در دلب طلب پرتو دل در دل شب طلب هر چه نداری طلب طلب</p>	<p>هست بدشام بتان محتاج شاد بیک نعم نتوان زیستن تا نفس صبح کشد شام تو چسیت که آن نیست میرب</p>
<p>مرهم لطف است ظهوری ضرور زخم زخم شیر غضب طلب</p>	
<p>سخت از غم دل خود داشت صبح را پیش خود بخود داشت قدر خود شنید میفرود داشت جوهر خویش را نمود داشت بوی دولت ز خود شنود داشت تجای زمین بود داشت چه بلا دل خراش بود داشت</p>	<p>آتش عشق کرد و داشت شام من از شکم فرمود گر شد از چراغ مایه شد دید و تر بگریه شادی نافه از چین طره گشت لم نگه داشت پانی بر ششم ناخن نقمای مطرب ما</p>
<p>بخت بهم دوستی ظهوری کرد گره کار خود گشود داشت</p>	
<p>زخمی که بر هم شود آلوده ز مایست خورشید دین را چون سوزن پاست و امن زنی آتش گل کار صباست بقدر نماز که بیاد تو فضاست</p>	<p>جان مرده درو که پذیرای دایست از زوره اگر گسرم از گرم روانم باو نفس بلبلش افروخته دارد ای کرده ادا سجده ابرو و محراب</p>

<p>باشند قش از زده اند و بسدرانی صد جان مقدس بیکه خس شمارو دست کرد دست بر دواغ تبارا گردید که حسرت نو روز دل سپیل در یوزده خوار می نتوانست در غیزان</p>	<p>هر کس که بسوای تو از خویش جدا نیست نماید اگر رو چه عجب روی تمانیت چون دواغ تو دواغ دیگران سینه بمانیت روزی که زموی تو صبا عقد کثانیت و شام شنیدن زبست حد و مانیت</p>
---	---

<p>ای چرخ جفا ها تو شد صرف ناله و ریه رحمی که غلط کرده ادا اهل وفا نیست</p>	
---	--

<p>و چشم بر دجلوت همه جا انجمن است بصنعتخانه نیست سحر کوی تو و زید لا و غمچه چه اشعله و انگنه شوند در لحد متت کس بار بر دوش مباد ز دودول سر و زپرویز کند شیرین را تو نظر باز نه ورنه تقافل نکست شوق هر جا که بد تو ت سرخچه بکار سنگه اوجیم همه ناسازی و بیگانه گیم</p>	<p>همزبانیش توئی آنکس که بخود در سخن است سمن و لالایت خار و خش برهن است در می از گلخن با زبرد می چین است ای خوش آنزده که گرد سر را بش کفن است دواغ تلخ عجب بر جگر کو کهن است تو زبانی فتم نه ورنه خموشی سخن است چاک بر لب رود سینه اگر سرین است چون نباشد زبکی مهر و وفا او کهن است</p>
--	---

<p>هان ظویری ز گل مهر بهاری نزدیک کمره از خار و نه کار گلستان شنید است</p>	
--	--

<p>ریش در از دل جان نیش اگر در نم نیست شبنمی نیست گل عارضن خوبان بر روز</p>	<p>پروچ آن خوشدلی دیش که مغزش غم نیست بهر شب که رنگه سوختگان در هم نیست</p>
---	---

<p>کام و تلمی مشکرتند زهر شناس نفس سر و بانس و گیش کر و سلم جند آورد و اگر بازی در مان نخورد سعی برگشته بری بعد و سر سر قرب است ست حرف است لیم پز خرابات گشت هیج جاتیغ نعمت صر فیه و دست بکار</p>	<p>ای دل این نعم که ترا ساخته ملکین نعمت علم آه ترا شعله چرا پر جسم نیست ای خوشا زخم اگر دست خوش نم نیست آرزو مرده چه شورت که در ماتم نیست راز زنوان ترا شیخ حرم محرم نیست ده چه رنگی که شهیدان ترا بر نم نیست</p>
<p>سیر چشمانه ظهوری تبشیرین شور کن جز قناعت کهنک مانده عالم نیست</p>	
<p>خوشم گشت اگر آسب میانی نیست تما نذیج حجابی مسم جدانی نیست بین در و تو گشتم علم با زادی بپای تیغ تو بر سر نهستان بون ز باد تو نشد و حق پارسا گل گل و لم نسوی تو شبگیر تیره روز نکرد بزرگ کاری هر نعم تو انم آب زو ز شیخ بجز تو هر چه زخمها که نه خورد ز کا و کا و صبا غیچ غیچ تر گردو</p>	<p>بمنز در و در آریم اگر دوانی نیست میان ما و تو ماحل خبر آشنائی نیست ز قید ناله نفس رادی با بی نیست شهید این جو سم خون من بهائی نیست کدام دافع که بر جان با پسائی نیست باین نشانه که در صبح روشنائی نیست ولی مرا نفس ناله جدائی نیست شکسته دل تری اینجا چه میانی نیست ز سبیل تو اگر در گره کشائی نیست</p>
<p>غرض زانده در آب و عا ظهوری مخوان ز عیان نش که بر معانی نیست</p>	

<p>جلو قلبم بزم زبانه پر شد لاجرم در کشیم لب لب ز زنگیست از گفت اجل ننگه کلید در فراق زین اینم که تیغ جدائی عسلم کنی صیاد آهویت سحرمانو چنان بس و دوست عشق تا سحر بخیر زلفت گاهی که دوازگس شوخت سری بخواب شور مگس جلاست ز شیرینی هوس آید چراگران ستم عشق بر کس</p>	<p>جان کو چو گشت بے خانه پر شد است جایی هر اس نیست که پیمان پر شد است این قفل بے کشا و زو زانه پر شد است هر قطره خرم از تو جدا گانه پر شد است بر هم ننگه دام تو از وانه پر شد است سرتاپایم از وانه پر شد است از ناز و عشق و لبه سرتاپا پر شد است کو جلوه های شمع که پروانه پر شد است این بزم که آشتی از بیگانه پر شد است</p>
--	--

<p>صد گنج در بهای تلوری سزوستی   درج دلش ز گوهر یک دانه پر شد است</p>
--

<p>لاله از دماغ دل من نم زدست ناله های بیقرار است ز رخت بست ساو گیهای گداسه کوی عشق گریز یادی و شتم دور با ختم بود تعمیر خرابیها ضرر دور در دلش تلوسه ها خوش کرده است</p>	<p>آتش در سینه عالم زدست گریه بر دیده پر نم زدست نقش و اثر و ننگین چمن زدست کس چنین نقش آدمی کم زدست آب و خاک من نمی برم زدست زخم این زخمی که بر هم زدست</p>
--	---

<p>آید از راز تلوری بومی خون   مهر دشت بر لب محرم زدست</p>

از دگاه تیر بهار تک چشت تیر ریخت را ندو بجوی سحر آبی که رخت روز برد چون من از نو به خون منون نشد زیر طرحه بر عود داری دارم و هیچ قباب با و عفت گزفت از چهره ام گرد گنه میتوانم تارک افلاک بشکافم هنوز هان نیفتی بر زبان بگذر ز سودا خود و چه بودی کافت در مان نبودی دروا	از دل جان به سرم کجایان نخیر ریخت چشم ترا شکست که از شوق تو بر شک ریخت اشک داهم بر زمین آسمان بخیر ریخت عقده کارم چه پرسی نامن تدبیر ریخت بر زمین خوی مرا از حبلت تقصیر ریخت گرچه غمش و غمی من دم تاثیر ریخت عشق نیکو کرس ماسو و بر اکسیر ریخت بر بنای صبر یادیرانی تمیر ریخت
---	--

اگر فکوری کرد و پیری جوانی غیب نیست

چشم مستش با ده در جام جوان بر ریخت

دلها اسیر آهوی میاد گیر تست در و تو ننگ دارد و در مان نمیکشد بخت سفید ساخته شام و سحر مرا اقباجان جلا از دل حشت گرایت خود را آب گریه دهم یا بیا داه باز آمدم ز عوبره بخون عدیل من	آزاد گیت آنکه بصیران اسیر تست مرهم گشت زخم که از تیغ دیر تست روزم سیاه کرده دلف چو دیر تست فریاد من ز خاطر آفت پذیر تست گر سینه غم بار منتهی سیر تست داری اگر قبول تو لیلی نظیر تست
--	--

گشتی شکار در دلفوری بخود نیاز

شادم که دادم من نفس نا که گیر تست

مغز همه از نوال عشق است	برگ همه از نوال عشق است
-------------------------	-------------------------

<p>از نالہ تنہا کہ نال عشق است پرواز اگر ببال عشق است از نعلین ششال عشق است شیرازہ اقبال عشق است در بحر کشتک مال عشق است فرغ غم نیز دال عشق است از زندہ و ماکہ شال عشق است در بحر زگو شال عشق است مستان بجا و مال عشق است</p>	<p>در پیرہن زمان نہ گنبد بکشتک تو پرواہ بر سیم رخ در حبیب گل این شہامہ بونی بروقت ارتباط افلاک نم خیز ترست چشمہ چشم عیش ابدی کہ وار واصل گشت اطلس مرغ رشک فوسد کس نیست بخیر و پست عشق یا آن ہمہ بے نیازی حسن</p>
---	--

کوثر نکند تلف ظہور ہے
 تفتیدہ لب زلال عشق است

<p>رشک اسیر ہمہ آزادی من است از خود بدرد و دیدن من آزادی من است آن نیش غمہ را منہ فساد من است دُرہای اشک بجمہ شادی من است در خون نشستہ مرگ جلا آدمی من است صد غلہ بگی از چمن شادی من است آوینن بام تو میا دمی من است سو گد اہل عشق بہ فر باد می من است</p>	<p>ہر جا خرابی است در آبادی من است خطر از برای را ہر دان نشستہ من در ہر دگے نشانہ دلم رشتہ رشتہ جان بروقتا و بخیہ مکن ذکر خسرقہ ام تینے شادہ در کفن من عشق عمر بخش در ہم گفستہ غنیمت دل از بہانہ غم بال دہر ملائکہ در گرد جہر من است گرد و بستیون ہوس سہنگون من</p>
---	--

نامی بافتاب در دشت کی برد	مجنون اگر چه سوخت بازادی من است
شاگردی طهوری دیوانه کرده ام در گوش عقل حلقه پستادی من است	
دل شنای طپیدن کردست کرده شاگردی سیاه شب کیب دیده بر زانوی دیدن شبست تار سید سحر درین راه کس گریه بر قطره راهش زده بود تیر حشیش کف پوست را خور و هیچ صفت نظاره سخن پوشش جامه بغیر از زانی ز شک پرورد تو ممانی خوش	صبر را آرام بریدن کردست اینگ انداز پریدن کردست عمر با مشق پریدن کردست که بر آورد در سیدن کردست این زمان میل دیدن کردست زیر سا طور بریدن کردست حلقه در گوش شنیدن کردست منش از جیب دریدن کردست بسر انگشت گزیدن کردست
خوش غمی گشته طهوری بنیاز سود از ناز خریدن کردست	
بروزگار تو آرام خلق بتیامست اگر نقاب کشی پشت بر نماز کنم کشید پوست و یعقوب دل بپا هرقن بیج عشق تو از بس بوس بریدم مهر خریدن از نمکینان بروزگار تو نماز	شب از فدا به عشق تو روز بخوابست که روی قبله در آن ابروان محرابست چنین که پیش زلف تو درین تابست در دن کوشش دکان پیش قصابست همان معامله آب شور و اعصابست

<p>شدت از سر زلف تو راست کاریک عجب که نوبت دل سینه بند بر خرم ز سر دقا است با دام چشم پسته دهان بوج گریه نگیرد کنار تو می دم بابر چشم ترم چون رخت نواز و عشق</p>	<p>پے کشیدن لعلی غلظت قلا میست بگاہ دور تر از ازا تیر پرتا میست سروشک لاله خان فزونی و عنایت ز مرد یک که بدریای میوه گرد آیت که دام باغ باین تازگی و شاد آیت</p>
<p>ثبوت عشق ظهوری بنی آدم است بر سگاہ خرد بحث گاه آدم است</p>	
<p>صید حرم باینی مہل تو نیست میباش منتقل که باین تنگاہ من مجنون بر دودیدہ من خوشین محتاج خضر شیتی لے را ہر داگر بسم استاین سچ کہ در فتن جان تر از صاف دل کہ ناز بہ غمخ و خرد چشم امید اگر بنگہ سسنگ کردہ گشتیم از مردوت لطف خراب تر</p>	<p>سرگشتہ آنکہ گم شدہ محل تو نیست کس را برات مر حور بدل تو نیست سر کردن آنچنان دشن کاقل تو نیست حرف سراغ سنگ نہ منزل تو نیست فیض دشن اگر درودہ ام مہل تو نیست رحمی کہ در دل بچقا مائل تو نیست رنگی ترا ز رحمت قابل تو نیست تسمیرا مکن کہ در آب دگل تو نیست</p>
<p>تخمی باشک شور ظهوری چہ کاشے زان لب متبہی نمکین حاصل تو نیست</p>	
<p>سری بگلنیاں کش بین کہ باغ کجاست نصیب دولتیان این سیاہ بختی من</p>	<p>ہزار رخت جگر و دناست دماغ کجاست کنم ز سایہ خویشش ہما نزع کجاست</p>

<p>هنر بار قنادست خضر و بنالم ز جرم شوخی ساقیت گر خطائی رفت هنوز آتش را یمن نگاه میدارند بیشک سال عمر آلا زار و دشت بگر ز بیم آنکه نیفتد دران دیار ز بسم سکته خار بجان لب لبم گلستان کو</p>	<p>مجال بهری فرصت سیرانج کجاست گشود تو به نذر لب ایانج کجاست جنون خام بلا شد لقت و مانع کجاست نشان نمانده نم چشمه سار و مانع کجاست کم سیرانج که آسایش فراغ کجاست ستاره سوخته پروانه ام چراغ کجاست</p>
<p>فزون بجوش طهوری طعن دم سزدان کسی که نیست ز خون گرمی تو دماغ کجاست</p>	
<p>هر گلی که بوی خون بد از گلشن منت در تیغ کین خشم خراش ز یادیت بخت سیاه سقعی از موج گریه ساخت خوننا تمام جوش زد از شور لبان قری زبان کشیده بکام از خنای شک در شیوه پاشن نیم کتر از کس هر لحظه مدعی کند اظهار دوستی لب سزده بطبعه زندان پارسا مشاطه عیش چه خوش راست شهر دگوی</p>	<p>صد پشته برق خوشه از خرمل منت آن زهنا که زهره در و جوشن منت خورشید عکس آینه روشن منت گلنمای آتشین شدر گلشن منت زین طوق پیچ خورده که در گردن منت لاف وفا نیز نم این خود دفن منت غافل که دوستی به از دشمن منت در زهر خشک از تری دامن منت از دود آه سر سره کش روزن منت</p>
<p>از خنده های خام طهوری ز آتش در گریه وقت جوش بر آرد و دامن منت</p>	

<p>مهر جهان خلق شده این چنین کیست خجانه ایست هر بن بوسینم پرس آورده اشک طلب آبی بر روی کار در تو تیا زهر بن موفقت دیده در یوزده زربینش گریخته کرده گل طاقت که خام گشته از دو کار و بار در حلق خضر گشته گره آب حسرت</p>	<p>در روز غوطه خور و شب این صبح کیست این بادیه در پیاله من از سیوی کیست سرتا قدم قدم شده در حجوی کیست ای باد جهان خد آتو این خاک کوی کیست سرگشته باد گرد چننا بوس کیست در سوختن زمر حمت شعله خوی کیست دانسته است مردنم از آرزوی کیست</p>
--	--

هم بسته هم کشوده ظهوری زبان حال
خود را خموش ساخته و گفتگوی کیست

<p>ناله را اوج دایمی دانی هست میکنند انتاب گوهر اشک پر تو صبح و افق ظاهرا هر شد گشته تیغ علم بخونریزی غلط است این اگر کسی گوید خضر من گشته عشق در راه ابتداء بر اے عشق بگو سیر چشم بر میان خوان و وا بیل از غنچه گرچه و شست می برود ز در گریه ام به کنار</p>	<p>گریه را صبح های مانی هست دیده در فکر و دنیای هست شرق سینه را صفای هست خاک را جوش مر جانی هست غیر بگیا نه آشنائی هست که بهر گام که بلای هست تا نگویم کشت انتالی هست سینه را در و تاله خالی هست چون نیش گر بکشی هست سج را با زوی شنائی هست</p>
---	--

از نظوری ست کس خاک رهش		دیدۀ دیده را جلای هست
خاطرم بر جوانی دلم از پیر گرفت صبر سپیده در آب این گل تمیز گرفت که سر راه سحر گریه مشکبهر گرفت عقل هر چند که آینه تدبیر گرفت اشک دیوانه مار اسیر ز بجز گرفت هر شیر آهوی صیاد تو نجیب گرفت شعله در دفتر تبییر ز مقرر گرفت خوبش شهرت خورشید زمین گیر گرفت	شیخ پنداشت که در سن دم تدویر گرفت کرده شوقم بحرایی ز خزل بن مست از روزیارب به فتد و در دم سیلاب بلا عشق بازم که نشد عکس فن صورت کار تا برو کوی بکوشور نشکر خنده تو غیر اگر دن ز بنجیر گاه تو کجاست دیده هر گاه جگر داغ فراق تو بخواب صیت جن تو سیان تا بجا نگیر بیست	
نقشۀ ناله نظوری به در رسید نکست		سر انگشت نفس یارب تاثیر گرفت
بالا ویش انیمه از بحث پست است شادیم کار عشق در ست انگشت است دیران بجا آرزو از پاپست است چند ارم این کنایه بدشمن پست است دستی که دامنش نگرفته ست است در زخم سپهر یک لکشت است	گر مدعی رود به فلک زیر دست است کردیم ما خدایه عالم مرسته در پی غلط ز پیش رود کار آسمان یارب که هیچ جان شود دوستی صریح دندان چرا گرفت سر انگشت ماند است بر خواست غیر حرف حرفی چه حد او	
انگشت در شکار نظوری کند موج		

این صید مید کن که پذیرای شست	
<p>شیخ کرد از تو به استغفار استغفار داشت نیست دور از کار ز راه زدی آورده است سخت به سرم ز جیل محبت افکنده سنگ خلعت عشق نومی دل بر قدر خود مینهند بوده از یوسف قهر و شیزا زینهار را خبر در خور لیلی و مجنون بستر و بالین منند بر لب چاه و قن در مانده از بخت بلند و عده های خویش را اینجا است بخیل و وفا سایع عشق تپیدستان نزار هیچ وزن چون ورق بر گشت گلشن یک تپیل</p>	<p>آرمی آرمی نشیئه ماستی سرشار داشت لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت بر سبوی میکان نشیئه خود و در بار داشت عید با کردم که راه و ناله بود و تار داشت دائم اسباب یکیک صبر در باز داشت تو دهای گل ازین رد تو دبا خا داشت صدقه بود آن دوستی و لغزش در کار داشت بجو دیهای میش در پیکه انکار داشت در می خرید بر من مبلغ مقدار داشت مک نکرد از صفحہ دل که نکستار داشت</p>
از ره سرگشتگی هرگز ظهوری پیدا سالمک از یاد بر میان بلبا پر کار داشت	
<p>فوق نازش بر تماشای گل خسار داشت روی گرمی آفتاب از تیره روزانش نبرد جمله دوزخ و گاه به راه پرش و انکرو این طراوت هیچ یک از لاله رویا زانود صحنه از روی آینه دوری آراستند استیاج دیدن نیک نشد بر هر که دید</p>	<p>کریمه دوزخ و آهسته با خود کار داشت سوقش حسرت به آسای دیوار داشت چون سیمای زکس هر گوشه صد بیار داشت پیش رویش گل ز شبنم گهر بر خار داشت بت بخت چون برین میان داشت در بایان با ناید رنگه کار داشت</p>

از دلم در گلستان بادی مگر سیکرده است چون نماید بر تو مهرم ز حننی او نیستی سسل باشد ریش جان کردن پیش تو زدم چاک بیتی کاه ریش صد گل بهر نیست ساز شد بر گوشمال ز بهر کوتا بهی نکرده	غیر بهر شمرده بهر گوشه سوختار و آشت بر غور و اندر و دغم هر کس جز او نخواهد آشت تا زمر آن دل را که آه و ناله افکار و آشت شوق دایم از برایش یک گریان در آشت غالب از کاکل با لاله اندان تار و آشت
--	--

میزندان مردت چون تلور می صد وفا بود بهار تو عمری پرستی کیار داشت	
---	--

خوش زمرگان نشنودم رگ از نشتر پرست لے بهین سنگ تو خواهد بر می سینه خورد خج کردم صبر و آرامی که شد تحویل دل غیر بهرین ست لبر زیست کام از زهرم پر توی از خاطر پرده ترمیاز دوش دیگر ان بهیار از مستی چو حال خود خواب گشته ام از خود متی به کام و جدت مسلح خواه گر میداشت جان عشق سال از شکوه می نند از رحم خانوس ازین اگر نیند با وجود آنکه تفت خندید بیرون از شرار نوک کلک گشته از شاه دکن مست ننگار	شکر زهرت چون توام کام از شکر پرست بهر زخم پایت بهر پیشه بهر پرست باتی نگذاشتم از خاضم و دفتر پرست عیش رنگین ست از خون جگر ساغر پرست با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پرست ساغرستان بهیار از می دیگر پرست خوش بر قصم از هوایش چون جام بهر پرست حج کردم دل نش از آرزوی زهر پرست کازمان پروانه را از شعله بال پرست گر شرار آتش بهرست از انگر پرست طلمیان لفظ را مستقار از شکر پرست
---	--

در تشار و صل اگر باید تلور می در چشک	
--------------------------------------	--

شک لب نشین کرد و دلم ز چشم زهر پست	
بیستم تا خود میدادیم چایا خواهم نوشت آنچه دیدیم از جدا اینها جدا خواهم نوشت غایتی دارد جنانا کی دما خواهم نوشت شکوه میرحمی باد صبا خواهم نوشت ده برات گریه دیگر بر کجا خواهم نوشت بار دیگر بے مروت بی وفا خواهم نوشت اگر نویسم حرف بیجانی بجا خواهم نوشت شمه در فضل عرض دما خواهم نوشت ظرف اینم نیست حرف آتشا خواهم نوشت	بے علامت حرف نرو و پند و خواهم نوشت این شکایت نامه نامه بر اینهای است از زبان خانه نازت بر ششنامی چشم نه کمال گشت چشم و منظر شد و مانع از گفت صحرای سحران بر بگر خاتم نام خانه بے مهر بے پروا زبان دشت کون جایی خود را کرد آخر غیر در پهلوی او مدعای مدعی نمیده شد و روقع او التفات افتاده خوش سرشار بایکجا
اینم قدرت ظهوری شاه عجز من است	
ماجر خوش نیست و بیا جرا خواهم نوشت	
خوش بخت ما که کار در رستان شکست است پاس و فائده عهد است است است کوس قنا زدیم بے نیت است است است خون روش ز شکست ننگ است است است غنای گوشه از ستمای است است است حیرت باین رسانی انداز است است است فرصت که سومیانی دلباشک است است	آزار دوست راحت دشمن پست است مشور مهر بانی خود مهر کرده است ارزنده سلطنت بگدایان کوی فقر بر خویش کرده بسته خاندگی از نعمت شکست از حدیث شرابت لب خمار در زیر کنگر تو شے زیر پانهم سپهر خنجر به سنگ ستم کرده در از

آئینه خیز گشت زرداغ تو آهستین	اقبال بین که چشم سکنه ریت مات
گردون زره ز بیم طواری بر کشید برزه و بان تیر جبین مشست مات	
گرم در گشتم از شعله آتش بر شدست خونچکان ز تخم من این لاله دمانیده ز شدست نیست بار و زو شب بجز مرا پیوندی عشق هر جا که زرداغ نمک آراست خود از نشانه مجنون تو دور قاصی شنوا خانه بیداریم آشفته شد خویش رشید به زره تو انجم بخشید در دلم حسرت پیکان تو گردیده گره از فراق تو بر دیم بامید وصال	خون بچون آمده پنداشت که تقدیر شدست بخت صیاد که فتر الکی بچشم شدست آری از دود و دم صبح نفس گیر شدست سینه ملک ملک سحره تنه شدست گرم غنیا گری بچش ز بنجر شدست خواب شیرازه کن دفتر تبیه شدست ویده را آنچه ز رخسار تو تو قیوم شدست مشست بکشی که در سینه نفس گیر شدست با همه سنی عسم اینست که تقصیر شدست
لذت مهر و محبت ز ظهوری بر رسید با همه تلخی دشواری شکر و شیر شدست	
بیده تر و در چین هر جا گریست دشت دود و در موج خار اغوط کرد عشق یابی بر دجستون را بهر بهر خود و امانی بگنج و در دو عسم بیکان را مانی در کار نیست	سر و بالا از ان قله بالا گریست کو بکن از بسکه بر خار را گریست دماغ دل از لاله بر صحر اگریست مقدرها از جانب عذر اگریست ابر خواهد بر مزار ما گریست

دوش ساقی خنده در کار برد بیمای زخم هر سو آشکاست گریه آمد بیخ چشم تر	زهر بر محرومی شقایق گریست شال بر بقدری دیبا گریست دُر جاس شکرانه سودا گریست
دربین مرثگان ظهوری تم نداشت قطره را بنگر چون دریا گریست	
نیم بکشتا و گاهی نظری خواهم بست دیده اشک نشان بر سبکباری شک آرزو بر سر حسرت حشری گرچه کشید نال را محرمی پرده دل سے زیبد خلق در دشنه ما بکشتا دند میسان روشن نقشه داغ تو پرانج همه را دل ز قنای مرثگان تو بختی دارد سیمه غیر صفا باخته سر منزل نیست	سر تیز ویر ز درد گری خواهم بست قره انداخته با سفری خواهم بست آه بر خاست لوائی نظری خواهم بست بر رخ هر که بجز درد وری خواهم بست شکر این را بجهت کرمی خواهم بست بر شب بیل سحر خود سحری خواهم بست رگ خونی بدم پیشتر خواهم بست بره داغ تو ستر جگر خواهم بست
مرثه وصل ضرورت تو هم یاد و رکن من زبان دانا ظهوری خبری خواهم بست	
یا چون صبر من من بر گشت دور جهان نیست محرم رازی سر زشتا که داشت در عشق آخری هست پاکبازان را	زیتن رفت جان من بر گشت مهر کردم دمن سخن بر گشت بکافات من بمن بر گشت بر دل از مات باختن بر گشت

من شوخی دوست پیانی کرده خوش جالیم در کوش در بزم بوسه گشت حسرت بیز	که خم زلفش از شکن برگشت از هوا دارم چمن برگشت که به نیرنگ آن من برگشت
سندت خجالت ظهوری بس خوش غریبان از وطن برگشت	
اجل گذاشت مرا بجز مصلحت آلودست ز بهمت است که نیم بوی او از دشنه نند نگاه نیره ترا ز من کسی نداشته است فرو نشسته لعل داغ شعله انگیز است بطاهر از ستان گرچه بومی خون آید بدانم چله نشین صید بوده ام چنده که بهتر از تو شفا سدا سیر می بینی اگر چه کار نگاه ست ناتوان پرسی نداده اند بدشمن بر وجه می بندی	امیدیت همان عشق بدعت آلودست خوشست لطف جبالیک نیت آلودست به پیشگاه تاشا چه دشت آلودست غمازه آرزوی آه حسرت آلودست نگاههای منافی مروت آلودست مباش شیفه خلوت که صحت آلودست که بیقراری اغیار طاعت آلودست تفاضل تو درین شبهه تمت آلودست چو حرف دوست شود طر خجالت آلودست
تقل تو ظهوری در آب داشت گل سرای دل بجزابی قریب آلودست	
ز غیرت نکش سینه شکر تلک شود چه زخم را که از دم تیش ز شوق باوه دیدار خیم ناله شست	برای پر تو مهرش دل شکر تلک بگرد آوریش دامن سیر تلک برای سستی من شیشه نظر تلک

<p>سند که پرده دیرین بیل گریخته بود ز آب گریه بشو آوریم و ریاری ز کاهلیست بدنیال خضر آفتاب عجب که شوق بخور دیند ز دبالیت قلم شکسته و اندوه نامه کردم مهر</p>	<p>چرا که ناره دیدهای بی شکست ز آبکاری باجای بر شکست تو خود فرخ روی گام را شکست برای ناله من پده از شکست چه حرف در لب قاصد نم خبر شکست</p>
<p>برای ننگ نظوری علاج دیگر کن عبت چه ناز کنم در دول شکست</p>	
<p>در دول را جان متاع سینه ساخت روی میثوید ز اشکم آفتاب صوت لبیل ناخن در سینه زد باش فارغ از خیال انتقام یک سخن تشاند بر کس به س کرد شوخه پرنیان پوشش میر لطف سافه جرعه بر هفت ریخت</p>	<p>دایغ غم را دور در گنجینه ساخت دیده را عکس ز نقش آینه ساخت تا قفس از چاکهای سینه ساخت کار اهل کینه را هم کینه ساخت گرچه دایغ منبر صد زینه ساخت شیخ کار از خرقه پشمینه ساخت روز شبینه از شب آدینه ساخت</p>
<p>تلنگامی را نظوری لذت نیست منظر خلل میتوان بوزینه ساخت</p>	
<p>از غش شهر دومی پر شور است گشته بودم به چشم از شیرین چکند زرد وصال سنگین است</p>	<p>میکند منع زاریم زور است چشم من از برای او شور است مرد زاری که بر سر زور است</p>

<p>سخت خانوس سینه بی نورست تارک چرخ زیر ساطورست سبز از چوب دار منصورست دل طاقت صد انقدر درست هر که رسوائی دوست معذورست بجاش نگاه معذورست</p>	<p>لکن شمع داغ باد بگر عشق نقاب دست بالایت پایه دیگرست و عطر مرا چقدر لب بناله نزدیکست بر لب سخن مهر انصافست دیدم از گریه گرچه شد ویران</p>
<p>بایدش آخرا از ظهور می شد عجز و زاری ندیده مسدوست</p>	
<p>باقدر تو سدره آفتاب نیست روزی که مشبش همه سحر نیست مژگان ترا که نیشتر نیست گرد و دل با ترا گذر نیست روزی که رخ تو در نظر نیست گر پیشترست بیشتر نیست سوار که عشق رخسار نیست گر بید امید را اثر نیست پنداشت که پایه دیگر نیست یک لقمه بدلت بگر نیست صد مهر بگر دیک شکر نیست</p>	<p>خلد از رخ تو شکفته تر نیست از روی تو نیست در ده سال تارک زهر در سخت کادو بر خود سهره چرا گرفته دارد با جان اجل نظر با کو بکنم سنج و در عشق بر قلعه دل و دودن را بے آسودگی ز سایه داریم منصور بدار گشت را می در گنج دهن همه فرد چید آراسته خوان نمش بعد رنگ</p>

از کوه گران ترست در دم	اینست که ناله را اگر نیست
از سخن تلخان دهن شیرین نگشت چین مویش نیت هر موی نشت هر که جزین دارد امید بر او کو کهن تاب و توانی داشت و نشت یکطرف نه امتیاز خویش را بر بیا پیش منی پس نشین باید آوردن بگفت سر رشته	بر خیز بسیر خود ظهور گم کرده تو ز تو بدر نیست
در سپید چنان نگر رنگین نگشت رخ خاک و قدیشک چین نگشت در تمام شهر و کوشش گین نگشت صاحب بیتا بے سنگین نگشت راحت و آزار و مهر و کین نگشت راست رخ با کج و فرزین نگشت بم و زنا رو کفر و دین نگشت	از غلوری گریه اوج داشت اشکبار چهره پر درین نگشت
ز چین طسره او ناله صبا برداشت در انتہاست ره پایوی ظاہر بود عجب که خضر ز شرم فغانگر دو آب بخاک ریخته خرم کرشمه رنگین متم بشکر که انصاف نیست شکوه ما بهر که خامه نازش نوشت دشنای صیح کرد چو خوبان دیگر است او هم	پے تقسیم صبا سفرنا خطا برداشت چه ننوا کرد زور و داد و ابرداشت بسوات ز سر چشمه بقا برداشت که عید از گل قربان گش خا برداشت زیادترین چه کند رنگ عشق با برداشت برای باز روی خود بیکل و یا برداشت ز روزگار خود آن تہمت دفا برداشت

<p>ششم بجز که بجانگان برید و رسید</p>	<p>چه ز گش زنگه های آتش برداشت</p>
<p>مخز فریب ظهور می من توایم عشقم</p>	<p>دل تو اینمه امید از کجا برداشت</p>
<p>دیدم زو بر گریه طغیان خلی مجنون بتافت کشتی زاریم با لادست نم گردیده است بر تارک ساشق بجز زوایع جنون جامه گلگون بدوش خوش خوش شیرین گرچه دل شان سپاه عقل صبر هوش رفته در خواب رزوی سرفروزی فارغ بازده گول حسابانهای ظاهری بر در بکج غم دیگر پس زانو نشاند</p>	<p>لاله شد داغ دل جهان که دیامون بتافت جرعه پیاپی باطاس گردون بتافت با مرغ و آیشاتش فرق مجنون بتافت نیت باری را که از بس بار گلگون بتافت از سپاه زلفت وصال و غدا شبنم بتافت گوشش با افشانه فرغ فریون بتافت ورود تحویل درون کردیم بدین بتافت دولت پهلوشینی طالع دون بتافت</p>
<p>نیت غم ز می ظهور می جوش عشق خود نشاند</p>	<p>گر می افروزگان را گرمی خون بتافت</p>
<p>حسن از غمزه چون شان برداشت آه حسرت نشاند خسل هوس غمزه از کج کاو سه ترکان عشوه بر لوجهای ساده و لان بکنند نگاه آه چشم وصل هر جا چراغ روشن کرد</p>	<p>بجز عشق را بنایک اپناشت اشک غم تخم شادمانی کاشت نیش بر سینای ریش گماشت نقشهای هوس پسند نکاشت بند بر پای دل نهاد و گذاشت در دل شب نهاد و شعل نهاد</p>

<p>تا توانی علم ز آه افراشت کی شکر خنده این نمک میداشت</p>	<p>بهر چون کردش کر آرائی اگر نمیکرد زور گریه شور</p>
<p>چون ظهوری ز عشق یافت بود هر چه جز عاشقی عدم میداشت</p>	
<p>داغ آن هم در حریم سینه ما محرم است در به فرماید بیاد رکبه تر سا محرم است از برای بایبانش کنج صحر محرم است ای عجب یعقوب محروم دلینا محرم است غیر گردید آتشا امرو ز فردا محرم است در حریم مرعای با دعا تا محرم است</p>	<p>یا واد در خاطر آن ماه سیما محرم است عشق اگر گوید بزور آرنه زاهد را زدی گریه رسته کن که اهل شهر کونا محرم اند حیرت آورد استان نامر ادبیا عشق بیش از نیم بانیاید کرد جای دروش ای از جای دیگر ایجاب پیش ما کرد</p>
<p>را ز پنهان ظهوری چون یافت بر ملا شوق در خلوت سرای طاقت ما محرم است</p>	
<p>سنا می سینه سوختگان از آتش است با بایبای گریه تر خوش ترانه است هر رگ برای کایست تا دیانه است بگذار خانقاه که اندوه خانه است نازم چپه تکیه گشایش تا دیانه است مرثگان بدست مردک بیچاره است بیدارش از برای ترحم بیانه است</p>	<p>داغ ست داغ هر سه روز بانه است خو کرده بقفقه خنده های خشک از جهان گردنبردنت در سبک دی در کوچه مغان در عشرت سر می کوب گرچه که مهند که چه عجب راست آمده است در آرزوی خیرت آشفته کاکلی دانشه بر لب بگم انگشت می نسیم</p>

	از زهر چشم گیت طهوری حکایت خواهم شدست تلخ چه شیرین فسانه است	
<p>در دل صد جای جا گرفته است از دیدن آشتا گرفته است او سید اندر گرفته است کز خاطر ما فر گرفته است یاوش مار از ما گرفته است باز دل ما هو گرفته است زمین بومی که در ما گرفته است نموده در و ما گرفته است</p>		<p>با آنکه دلش ز ما گرفته است بیگانه گویی که دیده در ما مارا بشمار صید لاغر از بنا ز شکست طره خویش از تربیت خودیم فارغ دست تمام چشم حیرت هم باغ دیده است هم گل این طره که روی عالم آرا</p>
	جام جم خویش شو طهوری آینه دل جلا گرفته است	
<p>اشک نهرین آه ریحان مست مست این مرگ بر جان مست این درنا یا با زبان مست در تخمیل آن که مهان مست وعدده گاهش کوی جانان مست غیر پادش نقش نیاان مست مست داعی در گریبان مست</p>		<p>کنج زندان طرف بیتان مست کس چه داند قدر مردنهای عشق یک جهان اشک و تبسم گوشت کرده سیرم از تماشای همه خس را با عشق هر جا و عدده است ساده شد لوح زبان از حرف غیر اگر چه خاک داشت از جسم دروغ</p>

<p>هر طرف مشیر بی دل میزد جلوه شود مشک در تان نیست</p>	
<p>غافل از حال ظهور می گشت جمع سبیل زلف پریشان نیست</p>	
<p>سحر خجل کن آزاد و مزاین بندست که زهر گریه طراوت دانه کن بندست که گوش دلشده گان ریش گشته بندست شوم فدای دومی که راست مانندست که هر گسینختگی او هزاراد پیوندست بهر خویش و به بهیری تو سوگندست غم از کسی که نمیدانند از بندش چندیست اسیر آنکه باز نگاه در بندست</p>	<p>بشوق قابل دیوانگی خردمندست بشکر دیده تر تر ز باغی دارم مگر که رخصت بپای قیامت شود و دم بگو حدیث وفا از تو با و دست گو چونم که عهد گل و اردو کتایش یار ز اهل مهر و محبت نشان نزار و کس ز بهر روان تو منزل شمار را که شمر شود گسسته با پیام گرچه زنجیرست</p>
<p>اسیر عشق ظهور می نشاند و دارد نشاند اینک به بیداد و دوست خرسند</p>	
<p>دزد خود را در آفتاب گرفت از خطش گرچه آفتاب گرفت نفس نغمه را با ب گرفت از جگر چشم تر حساب گرفت جای آرام اضطراب گرفت چشمه خضر را سراب گرفت</p>	<p>دل بتیاب آفتاب گرفت روز عشاق گشت روشن تر تا رقانون ناله گشت نفس حاصل گر گشت بیتابی ز دود خورشید کسب میا بود تشنه وادی محبت است</p>

<p>و مثل را صورت بر آب گرفت دل چه خواهد با انتخاب گرفت بخت را دل مگر خواب گرفت</p>	<p>بهر را آنکه نقش خار به شرد بایدم زو نه از عسم برسم گفته هر گوشه حسرتی بیدار</p>
<p>دل ظهوری بر آتش که فتاد که جهان بوی آن کباب گرفت</p>	
<p>بر آتش که فردا گناه ازمانیت زود عده تو یک امر و زکو که فردا نیست در آن ترنج بر می خنجر زینجا نیست که ام قطره که در پوست من دریا نیست که سیل گریه مارا سری به صحرایت بخیرگی نفته تا نگه تا شایست هزار و عده پذیرای یک تقاضایت هزار شکر که مارا دل شکایت</p>	<p>هنوز زخم بوس خورده تور سو نیست تصرفات تو ایام را و گر کرده است که ام گفت که نزار و نشان که رنگ عشق که ام ذره که خورشید نیستش در بر بهار گشت بر احوال شهر میرسم کجا بدین دوزیده سیر گرد چشم نکبه بنا زکی خوی انجین چه کند ز رنگ صبر خدا جمله را انگه دارد</p>
<p>شده است سینه ظهور می از بخت بار برای کینه اغیار در دلم جانیت</p>	
<p>بسته اوست این گناه بستان بر جگر کرده اعتماد بستان نال میروید از نهاد بستان که مراد اغ سینه زو بستان</p>	<p>در رهش دل ز پا فتاد بستان سینه میاز که بستان داغ بر لب نغمه نیر میست عیریتاب که قتیله داغ</p>

<p>کردم از رخ بآستین که برفت شیخ بر خویش بند کو تو نیز کرد دل گرچه بیکسانه سفر دیگران نامها از دود دارند شکوه ببردستی نه کتسم</p>	<p>وام من التفات باد بپس است رند را ارز اعتقاد بپس است طاقت آمد بخیر باد بپس است اینکه ما را نکرد یاد بپس است دل ما را بهمانند او بپس است</p>
<p>دل و یادش ترا ظهور میست حرف خود در لب نهاد بپس است</p>	
<p>دل مشت گزین آفت نپا است ترا خورشید گفتن آینه است بصیان عشق بازی های هست نگرد و شب سفید از شرمساری براه گریه آب میزند چشم توانی رفت تا آنجا که بسین</p>	<p>بخود نماز و محبت و تنگاه است که کس خورشید را گوید که ماه است چرا عشق چنین عاشق گناه است در شکنین حسرت روزم بپا است نفس فراش جولانگاه آه است قدم از دیده کن بهشت نگاه است</p>
<p>ظهور می بر سر کوشش گدائی هوس دارد بے دل پا شاه است</p>	
<p>قربانگه یار عیدگاه است بر ناله من بسا دگوشی واژ و نه نبود بخت منصور ژوبیدگی که راه دارد</p>	<p>حیرت زده معقل نگاه است فریاد هزار دوا خواه است دروا من خون گرفته بپا است اینست که گریه سر بپا است</p>

<p>از بخت پیرس فخنسایه است ایست بلا که کم نگاه است هر روز هزار سال ماه است بندش بکتا که بیگناه است</p>	<p>شکل که شود سفید اسیر با کم خنیش میستوان ساخت در و عده او کشتا کشتی هست دشن بخلط اسیر گردید</p>
<p>دعای محبت ظهور می ثابت شده مدعی گواهد است</p>	
<p>نگین تو هر که گشت شاد است ناز تو ز صبر من زیاد است بازار رفوگران کساد است بیان جنس تو مراود است ز تار میان اعتقاد است پر نشو و نما نزد جواد است حاکم پره سترخ باد است</p>	<p>در عشق تو بستگی کشتا دست از حسن تو نیست عشق من کم شوق نبرد بکار باد است سودا با تو کراست مقدور بت گفت که تار سپهر برکش در فصل شکست تو پناه آبم شده آتش از قف و داغ</p>
<p>سر حلقه غازیان ظهور می با خویش همیشه در جهاد است</p>	
<p>صد و صل نه هرگز اندر خاست بلبل که ز آشیانه بر خاست رگ در تن تا زیان بر خاست براه یصد زبان بر خاست</p>	<p>سند خودی از میان بر خاست خود گشت گل آشیانه او از بے رنگی سند سیم افشوده دلیم در زبان و آست</p>

هر جا که بلند شست بستی زان چشم بگریه نگا گر نیم چه عجب سزا که آمد تا دیده بدیده آشنا شد بر ساد و لیسم نقش بستند	پرواز کنان نشانه بر خاست نخونهای شده اینجا بر خاست بسته ز پا بهانه بر خاست تا وید گئی زمانه بر خاست ناصح بنشین ترانه بر خاست
---	--

بر آرزوی تو زود ظهور است

از حضرت جادوانه بر خاست

فدنگ آه گذشت از فلک تنگست برای پستی بادش فضای غلط تنگ لبش هنوز نگردد بر تر بدش نامم ز دور دست با تش مدار پاورده بچشم قیطان گریه گوهری دارد عجب نباشد اگر از شب نشینش شب وصال که پروانه خواست پالده عجب مسامله دیده در میان دارد مگر که ساخته است قاصد این پیام	نشد نقاب جلالش نظر انداخت پی و فیض و اعترافش ملک جانت وای از زود دل سیکم از تنگست بغز شعله فروزد و تش جانت صفای اشک نگر جوهر گهر جانت بروی و زلفه پرده سحر جانت بیخت جبرست آتش که بال جانت جبال قیامت و مایه تش جانت مگر و ذوق شنیدن بریم جانت
--	--

بریم ختم ظهوری است که جنت

نشد اگر نه جنت نهی نظر تنگست

بے تش دل بزم جان افروز نیست	خام عشقم سینه دروغ اندوز نیست
-----------------------------	-------------------------------

<p>چند سوز و حسرتش و سوز نیست هیچ صبح و ستیاری روز نیست این همه عاشق و یک نواز نیست مدعی راجب پاک اندوز نیست یوسف بیکار پیر آسوز نیست آه در جنگ اثر فیروز نیست کز شتر آه آه تخم سوز نیست</p>	<p>میتوان پروانه را دل سوز کرد شامها با مزه شب گردیده اند شرمی ای سپهر از در خود بار رشک و جی از گلیم برگرفت در جوانی فکر این بایست کرد یاد خود آنکه صفا کرده راست کی توان در سینه داغ انبار کرد</p>
<p>بر دما دامن ظهور می پاک میب از اسیران گریبان و نیست</p>	
<p>باشنده صحبت پر پروانه در گرفت کو عاقل فسرده که دیوانه در گرفت دیگر پرو بخواب که افغانه در گرفت خورشید شعله ور شد و پروانه در گرفت رخت و ریح با آتش مینا در گرفت زازوی بر فروخته پانه در گرفت احوال مایه بین که چنان دانه در گرفت این سوز آشناست که بیگانه در گرفت</p>	<p>بر داشت پرو شمع ز رخ خانه در گرفت داد و توجی بسند عشق خام نیز ای دل اثر پذیر شد افنون و تسی شادوم که رخته رخته شد از داغهای هم زان غلام گشت زلمین بسند و گی ساقی بد که هر سهر مو شتر تکی کهم دل دانه است تا به جگر آتش آه سرد ای شعله خور آتش خود غلام بسکنی</p>
<p>خوش صحبتی میان طهر رمی و ناصحت دیوانه در حکایت فرزند در گرفت</p>	

<p>باشم هم آغوشی پروانه وصال است گویند که روز و شب وصله بجان است هر روز بشی و بهم دل که محال است زمیندگی خاطر جمع از و گران است کردست کباب آهوا و شیر و لان را بالیدنی از خامه اور و ز می نامم</p>	<p>آر نه چو خانوس و صالی بخمال است گر هست همانا که برون از مه و سال است با آنکه یقین کرد که وصل تو محال است بگذار که آشتی کم زیور حال است و و دیگر این سر مه که در چشم غزال است احباب گویند چرا جسم تو مال است</p>
--	--

بار و همه زخم از نفس تیز جوابان
می نازن طوری که زبان کند سوت

<p>از آتش و عده دل کباب است از دماغ تو هست سینه سیراب در عشق مزاج من و گرشه تخیل دل است صبر و طاقت خواهند هر جواب دیدن آبی که رود و بباغ آزدسته بر عکس کیسم تو به ساقی پیش تو اگر نهندون نگریم تخلیه و متا بنون ازین شک بر غناست گرفت از رنگ و چو دو شیشه بنوا بمان تو بودی</p>	<p>چون تشنه که عکس او در آب است افتاد و چو تشنگی سهراب است تسکین و ظلم با اضطراب است خربش بحباب بحباب است نافل که قفا فلش جواب است از چشمه ماه و افتاب است تا عکس رخ تو در شراب است از غیرت دیده حباب است کز خون که پنجات فضا است سوی تو پناه و چ و تاب است بازی گرد و فت کا خواب است</p>
---	---

	آباد شدت خوش ظهوری خوش آنکه برای او خراب است	
گفت مارا گوش بر گفتار است زیدش نیلوفر گلزار است سینامی بیدلان انار است اینمه سودا که در بازار است هر که را دیدیم جانبدار است خوب دوی بیوفای کار است بیشتر آزار کستر کار است چشم ما مشاطه رخسار است		دید مارا چشم بر دیدار است خواهر از خلقی پستش آفتاب سرمه گردیدست داغست در جهان خود فردوشی بیش ازین میر جانب خود را فرد باید گذشت شکوه دار و نه بنتمان خوب است ماشتن آزاران همه خط داده اند ظلم بر با سبکی بر خویش ستم
	گشته گر گشتی ظهور می دیده را پیچ جز می نیست دل خوددار است	
این برستان آن بزدانست نفس از آه لب ز افغانست دل ز دلدار جهان جفاانست دیده ترور دیده دامانست چو دکانها پراز گریبانست بهر پروانه آب جویانست سر ما بر کنار میدانست		عشق و آباد و عقل و دیوانست دیده از گریه سینه از ناله است عشق تقسیم هست و یو دم کرد شوق از بس درو گهر بخشید برواج رفوگران تا زرم آتش از شعله چون بر آرد موج سرمه نمودش در خوش است

<p>دل فردان غم بجان مشتاق رخ نوروز عارض عید است</p>	<p>نایه دار مستاع ارزان است که چو عیدش هزار قربان است</p>
<p>گشته از جان خود طهوری سیر بر سر خوان رشک همان است</p>	
<p>بهوس گذشته ز بوس و کنایه رفت نیست ز پانجموی بخت انجمن شدم پامال به فردا بل بهر عیب و مارد کار است اگر چه کام من از هر دوهر پست فکند بنخل عیش چهار از خزان تو به رسید ز فرق تا قدم و افق شعله وار رسید بوقت شکر عتابش نفس منم و بروم زیاد من شود آلوده خاطرش ترسم تراشت وایه منصور یایه پندان بعید گاه غمش گشته چنین کند نفس</p>	<p>لشسته ام ز میان بر کنایه رفت نیست فلک اگر نشود دستیار رفت نیست نمیر و دول و دهم بکار رفت نیست ز شکرش شدم کامکار رفت نیست رسید موسم باغ و بهار رفت نیست برای خود شده ام لاله از رفت نیست بلطف اگر نشوم شرمسار رفت نیست بخاطرش بکنم گر گزاف رفت نیست قفسیه برگزیده گردا رفت نیست گه اگر شود آه نکار رفت نیست</p>
<p>ز بار رشک طهوری کبر باز کوه بجای زنده کاش بای رفت نیست</p>	
<p>عارضش از ماه و خورشیدان ترست قدرت فرمان زروانی بیشتر عید هارنگین تر از یکدیگر اند</p>	<p>وز بهارستان بیارستان ترست صبر چنانی که تا فرمان ترست هر یک از قربانیان قربان ترست</p>

<p>مردن دآوار گے درمان همه پایه شمشاد از گل پست تر از زبان هند گویان نارام و عوبک دریا بچشم من غلط</p>	<p>مردن انار در پاره آسان ترست لبس از قمری بلند افغان ترست در خراش جان من سو مان ترست و انهای اشک من غلطان ترست</p>
<p>تازش دیگر ظهرو می را بجان کز همه جانان او جانان ترست</p>	
<p>گریه را سیلاب کردم موج طغیان کجاست خاطر ز پرده را پرده تر سازد بهار دانه دل را چو گاه تن عیش باد دوا دماغ گوی آورده دو چو گاه علم کربت آرزوی خویش حاصل کرده از هر چه غیرت طاقت فروشان گشته بودم پیش با خیال این دآن بیدار بختان اچکار در جهان شوق فصلی به فصلی گریست ای خوش آن دولت که میر از برای کس</p>	<p>آه آمد و وزیرین جلوه طوفان کجاست سیر صحن باغ کردم گوشه ز زان کجاست تا به میز گشت زار خویشتن بهمان کجاست از فضا می سینه من خوبرو میدان کجاست نغمه از در دهن میایدش زبان کجاست جز درین زانین زبان سرمایه دکان کجاست خاطرم در خواب افغانه نسیان کجاست دستی تا پر گهر گرد و زنیان کجاست مرگهای هر زمان عمر جاویدان کجاست</p>
<p>از ظهور می شد بلند آوازه افتادگی در گردانی حشر بهین شوکت سلطان کجاست</p>	
<p>عشق ما می گشت چند انیکه رفتم پیش رفت تربیت خواهی پس دل سان خود را بهشت</p>	<p>لیک سنگین بودم با پی شکیب از پیش رفت مرحمت بنگر که گر بیگانه آمد خویش رفت</p>

۱۵۹۲

<p>مکعب سخن شنید نم نیست</p>	<p>هنر کردی سخاوت تو آمد</p>
<p>اگر چیزهای نم ظهور می رهای کن صرفه در نمید نم نیست</p>	
<p>ز دریا آب اگر خواهی گرد نیست که در خود گم شد سنا خود نم نیست که ز خشم هم و دوش و نیست بشوران گریه را اگر بایست سیرنگا نگینا آشنایست علاج منحصه در میو فایست شب آویند روز پارسایست برای استخوانها مسیاست پشیمانم در سپهر نجوایست ز گم گردیدن من نهان نیست</p>	<p>لب تشکی بسیر بادشانیست بخلوت بر سر بازار بنشین بگریه ز خشم خون بر ناتوانی ز دروای دانی وایه بر دار رمید بنا چه مفت از دست رفت نزار و غالباً در دم علاجی بماه روز گره ساقی تو باشی شکستنا که سنگ چیده در منف ز خوان وصل دل سیرانه برخاست برای جستجوئی منزل شوق</p>
<p>فراق از وصل رشک آلود نیست ظهور می صرفه تو در مدایت</p>	
<p>غیر این حسرت که بن سامان چاست لب چنین آما دوا فغان چاست چاره گر انگشت درد بدان چاست اینم طوفان در طوفان چاست</p>	<p>من دین مجلست که در تن جان چاست ناله را باید که عنانی باز زر آشنا را سر بر آواشن است در چرخ اسم روغن خورشید نیست</p>

<p>از گریبانم که تا دامن چراست بیگنا ہے بازو ز زندان چراست این طراوت در بهارستان چراست زندگی بر زاهدان تا دامن چراست</p>	<p>نگین کن چاک حبیب آنکه سپرس صیت یوسف خود بکین رفتی بود گر کردی خوشنشان گلگشت باغ تا توانی بی می و شاد بهر میانش</p>
<p>گر زنده راه ظهور می در لباس رازهای پرده گی عیان چراست</p>	
<p>کی بخشم خویش هرگز خصم جانی کرده است خضر نیندارد بهالم زندگانی کرده است بشکفم گل گل رخم را غم خزان کرده است ایچنین سوا الم الطیف منافی کرده است عجز من با نخوت او هرزبانی کرده است باد از بویش مگر افسانه خوانی کرده است سینه تا داغ عیش را سیاهانی کرده است آه خود با گرد و جلال همفانی کرده است گاه کوه آنجا که بجرانش گرانی کرده است اختر امی چند در نامهربانی کرده است قرنها در ملک دل صاحب قرانی کرده است</p>	<p>اچیز در عشق تو با من مهر بانی کرده است حالی بر جان کوه در عشقت تن من کنم خاطری دارم بهاری تر ز گلزار بهشت گریه گو بر حال خود کن خصم بی بر جان من صبر زبان میا بدم از بهر شکرت لاف نافه بالین جدید در چین اثر ای خواب کو استخوانها گشته اند از مغز است و ده بند در رکابش می آید اندک راه قطره زد زهر شد آنجا که پاشیدست تلخی بر بشکر طرز بهر همان دیگر گشته بود الحاح کس خود برای خود قرین گردید ابراهیم شاه</p>
<p>گوش و دامن شیندن به طرک کدست کین دژتای شنه ظهور می در رفتانی کرده است</p>	

<p>دادم بنیادم نبردی ام من انصاف نیست مست خوابی نالهای میج خود نشینده آتش حسرت چنین ز بی سرو سامان کرد دهر خالی کرده روز هفت ام ز روشنی نامها دارند اغیار و نیست گرد سفید تا نکست تو بهر نسبت بیغم شد و دست تازه ام در خدمت بت اعتمادی نیستم</p>	<p>کردم از خودم نگشتی بام من انصاف نیست گوش تنی بر بختان شام من انصاف نیست عووضی اسیدهای خام من انصاف نیست تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست در زبان غامه او نام من انصاف نیست سی ساقی در سکت بام من انصاف نیست صندل پیشانی اسلام من انصاف نیست</p>
--	---

از دعایت چون ظهوری بزمید ام زبان
 پنج لب تنی تو برو شنام من انصاف نیست

<p>می زیدم نازش بجان بگر که جانان نیست در زنگاه عشق او از بهر در خون کشنگان شادم که شد از دغا در سینه ام سوراخا من خود ز خود بگذشته ام او از من بگذرد در دش کشد چون کاروان سینه ام فرو از مصری آمد صبا افکنده بر بتان گذر سامان بسمانی گیرند صاحبایگان ز بهر ت بشکری خود در دوت بدرمان میرم ماه کنار بام شو یک میج روشن گو برا</p>	<p>صید ز بونی نیستم آهوی و شیر افکن است زخم حدنگ و خنجرش این یک ره ان شربت چشم دل جان و زو شب رو در زینت کرد بازوی او در گردنم خون منش بگردست هر جا بعد برقی غمش جان دل من نیست پیراهن گل شد قبا این نگشت پیراهن نیست هم نخل بی برگان گر گلشن است گلشن نیست گرد دست داری کشتنم هر قطره خون صد نیست میسر از شمای من چون و در شیت رو</p>
--	--

بنفش ظهوری بیره ام خوش لطیفان نیست

کاویدن رگمای جان بغزه نشتر زنت	
<p> آه ها تخیل و لخت دل شمرست ناله گزارد و در را بلبس بے کمال جنون خرد ناقص خون بقید ر را بهائی است عاشقا تنذیب بے مهربی روز من گشته کحل پیوه شام چشم با چشم گز کند دعوی گرچه و انش ز جانی حبس نشود فرصت نیاز مرا هست قاصدا گرچه محرم نیست همه جا پرده بردار ز رخ خدمت کسره تو دار و آه </p>	<p> و انعمادانه وزمین بگرت اشک دریای گریه را گهرست پخته ترکیب آنکه خامه است لیک چون قیمتی شود بدست ای خوش آنانکه عیبتان مهرست شب من صبح روزن حرکت عی نیست گریه مایه و رست سینہ مالیش بے سهرست بیکه نازش بر دی بیکه گرت محرم آن خبر که در خبرست است جاها که در نظر نظرست و انش صبح و شام بگرت </p>
<p> گز نظوری رسد بداد کے از پرایسم شاه داد گرت </p>	
<p> کنسم حکایت پردیز ششم جیست بد رس عشق و جنون بود افاده ز جنون ز عشق ناز و سنا لان جا نه زیست این بعشق رو که مباد آرزو بر دعوت </p>	<p> روم بقصه فریاد لبستم نبیست کنون حواله بمن گشته فارسی عربیست که گفته نژده مادا باز از شقصیست برای مرد هوشناک نستین علیست </p>

<p>بال چشم که مشامه سستی عذابی است کشود کار خنور رین بسته لبی است بزدورت بسیار عمده کم طلبی است که مست در دل روز از صبح نیم شبی است که مشبه مغری تشک جعه ری می است فتا و کار به تحت حسود و لبی است سکاتش نفس آلوده گشته بی ادبی است</p>	<p>عجز و هر عود سانه گشته جمل نشین فتاده و نفس از گفتگوی خود طوطی کند مکاره با کبر شاه عجبند گدا خوش آن حریت که تنگیه داده کرد چنان باه و هفته ستان سپر اتنا زد کس نشست غیر چو در بزم بر نمی خیزد شکر گو که بتا دیب لب کشاید لب</p>	
	<p>مرا چه زهره که غناب لب گر که نامم ظهور می این هوس انگیزی می غنی</p>	
<p>تا زخم زخمها که بر ایم زره شدت شادم که طبع حرف تکبر به شدت گویا بجه مشبه شان مشبه شدت دیگر ز کس مباش که برافره شدت فرداست که ز غبار ترنج تو به شدت در دیده ام ز شرم تماشاگر شدت در روزگار حسن تو خورشید شدت داغ و لم تبارک من تاج نه شدت</p>	<p>تیرش بقصد مید پذیرای شدت جان در بهای بوسه گیر دهر که آدینه هم نگشته زمستان ست فوت خوش دید کرد عشق تو پروای بیکان سیب ذوقش پویش بطوفان خط زما باد از کرشمه گوشه ابرو گر گشتا و مه بود مه اگر چه در ایام دیگران اکلیل من با فسر من گشته باج ده</p>	
	<p>عشق تو شد طلیب ظهور می مسیح لیت در تب و لم کتاب جوامع بود به شدت</p>	

<p>سینه خضم بکار که در اوت خیزست خاک قریانکه ماکمل بصیرت سازد رم نخور دست از خود و غیر پا زانم کند شکر شیرینی تلخ که بشو را در دست آن زبان کو که نه ز دور جی و گنج طره مختار بخورست مده خست آه شکوه از لب پرست ضامنیت نغمه گر ختم کنم زنده با بنا بر برم</p>	<p>دل احباب بیال که مبت خیزست هر که از او دیده حیرت خیزست دشت از غیر تو کار دل لغت خیزست کلام از چاشنی زهر تو لذت خیزست مزدلبهای خورشان که حکایت خیزست منم از گریه کن چهره طراوت خیزست دوست از چه زبا نمانی بیت خیزست خاطر اهل تنابره حسرت خیزست</p>
<p>شده مشهور طوری بسلامت طلبی خانه در که چه ماجر که طاست خیزست</p>	
<p>کاهم از لذت نامت شکرستان گشت وامی بجال هوس بیه امید گریز خویش را خاتم از ارباب نظر میترم پیش ازین تیغ نفس را دم تا شیر بود تکرات عشرت ز زبرده جز غم خویش یکجصل آدم از زهر چو آیم به قمار عیش بر سینه آلوده مینامند روزی نکلده خود مگر منت شب بھر نک شبنم سخن وصف برایش نه است</p>	<p>در گرفت ز تو شام سرستان گشت عشق بر غایت سیدان طغریستان گشت دیده از شوق تماشای طغریستان گشت آه بر غایت ز دغم اثرستان گشت ایتم ساز که خاطر طغریستان گشت عصه دل بخیالت قریستان گشت سالها داغ غمت در جگستان گشت حرف از شعله آیم شمرستان گشت کن از شور طبرزد و طبرستان گشت</p>

صل بنیان غم و دیده تر بر بهار عالم از رشک نظوری گمشده گشت	
<p>غیب نیست غم در وطن مروت نیست تراستین تو از چشم من مروت نیست بمن نکر و نای موی سخن مروت نیست نیاز بزرگ رفتن به تن مروت نیست بیاد دادن عرض من مروت نیست نخچه و خیال بر آراستن مروت نیست حدیث تا به و مفصل چمن مروت نیست کشیدم تیر بار کفن مروت نیست پسویا دو وطن در دکن مروت نیست</p>	<p>بر که میزد و دم جان تن مروت نیست جگر زگره چنگی نهاد روی دنگشت بمخفی که پس پشت عیب بنشینم غور و آینه تنخواه بیدلان کردن کشاده جیب چه عرض بدن نهی مریغ رضی چنین که شود ساده نقش خاطر با بر و به عطف و اعطای موزی آید تمام عمر بسر برده ام بمریاسی دلم غیب وطن کرده شهر بارو کن</p>
<p>نشان بر است و باغ دیگر نظوری را و اگر راست و باغ کفن مروت نیست</p>	
<p>از وفا دیگر گوی خود جفا کردیم و رفت پای رفتن خود بخود از فرق پا کردیم و رفت ناشده آزاد خود را مبتلا کردیم و رفت خویش را با بیداری آشنا کردیم و رفت لب میا لا بعد ازین ترک ما کردیم و رفت ابتدای آرزوی انتها کردیم و رفت</p>	<p>از جفا های تو خود را بی وفا کردیم و رفت بود کویت تنگ بر ما از هجوم بدی دام از تارنگه در صید ما و دیگر متاب این زمان بیگانه را از خود جدا کردیم و رفت بود خوش دشنام دادن بر تو دشوار و رفت اول و آخر بهم باید که و داخواند به عشق</p>

زیره خواهد زد بیشتر و ادبید و از نقاب این ستم بردستان خود روا هرگز ندارد	صبر و طاقت جاری میگردانم اگر دیم دقت و ششمان خویش را بهت داد اگر دیم دقت
---	---

اگر چه جان در تن ظهور می آید بوی مانده بود هر چه خواهد گوشت من صبا کردیم دقت	
---	--

در زیر کوه در دهم گاه گشته است آورده است بر دل صاف نظر روان باید به قطره راه زد از پیشم خویش پیش نامح زبان بیند که صد سی کرده ایم غرلت بغور عزت و خواری کشان رسید و ستم که داشت عیب را ز می نیز منصور دقت خویش بواژ و بیختم در ترکنا ز حسن سدا بدینین که دید در پاس ننگ نام نفیست نیز نند	نم در دل و جگر گفت آه گشته است عکسش را آب آینه تنخواه گشته است شادم که سیل گریه ام از راه گشته است تا قصه برگزیده افواه گشته است نازم بخویش بر بنتم از آه گشته است چون پایم از ورهه کوتاه گشته است بالای دارمین که ته چاه گشته است سمو خوش ببارت نگاه گشته است آری همیشه در دل آگاه گشته است
---	--

از مهر شاه گشته ظهور می بلند قدر در خواجگی بزمه درگاه گشته است	
---	--

گرچه میزاری از دبیزاری است غلطش اشک همه تسبیحی است عکس هر جا کند جلوه گر سست بیند بتان روزخت	بنست غم زاری من همزاری است پیش آه همه ز تار نیست بیشتر آینه باز نگار نیست رفن خویش چه حکم کار نیست
---	---

<p>چشم ترا سرنیان باریست دید بار اسد همکار است در میان من دول نیز است حیف صد حیف عشق باز است بر دیار ان ترا سهر بار است توبه بر جور تو بر خود دار است</p>	<p>فضل گریت گهر چین ریاست نخواهند که هم را ببینند زار می اکنون بشتر اکث کنیم کرد و کان و لم هر کس دید گوگران تر ز ملاست باری نخل امید بدل ریشه دواند</p>
<p>پاسبانی به طور می نازان خواب بیدار ترا ز بیدار است</p>	
<p>ز ریش مره هر سو حباب گردیدست بدولت عمت احوال خواب گردیدست که بر کتاب سه و آفتاب گردیدست که در رگ و پی من چون شراب گردیدست چه خانها که بیازی خراب گردیدست ز باد و باد به فاضل ساب گردیدست شفه و شت عمت در سراب گردیدست نگاه از طرف بانقلاب گردیدست ز نایب جگر اشکم گلاب گردیدست تغافلت نکم را جواب گردیدست</p>	<p>خوشتم که دیده بی نم در آب گردیدست زمان زمان جمد از جانشان تیدار است میچ نینزه روی ترا نهاد کس بچشم مست بنام که نشاء انگست ز کج چ گرد می او در نقص طفلان بدنتر عمل از یمن عشق باقی من شود کباب در آب شد نشاط می دل نقاب نازد گر یک طرف بنه کز شرم پراست از گل روی تو پرده های نظر در بهایله باز است سود من این پس</p>
<p>تو نگرم بخون چه مسلم بخون</p>	

همه خطای ظهوری ثواب گردید	
رفتم از خاطر تقارکین عبا رسیدنیست هست فرعی هر جهان صلیست هر جا جلوه منمان در جو و دیگر ما گدایان دیگریم بام نیتی هست مانده در بنای آن هوا گاه گاه شکوه خبر می نذران بجاست قطره دار و سوز و ذریا گر بشتن آفتاب	احتمال مهر دشمن بستیم کینه نیست من بعکس جلد گویم عکس در آینه نیست جز نکشایش هیچ فقلی بودر گنجینه نیست نزد بان هفته را اگر زین آودینه نیست تا بروی سال نوز و ششم می پارینه نیست وانغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست
نهر غم در چاشنی بامیده شد عیش را آفت کام ظهوری لذت لوزینه نیست	
بحرین یاده نشان جام مست عجب گردن نهجوش خویش افتد بگو قاصد باقی اچنه گویم شراب مرد ز خوش تر کانه خورده است خوش آن بتان سر کایش سزاست روایمی در نشا طر عکشان است بنا صان از لبست گفتند حرنه	براه جرمه ریزان کام مست ز جام اگر زدی جام مست بے بشیار کن پیام مست دعا آهسته تر دشنام مست سی سدر کنار بام مست زهی فیض صبحی شام مست حکایت در زبان عام مست
ظهوری گشته در خفا عشق چم ایام خود بے جام مست	
نیک در باغ فکر دیان خست نیست	مگو شکر که شکر را نمک نیست

<p>مباد آن باد لب کز بناغ بیش این شورم از شیرینی نت سپاهت رنگا هست نیست سالار بمانی در جودش بهیه فرسای نزار و از اجل با پی کمی کس جد اهریک بداع خویش سوزند گه از ترو هسایشش منام ز خود میرنج و با خود صلح میکن همه درج ششست می نگارم</p>	<p>که مستش رالب ساقی زک نیست اگر چه شور کردم بے نمک نیست که از بنگاه روانش زک نیست نشانی بر جبین بچ یک نیست اگر از شهنه هجران گمک نیست گداز سینه دول شترک نیست سمند گریه چندان تیزنگ نیست بشکر و سکوه کاری با فلک نیست خوشم من فخر من ملک نیست</p>
<p>شراب و ساقی خود ناگزیر است مرا کشتی ظهوری خود ملک نیست</p>	
<p>ملک عشقت اگر کو اگر با من است زخم خوشت اگر سخره مرا هم نه شود داع از وانه حالت چه بلا دچسپ است ترا و در قلم جز رستم حسرت آب و جله گریه زمین میدرد و میگذرد از لغت داع جگر حال درون هیچ میرس لاله رویان همه رنگین نگهان میخوانند از همه ساد و ترو از همه پرکار ترم</p>	<p>کو کهن حاکم این دالی آن مجنون است زهر خوش نیست اگر دستخوش افیون است آه از جلوه قدرت چه بلاموزون است نامه تشنه لبان جله یک مشغول است گرد راه است اگر نیل اگر بیرون است شعله پیرنشم شمع صفت بیرون است بی سبب نیست اگر چشم ترم پر خون است هر که بازیچه اطفال شد غلامون است</p>

ریشه دادست فرد در گنج پور است	گر چه منت نه مندینه بگر منون ست
	دل بدخواه تو خون باد سپهرس احوالم چون گویم که جدا از تو ظهوری نیست
از خلق چه کین چه مهر نیکوست تا صلح نه کرده به دشمن در آرزوی لال تین رازی که ودیت خروشی است بذباغ کشاده گریبان داعی که ز مغز گشته داعست زالایش منده لب گمشدست با عشق خطاست چیم گیرے	نیکوست که مهر و کینه اوست باز ست در نزاع بادوست دل گلبن ز خمای خود دوست بازیم ز گس سنگوست از حرف چمن نفس سن بوست خوش آنکه نداده زحمت بوست کز گریه خویش بلب بوست بیماره خرد مشکته باز دوست
	در آزره ظهوری افتاد دین طرفه که اول تگاپوست
جان بختی نیکست سبیل حواله است از جلوه های سر و قیام پوش در چمن بیم صداع گل نندش دست برد بان نامح میا بفرده بر من سخن ستر خوبان عیب که خیل در اراد بندشان در نماز عشوه چشم تو بمیرد خود نه بود	گو یا باد و کالت کامل حواله است خوش چاکما به پیرهن گل حواله است افغان ازین زیاده ببلبل حواله است بیلافتی بعید و محمل حواله است تسخیر ملک دل بجا دل حواله است خجنگه سپهر ابتنا فل حواله است

ستان علاج توبه خامان میکنند لبر ز انجین بکس می ندادند سازد و درست معصن خاطر بیا داد	درمان این بچش گل دل حواله است آری به شیخ خرقه گل گل حواله است ماشت کر نیش به تقا دل حواله است
---	---

در کارها خوش است ظهور می تامل دیوانه به عقل تعقل حواله است

برزبانم داستان کاگل است راست بنشین ساقی و در چرخم آر گرچه میوزیم از رشک زغن در دکن این چشم پیدا می شود گفته ام از سنگ باران داغ داغ در پی عشق سر آمد میسردم خار خوش و در چنگ لبیل گشته تیز	کز نفسا دشته بندم سنبیل است سینه پر کن باز ساز قفل است لیک میا زیم لبیل لبیل است باج خواه شاعران بابل است ای خوشا باش جزون آتش گل است زلف از فرهاد از من کاگل است اینده تاق ز نهال گل است
--	---

جره افشاند و بر ابل زهر دلن تقوای ظهور می گل گل است
--

هر خشم موی ترا صد شکست سینه از آه خیابان با ساخت دامن هر که کشم دامن تست مرگ در هر جیایمست و گر هست از عهد در شان خواهم	در خشم هر شکسته خند تست بگو از داغ غمت در چنست جیب هر کس که درم جیب تست مردن آنست که در زینت کار باد لبر بیان شکست
---	--

<p>از نگاهی همه را جان منست سنگی از قصر هم کو بکنست بر ستمای خوشان منست</p>	<p>چه قدر مرگ تنم دیدم بیتون بین که ز سنگینی عشق خلق در خانه غم لحوه اند</p>
<p>ز دظهور می هم شاگردی من فیض استادش شاه دست</p>	
<p>گل بست چه کارست غل که تو هست ز شرم ساخته خورشید روی او تو هست گلی درین چنتان مگر بوی تو هست برای گردن دل حلقهای تو هست بصد کشندگی حسرت آرزو تو هست بیا بیکده می حصه وضو تو هست</p>	<p>خطاست حرت خطا دستان تو هست برای صبح و باست عالم آرائی همین بزرگ و زناکت چه اقتیاز کنی ز رشک قری طوقش چه سرو آراوم اگر چه از خطر مرگ گشته ام ایمن خبر ز شطاعت نذار می ای می اعظ</p>
<p>چه احتیاج ظهور می نهادارد دلیل راهروان تو بجنو تو هست</p>	
<p>سرودی باور او مارا چه نسبت به پیران بغداد مارا چه نسبت بویران و آباد مارا چه نسبت براد و به بیدار مارا چه نسبت ز صلیبی فولاد مارا چه نسبت لحان فریاد مارا چه نسبت</p>	<p>برده می ز باد مارا چه نسبت شطاباده است و جوانان هند نه در شهر کاری نه در دشت یاس نذاریم کاره بشکر و شکایت چو بریم لیکن بعد و به پیا ن نفس را بنماندست سامان</p>

<p>بجزون فرهاد مارا چه نسبت برغان آزاد مارا چه نسبت</p>	<p>که آمد پیش چشیرین بویلی برام تو سوزیم بر خود پند</p>
<p>ظهور می آگے آچن فی نداری برنگان مضاد مارا چه نسبت</p>	
<p>بکش شمع متاب روی تو هست که جان در تن گل بوی تو هست بجز من سد برق خوی تو هست که رویش زهر سو بوی تو هست نفس در خیم گفتگوی تو هست ز مشاطه آرزوی تو هست کز از هر آفتاب تو هست چه خنما ندارد سبب تو هست بدهی که عذری چون تو نیست دل چاک رسن تو تو هست</p>	<p>مکن دست شب بوی بوی تو هست خزان اجل نیست در گلشن عجب دلم از گشته بوالهوس درین صفت نماز حرم کالم کین کرده از خاشی هر زمان در آرایش خاطر مگوشی ز خود در طلب خود بدر می روی بته جرم مستند دریا کشان نیار دکم جرم سستی بروی خندنگ تو هم رشته هم سوز هست</p>
<p>ظهور می ابرویت نغزیده اند گره گریه در گلوی تو هست</p>	
<p>کو هم دنا توانی هم هست چینه آسمانی هم هست ویدر را ویدر یانی هم هست</p>	<p>ستم دخت جانی هم هست سجده اند از آستان دارد گوش گوشی سادو بر آواز</p>

<p> بچہ نامہ ربانی چوتھے دل و دامن آشنای قدیم تعمیر میتوان ز خوابش برد عیب پیری نصیب تو بہ مبار جلد وانی سلمت و لے مرگ بی من نیتوان اندرست کترم کرد پیشتر رفتن </p>	<p> سمت مہربانی ہسم ہست از سیر افشانی ہسم ہست راہ افغانہ خوانی ہسم ہست روزگار جوانی ہسم ہست فوق آن بیج دانی ہسم ہست روش زندگانی ہسم ہست سبکی را اگرانی ہسم ہست </p>
<p> شد ظهوری علم باہ گشت دعوی اشک رانی ہم ہست </p>	
<p> ہر کہ جز بچہ اصلی اندوخت ز تحصیل نیست مصلحت گاہی بکار عشق میدارد و سرے عشق او خوش اعتمادی بدل من کردہ است رفتہ خواہد بود ایمانی درنگی از وصال سر نہ کردم ہر طرف صد میل در دشت طرا بہر دو دزد دم از بس زد کن بگریستم سبیل و کامل سری بر کردہ از ہر گوشہ سینہ کرد از آشت روشن چراغ دانہ نو ہر گنجی داجت پی آرایش تارکششت بر سر کار زندستان لطف ساقی بر فرید </p>	<p> پیش من جز خوشی علم قال و قیل نیست عقل اگر بخت نکستن کہ دینی تاویل نیست بگذر در روزگار صد گنج غمش تو بیل نیست ہجر را در کشتن من نیتقد تعجیل نیست سر نہ دید از برای دیدہ ام کیل نیست میتوان گفتن کنون در مصر و وکیل نیست وہ چه صنعتا کرد پر حیدرین منیل نیست پیشطاق صبح را آن دلق قذیل نیست جز خجل بر خاستنا چارہ اکیل نیست ہفتہ مارا خار جمہ تعقیل نیست </p>

	منم خوابی ظهوری فقر دست او گزین چیت اسباب سلانی که در زمین	
<p>طوق رنگین خاص من می گردن دست بی حدش با زبان خویش سوختن دست از برای مصلحت گفتیم که با من دست از دست خود گفته ام بابت همین دست بر کشد چون تیغ و خنجر خود و چون دست آتش میباید و با سنگ آهن دست منتش بر من اگر برقم بخرم دست این زمان خاکسرم با باد این دست از جگر دعوی بر آتش جان بدین دست پای بمون نازکست آری بجزین دست دشمنان خندند اگر گویم که با من دست اگر ظهوری گفته است اما بخواند دست</p>		<p>در شکنج دام او دلیل بر گلشن دست بے رخس ز گشت سر خواهر بر آرد چشم خود بود اختر برگد ز بر خویشتن کردم ستم نازش دلبر شناسی گشته تاوان بهبه تا مرگ دل در کشید و سینه جازا پیر ز کی شود دشمنی چنان من بسوی دوستان آرزو میکارم و انبار حسرت می خرم بسکه دامن زو عیش بر آتش خاکم سوخت دماغ حسرت سینه را سوراخ کرد و دل فکند نوک مرغان در دلیلی که خار آرد بر د تا کی اگر نید بر بیداری من دوستان با وجود مطلع خان این دل گفتن شد</p>
	هر سری کو دشمن من گشته با تن دست دشمن جان خود دست آنکه با دشمن دست	
<p>در جگر قفسیدگی ز گریر شاد ایم است بیر سر چاکي بهم کتان مستایم است عشق بازی میکند در قصه قصایم است</p>		<p>بخت را هنگام بیداریست بخیر ایم است برق دنبال گیاه شک میگرد و دست شیر تواند که از پنجه سر بر بگذرد</p>

<p>حسرت بر شعله دل غم جگر تا بیم هست داخل آریاب غشتم شان آریا بیم هست سرخروئی آریا بیم چشم دو لایم هست و ده چه دارم طاقت دارم و بخوابیم هست در دکن از بندوان ترکان سقلا بیم هست</p>	<p>آرزوی گر نحوی نزد حاصل میکنم نیشتم و کیشور عشق از رعیت رعیتگان می ستاند از جگر خون و دیامان میدهد گر چه خرج میکنم با خود حساب کرده ام رفته خوابان خراسان و اعراق از یادنا</p>
<p>چست ترکرم خلوری را بغواصی مگر در حیط مدح شه نخت گم یا بیم هست</p>	
<p>بر تیزی آتش دی از مشکلی نی هست گر آب بر آتش ز نیم روغن می هست در پرده به آن راز که در پرده نی هست کارت نرو و پیش اگر لوبه زنی هست بر چهره همه گم گذرانداخته پی هست چشم همه در سر نه گرده جی هست تن در زنده هم عبور شکیب انیمه کی هست در بند سخن بر کرم حاتم ملی هست</p>	<p>در زمین تن بسته برق از رگ و پی هست ساقی زنگه ای تو در شعله نشستم مطرب کن از ناله لبم سینه قانون زاهد خلوری نقل فیهی بتو گفتم در جلوه گری بی سپرش تارک نور شید هر چند که بزرگس و مداز تربیت مجنون با ممدات صد ساله بیک خطبه صبوری از محبت اکرام شه عادل باذل</p>
<p>به خوار می من گر چه کند رحم خلوری ان نیست گمانم که مرا غمت می هست</p>	
<p>جنون خود را بصحرای رساندست بمراه سیاهی رساندست</p>	<p>بنال عشوه رسوائی رساندست پشیمانی دلم صبر و سکون را</p>

کوب گیر و نگاه کو بکن را جو انی می تراود از در و بام لبم احیا خود شایید برون نمی بیند بچشمش گرد و رایم بیشتر غبارم داد دستی وفای وعده بار انتظارم ترتوت سیل اشکم در در و دشت	محبت کار فرمائی رساندست جهان پیر بر نمائی رساندست بر آیم حق سیمائی رساندست تغافل را بخش جانی رساندست سجاک من سراپائی رساندست بامروزی و فردائی رساندست دراز بیا به پهنائی رساندست
--	--

مشاع زهد و تقوی را نظوری

ز داغ من بتمنائی رساندست

بی حدیث تو سخن گویا نیست چه زیاننا که نهد بر سر من جرعه خواران تو ساغر نکشند میشود در بنجه پیرش ننگ دوق دارم بدلی خدمت دل شور خود چون برم از شهر برون بوسه واکر در خواب ببرو کینه و زلیش خود از ما نیست نتوان غارت رسوا کس کرد کی تواند خمسه گریه گرفت	بی جمال تو نگه بدینا نیست هر کرا با تو سودا نیست بر بساطی که فلک مینا نیست نرگست مثل تو بی پروا نیست هر گش میطلبم پیدا نیست بهدیوانگیم صحرا نیست مهر تنگ شکرش بر جان نیست مهر بانیش اگر آزما نیست صبر اگر دست خوش نعمان نیست اشک عاشق که جهان پیمان نیست
---	---

لا به ام کتر از استغنائیت	بی نیازیم بخوابش واداشت
گل ز سرق تو ظهوری اندم که ترا خار ریش در پانیت	
<p>راحت از سینه باخت جگرم لبریز است گر بد بخ تو ترا تکریم لبریز است شکر که گریه جان چشمم لبریز است خوش با فسانه لب لایه گرم لبریز است بصقا سینه شام و سحرم لبریز است مین بفریاد و تئان یال ویرم لبریز است آری از آب نجابت گهرم لبریز است</p>	<p>لذت از کام ز بهر شکر لبریز است آفتابم است پر دیال مستدر خس و خار گر آب خشک من از ناله تنی گشت چه غم بخت بیدار بخواب تو رسم خواهد داد از دورنگی نشود روز و شبم کلفت زاس عند لیمیم بنواخیزم برت موسیقارم گنج والا سختم مدح شنه بحر عطا</p>
بتر از فقر ظهوری مطلب اکسیری با چنین دست تنی گنج زرم لبریز است	
<p>دل من از تن غم بخت و آرزو خاست و گریه لاله و گل حرف رنگ و بوی خاست ز خیل گرم روان نیست جستجو خاست بجوش ما نشود گریه روبرو خاست چرا بیتاب روم رشته رفو خاست کباب کرد مرا سخت تندگو خاست میرا مید زلال بقا سو جو خاست</p>	<p>امید گرمی از ان شوخ شعله خو خاست ز روی و موی کسی گرم گفتگو شده ام براه سالک اگر خاک نیست خاکستر ضرورت تنی از برای مغر جگر شکاف جیب مراد و خند اگر بستم خطاست شکوه به ناصح چو بخت گوافتد و لم نه بخت ز تاب بلا بد اسفتا</p>

امام شهر بسیر جوش می نکرده وضو عجبت بروی هم این خر قماچه پوشد شیخ	چراست گرم ناز انجبین وضو هست اگر هزار ازین کرده تو بتو خاست
تو هم زخامی خود سوختی مرا صدار برو بچوش ظهوری همین نه ادب است	
صبار ج به در بوی وصال است بی آبرو عالمی در تلاشند ز عکسی مگر کار بر عکس گردد ز آسودگی گوش بر خود بیالده عشش بر زبانه که امروز دارم بری خضر از زندگانی نخوردست	جهان چشم جان آرزوی وصال است مگر آبر و خاک کوئی وصال است دل آکنده شد و بروئی وصال است ز بانم پر از گفتگوی وصال است نه از صفه هجران بوی وصال است نم نخل و صلم زوجی وصال است
ز دست ارچه فتست پای ظهوری همان بر سر جستجوی وصال است	
غیرت بچ مقدار چه مقدار گران است بر جای فتد کوه ز سنگینی دردم سند و زمین نقش چه قاصد چه کبوتر بر بناغ سر شار غم قطره سبونیست تا ویدین اغیار علا حبست ولیکن رشکست چه سنگین و حقیقت چه نوت حرف خس کوئی تو بسیر لبسم امید	رشکست بلا اندک و بسیار گران است طافت کمری چون نشود مار گران است از شرح غم نامه و طومار گران است مقال گر انبار بخردار گران است په نیز بران نرگس بسیار گران است در کویتو خوش سایه دیوار گران است بر کام و زبان قصه گلزار گران است

سر پای بازار بتان شیخ ندارد	بر سیمه از زبان ده زندگراں است
در عرض مناسبت خوری بازی ابرام	با حرف سبک غلط انگار گراں است

اقرار محبت ز چه میکرد ظهوری	گو باش سبک خجالت انکار گراں است
-----------------------------	---------------------------------

ز سرور نوش لبی گریه ام دگر تلخ است	ز زهر اوست سخن قصه شکر تلخ است
مگر که بر سخن افتاد زهر گوشه چشم	که در زبان پیام آوران خبر تلخ است
ز عیش بلبل شوریده شامگاه پیرس	چو زندگانی پروانه در بحر تلخ است
بشوق عشق توانم که برخلف پیران	نصیحت شکرین نیز از پدر تلخ است
ز عمر برده و صالت گرویشیرین	فراق عمر گزابت هانقدر تلخ است
دوای جلد ز صبر و دوای صبر زما	گیاه داروی مار که برگ و بر تلخ است
زهر تو شیم افتاده کار و می ترسم	که بهر طعمه باز غش جگر تلخ است
ببشق سیمبران لذت از تنیدستان	رسیده اند بشیرین که کام ز تلخ است

بچش ظهوری و شرمند ساز شکر ترا	ای کام مدعیان زهر او اگر تلخ است
-------------------------------	----------------------------------

هر که عشق تو بر و خط زده باطل ماند است	کمیست آگاه توان کریمه عاقل ماند است
کوه پاستنگ غوروش نتواند بودن	عالم شهر که در پله چاهل ماند است
کی تواند که سر بحث کشاید با عشق	علم را پانگی ولای دلائل ماند است
شوق از چابکی و چستی خود ساخته کار	طعنه بر صبر و شکیبائی کامل ماند است
به بیابانی حے قبلگی اهل حیا	بهواداری ناموس قبائل ماند است

خجمن میکنم اکنون بنگر بر بخون داده از دل غم جلا عشق سراپای مرا تیغ از تنگ نراندست و همان خوبی است میکشایم زبانی که ولی شاد کنیم	بیقراری چقدر بوده که فاضل ماندست کرده حیران خودم بسکه مقابل ماندست خون ناکشته بود گردن قاتل ماندست دیدم اهل کرم بر لب سائل ماندست
--	--

چشمها که ظهوری نکشیدست ز دهر چشم بر رحمت داور عادل ماندست	
--	--

بر روی زرد گرو برون از خزان نذرست چراغ مهر و محبت نشانند شعله فرو گزند لوبه مگر بگذرد بخیر از من یلاست فرقت بالین پیرس از سر من ز عرض حال بکارم چه عقد با افتاد سعادت است لبش تو هر زمان مردن ز عیش تلخ ز لیمایه پیر قافله گوی ز خانقاه به نخلخانه معانست سفر اگر بدولت تشریف حفظ عشق رسم	باشک خنجر خجل کز دوان نذرست به بر فروختش مغر استخوان نذرست بر روی ساقی گلگشت بوستان نذرست باستان بر هم قدر آسمان نذرست به بر کشادن آن لبش زبان نذرست وکیل خضر منم عمر جادوان نذرست بمهر لوی که شکر بکاروان نذرست برای شیخ و مریدانش ارمان نذرست با همتاب رفوکاری کتان نذرست
---	---

بجز اگر چه نماندست جان ظهوری را بی نثار وصالش هزار جان نذرست	
عالم از جان فسانه بودست برزبان نیست طعن حافی است	در محبت یگانگی بودست آتشم را زبانه بودست

<p>چشم تر را خزان بود دست که بلائی زمانه بود دست اگر از خالی دانه بود دست حسن را ناز خانه بود دست صرف هر جا بهانه بود دست داغ دل را نشانه بود دست عشق را خوش فسانه بود دست</p>	<p>گریه شامانه در فشانے کرد تا زبان بود پیکس نشیند زود تر دام طره بر شده است در بدر بانی از خانه من کشدار دستگاه وعده او باز دادند آشنائی را خواب بیدار تر ز بیداریست</p>
<p>از ظهوری سحر با زوی کو کهن نرم شانه بود دست</p>	
<p>ز گل شگفته نگردم بخار سوگند است بر و شنائی شبای تار سوگند است ز من نبود بفضل بهار سوگند است مرا بگریه شب زنده دار سوگند است به بقراری صبر و قرار سوگند است که گاه عهد حدیثی هزار سوگند است و بهر خدای بجان فگار سوگند است به بیوفائی اغیار و یار سوگند است</p>	<p>تلاش فخر ندارم بهار سوگند است چراغ غارتی تیسرگی زیاده کند گناه تو به شکستن چنین باین زود قضا نمیکنم احیای خنده صبح قزار خویش درین راه خود بکن دیگر رسید عشق بآن دستگاه در عهدت بجای مرهم کافور بر هم ناسور کدام یار که نتوان گرفت اغیارش</p>
<p>نهاده است ظهوری بوی بوس کنار بیک کنار بوس و کنار سوگند است</p>	

نرگش در جلوه نایک فن هست	هر کسی گوید نگارش از من هست
داشتم صد آرزوی مرده پیش	از نگاهی چله را جان در تن هست
خونبهای من بی خون مرا	خون ز من تیغ او برگردن هست
در وقاییش عالمی با من شریک	سیو فانیهایش تنها از من هست
در خلاصم رستمها کرده عشق	مهر خندان قصه من بزن هست
ماملفینان را غم عمری لبست	خوشه در نیگاه موران خرمن هست
دل که قندیل شبستان غم هست	دایم از داغ چرخش روشن هست
خسته ام بسیار پاکان کمتر اند	هست بحر و بحر هم تر دهنست
نسبت فراد و شیرین ظاهر هست	اینست خارا پوش او خارا هست
برگی آید بحیای روشنی	صرفه من خاۀ بی روز نیست

نیست عاری گز تلوری صید شد
آهوشبخت همه شیران گلن ست

گاه میگویم بیا یا نیست	باز میگویم که بیا یا نیست
از دکانداری نه بینی هیچ چیز	کنج خلوت گرسه بازار نیست
خواری خود را غنیمی نام کن	میچکس خرابل عوت خوان نیست
غم نبی را کرده صاحب و نگاه	لشت کس بر پیش سله و دهن نیست
تا برافروزد چرخ ذوق سے	روغنی بهتر ز سته تقار نیست
و ششم در دشمنی خوش کامل است	من هنر بنیم به عیلم کار نیست
کرده طرف قطره عرق حیرتم	بحر نوش و ساغش شیر نیست

<p>ره پیوم گرمیدان زار نیست غنچه را آن گوشه دستار نیست صرفه او در بند و خار نیست هر نفس که حرف بت زار نیست</p>	<p>بای تارک گشته از شوق حرم در غم تو مرد گیسای دلم گو بر و لیل که مشت است و فاش بایدش از سحر کردن سنگسار</p>
<p>در قلموری خود بخود آتش گرفت میچ از غمی تو منت دار نیست</p>	
<p>هنوز طعنه تراش از برای پرویز نیست بهای یک سرویش هزار شید نیست نگار من ز سر عاشقان تبریز نیست در هر که هر چه شنیدم نصیحت آئین نیست خوشم که الفت احباب حشمت انگیز نیست باستان تو نازم که آسمان خیز نیست فدای خار و خش جان چه دامن انگیز نیست بجلوه هر شب ابل نظر حیرت نیست بهم نیردم چشم گر یابیز نیست برای تیغ تو عیب است کاینچنین نیست</p>	<p>زبان تیشه فرما در خنجران تیز نیست ز کوکب بشنو حرفت از رش گلگون بتان هند ندانند گر چه خونریزی فتاده است چه بی بهره گو شمع از رحمت اسید نیست که گرد در میدان نی رام سرم بسجده هر در فرسوده آید هنوز رخصت رفتن عنید بد کویت چه بر تویی که نگردد از رخ تو زلفت تو کسب فتان در بده دمان ست لب چنان ندیم نشد که زوق شهادت فرو رود بگل</p>
<p>بخرمی تو ز هر چیز که ده ام پر نیست غرض بدان که ظهوری از اهل پر نیست</p>	
<p>رفت تا قدم دل زجا بجا نشست</p>	<p>خوشم که تا فتنادم ز پایا نشست</p>

<p>من و غلامی دردی که باد و آه نشست که روی نشستم بر قفای نشست که هیچ شعله مقدم بر آه نداشت چنین فراغ غمش هیچ جای نداشت نشست گرچه که بیگانه آشنای نشست که زیر تیغ با مید خوبه نماند نشست که خوب دیده خورشید در جلای نشست که گل سیوی تو از خود جدا جدا نشست که نکست تو ز مهر ای صبا نشست</p>	<p>چه خواجگی که دل از دستگاه ناله کرد بعکس آئینه دل آینه نایم محرم چنان بگری خون حفظ شان خود گویم عجب نبود دل آن تنگی کمی انداخت هنوز شکر که بیگانه آشنای کسی بخون قیمتی خویش کشته نازد عبا به رنگدست تو تیا نکر دایست کدام صبح سمن زار حیب بکشدای ز گوش باخته گوینار سید خبر</p>
--	---

سلمت ظهوری تراها بونی
 که فرق بخت تو در سایه بهمانه نشست

<p>جمله نازند باز آوی و آن دامنست پختگی آنچه ندانند بوس خام نیست مایه کفر زوینداری اسلام نیست اضطراب همه را تکیه بر آرام نیست بایدم کردم از عیش غمش آرام نیست صیقل صبح با اینگی شام نیست آنکه دایم چو کفم مانده تی دامنست اینچنین از نظر افتاده پیغام نیست</p>	<p>خلق ترسند ز ناکامی و آن کام نیست آن دل سخت که نرمی نشناسد نیست ای خوش آفتوم که در عشق سر آمد گشتند کیست در بخودی امروز من سنگین تر در بغل جور چادو در آغوش کشم بر شب تیره قناعت ز روزم عکس ساغری نیست که نهاده پری لبش مقصد خود میکنم از خجالت قاصد هر دم</p>
---	---

ای بسا چشم که بر راه تو از دام هست	بشکار منت آخره گزری باید کرد
	کعبه را نشنه تری نیست طلوری اژن شاهد من قدم بادیه آشنام من است
<p>دایما دلخ تو در باغ دلم پر بار هست گر دماغ خنده داری گریه در کار هست سینه ریش مرا آسایش آزار هست تا نگو یکس که در تار سنبلیزار هست با وجود جیره نوشی مستی سرشار هست بر جگر گرین سازم یک گلستان و ابر است گر بداند لایق آن گوشه دستار هست کین تو چند است مریض بانمقد آبر است مایه داران را همان کم صبری بیکار است غافل خاشوش بر سر باز آبر است عمر بگذشت و گذار شرم استغفار هست</p>	<p>منت بی مری بر سینه افکار هست در درمی چند از سر ناله سر داده ام مدعی رحمی ندار در راحت مرهم ازو انگشت یکتار مو بر خلق عالم بخش کن عشوه ساقیست می ساغر لباب که میباش داغها بر غنچه دل سخت بر هم چیده ام باغ بلخ از خرمی گل در گلستان بشکفته مهر و کین را در ازل با یکدیگر سنجیده اند با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود خلوتی از بستن لب خوش دکانی کرد باز آتش بر دماغ افند گر نمایم تو یار</p>
	نیست جامع چون طلوری برین در کفر و دین زاهدان را سجمای هم تخ ز قمار هست
<p>بشوم آب اگر در آغوش تکیه کرد دست غیر بر دوش شور بنیان چشمه دوش</p>	<p>بهره یابم از برود دوش دل نه بار رشک ساینه زلف شده راتخ تر ز زهر چشمه دوش</p>

<p>که خجالت ساخت خاموش پیش سبیل بناگوش جلوه سرو پریان پوش یادنا کرد غم فراوش لطف سرشار و جام سرچوش</p>	<p>سخن عشق غیر کے گفتی صبر را چه گوشتالی داد چاکه بر جیب خرقه پوشان کج عمر شد صرف انتظار و نشد ساقی از سرمه ابد بر دست</p>
<p>موش آگاہی و گردارد تا تلوری شدت بیشت</p>	
<p>قدریگانه استنایدشت صد برو کاش یک بهایدشت چنگا صلح در قفایدشت خون من جوهر بهایدشت در در اگر نشود و وایدشت ورنه این ظلم کی وایدشت صبر اگر نشستی و وایدشت خار را بش جرم بهایدشت از تو گرد در این و وایدشت</p>	<p>دل فراغی که از و قفایدشت راند غم چند خواندنی هم هست در زمان گذشته میگویند گوهرین تیغ اگر نیالودی میشد از نال ریش کام و زبان توبه فرماید پیه مستی من غم آوار گیش میخیزم کویت از تن بکعبگی میداد از گهر یافته جاب افسر</p>
<p>خوار میکرد چون تلوری را اینهمه غزلش چرا میداشت</p>	
<p>نسبت که فرد غم بشرط بخیر است</p>	<p>چو در زید مرادم رواج نیابی است</p>

<p>هنوز گریه رگ خامی مگر دارد مهرش قوت سر بجه شوق کردد بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ جلال نمانده در جگرم نم ازین غم در رفت بزدیاد مرا باد گشته خاکم خاک غمم سبک شده مردهست بخت خفته من بتاب کورده دل در عباد گیری غم بحال خویش بدان نقص بر بزدادن رسیل خاوشه بخان و مان چه غم دارد</p>	<p>کسی چشک کند داغ در جگر تا نیست که کینه پیرنم از کنان مقابست ستاده و شنه بکفت عشق گرم قصابست که آبروی من از دیده های و دلاست و گر گوی کدم آتشی کدام آست از ان گذشته که گویند در گران خوبست بیار چه زویرین که در دضر است اگر نه خسج کنی ز برسم قلاست برای خواجہ در اندیشه ام چه است</p>
<p>ز باغ سینه طهوری بکن مثال فریب که برگ و بار همه بخودی و بیتابست</p>	
<p>بر کشیدم ریشهای جان بتاری بر بند است اینهمه دامن فتاینهای آن ز رکش قبا حرف مرغم گفته باشد بی رضای من بزم پیش چشم تر نشد هرگز خیالش غلبه گر از نگاہش بیدار آسب خزان گلزار خلد به چوکه بر چین زلف و کاکش گلشت باد گشت زاپسته تقوی در خار عجب ماند و در حبس ترک هوس رفته شلائینی نکرد</p>	<p>گل رساندم از دم مرغان بخاری بر بند است الرخ افتاده هرگز غباری بر بند است بمروت اعتقاد و تفکاری بر بند است کز زلال اشک مرگام نزاری بر بند است دید که ز باغ رضارش بهاری بر بند است کز برای پوشش آن نافه زاری بر بند است ساغری بر باد چشم پر خاری بر بند است چشم ترا شک خیالی از نگاری بر بند است</p>

<p>حیف نرگان سبزه در پنجه مر جان نکند گر چه ابر دیده ام نم گریه واری بر بند</p>	
<p>هر کسی در مانده آورده ار و تخت بختاری از طهوری اختیاری نزد</p>	
<p>خدا رنگ عشق تو بر سینه را که گشیش گرفت ز هر چشم نومرگان چه تلخ گردیدست سرای من که زیگانگان خویش شدم چسبیل شوق بر آورده موه طوفان و دم که داد بهم صلح طره کاکل ز خون گیسو و مسلمان خد زید اند نماز در عقب می فروش خوابد کرد بکا و کا و جگر گشت نشتری هر گ</p>	<p>عقاب درد و غمش آشیان خویش گرفت چه نوشا بکیدن برگم ز نیش گرفت ببین که غیر تو بیگانه را که خویش گرفت منقوش بخاشاک صبر پیش گرفت شدش چو قفر قماجم درد خویش گرفت که راست زهره که برسد کام گشیش گرفت امام شهر ازین رندی که پیش گرفت چو مرهمش خبر سنیای ریش گرفت</p>
<p>نیکاشد چو طهوری کمر ز پیشی کس بجاء فقر کسی را کسی که پیش گرفت</p>	
<p>بجاکم عشق شیرین خدمت این کس است لقش خورده شد آخر بهر بان ناکه سید انم کندی کرده چیدم صید و شوم سنبل کاکل بخواری تن چادر داده خاشاک سر کوش بیلا آسمان چون سرفرازی که خورشیدش بهان غم ازین افسرده جانان گر چیدم انم</p>	<p>که گلگون از برای پیش فرازین کردست بنام سینه را با داغ خود را همنشین کردست که صحرای دکن با غیرت صحرای چین کردست بطرف باغ و بوستان رفته خود را یا سیم کردست جبین سجده خاک در پیشش زمین کردست که غمش سینه ای گر مخو نان را گرین کردست</p>

بعزت کر نیا بدیش با دشمن عجب باشد | کند عظیم استادش پیش عشق کین کردست

نملوری شهر شهرت در حسن او اگر
اگر دشمن از و تحسین شنیدست آفرین کرد

<p>عشقم او گنج دل ویرانست گریه بر ناست بهمانی چشم ناله آسوده در آغوش نفس همه در وی بدست میدارد سعی در عقده کشائی کنم کرد اجل زود خلاصم ز فراق عید آن کرد که قربان تو شد زخم کز ناوک و تیغ آید چشم لطف لغز اموشی هست سخت رسواست تقافل اما تا در میسکه آید زاهد جی گردان نیست بهرنیخ که هست</p>	<p>بسر من قسم سامانست لختای جگرم بر خوانست نغمه بر کام و زبان تاوانست درد عاشق بدل در مانست کار من قفل در زندانست منت عمر ابد بر جانست عید را بین چقدر قربانست از بر ایم زره و خفتانست ضبط بیداد تو بر لسیانست چه نگما که دران پنهانست بدرون میرش آیانست جان گرو جامه گرو از زانست</p>
---	--

اینکه گویند نملوری پس رفت
اندکی بیشتر از بستانست

<p>جسم را در عشق با جان نگرست بر متاع قیمتی زن خویش را</p>	<p>درد عاشق را بد زبان نگرست سود را با جنس از زبان نگرست</p>
--	--

<p>گر سفر در دست نزد کیست سود جنگ کل با خویش کاری شکل است مخضر گنایم گردیده مهر دست من در دامن دریا نشست ورز زره بافیست زخم ناوکت مردم نامردم در دست تست میتوان خاطر نشان کروان سخن</p>	<p>چون برآید کار آسان کاریست صلح کل با خلق چندان کاریست نام را دیگر بعنوان کاریست فرق را با پای رضوان کاریست تیغ اگر یار و خندان کاریست مرد را خبر پاس فرمان کاریست گر بسیاران زبان دان کاریست</p>
<p>کفر دین آمد ظهوری سنگ راه عشق را با شیخ و رهبان کاریست</p>	
<p>بیشق یار دلم ایقدر غنیا لیست ز گریه تخت جگر گاه تند دیدار است نگشته ام کم و گشته کرده ام خود را بتلخی که ز لیتا ز نور عشق چشید بسود دیده کشادم قنار تو نظر چهر رنگ باخته از راه مدعی گشت در آفتاب خشنای شراب کجاست بجز قریب فروشان بداد من سپید</p>	<p>نهال مهر و وفا را غم غنیا لیست بچه نظار گیارا جگر غنیا لیست ز خضر شکوه کم را بهر غنیا لیست بمطربت شده و شکر غنیا لیست گناه دیدن من در نظر غنیا لیست رو است ام جل بی خطر غنیا لیست شب شراب کشا ز اسحر غنیا لیست ما مطالعه باشیش غنیا لیست</p>
<p>بجی کردن مهر و فنا ظهوری کرد تلاش خویش ازین بیشتر غنیا لیست</p>	

فصل می دلق شیخ در گروست غیر گونوش مشور را ندن من اثر از کشته دشت کو سینه زین خونه شیار کنیم کرده محبوب چه خاکها بر سر بود تشریف عشق را نازم پر یچو لان سباش تیز عنان همه ازام من بوام گرفت	کنکلی خصم توبه سال نوست که بیاور زبان او بروست داس غیبت چه آرزو بروست که صدا بنار دل به نیم جوست پشته بودست هر کجا که گوست می شود کنه و نمود نوست توسن روزگار بد جوست نگه فیته وے گروست
---	--

سبجن سازی ظهوری کیست

آن سخن ناشنوخن شنوست

از نکه چشم تنی گشت تماشا ماندست دل غارت زده را مایه سودا این پس داعماناز کند دست شغافن پیرال در دل خود ندهند اهل دلم جایارب بینوایان درت محتشان دگرند بایدیم سیم وزری مهر و خراج نیست نرم اغیار نگر وید و چنان تنگ بنور	در زبان حرف نمایدست سخنانا ماندست که ز خال تو سلوی بسویدا ماندست در تیره کوه غمت واسن صحرا ماندست که برای دگری در دل من جا ماندست شال مانیت گرازا طلس و دیبا ماندست غیر قناد چنین پیش ازین دامادست غالباً بر سبون کردن من جا ماندست
---	---

چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند

یادگاری غولے چند که از ما ماندست

نوبت خورشیدی آینه پوشست پشت نمودند صفه های شکیب بر کمانش بوسه زد بر جاگداشت بوی آکیر غنم که دیده دل چند در چران ز تنده آیم بروی بجز اگر صد سال اگر یکدم بکاست در جلدائی ناخوشی هست و خوش	نعل مهر و ماه از دور آگشتست بیزنگاهش تیر روی ترکشتست با وجود آنکه دل زوین گشتست نال خالص گشته در دم آهست در وصالم آرزوی یک گشتست مغربان میسوزد آتش گشتست ز بستی نمانا خوش و در مان گشتست
--	--

پای لغزی شد ظهوری بهوشدار

طره از چاه دقن دل کشتست

هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست هرگز بفل آشتی باز نکردست پاسنگ غرورت نشود عجز جهان بودست رواج علی بابلیان را خوش روی کشادی بیدونیک نمودم از صقیل هر روز دل فاسد من شد بدعت این است بیان گام شمار شب ناله بی پرده من گوش دروش شد	خندند بران کز اثرش زنگ نبودست کی بوده که با صلح ترا جنگ نبودست در عهده شاه و گران سنگ نبودست جادوی ترانا سر نریگ نبودست گفتی که مگر خاطر ماتنگ نبودست آن بود که پیکان تو در رنگ نبودست زین بیش درین مرحله فرنگ نبودست دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست
---	---

در جذب به غم عیش ضرورت ظهوری

ناموس شده چرخ اگر تنگ نبودست

زور دنالم و بالم دو افراموش ست کدام بیم و چه امید عالمی دارم بعض حال خموشی مگر زنده حرفی قدم رسیده بجائی که سیر و ندر فرق چنان ز دست روم در تخیل آغوش به بین مصیبت یقینم چه سنگین ست برای خاطر بیگانه ام فکند ز چشم بجیب کون و مکان قیمتم نمی گنبد ز شکر و شکوه گذشت ست کارن عشق جناق مهر و محبت که نسبت با من	نیم زنده عیان مدعا فراموش ست که خوف رفته زیاده جافراموش ست لقاب فی و نگاه از حیا فراموش ست سجودش از نیکم حق با فراموش ست که باز کردن بند قبا فراموش ست که کوه را بجوایم صدا فراموش ست چه چشم از نگه آشنا فراموش ست اگر خرند تو باشی بها فراموش ست بیا بیا که جفا و وفا فراموش ست مرا همیشه یاد و ترا فراموش ست
---	---

ز خاطرات زود یاد دیگران هرگز
چه واقعت ظهور می چرا فراموش

کرده بدخویم به بیداد و ره بیداد است روزهای تیره نجات از شب برهم نهد گرچه جلا داجل خوش ماند برگاه عشق وصل می آید مگر غم میکشد از سینه خج اشکارا و نیس گروم نمیگرم قرار پند گوپرداخت فصلی و سخن می آیدش چنان تایت توان گلگون فرو ماندن در	داشت بر فریادم و انگه ره فریاد است صبح روی آنکه بر خورشید مادر زاد است بارها دیدم که پیران دیده جلا و است یا و شاد خویش را بر خاطر ناشاد است صدید را نامزم که صد جباراه بر صیاد است کرده خوش میبوده گویناگره بر باد است خوش را شیرین باین تقریب بر فرهاد است
---	--

<p>تا از نذر راه نجف را آبی از مژگان تو شوق در چشم ظهوری دجله بیداد است</p>	
<p>گر شعله است لاله بستان آتش است جاری شدست بر ترو خنک حکم من انگاز بجای قطره فرو بار دابر چشم خاکستری بیا و ندا دیم دسوغتیم گردیده زین مجلس شسته میرود نور ز بلیل است که گرد و خد اگل چیدنگه چو موی نه چید اگر عنان کای سخوان نمانده که چون نکند خشک سرگردن حکایت آغوش میرسد</p>	<p>گر اخگر است ریگ بیابان آتش است چشم بخت خون و دلم کان آتش است گلزار باغ تشنه باران آتش است کو آه گرم کار بطوفان آتش است از خس هم بچنیا که بدامان آتش است پروانه عبید که در فغان آتش است رخسار شعله خیز نو میدان آتش است داغ تو در گرفتن سامان آتش است پروانه را که گوی گریبان آتش است</p>
<p>ترجمه در آب نهر ظهوری شوی کباب تفتان دل نو ماهی عان آتش است</p>	
<p>بفرض تخی امیدم اگر غم برداشت شکست فتنه بیداریش که است کجاست عز و کبر من از حد گذشت انصاف است زهی خرام که طاف من بهر فرشته رخ تو در دل شب دوش مجلسی اگر است حلاوتی که ز شند بخت زیادت بود</p>	<p>ز کینه دست زمین و زمان ببرد داشت فسانه گوی که بخت ز خواب سر برداشت پلنگ خوی فلک از که اینقدر برداشت بجلوه گاه تو جاروب بال و پر برداشت که آفتاب ز رخ پرده سحر برداشت بشور خنده برون ریختی شکر برداشت</p>

گرفت ماتم فوت نظاره نادوم مرگ بروز قست مر تو دل تلاشی کرد پشته آب بجکت و بهند از این قاصد	اگر ز روی تو یکدم کسے نظر برداشت از آنچه حصه او بود بیشتر برداشت زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت
چه خنده ها که ظهوری باب خواهد داد بگری که ز شوق تو چشم تر برداشت	
گریه سردا دیم دریا بر نداشت گو که بار آرزوئی بست دل راه میسوزد چون گو که مرو دعوی دل بستگی ثابت نکرد بر سردارای اسکندر چه دید شوخ خارا پوش ما خارا شکن سودا و امق که هنگام سفر آن جلا که عارضش انداخت چشم بی نصیب اند از تغافل دیگران	داغ دل گشتم صحرا بر نداشت کاسمان ز دوزخ جابر نداشت دشت و دلفش کف پا بر نداشت هر که دل از دین و دنیا بر نداشت عبرتی از جال دارا بر نداشت که دآن خواری که خارا بر نداشت توشه خسودای عذرا بر نداشت آفتاب عالم آرا بر نداشت دید که نادیدن از ما بر نداشت
بر ظهوری نبض گیران را چه دست درد مانگ بردا و ابر نداشت	
بر سینه بجز راحت از اگر گزشت چون پشت کم است ز هر شیشه سنگین نقصوم و در سر چه بزرگی که ندارم	مرم برود بر دل افکار گزشت کو هست زمین و دوزخ پس با اگر گزشت آی سمرن بر بدن دارا گزشت

<p>واعظا چقدر گفت بر عظم من و ستا سجیده تر از و نه مندی بر کی کس کالا بچه بالائی قیمت بچه پستی روزی نشو و منت اغیار کشیدن و شمن بهین حال بسی شاد و باناد</p>	<p>اقرار کردیم که انکار گران است در پناه خرد و خروار گران است صبرت سبک ناز خریدار گران است منت کشی از با پر مقدار گران است بسیار سبک گشته و بسیار گران است</p>
<p>هم صحبت عامه بزرگان است ظهوری مغزش نه سبک باد که دستار گران است</p>	
<p>خشک چون نی استخوان و ماجرا با آتش نهر بلبل و اغما از برگ بر هم چیده گل غیر کو در دفع گرامی هوس صندل ببال از هوای لفته وشت سحر و خاک آن میس گرم خونی بین که پیکان خدنگش هر کجا و دیده دیدایست پوشیدن چو برقع برنگند تا دم پیشش غم بر باد تنشند دی عشق در پوست فروشی چون بر آید دکان کو بکن بودست از لبس گرم کار خود هنوز</p>	<p>کس نشو زانید از من پاک تر با آتش است شمع در پروانه سوزی خود سرا با آتش آتش آرایش نمیشود دل با آتش تاثری خاکستر است و تاثر با آتش خورده بر سنگ از اثرش نیزه بالا آتش دود از خود خود بر آوردم تا شام آتش باد را در پیشش من در نه با آتش از برای گرم بازاری از اینجا آتش از شرارتش اسل از غر خارا آتش</p>
<p>شست و شوی دلی پر نیت ظهوری حکایت پاک میگردد بدر بالیک اولی آتش</p>	
<p>نیسی قادر مگر ترک و قادشوار نیست</p>	<p>در جهان و شوار تر از یونانی کار نیست</p>

سجده

<p>گر بسنجم مهر خود را کوهش آنمقدار نیست گر ز لب روید که خارستان به از گلزار نیست در صفت عاشق کشتان یک تیغ بی زنگار نیست چشمم بسنجم این نگاه آن گل رخسار نیست حلقهای طره گرانگشته ز نهار نیست بر دلم صد کوه اندوه است از و بار نیست هیچ واقف از پریشان سبتن و ستار نیست خرقه فرسوده است و تارش لایق ز نثار نیست شکوه کمالان را نقص از استغفار نیست</p>	<p>گویند را در محبت پادشاه از کجا است خار را هست کرد گل در پامیز و دلفس صیقل تیغ تو از دل میردام و ز زنگ عارضت نازک نگاهم تیر حیران مانده ام با و را در دست بازی جینا ریز و دهم گشته ام کاهی و می آیم گران بر خاطرش کاکل از هر جانسری بر کرد خلقی گشته جمع وقت پیری عشق بت برگردم افتاد حیف چشمم زخم توبه بر گز طوفی از زندان نیست</p>
--	--

راست کن خود را نعلوری گریه نیمی کجی	
نیست کاری با کسم یا من کسی را کار نیست	

<p>در دو غم خواهند مرد و مریدان کم شدت در دو ریاضت میدانم که در مان کم شدت سیه چشمها کجا شد قد ر همان کم شدت استین بر بال جوش خون قربان کم شدت باز رنگ رخوان و بوی ریحان کم شدت از کمال ضعف اگر فریاد و افغان کم شدت تندیل گریه را با آنکه طغیان کم شدت از روی اتفاقات خان سلطان کم شدت</p>	<p>ز خشک آه و ناله را انداز جوان کم شدت داشتم ذوقی ز کام تلخ این شهیدم که داد دستگیرم با دین خوان بهمت بر سخاوتند از تو چشم عیدنی دارند خلق روزگار روی و روی دیگر از باغ و بهارم که در سر یکجاست این فرو گشته است آه و ناله ام میتوانم داد حیون بلکه عمان را باب باد افرون مر حتمای گدایان درت</p>
--	---

خیل کین کو کین در بستیون بادادشان	هم لوزن بستیون پرویز را شان کم شست
آبروی پاس هر چیزی ظهیری نیست گر به شیرین شد بختیم و شور عان کم شست	
گر مرا بے تو بستی بود دست سره دانه شوق چاکی را گشته فربه بشوق فزاکت مثل مجنون نبود سوخته بیشتر از زمانه گر یه من باغ را در حساب داغ دلم گوهری درج دیده کرده غمت داد از دست بیوفائی صبر خفته شعله وقت داغمت گشته فرم بر آستان تو فروش غالباً بود چشم منتظری گشت امر و بر من این ظاهر	هر سر روی شتری بود دست گر بجیب منش سری بود دست هر کجا صید لاغری بود دست کو کین سایه پردری بود دست ابر را دیده تر بود دست از گل ولاله و فتری بود دست گر یه را که جوهری بود دست از تو هم بیوفائی بود دست ماهیی دل سندی بود دست فرش از عرش برتری بود دست هر کجا حلقه دوری بود دست که دل من زد دیگری بود دست
سند مهر و وفا ظهوری است در محبت سکندری بود دست	
هیچ در گشت وفا تو قیر نیست احتمال بند آزادیش هست	ربیع اگر باشد که تسعیر نیست از رگ و پی هر که در زنجیر نیست

در خرابی جگر از حد میرود بر کشیدیم از تلون خویش را باغ الا ان پاس نسبت جویست کی شود بچند سو فارز خم از کجا آورده است این شیشه میرود از صفه صورتها برون باله باید بر زمین آن خود محال نیست بیم آنکه ناگه بگسلد گاه هجرانش پشیمان میشود	وصل را خود انقدر تغییر نیست در طلال و عشرتم تغییر نیست دای اگر صبر کسی نخیر نیست گردل افکار پیکان گیر نیست شد اگر باز هر او هم شیر نیست صورتش گرز لور تصویر نیست آن پری را مندل تخمیر نیست در کف سر رشته تدبیر نیست هیچ در قتل کشش تاخیر نیست
---	---

در مریدی گر ظهیری را سخی

بتر از رعنا جوانان پیر نیست

گر تماشائی شود پیداتما شاخته است نیزگان خشی کنشاید و غمی بیند هیچ سیر در خود میکنم بهر تماشائے جهان میتوان تر یاق خوردن زیر خوان گشوده است بر لب چاه دقین دل را گذر افتاده است برگ و بارش را بناید در نظر هر مختصر از دحامی خویش را باید که بگذاری برون بر دل از زنده بی دایم غمش و دکان چین	حسرتی سازی اگر خود را تنها خست است دیدنیای تو مرا هل جبارا خست است ره سرا آمد میرود گر رفتن پا خست است در دگر بگذشت از دوا فکر بد او خست است نوش پای شکیب پای بر جا خست است چون شود عقل و دل و دین و دینار خست است اگر درون آئی نیزم وصل شما خست است جنس خود را نشد کردن بعد نیاز خست است
---	--

دلیان خلوری	دلیان خلوری
پیشتر هرگز نمی آید زبان و عده اش	دلغ خالاش گشته در دل سوید خصلت
هیچکس هر وقت اینقدر در دل نجید	نافته هر روز و الیس بر تقاضا خصلت
	طاقت و آرام را از تنگی جبار خصلت

خاکپایش هر کسی بر سر سبیل رود ریختن	
گر ظهوری گشته وقت فقدان خصلت	

لبس است مایه فخر اینکه از منت ننگ است	فراغ عیش کسی که زغم تو دلتنگ است
درون بروزی زخم میشود در روشن	ولی که صیقل تقیت نخورده در رنگ است
امید هست که بعلت ز زخم بر رخ من	دری بجنده کند باز گریه در رنگ است
ز سحر بال بیان مانده منحنای سقیم	ز زنگس تو صحیح کتاب نیزنگ است
زهی ستم که باین رنگ رو چنین باشی	به بین که موی نوبار و ز من چه یک رنگ است
شود نگین که کنم صلیف مه تر بان	به گونه گریه من با عقیق در جنگ است
همان در اول هجران دلم چه موم گدخت	مگر دل همه کس چون دل تو از رنگ است
نداشت پادشاه من کو کهن مکن سبکم	بسج عشق مرا بسج تو نش پاشنگ است
ز دل محبت خود میری بر از دست	ولیک فکر مکان کن که لا مکان ننگ است
برو پیرس ز دیوان حساب نزدیکان	ز حرف تا زبان صد هزار فرسنگ است
بمطربان ز براسیم شده نوازش بین	که زلف زهره شادان بر نشیم جنگ است

ظهوری از تو بخوار آفرین خواهم	
نیاز غنچه و ناز عتاب فرسنگ است	

از عکس او نظر اهل دید در رنگ است	گناه کیست که آینه تو در رنگ است
----------------------------------	---------------------------------

<p> سپوی راه گنه پای سدرت اندک است که لوح سازه بصد نقش لوح از رنگ است دلم چو دمی نادیدگان اگر رنگ است شمرده روی ازین راه آه فرنگ است هنوز تخم شرر گرچه در دل سنگ است ملکوی عزت مسند که رنگ اوزنگ است فغانا که از ان طره های شهرنگ است امید کرده بغسل باز مسلح در رنگ است نه عیب بل نه رست آنکه چشمشان رنگ است خوشاشی که جهانگیرش بفرنگ است </p>	<p> عمنان خودنده از روت باز دشت غلیب نگارخانه چینی در آسبک رنگی رخم کشاده ترست از کف محیط کفان نفس قدم شده در راه داستان غمش نماده آتشم از شعله بر فلک خرمن ز خاک آن سر کو بخت بهتری گستر و ز خواب سر به کشم چشم جمیع خیزان را مگر بایست و رآید در عتاب کشاد ز سازه سیج نیارند در نظر ترکان کنند خوش بقدری شمان جهانگیری </p>
--	--

بنو مرفه نعلوری تراهند آسنگ

کنون ببال درین باغ راغ نهنگ است

<p> صبر را با ما چه نسبت تهمت است حاش شد غیر و غیرت تهمت است در جهان مهر و محبت تهمت است کام بخششای همت تهمت است مینستم مرد مروت تهمت است تازگی بستان طراوت تهمت است با پری و حور صحبت تهمت است </p>	<p> نسبت عاشق بپاقت تهمت است بدعی از رشک مینا لد فروغ کینه وزری خاچه این ملک هست هر چه میگویند از حسب قبول سعیها کردم که شد جانم خراب بارخت گلهای تر خاشاک خشک گنج خلوت با خیالت خلد من </p>
--	--

تنت است ای بیروت تنت است	چند تکرار افتد ای غیر را
	این صفای از ظهیری کرد کسب خاطر اورا که درت تنت است
<p>آب گشتن از افتخار بلاست هست اگر زرب از سفال بلاست صرفه خود به بین سوال بلاست هست گر عالمت عیالی بلاست روی کاهی داشتک آل بلاست ناقص و دعوی کمال بلاست منع اندیشه محال بلاست خطر شادی وصال بلاست روز بیش از هزار سال بلاست ناصح من نگشت لال بلاست</p>	<p>لب کنم مرخص حال بلاست سفلیان را علوهست نیست پاس چشم جواب گو بر راه در تجرد مسج مرتبه باش پتوان شد بر لب رشک تان بد آ از خرد بعشق در آسے بخیال اندر زنده حسرتیان از غم هجر اگر شوم امین کم بسر رفته ماه و هفته هجر گوش تا که به پنبه بر سازم</p>
	<p>رو ظهیری بفقر منعم شو جاده و منت بک و مال بلاست</p>
<p>سپر تیغ کین محبت اوست جان سپردن اگر ز حسرت اوست روح را از کجا لطافت اوست که بگویم شرک یک شهرت اوست</p>	<p>در خطر ایمنی بدولت اوست همه تن جان شوم که بسپارم گر چه در داده تن بحسبم از لطافت نیست آن مایه روشنی مه را</p>

جان بجز آنقدر که میخواهی خون من جوش این امید شد تا نخواهد منی تواند جاست و و جهانم بیک بد لب نیست نکتم صرف کس محبت او گشته ناسور ز خیم از مرهم بهر خصمان چه دوستان که گشت قتل اهل دف که بر خوبان زلف سانی رعایتی لب شکست	باد از تاجران نکست اوست تغشش آلوده مروت اوست رغبت جلا فرع رغبت اوست هست من گدای هست اوست نه بخیلیست این امانت اوست این خرابی هم از مرمت اوست توان هیچ گفت عادت اوست نرض گردیده هست سنت اوست که کند تو هم را رعیت اوست
جان ظهیری بیک کرشمه نداو همه جاد او خیم زخمت اوست	
چرخ را بازوی کمان تو نیست عشق خوبان نهاده پای کاب رسم می آیدم باین عونت ز سیدی بقیت اول خور پیوده ته کند زانو صد بلا مرهم آردش بر سر نقشوم بشنوم اگر صد بار شده تغییر صفت سوگند	سر خور و خور سنان تو نیست ماه در حسن بهمنان تو نیست برسیجا که تا توان تو نیست مفت یوسف که در زبان تو نیست هیچ بالین چو آستان تو نیست ز خیم تیری که از کمان تو نیست هر حدیثی که از زبان تو نیست خسبت سوگندگر بچان تو نیست

<p>شمد اگر صد قوام و ام کند نتوانی خلافت و عده و حمل از رنگونی برون نیارد بخت نیست ریگ روان دران واک</p>	<p>که بشیر نبی دوان تو نیست کرم تو دیگر صنان تو نیست هر که در چه بر صمان تو نیست که گذرگاه ره روان تو نیست</p>
<p>شب ظهوری چرا بخت و بد یاسبان تو یاسبان تو نیست</p>	
<p>کتابت از غزالان بر نخل نیست ز دم بر تیغ تا او تیغ بر کند غم از ان بنیدارد نفاست چه میداند کسی آغوش گیری نگشتی مشتعل در گریه افسوس مشوران خانه بنور حسرت ندارد گفت زاهد بسده کرد منخواهم چنان قاصد که داند مکن واعظ سرت خالی بهارست چه بترسی ز مردن بار بر بند بهر در چند گردی لنگ بدباش</p>	<p>چه خواهی خواند صیحت در نخل نیست بنارم دست پیشین را بدلت بهالم قیمته تر زین مثل نیست ز داغش لعنت تا در نخل نیست به از چشم و رافتان مشتعل نیست متار را خبر انگشت عمل نیست غم شمارندی که علمش بی عمل نیست برای عرض پیغام محل نیست بنای توبه خالی از خال نیست در اقلیم و فنام اجل نیست با تها کریمه را که شل نیست</p>
<p>سبیل دیدنش گردیده دیدن بچشم ظهوری را بنیست</p>	

<p> مذکور گشته تا شغش بوبر آمد دست گاهی اگر بسوزان کوبر آمد دست صد شعله پیش ازین بوبر آمد دست در جستجو صبا ز نگاپو بوبر آمد دست از مغر خلد این گل خود ویر آمد دست باد وستان خویش چه بکرد بوبر آمد دست نازم بدر و خویش بداد بوبر آمد دست از لب در پر حسیب ز بازو بوبر آمد دست در عشوه گاه ز گس جادو بوبر آمد دست بر خویش فرو ده که بدخو بوبر آمد دست </p>	<p> هر جا حدیث سبیل آمو بوبر آمد دست داغ دل صبا شده گلها بسا عها ز آتش خراق تفتی سر سینه زد اقتبادگان چو راه نواشد کرد طے از آب و رنگ تربیت باغبان مگو دیگر چه گفته اند و درو یان بدشمنی دل ناز کست ناز طبیبان نیکشم عاشق کتان خویش بهتاب برده است اینجا زرا کرشمه او کرده زیر دست فی زمره نگاه نه اندازد سخن </p>
---	---

خود را جدا ز یار خلوری چرا لبوخت
مروی نگد کم از زن بپرد بوبر آمد دست

<p> عکس تو گل کرده سینه آینه زار دست بر دل بیتاب من خیال تو بار دست ز گس شوخت همیشه مست خار دست چون ندود بر فلک گشته شکار دست مسکندر انم بحیله امید کار دست سبزه اشکی بکف سده شمار دست آنچه در زبان نیست حرف بوس کنار دست </p>	<p> غرقه داغم مرا بباغ چکار دست عاشق و فکر کسان که گفته خیم امکان ساقی نازت چسبم مضائقه دارد منع مفراتشور خنده نیارم بیتو کنم اجل را بلا به تفت از شب چیران پس حالت چشم ترم را لسنه جانم ندیده کس نرباغم </p>
--	---

هر چه بجز بخودی هست و بال شام گره یه بنیرنگ از غم نازک یار سرو پایش قناده اینچه تنالست آه نفس رفتگان و دال عنانست	گفته غلط آنکه گفته صبر بکارست به سرزگان من سرشک گل خارست ماه رکابش گرفته اینچه سوارست حلقه فتراک چشماهای شکارست
--	--

عقل ندارد و جگر ملز ظهوری
نشت بدیوارنه که حصارست

هیچکس در چمن عشق تو چون نشکفت شد عبت سعی طبعیان دل بهار غمت دل پیر مدگی گلخن حسرت خو کرد آفتاب قدر ندرند ارمیم که بر ما خندیدند در ره کعبه ز فتنیم آبرایش فرق خاطرش شاد نگردد و دید ز خاتونی مصر خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند خود نمایش برای دیگران بود مگر چقدر غم دل دیوانه برون بر در شهر خاطر سنگ کشتا بد بخیل گیری سنگ	لاله زار نیست جگر داغ تو بغا نشکفت شکر ندر که بالقاس سیمای نشکفت چه عجب گر بگلستان متنا نشکفت بز گل گریه پاکس رخ ما نشکفت گل خارش به غم آبله با نشکفت تا نشد غنچه به فی بسته زلفی نشکفت از دورنگان نشدیم آن گل رخ نشکفت چه تا شاست که خاطر تماشا نشکفت اینهمه فصل بهار آمد و صحرای نشکفت قطره تا غوطه نرود در دل دریا نشکفت
---	--

بجیه قطره می دل ظهوری میجو است
ماند پرموده در ع حیف که تقوا نشکفت

بهای تراز ابرو خاکبایست	چه بی جسم روح و چه تیر هواست
-------------------------	------------------------------

<p> بقر با نیایت سر و فتنه دادن نه آئی که حرف بدل با تو گنج برایت بنید انعم از حق چه خواهم چه جاها نهم در پی سپرده بر هم که کرد اینک که بدی تو با آشنایان بخون غمزه راعشودات کرده شیرین شروز است مو بر تن از آقام شد از خون قربانیان عید نگین جهان خراب آن فروغی ندارد گذار است مغزول هر گم به بینیم </p>	<p> چه محتاج جام که سازم فدایت بجای همه تو که باشد بجایت ترا با بدم خواستن از برایت اگر جان تو اند شدن رونایت مباد که خوانند نا آشنایت ثواب تشید تو چشمک نایت اگر سایه کاهی فتد در هواست بنایم ترا دست و پای حنایت که گنجد در آن گنج گدایت چه داغم ز داغ سویدار بایت </p>
--	--

بخش ز تو منته هرگز ظهوری

اگر دردت افزون نکردی دواست

<p> دلم از طرفه صیادی بلام است ز رویش صبح من صحبت تا شام لطف حسرت ننید از در جوشم چرا خاصان نمی میرند از رشک کی آن آغوش را آغوش گویند ندانم تو بر ابر سر چه آمد نگاهی مست کش از روی ساقی </p>	<p> بپ نظر چشم از دام دام است ز مویش شام من تا صبح شام است تننا بختم بر بند خام است که معشخص خاص من در بار غام است که دانند این کدام وان کدام است که ساقی در مقام انتقام است و گرنه هر چه بی سنی حرام است </p>
---	--

نمیباشد درستان بے پناهی	کنون پیرمغان جشید جامست
گرفتم کام دل گردیده حاصل	چه حاصل نیست دست التزام
چون منصور آورم صد پادارے	بسر داریم اگر این اهتمامست
<p>ظهوری را نغم در عشق و حشی</p> <p>اگر دانه که بارام رامست</p>	
بر لوی تو غنما و باغست	بوئیدن گل کرا دماغست
باروی تو دعوی شگفتن	در حوصله که ام باغست
پیش کشدش بباد سیل	پروانه که کشته چراغست
مستانه نشسته عقل در مغز	گوش از سخن میت ایامست
نازم بجگر که شاه بختست	دماغ تو اگر چه شاه دماغست
با خضر کسے چه حرف دارد	سنگ ره جستجو سراغست
زخم از تو گرفت جای مرهم	باریخ ز راحتسم فراغست
باروی تو بژده گل بس بازار	این عقل که ام باغ راغست
<p>بخت سیه است اگر ظهوری</p> <p>در پند های رشک رخست</p>	
رخت را اینچنین زیبا که ارست	سپیدش آفتاب عالم ارست
ز حرف سدره میگرد سخن نیست	نبالایت حکایت دست بالایت
ز کشت راحتتم بچرم دگی نیست	ز شستی تیر بارانی تمناست
بند غم طناب آرام ستوان هم	ز آتم خمیہ افلاک بر پابست

در روز از زمان چون روز پیداست	بناید سینه را کرد و بختین صاف
	چشم غم یوسف ز غم گویسید پیش نمک بر خویش از سوز زلیخاست
چرخ نتواند برو همتاب بست گردی از راه تو بر رویم نشست دامن همت نمیدوش بدست باید از درد تو بروی رنگ بست زود میگشتند طفلان شیر مست زندگی را احتمال مرگ هست گر شکاری گاهی از دام تو هست تشنه تر بر سینه صافان بسکه هست خاطرم بر چیده از عالم شکست	سایه ات افتد اگر بر همه پرست آبرو گردیست از خاک رهم کی نفس از ماشستی گرفت از تلون تا برون آید کس دایه کردی گزنگاه بی بر میت چون نمیرم من که در بجران تو غیر غیب لاغری باعث نبود صاف ببرد از زریه سنانا و کت عصه خوبان یاد رستی بسنه عهد
	کرد ازادی طهوری براسیر بی گرفتاری کسی هرگز نیست
منت هر لحظه مردن در غمت بر زنگ بست آرزو در راه من و احمد تا شمع گشت از هوای قامتت آرزویش در بنگ بست چادوان بخشوه سادات را سر پای گشت دایم بر جان من این بنیاد دل برنگ بست	خضر و قثم عمر از عشق تو در پائین گشت عشق باید لایق حسن تو و ان باشد حال سهر و طوق قریان خواهد که بر گردن کند آرزو شمع و بوسه شنگ بختین هرگز نبود ریشک در و اگر دلی بایست کلخ رویت

<p>در وصال آنکه استغنا زدی بر کائنات با وجود تنگ خواهش حال سالک سبقت بال بر بال هما هر سو نگاهم سے برد</p>	<p>صبر و حیران گدالی میکند نور مانند گیسیت اهل محبت را چه غلبتها که در بختند گیسیت از تماشای جمالت دیده در فرخندگیست</p>
<p>نیست کس در خاکسار به آب رودی بن رشدک برین سایه را در پایه افکند گیسیت</p>	
<p>تا حدیث تو به زبان لب بست آه خلیفت از سر اچه رد دل عالمی سر به استان سخن گشته هر گوشه بین سفره گوش لقسم برده پی بسود سخن لااله زار نگاه عارض مست هست هر عضو را جدا جانے سخن ربط بهوش با مغزم</p>	<p>شهره شهر داستان لب بست نال مرغی ز آشیان لب بست فرق او وقت استان لب بست از حدیثی که میمان لب بست هر چه جز حرف تو زبان لب بست ذکر زهرت شکرستان لب بست هیچ شک نیست بوسه جان لب بست تو ام حرف استخوان لب بست</p>
<p>در کساد سخن ظهوری را هم ز لب قتل بردان لب بست</p>	
<p>گلزار باغ روی تو در یکدگر شکفت کار اثر نباله دلب شک ساخته است دل را چه احتیاج بگلگشت باغ و باغ پروانه خود سپند شد از هم چشم زخم</p>	<p>حسن تو غنچه بود بیاد نظر شکفت سحرین شک و چین چشم تر شکفت از لاله ای دلع سرا پا جگر شکفت کاهش اگر بر محبت بشکست شکفت</p>

<p>آمد ز کوی جلوه او باد و آسمن قا صدمت ز خنده لب ز تاج بشهر مپسند غنچه خاطر مستان خویش را از لطف بونودوش در آغوش خوابین</p>	<p>خس پوش بود آتش دل از شمر شکفت باد آغین شکفته که گوش از خبر شکفت ساقی گذشت وقت صبحی سر شکفت صد باغ لاله و گل از دوش و سر شکفت</p>
<p>پیر مرده دل به باش طووری ز جور دور عالم ز عدل باو شده داوگر شکفت</p>	
<p>بزید مهر من از جمله مهربان نیست بخسرمی شده پیر مرده نگاه یدل ز سادگی نهفته است نقش دانا یان چهار ز ما که کند در بهارستی گل چو پیش عشق بسنجید نم نند میران کسی که داغ سجودی ز رویش ز جبین بر آستان تو خوش نخت پست اوج گفت چه چاشنی که نه در کج کرده لب است بخار چینی کویت ز نخل پندارم</p>	<p>بخاشیم زبان داد هم زبان نیست به بین جوانی پیری به بین جوان نیست شود سپند کسی شوخ به چیدان نیست ز چشم ساقی اگر خشود نشان نیست سبک گشت هوس حسرت گران نیست بدان خویش نشانش کل نشان نیست برای اختر پیشانی آسمان نیست بمهر و هندش که گوشه شکرستان نیست بهار و سست کتم باغ و لوتستان نیست</p>
<p>بنج حرف تو تکلیف بر طووری نیست ز این در که چه توان گفت یز زبان نیست</p>	
<p>شغونی از من اعتباری برگرفت از خیالش خاطر صورت نگار</p>	<p>چشم دور پاشتم شاری برگرفت نخه باغ و بهاری برگرفت</p>

مشک صد تانار پریم از نفس در تخمیل ز بر دندان هوس هر دم از شادی رگ دل سپرد سند منعی پیش راه آه نیست دست اگر بر شاخ گل دستی نیافت تو تیا سراپه چندان نداشت	زلف آهم را بهاری برگرفت شکرین جلش فتاری برگرفت غمزه اش نشتر یکاری برگرفت از دلم و شب عبا ری برگرفت یادگاری ز خشم خاری برگرفت گرد خاک رگه ابری برگرفت
---	---

دل جفا های تو بر من می شمرد
از دقای خود شماری برگرفت

کو تدعی منال لقا دل تر هست شام نکر دیر سمن زار صبح دم پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته بیگانه داشتم ز دوادر در او لے این گریه که شوق تو از خیم کشید نخت جگر بر آتش و خوناب دل بجام بی شانه مانده طره شمشاد قاسمان سرگوشی شیم بگشش فگنده طرح عالم خرابه است خرابات گنج او این قسم شلکم بحر افغان نکر و کس گیرم توان زدن سر و دم با نفس را	مشکل مراست کاره از انبردست پالیش نگار در خشکستان نه است در هر رگ دلم چقدر زنیتر گم است اشک آشنای گوشه چشم تر هست گردابی محیط منش نیل و قلم از اشک شور نقل کمال تنگست از لبیکه چاک خج گریبان مردم گو یاکه غمخور دمی و تبسم سوگند چار کن بخت خست ناخوده باده محسب شهرارم از زهرش اندک سراپا به دست
--	--

<p>در شعر خطبه خواند ظهوری بنام خویش چون روشناس شهر مرزا پی قسمت</p>	
<p>هر قطره شراب تر از روز قلم است رخساره بر فروخته باغ از گل قدح مست تر از بطارم تا کست دیده باز عشقت نخست مسدود داغ درون فکند جان لببست چشم نگاهیم از تو بست ابرو نیت اختراع زبان کرشمه کرد در بوسه کاب عنان چون دهم کفن کی مردمک بکشتی چشم از خطر رید باخته گریه داد فراری و راضیم در دام دیده گوش گر و کرده عقل و هوش بچران برای سوختنم بر فروخته است از شمسوار خان بنوازش رسید خلق</p>	<p>نازم بظرف خویش که پیاد نخست با عندلیب باش که مست تر نیست مستغنی از قفج این سبزه طارست بر سینه در که از جگر با نقد مست هنگام ناز نیست زمان حیرت صد داستان اشاره پیدا در دست رخش ترا که تارک خورشید بر دست گر فزادم سر شک مرا این طلاست صدایای از من زو یک تبسم طاقت بباد داده حسن تکلمت جانسوز آتشی که درو شعله نیزم حق کار سازاوست که در کار و دست</p>
<p>تقویم گفت ز کف چو ظهوری فکند ایم این عقده های کار منجم را منجم است</p>	
<p>باد که حسرتش جم مرد و در جام من است گشته و فقر دار خام گل ز دیوان بهار چاشینا در شرکه از کام تلخ است کرد</p>	<p>کرد آن صیدی که از بهرام رم را نم است گر سیه روزم برات صبح بر شام نیست بختکیهای اثر از ناله خام من است</p>

چندین دل ریزد و غم و سوز و گذار	چون ناله عشق در فکر سراج نام نیست
نیستم کم فرصت ای گردون سپهر از انتقام	هر چه بخواهی بخواه ایام ایام من است
قاصد از لب مهر گوید در و بے و نیست بگو	گوشش و او چشمها بر راه پیغام نیست
طالع در یوزده و ششامی از و دارد دعا	میشوم گاهی اگر محروم ز ابرام نیست
ز سحر فرماید قدم که بعد عمری نیستش	یک نفس آرام پذیر می که آرام نیست
عاقبت آمد یکارم علم دین و عشق نیست	گر شود بچشم دلیل کفر اسلام نیست

چون ظهوری در گذار افعالی کسی

چون نباشم نیکبانی چون تو بدنام نیست

از عشق سپهر صد کتاب است	هر فصلی از ان هزار باب است
در لذت شکر گشته ام محو	از زهر تو کام کام میاب است
دل خیمه در دکر ده برپا	آن ناله طناب در طناب است
کو گوش بگیر عافیت جو	افسانه امن بلای خواب است
لب بسته زبان همزبانی است	سر پایک الفت اجتناب است
هر جا گذر حدیث ساقی	گوشم ساغر سخن شراب است
جامی که در آن قنار و عکسش	خالی چه شود پر آفتاب است
از مشق نمی فتد زبانم	هر چند سوال بی جواب است

بگذشته ظهوری از مرمت

احوال بدولت خراب است

بامن نه بهر هم و ثاقب است	چون می نگرم همان قزاق است
---------------------------	---------------------------

هر چند که گفت اند گویند	حرف ز کتاب اشتیاقست
سوز جگر و لقت درون را	در سوختن دل اتفاقست
شیرینیه مرگ را بنایم	فریاد ز تلخی فسرانست
در سهند ز دفعی فسر اقم	تربیان وصال در فراقست
افتاده عنبان دل بدستم	بیجان مراد زیر جاقست
طوفانی شده شوشه لنگاهم	خلخال نگار سیم ساقست

در یاس و فاق شد نظوری

غیر است که معدن لقاقت

زخم از دیو پوزه مرهم لپی بر هم نداشت	ای خوشنا زخمی که خیزم و دگر مرهم نداشت
شهنیت گویان در آید هر زمان عبید دگر	کس بمرگ از روزین خوشتر ما تم نداشت
بله من بزمین وز منعمان بر آسمان	در حراروی قناعت بیش ز من کم نداشت
داشت اسطرلاب مینا در نظر پیر نشان	احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت
شیخ را در نامرادی طور دیگر داشتم	هیچ غیر از نخوت و پندار پندارم نداشت
ابیل او دیگر است و نعمه سیخ او دگر	خوشت گرد و دم کشتم در راداپای دم نداشت
ز شیرین تخت شاخ گل تمنا داشت سرو	در سجود قامت رعناش قدم نداشت
باطرات مینو اندر گل رویش کشید	دیده که خبر تشن عمری نگه در نم نداشت
هم چاک دل از من بود بجای شد تلف	مدعی بر سینه از ناخن خراشی هم نداشت
شقیانان طور دیگر زنگانی کرده اند	خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت

شوخ آهوجیم خود را رام نتوانست کرد

چون خلوری گری آرام را بر مردم نداشت	
<p>طالع از ابر کرم فرنگین خرم نداشت تشنه وصل حرم راهی بسیرالی نبرد ابر در آینه و گریه نیست غیر از چشم نیست رفت بی بخار باد اتم از خاطر عسار لطفش از اغیار بود و معش انداز عتاب کی با ضون میتوان آورد در دوش را فرد باد مری برب و دعوی غمخواری من سینها سوراخ گردیدست از الماس تار چاک صمیم کرد تاوان بر رفو که بخیه را بدی سودای آن طره آشفته نیست دل زکوة از متهمان صبر بخوابد کنون</p>	<p>بود در گنزار ما گل آتشین شبنم نداشت مزدک در چشم بردش نم اگر مردم نداشت چهره پر گردانکو دیده پر نم نداشت در زمین سینه نخل صبر یا حکم نداشت مهر بانی پیشکش نامهربانی هم نداشت بچه جازا هد برایش خراج مل مرهم نداشت خوبنمایم بس مین کز مردن من غم نداشت گفت هر کس از خود را زخم بر مردم نداشت سوزن عیسی نبودش رشته مریم نداشت دیدش دل جمع کردم خاطر در هم نداشت ای چنین مخلص چرا شد داشت صبر و کم نداشت</p>
چون خلوری در غری مردکیان نداشت هر که چشم مردمی از مردم عالم نداشت	
<p>کلهشی از سبیل زلفت گلستان برگرفت در ازل قانون حکمت چون قضایه دقم نیست در کوی تو هرگز سیخ رویا ز ابحاث تربان گردیده خضر از العفش گویان دعوی لذت زیر همت کرو نادانسته کرد</p>	<p>گونه از لعل رنگیت بدخشان برگرفت لشخه از دود جان بخشق در مان برگرفت عید اگر فال شکون از خون قربان برگرفت را در راه لفته جانی اسجیوان تیر گرفت طعن تلخ جهانی شکرستان برگرفت</p>

<p>تا خدنگت غنچه دل را به پیکان برگرفت گوی بیرون بزم میدان طره چو گان برگرفت آنقدر چاک که از شوقت گریبان برگرفت ذلهای زخم پشت و دست همان برگرفت میزم بر هر زوری گرچه نتوان برگرفت</p>	<p>چون گل سو فار و خواش و ماتم مانده باز شمار می غصه ایام طفلیها گذشت آرزو دارم که بر دار دول از تیغ عدت خوان و فعلی یزبان حسن شب گسترده بود خوش سبک گردیده ام در وصل جریان غایت</p>
<p>از گرانمایان ظهوری خوش سبک گردید بود از دلش این که غم راز و رنسیان برگرفت</p>	
<p>رنگ و بودی که تو بودا فزون گستان برگرفت در تماشا بیت چو ادا مان مژگان برگرفت زایچنین سالی که خاک پائی و ربان برگرفت ابر مژگانم بجای قطره عمان برگرفت گرچه دریا تهمت پاکی زو امان برگرفت غیر با این ضعف بجز انرا چه اسان برگرفت صحن بستان غری از کج زندان برگرفت بی نشان گردیده ام از نام عنوان برگرفت خوش بنجا افتاده خود را بسامان برگرفت باد از رانش بی انصاف ارزان برگرفت</p>	<p>آبر و از خاکسپایت آید چو ان برگرفت دید و تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود وصل بر رویم دری خواهد بدیر و وسیل کوه را سیلی زنان خواهد بدیر و وسیل گریه میگوشت همان در شست و شوی داتم با این تاب و توان بر خوجه مشکل کرده ایم نتی دارند بر بستانیان از نهادنیان نیست در گمنامی از من نامور تر و دیگر خلل ماتم گشت و از گل گریه برخاکم فشانند از نگاهی که چیزی نیز کم دل قیمتست</p>
<p>با ظهوری در طلب شاید که همپای کند هر که در راهش بجای پایبایان برگرفت</p>	

وصالست سود و سودای قیامت	ازان دارم تمنای قیامت
اگر فردا بقبر رشوقی گیرم	رود رودی به پهنای قیامت
ز سرو قامتت سرسایه دارم	چه غم دارم ز گرماهی قیامت
خلایق رستخیز آن لحظه بینند	که بر خیزی بینمای قیامت
سر کویت ز غوثاب شهیدان	شقایق زار صحرای قیامت
دران هنگامه مهتازم بغوغا	که با ما است غوغای قیامت
نه زمان و نه است آشوب غم او	که آید در میان پایی قیامت

ظهیری شد و خیل عشق امروز

شد این از خطرهای قیامت

در یاست جگر جزیره داغست	بچه دیرن و دیدن ایاغست
شد هر نگار زبان دیگر	چشم شب و روز در شرست
خی سر دارم نه لاله خلد	این سرو گل کدام باغست
هر لحظه شمیم صد ارم راز	از جیب تو وقت هر صفاست
شبهای فراق بیدار ترا	شمع لگن در دمه داغست
آنجا که ز اشک شعله بارم	اخگر ز فسر و گیش داغست

هر چند که امتیاز عفاست

شاهین شامین و زانغ غناست

بعد ز خیر بر خیر نه بدست	اگر تاری ز مویش در کندست
دانش حبست از دل بند بردست	که زلفش از گرماها کوچه بدست

<p> اگر گویم همش نعل سبندست ز طترم غنچه خود در نوشتندست زبان درواستانش بهره مندست ورق را قطعا بکف سپندست دهم بیانه جان مرگه بچندست ز سیل گریه راه صبح نبدست پسند اوست غیر و ناپسندست نگس از چاشنی گیران قندست ز کوته دینم بهت بلندست که اینجا سادگی نقش پرندست </p>	<p> سحر مد پرستان هر گردد دهاش را بگفتم غنچه طر نیست ز کوته گوشه باید بیرون کرد ز قم از بس شود زیبا و صفش بازار فسراق افتاد راهم بلای دارد انشب چشم پریم سپندش گر نگر دیدم غمی نیست عیار شعله را پروانه گیسرد تو خود میدار پاس عزت تو نباید بافت تدبیرات در هم </p>
--	--

به از میخانه بنام سر زین

ظهوری پیشناسد جاوندست

<p> خوشمای شعله را خود دانه است کاور و دافسانه خواب فسانه است در زبان من سخن بیگانه است عقل و هوش و دین و دل بیانه است دست پیمان من و پیمان است سیر چشم ز سیتن شیرانه است گر دگر دیدن از پروانه است </p>	<p> خرمن دلغ دل از پروانه است اینکه برافسانه ندان فبته اند کس نمیفهمد بغیر از آشنایان بیدلان را در خسرید عشوه اگر بسوزانم در خاکم روزگار نیم خور و غیر شد خوان وصال بخت اینم نیست میسوزم چو شمع </p>
--	--

<p>موسم نوروز از دیوانه است آنکه با همچون قوی همچنان است آفتابم روزن کاشانه است</p>	<p>بر خلافتی فصلها گردان بخشش چون سیمار انسان زور شکش از سیه روزان خویشم خوانده</p>
<p>چون ظهوری میکتی تمیسه دل گنجنا در کج این ویرانه است</p>	
<p>وز خرام از زمین بر آسمان خوش غالب است کرده حرفش سرخوشی بر زبان خوش غالب است میخورم از خویش بازی و کمان خوش غالب است گریهای خوچکان بر زعفران خوش غالب است ذوق با مستایع دن بر کتان خوش غالب است سخت عدم مغرم بر استخوان خوش غالب است پود شالم بر نمود پریشان خوش غالب است برزبان حرف شگفتی ستان خوش غالب است از رخس هندوستان برخا و ران خوش غالب است</p>	<p>در هر از تندان او بر بوستان خوش غالب است در تماشایش مجال چشم واکرون کجاست با بگاه غیر بندارم نگارش آشناست دیده گویا دیده های ارغوان خیسند مرا تار و لود خویش را پیوند میخوام بوصل گرم خونم شعله از داغم سپهر انداخت است فقر از من منعی از دیگران محضر کنسد فتح اقلیم سخن کردم در اقلیم دکن عادل ابراهیم شاه آفتاب برج ملک</p>
<p>باد روزی در دل شب سجد های رستان بر ظهوری پانچا با سبان خوش غالب است</p>	
<p>نمای پاداست و لبها فغان خوش غالب است رعشه سیاب پیرو جوان خوش غالب است جلوه کین آرزو بر گلستان خوش غالب است</p>	<p>در فراقتش ناتوانی بر تان خوش غالب است کیمیای بیقراری عشق در عهد تو ساخت در چمن تا غنچه یکره از ته دل بشکفتد</p>

<p>بر زون برگرد راه کاروان خوش غالبست ناله در سوزان زون بر کاروان خوش غالبست واغکاری بر چراغ دو دمان خوش غالبست سیر چشی از حیا بر میان خوش غالبست لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالبست هنر بیان در هنر بانی این زمان خوش غالبست ملتوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالبست</p>	<p>خی بر چشم ز لیلجا از براسه لوتیا گوش مجنون بر جرس بهای لیلی بر حد سیکند زود آتش رشک مر و غور شید و دود خوان وصل افکنده داد تکلف داده سان دهم با نظر بای خون خود صفهای دل وحشتی دارم ضرورت و هشتی در کار بود خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او</p>
--	--

گو ظهیری خامه تراش و ورق در هم مکش

آرزوی رحمت تو لا رخا خوش غالبست

<p>دور زوی دوستان را ملت نیست که با عهد تو او را بیعت نیست که سبقت از مروت قسمت نیست تماشا را بحشمت نسبت نیست بشهر دیگر انم رغبته نیست ز خودم خورد و گازا الفت نیست درینا عاجزان را قدرتی نیست ترا بر خامکاران متنی نیست که بر حضرت کشانم حسرتی نیست بجز الله همه شر استحقاق نیست</p>	<p>چو بجران دشمنی کم فرصتی نیست نیایی در جهان یک بی ثباتی قسم هر قسم میخواهی کنسم یا د پری هنگامه کو بیوده می بند بزهرت دایه کامم برگرفتست مکن تالیف نمت از برایم بلها کرده حسرتی آشنائی تنها با بخشش خویش بختم تنها ساخت این کار از برایم حد شد و ما که ماست سه ساله تا</p>
--	---

<p>مرد و خورشید را بر شمر تن نیست توسا قی نیستی کیفیت نیست</p>	<p>ز دلبر جز دل آزاری بد نیست شراب خالق است نام دارد</p>
<p>ظهوری این سخن باور ندارد که در ملک خطر نیست نیست</p>	
<p>هنوزم با غریزان نیست نیست باین پاکی کسی را بطین نیست چه حاصل پیج جا نیست نیست به از فردا بودن صفت نیست چو زبانه دم و دم نیست نیست بیدیدن وید بار اشک نیست برای جنگ خصم فرست نیست که چشم را جلای جبرتی نیست برای ناله دل را آلت نیست ز چاکش خوشا تر ز تبت نیست که در پیانه درد کف نیست بلارای هیچ نذر و نیتی نیست</p>	<p>مرا با آنکه پیشش رفت نیست فتشانی در گم کین مهر روید همه جنس وفا در بار دارم اگر مرد وفا باید ترا شنید همان در یک نمازم زان دوا بود بیک بینی ز عیب شرک رستم بصلح دوست واکر دست آغوش ببازم کله از خون شهیدان مگر در وی پاسه کار آید ز جیم چشم کو بر دار سوزن نزان در بزم رندان صاف گوید دل مرا عاقبت از رونق آید</p>
<p>بیک لوبت بدای دل ظهوری مگو بسیار این کم خسته نیست</p>	
<p>غم نیست غم شراب گل تعمیر و است</p>	<p>از بیغی احوال دلم گرچه خراب است</p>

<p>نم در جگرم نیست دل گریز آبست دیدن بنهد باز سر و دید حجابست تنگ شکرست ان دهن و تلخ جوابست شب تاب سحر نشستم در درگ خوابست آتم که بر آورده سری و دو کبابست آری خخ خامیست که محتاج بنابست کوسانی خون گرم که اکسیر شرابست در دیست اگر قسمت من در وی آبست فهرستش اگر عرض کنم چند کتابست</p>	<p>تا گیسخته آتم تقسم که چه گسته است گفتن لب خود هر کند بند ز بانست شوریده کلام نکین ست سوا لم از طالع بیدار با فاشه مؤگان لحت جگر است بخور نیست برانش مرگ سفر آنست که اهی نخورد هیچ در کوره پر بنیست نگر و بد مسم زر در میکره متا ز شدن کم طرب نیست در شرح غم خویش کتابی که نوشتم</p>
	<p>در عیش جهان دل توان بست خلوری بر خار و گرش نقش کنی نقش بر آبست</p>
<p>خویش ز رشک که چنین در تب و تابست کنشک لب بام ترا فر عتابست گر شکر لطف ست و گر زهر عتابست در غارت غارت زردگان اینچه شتابست کامروز جفا های تو با ما بحسابست این رنگ حنائیست بخون که فضا بست محر و نیم افروز که موقوف بخوابست همیشه اگر میشد امروز حبابست</p>	<p>حسن از تو حسابی شده مر در چه حسابست پیهوی خم دام ترا یتیم شاهین سود از دگان تو بیک نرخ نشانند صبری که در جمیع شود صبر و شکلی در روز حساب تو خیر این نیست شکایت سهر خنجر گلگون تو قربان کن صد عید از وصل تو بیداری من بخت ندارد در جرگه الوده نگا بان منشا غم</p>

<p>در عیب وری پرد گیاهند چه رسوا با نقشه درونی چه کند قطره چکانی خود میدیم الضامن ز حد رفت سوا لم</p>	<p>این در حمت جلوه دامان نقاب است در وادی مانشه لبان بحر سراسبت ارتیز ز باغ لبش کند جواب است</p>
<p>سیم است که بر باد رود خاک ظهوری سانی بمن آتش چه شوی عالم آب است</p>	
<p>ایستخ در خوشم کار مشکل افتاد است وگر تیغ نگاهان نگاه تا نکنه بخل نیست ز شیرینی دهاش اشک نم سپند بر آتش که در ستمگاری کسی نداشته است اینقدر فراموشی بسینه نقطه آتش رسیده از دغش هنوز میکنم انبار یکجهان حیرت حصار داغ برف فسدگی جگر بخوبناهند پسته از سرو عوی باوج اختر طالع چرا تنازد غیبه بعض حال زوینال ماند گالنت وکیل بجاست رشک بخوار میر قافله را جگر دباغ بر اینخت گرم خون گردید</p>	<p>خوشم مباد که رحمتش در دل افتاد است بین بین که چه شیرین شامی افتاد است که شد ناب بر هر طایل افتاد است نظیر نیستش افسوس کابل افتاد است بقدر آگهی خویش کابل افتاد است بخفته با جگر مفرعه دل افتاد است اگر چه کشت تنناز حاصل افتاد است ضرورت داشت و لم نیز داخل افتاد است هران سری که ته پای قاتل افتاد است که با ستاره نجم مقابل افتاد است حدی طراز که دینال محمل افتاد است بیران فتاده که بارش بمنزل افتاد است نفس در آه نیا میخت باطل افتاد است</p>
<p>رسیده است ظهوری چه خوش بباد خن</p>	<p>رسیده است ظهوری چه خوش بباد خن</p>

	بفکر مدح شهنشاه عادل افتادوست	
<p>از نیکه سینه بد بخش مقابل افتادوست نماوه پامیان کار مشکل افتادوست مجوی باقی عاشق که قاضی افتادوست چه صحبت است که دعوی بقاتل افتادوست بر روی یکدگر از بسکه بسبب افتادوست حیا کجا است چه نادر مقابل افتادوست بکج مدرسه عشق باطل افتادوست گناهها همه در گردن دل افتادوست شکسته کشتی گردون بساحل افتادوست بلاست گرد و دیوار جائل افتادوست فلک برحمت تحصیل حاصل افتادوست بفکر عالم شهر چه جابل افتادوست چه عقد با کدنه در کار سائل افتادوست</p>		<p>بس آفتاب که در سایه دل افتادوست بهر جان بکناری چه سان رود که امید شکیب یکدمه ام را که بار صد سالست قناده اند شیدان بفکر خشم بهار بجهر نیز ز فربانکه تو جو شد عید مقابل تو کند بحث ماه ماه پرست کتاب صبر که تفریح داده بودش عقل ز دیده بر سر من گر چه صد بلا آمد شنای عقل بدر بای عشق نیست و نیست نشانه ایست که محرم نه و در بستست از اختران همه آزادگان کشند آزار پیشاپیر خرابات خویش را گفتست از ان کشاد که پیشانی کریمان است</p>
	<p>شکیب صبر خجل بود از ظهوری دور خوشست عفو تقصیر قائل افتادوست</p>	
<p>سیه بنجم ولی ز انجم هایتست که رنداوست هر جا پار سائیت نیان بلبل و گل ماجرا نیست</p>		<p>ضعیفم لیک مورم اژدها نیست ز جام ساقی خنجر نه نوشتم ز هر برگ گیسوت گوشه در چین است</p>

سربگاینگی گو طره سپیج	لقس مهر دوش آه آشنا نیست
جگر را بهتر از خون نیست دخی	که خج گریه گلگون قبا نیست
چرا دل ذله را حست نه بندد	جگر همان داغ سینه خانیست
بهر اشک سپرده گریه چشمه	اگر در انتظ را بیا نیست
دم کشتن نیاید دم زدن لیک	و دینت در زبانه مرجا نیست

زینتی سایه بر فرق ظهوری است
که مرهم را بر خمش التجا نیست

موی شدم ز غم چکنم کار ناز کست	توان بلند کرد صد تار ناز کست
بنگاه دور و هم ضعیف و خطر قویست	ره سخت و نافه مست پی و بار ناز
نقشه شکسته در جگرش عزت صبا	از جلوه ای گل کله خار ناز کست
نی قدرت تعادل و نی زهره نگاه	در زبم حسن خدمت اظهار ناز کست
آزار ما چها که ز راحت نمیکشد	مرهم درشت و سینه افکار ناز کست
در پیج جان و دل بنگله گونه خوشیم	توان فروخت ناز خریدار ناز کست
ای آنکه پر دودل و جان کرده سپهر	مهدار تیغ غمزه غمزه خوار ناز کست
از سخت جانی دل مادر تبچه	اگاه نیستی که چه مقدار ناز کست
در خرقه چون میان بجان گشته ام ز فکر	از لبکه راز سحر و ز ناز ناز کست

واعظ طیب گشته ظهوری ولی چه سود

زین توبه که چون دل بیار ناز کست

آگاه نیست که مست نگاه ساقی نیست
چه چشمها که چو ساغر بر آه ساقی نیست

<p> بقل شکوه لب میکشان نیالاید بیاض و راسخ گل ولاله سمنه سیم کدام شام که آب طراوت سحرش کدام دیده نرگس که برره نگلی ز خون عجب وریا در خار صدها خط است عجب که هیچکدام از بند خود رها نراند چه کار باید و نیک فقیه رندانرا چه تیرگی که ز دیوار و در سینه بارد </p>	<p> اگر چه کشت خوارم گناه ساقی نیست که مست جلوه طرب کلاه ساقی نیست در خاک رهگذر سال و ماه ساقی نیست سفید کرده چشم سیاه ساقی نیست کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست اسیر محبت گاه گاه ساقی نیست برای اوست بد از نیکی خواه ساقی نیست بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست </p>
--	---

زور زبده ظهوری نظر چه می نبیدی

تفاضل تو حرابت نگاه ساقی نیست

<p> کوه دیده که دیدنی ضرور است غنای گراننی است در بیع تا چند زبون خود نشستن او بخت غم کمان دعوی تا رام شود غنای شهری ای زهر لب پیاله خویش ابرام دعا بجای خویش است ماهی زلال سر ندادیم </p>	<p> کوه دل که طپدنی ضرور است سامان خریدنی ضرور است برخویش دویدنی ضرور است باروی کشیدنی ضرور است صحرای رمیدنی ضرور است درده که مکیدنی ضرور است دشنام شنیدن ضرور است برتابه طپیدن ضرور است </p>
<p>تسبیح بت تو شد ظهوری</p>	

ز نثار بریدنی ضرر و دست	
مجنون کوی عشق بغافل برابرست	عالم که نگرست بجابل برابرست
بی امتیاز عشق سخن چون شود تمام	اثبات و نفی را که دلائل برابرست
گوهر مجوی بس شک آبست بحر عقل	گرداب این محیط مباهل برابرست
داد و نظاره دیده قربانان دهد	تار و زهر حشر جلوه قاتل برابرست
صبح تجلی از افق دیده برد میدد	با آفتاب آئینه دل برابرست
گل کرد خار در چین پایی ساکنان	برنج ره و فراغت منزل برابرست
مجنون بطاق قبله نظر حفت چون کند	ایروی شوخ چشم قبایل برابرست
در کام ما بر آمده لذت بکام ما	باشند ناب زیر سلاسل برابرست

گردیده ثبت نام ظهیری بکلیک عشق
در و قری که باقی و فاضل برابرست

دل میبای اضطراری هست	دیده برگوشه نقاب هست
هوس اختلاط مختلط است	از خود و خلق اجتنابی هست
در کمان شکیب بوجوشم	ذوق گلگشت ماهتابی هست
عشق اگر جای گنج میخواست	سینه خانان خسرابی هست
بکناری ننگ نشست و هنوز	در میان پرده مجابی هست
تیز بین باد آفتاب پرست	تا به بیند که آفتابی هست
منع ز ابد کنیم از رنید	میکشانرا هم اجتنابی هست
سینه بسیار لیک سینه کست	داغ را چشم انتخابی هست

ممبر داریم تاب روز شمار بارگ جان کسیت این بپویند گشت معلوم از تنافل او	دیده را بار خج حسابی هست در سر طوق و تابی هست که نگار مرا جوابی هست
بی شکایت عنایت از دگران از ظهوری اگر عتابی هست	
پیش ازین جان تاب معجوری نداشت بشت بر دل کرد امید وصال هجر سر جای استادی فشرود شام هجران تو این بدعت نهاد گر چه غم میراند قصا بانه تیغ پند گو خوش گر چه پند دور دیر فرع پروانه بر آتش فتاد گمراه ام را این نمک از شکر مسیت مدعی سر خجبه در بازو کشید	بر ذر حمت گر چه دستوری نداشت کشور ما روی معموری نداشت مرگ دست افزا مزدوری نداشت روز هازین پیش و معجوری نداشت استخوان بازخم سا طوری نداشت خانه در نزدیکی دوری نداشت تاب شرح بال معجوری نداشت هیچ اشک تلخ این شوری نداشت عشق شیرینی خواست او موری نداشت
نام گنایان ظهوری پیش او ساختی مذکور مذکور می نداشت	
غم بجانست از دل شادم بهین احوال چیست هیچ بیکس را نباید زلیست یارب بی کس و دیده بردی آنچنان از آدم از وصل صال	حواشی برین بیتا مقام بهین احوال چیست بر اجل فرستادم بهین احوال چیست ظلم هجران کند بنیادم بهین احوال چیست

و بختان خوانند از دم بین احوال چیست	بچکس در بند و جزوستان این جان کند
و او بیدار است و ساد هم بین احوال چیست	طرفه نلای میکند بر صبح و شام روزگار
زیر دست ناله فریاد هم بین احوال چیست	بزم شرح ناتوانیها چه آرام لبست
شور طالع تر ز فریاد هم بین احوال چیست	هر که شیرین تر قراق جانگوشیش تلخ تر
بی خم قتر اک عیاد هم بین احوال چیست	ز خم فربه دارم و بر بخت لاعز علی لبسم
بارهای دل بدر زد و هم بین احوال چیست	آرزو بادر کنار از گریه حسرت مباد
شیشه اشک فرستاد هم بین احوال چیست	در جگر زخمی بخندیدان مگر لب کرده باز

خواستم مقطع رقم سازم قلم بر جای ماند
رفته نام خویش از یاد هم بین احوال چیست

از گریبان شعله سر زد و امن افشاک چیست	آتشکارا گشت رازم لطف پنهانی لبست
چند این در دیده و دید نمانگبانی لبست	هر نگاهی گشته زنجیری و بر پائی دلست
زیر لب دیگر چه میگوئی فسخ خوئی لبست	عقل را شور جنون زیر و زبر دارد و گر
ز هر چشی از تبسم شکرا فغانی لبست	طبع من گرمست و شیرینی زبان میدارم
پنجه گلگون ترا از عید قربانی لبست	در حنائی عید رنگین تر برای دیگران
خرقه آلوده سازم پاکدانی لبست	در خمار و بد خشکم ساقی تروست کو
ماه ویری پیش گیرم این مسلمانی لبست	کعبه را در تیرگی دارد و صفای باطنم

سالکان آخر طهوری ره بجای میبند
محل کوشش اگر گردی بیابانی لبست

پرده بردار نظر محتاج است
عرضه و داغ جگر محتاج است

در ربهت تا مدد هم باشند شور شیرینی بسا تا زم مایه صبر شد آخر مدد سدره گشته نال بهوسم در جهان از نظر افتاده ما	سر بیا پای بسر محتاجست دوسه تلخی که شکر محتاجست که با سباب سفر محتاجست بج حاصل به ثمر محتاجست نظر آما بنظر محتاجست
<p>تیره روزیت ظهوری از کسیت که به شام تو سحر محتاجست</p>	
دل بزمین گو گم گشته نگشت جبهه لوح آرزو آورده پیش در پی خویش افکند صد کعبه را چشم ما را دوخت بر خسار تو بسته حوری نقش در خاطر که هست منع میگردیم خوبی را بنار	چربنا فد خویش را اینجا برشت ای سجودت مقبلانرا سر نوشت گر گشتی یک جلوه در کار کشت در نظر آما آنکه بیانی سرشت خاک کولش بهتر از خون بهشت خوب ما میدشت گر خسار برشت
<p>خرمن خجالت بگردون سر کشند گر ظهوری بدو دخی که گشت</p>	
خال و خط بهر شه حسن همان لشکر هست نخوش بود دستش را عقل فریب تو هنوز دود عود جگر از مجر دل می آید اینکه زخم حکم از بخیه نهند بر خود	مژده با هر برگ عشق همان نشتر هست ساده گانرا سخنان تو همان باور هست از لطف داغ تو در سینه همان اخگر هست در کف غمزه بیباک همان خنجر هست

نگه تلخ اگر نیست همان ره چکان	در شکر فنده بخوار همان شکر هست
مردم از ارزوی سیتن پلوی دل	خس و خار سرکوی تو همان نشتر هست
با خم بازوی حسرت بهوس فریه ما	بتنای میان تو همان لاغر هست
عافیت زهره ندارد که چراغ افروزد	بر سر کرسی بلای تو همان صرصر هست
نه می ریخت درین بزم و نه جامی افتاد	بر کف دل بخیال تو همان ساغر هست

کرد کوتاه ظهوری اگر از کو تپو پای	دستش از دست جفا تی همان بر سر هست
-----------------------------------	-----------------------------------

عمده در مهر و محبت همت هست	دل چه باشد صرفه جان خست هست
مدعا حاصل نگردد مدعا ست	عشرت از دل روی تا به عشرت هست
باز خود بیرون نهادی جیجوست	در بروی خویش بستی غزلت هست
پرده بر چهره مفصود نیست	و دیده دیدن نداری حسرت هست
یک نفس گریست سر و جیب یاد	تا باد امان قیامت غفلت هست
شد بر پیشان حال من چون طره	میتوان دل جمع کردن الفت هست
ریشک هم می بوده در کنج خیال	غیر میزایم خود را غیرت هست
بر سر کوی اگر یاد و وطن	بر خور دگای بخاطر غربت هست
گرچه از منت کشیدن فارغیم	ترک سعی چاره سازان منت هست

گریه باید ظهوری فکر خود	آبروی گر نباشد نجلت هست
-------------------------	-------------------------

بیوش شوا یدل اینچه پشوست	بر خویش ملز نیش لوبشست
--------------------------	------------------------

صد شعله ترا نیکند گرم ریخ طلب است اصل راحت با هر بد و نیک صاف بودن خوش آنکه سیل کرد خود را در صومعه پلاس پوشان واند کس از حکایت او از طره صبا بنفشه نبردست	در هر شرری هزار جوشست سخنی کشد آنکه سست گشت اندازه رند و درد نوشت پیمانه بکف سب و بد نوشت غوغای بت پرند نوشت گولب مکشای دیده نوشت وز نعل سخن شکر فرو نوشت
--	---

با عافیت جنون ظهوری

خارش ز بلای عقل و هوشست

مروم ز غم و غم علا حبست زمرست درین سیاه بختی نخلین کشان و ادوی فقر شد کشور جان مسخر عشق زنجیر تعلق از چه گسیخت ای آنکه بسنگ برده است تا بر سر ما چه سخته آرد	با خود چه کند که بد مزاج است گردیده شمع چور و زواج است بر هر چه نهند پای تا حبست دین و دل و عقل و هوش با است اما نگاه احتیاج است خوش باش که بار از زجاست این ناز کنی که در مزاج است
--	---

غم آمد و رفت غم ظهوری

می ناز که وقت ابتها حبست

داغهای سینه بر روی سیمت	عیش و بهیش است خون غم در غمت
-------------------------	------------------------------

کو پندی در گردن در احتم گر بنا شد در دورمانرا چقدر در بیان رازهای پردگه نکته واضح ز خاموشان شنو آنکه گوید غم فزون دارم صد نوبهاری سیر خاطر میکند بخت و طالع سستی تن عین نیست	چشم زخم زخم عاشق مرهم است لشنگانرا منتی بزرگرم است گفتگوی بی زبانان مرم است داستان حرف سازان بهم است از کجا آورده غم خود یک غم است بوستان آرزو خوش تر است شکر لته عهد و پیمان محکم است
--	--

صرفه کی دارد و بخت از شکیب
تا ظهوری دم زند خود لازم است

کنه داغ فنا بر دل درویشان است عافیت جوی بد امان نکند گوهر کام مشکلی نیست که عرضش نبرد آسانی دستگیریش بیامردی گردون نتوان دیدۀ ظاهر عیب ندیدن دارد دلکشانی که بستان شهنان پانهند خانه در کوچه ناگیر اگر ویرانه نیست بر مخزن مقصد و برات همه کس چه بزرگانه ره کعبه جان میپویند غم بیجا سلی مختشان باید خورد	ریشه نخل بقادر گل درویشان است دل دریای بلا ساحل درویشان است انچه آسان نشود مشکل درویشان است هر که افتاده طاق دل درویشان است پرده شرم و حیا حایل درویشان است دست پرورده مهر منزل درویشان است دست تعمیر در آب و گل درویشان است دفتر وصل خط و اصل درویشان است گوی گردون جرس محل درویشان است از جهان حاصل اگر حاصل درویشان است
--	---

پاس میدار ظهوری سخن میگویم هر که حق مایل او مایل درویش است	
آسمان کاشی کاشانه درویشان است کنج در گوشه ویرانه درویشان است جرعه ساغر و پیانه درویشان است گوش جان عاشق افسانه درویشان است نخست نورشید که پروانه درویشان است نسخه آن دل فرزانه درویشان است ما قتل آنست که دیوانه درویشان است	دهر عشرت که غمخانه درویشان است بهد و گاری شایان توان گشت آباد آب حیوان که سکنه بر پوشش بر دین پاک بامید بیکه توان خوابگی دید بخواب شمع فالوس دل از مشعل و مهر افروزند هر چه بر لوح رقم کرد قلم روز ازل مست نه جرعه این طایفه بشیادانند
برخ تویش ظهوری در قبال کشاد روی برخاک در خانه درویشان است	
شمشیر غمش سپر شناس است دروانه ما گهر شناس است میسوز که شعله بر شناس است شادیم نظر نظر شناس است رگ از مرده نیست شناس است گوش دل ما خبر شناس است	زخم شمشیر جگر شناس است خوش کرده سرشک بیدلانرا کوخته شمع فارغ از رشک بر دیده نگاه نیست تا دوان سیاری دل برون ترا دید فهرست لب فریب قاصد
می ناز با بیهوش ظهوری رخسار تو خاک در شناس است	

زاهد ز می بدو تو دوست از گلاب شست	واعظ شکست منبر و مفتی کتاب شست
از لوح یاد خلوتیان عشرت صبح	او را در این شجره رود شراب شست
در کوچه بختی خورشید روی من	گردون بچاک راه رخ آفتاب شست
این چشم خوانبک که روزم سیاه است	بس چشمها با شک غم از لوح خواب شست
آه انجمنان و مید که پیچید بر عنان	اشک آفتاب رود وید که گرد گلاب شست
باران اشک دامن آلوده را	پاکیزه تر ز پرده چشم حجاب شست
خضر فریب کرد رخ انتظار را	در بین دشت و عده باب سراب شست
آلودگیش آفت در بای آتش است	صوفی چنینک خرقه خود را باب شست

رحم دگر دل تو ظهوری ضرورت شست

بنشین بر گنجت که تیغ عتاب شست

شادم که کار عقل طریق دگر نشست	هر چیز غیر عشق ز خاطر بدلت نشست
نازم که شمه مرده های دراز او	در هر رگی ز هر مرده صد نیشتر نشست
بر خاست شمع جمع باند از سرکش	پروانه را چه شک که در بال و پر نشست
در نیم رو برو تو دو شمشاد نخت	نقشه ز دیدن تو برای نظر نشست
دیگر که نه بست شکیب و تملش	هر کس که در خیل تاب کم نشست
امید مرده زنده بدش نام میشود	آه از دعای من که برگ افرو نشست
آوازه رسیدن روز وصال هست	شام فراق بر سر راه سحر نشست

گردیده همچو آئینه پراز صفای او

از خویش صوفیانه ظهوری بدست

<p>گاهی که بر افتاده ز رخسار نقابت خوش گرم غمخوری ز جگر دو دیر اند شیرینی تلخی برگ و ریشنه فرو رفت ره بر سختم بنده که مستیست سوا لم خواهم که خیالی کنم دولت بیدار اقبال قوی گشته بی سستی طالع در بادیه سرود جگر سوختگان را ورکشتن من اینهمه تعجیل مفرما</p>	<p>خون در جگر خیر گیم کرده حجابت چشمه بکشا مست کسی سوخت کباب نازم بگوار ندگی زهر عتابت زین باده که در ساغرم نخت خواب شاید که در آیم بسرا سپرده خواب دستی زده در محکمی بند نقابت سیرابی تقطیده لبی کرده سربست یرسنگ درنگی نخورد پای شتاب</p>
<p>گر ضعف ظهوری سبب رحم نگرید در جور یغیر که گنا هست ثوابت</p>	
<p>عشق اگر تحفه پذیرست دل و جانی هست آنکه هرگز دلش ز دست ندادست عنان پیش ازین بیچاران حرف جگر سر نکند گوی اقبال مگر در رسم چوگان ارم مرهم لطف نه نیست علاج دل ما راز فرداست که غارت زده روانی است چیر تم زهر اجل داد ولی چشم امید شوخ چشم دکنی ده چه غریب از ابر است</p>	<p>شوق اگر بر لطفست گریبانی هست گوینا همه من بر سر جولانی هست هر که دارد سر مردی سر میدانی هست گوی سر کرده کمین در غم چوگانی هست در تپه پرده جان زخم نمایانی هست در کمین گاه نگه عشوه پنهانی هست همچنان بر تنگ کنج نمکدانی هست اوم آورد و جفا لیش که ترسانی هست</p>
<p>نظر زده بر سوی ظهوری دارد</p>	

قوتش هست که چون عشق نگهبانی هست	
<p>دوستان پند بهنجار دلم افکار است دلغ جانست ز اندازه لغو و برون جوی خون از رگ ایمان تراوش آمد مستی از حسرت نه جرعه او مخمور است توانند بر تخته ساند بروغم افکند تاوک نازکما سخانه ابرو نازم نگه اهل نظر نیست مطلق بجواب میتوان دعوی دل بزرگش ثابت کرد شعله در ریشه جان ریشه فرو کرده نمان خال ساقی ز دل اهل درع سوخت سپند</p>	<p>اندکی صبر و شکیب از چو منی بسبک است بار دل بیشتر از ضابطه مقدار است خالش غمزه هند و پیری در کار است صحت از ارزو نرگس او بیمار است بچرخ قوت دین در کمر زنا رست بوسه زخم جگر بر دهن سوختار است زرگش با همه مستی چه بلا شیار است عشوه را اگر چه سرخیرگی افکار است که بطاهر جگر داغ غمش نیز است نیست آنحال که مهر لب استغفار است</p>

چشم جان گشت ظهیری بخیل روشن پس از نو بنشین آئینه بی زنگار است	
<p>از تیغ غمی دلم نگر است هر لاله ز باغ عارض او هر گل که ز باغ کوی او نیست تا زیب جانشد دستش بر باد و مهیم خاک خود را در گلشن کام دست عاشق</p>	<p>با مرهم ز احتش چکار است هنگامه فرو صد بهار است در هر برگش هزار خار است پس چهره بخون و لقا است بر خاطرش ارز ماغبار است چون هست اهل رودگار است</p>

گردیده دل آتچنان سبکروح در مقامی گشت خنده ما وادیم قرار و وصل با خویش موقوف اشارتیم ایدل	کاندیشه وصل تیر بارست در عهده چشم اشکبارست شادیم قرار ما قسراست بی طاقته اگر بکارست
سودای تومی نزد ظهوری از خامی خویش شرمسارست	
بفراری یاد میباید گرفت بهر دشنامی و عای خویش را نیست غم هر چند صید لاغیم بیستون کن پشت روز شو غم بگذر شکی بر ترا شدیم عبث بشود نا آشنا بی ضرور	بندناصح باد میباید گرفت ز تبت او را دمیاید گرفت راه بر صیاد میباید گرفت ما تم فساد میباید گرفت غیر را آزاد میباید گرفت ز آشنایان یاد میباید گرفت
چون ظهوری از غمی گشتم خراب خویش را آباد میباید گرفت	
دل خاتم عشق را نلین ست رازی که ز شرح آن چکد خون در عشق ز چاره بس فتنه کار تا که بشکری نمک فشانند خاک از نم خون کشته گانند	در سجده اسم اعظم این ست در سینه چاک ما دفین ست بیچاره کسی که پیش بین ست صد دیده زخم در کین ست در جوش و خروش آفرین ست

<p>با وصل تو زہرا نگین است ستی ز رخ تو لاله چین است جان میخوای در آستین است</p>	<p>در چہر تو یاسمین مغیلان نگہمت ز رخ تو گل فروش است سر میطلبی براستان است</p>
<p>پرہیز ز صبر کن ظہوری بیمار دلی دواہمین است</p>	
<p>خاکساری سبب شہ گل است غایب ماکہ در مقابل است در تماشائک گاہ حائل است برزبانست انچه در دل است دل دریا اگر چہ ساحل است جان مادست مرد قاتل است کنج بی حاصلی کہ حاصل است</p>	<p>بجو دی در اجارہ دل است ب سفر بردہ طاقت مارا معنی استیاد را دیدم روشن ارگشتہ سوز ما شمیم کشتی میکشیم بر خشک طرفی از ما اجل نئے بندہ کردہ مارا از چہر رخ سفتنی</p>
<p>رو ظہوری کہ کار آسان شد عشق حلال کار مشکل است</p>	
<p>عرض خوبی مبر وفا غلط است شانہ عجبہ صبا غلط است بشکر خندہ خونیا غلط است آشنائی با آشنا غلط است حلقہ در طرہ دوتا غلط است</p>	<p>از تو بد مہر جبہ جفا غلط است در شکنجہ سبیل کاکل عالمی را بزہر چشم بکش قدر بیگانگی بدان زنار مرغ جائے مباد بند شود</p>

<p>شکوه از اضطراب مانع است گشت معلوم من و فاعل است مردم از بس دعا و دعا غلط است</p>	<p>از تو تخمین صبر میجویم بیوفایان فرا غمت دارند زان لیم نیست بخت و شناسی</p>
<p>با ظهوری ستیزه خوی مباش یا که اجتمه پادشا غلط است</p>	
<p>گر نیندانی بدان عاشق شکلیا خوب نیست یکجهان لطف از برای غیر تنها خوب نیست بار قیام انقاص شکوه فرا خوب نیست لطف اگر البته باید کرد در سوا خوب نیست از برای عشق بازی طالع ما خوب نیست</p>	<p>هر زمان ای ناصح این طعن تو با خوب نیست چنان من دارم تنها ماندگان هم حصه در شکایت پر دلیم رست میگوئی بدست خاطر اغیار را میباریندانی نگاه نام عشق ایدل مبر یا بخت دیگر فکر کن</p>
<p>میباشد حسرت ترا سولیش چه بینی هر زمان رونظوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست</p>	
<p>ز ذوق وصل نردم نهی زبان و غوغات هنوز نیست پدیدار سپاه وصل عکاس نشد که پاک کنی از زخم مر شک نه است فتاد و عده دیدار غایب بقیامت انکر و حبس بر دارا بهاسر تو سلامت</p>	<p>شب فراق تو باشدم هزار روز قیامت دیار عمر ز خیل فراق زیر و زبر شد ستیزه کردم و از رشک فکر حبس نردم عجب که سنگ ره جان شود اسید ازین پس میرس حال جو پرسیده طلال ندارد</p>
<p>نبا بر سر خاک شهید خویش خرامی هزار جان ظهوری خدا القدر و قات</p>	

	<p>آرزو طرح شیون افکند ست رقص کوی و بر زن افکند ست حسرت بیسئون کن افکند ست مرگ دستی بگردن افکند ست دست بر دوش رفتن افکند ست</p>	<p>عشق بر قم بجز من افکند ست از جنونم ترانه زنجیر پنجه در خنجر دل فرهاد دل آغوش دوست را در حشر در تب غیرت آرزو از ضعف</p>
	<p>شوق گوتیغ بر ظهوری زن در برابر صبر جوشن افکند ست</p>	
	<p>از گریه بر آدمیم خون نیست بالشکر عشق اگر جنون نیست من تجربه کرده ام شگون نیست صد شکر که بخت باز بون نیست با آنکه حریف گرم خون نیست آنکس که رین چند و چون نیست</p>	<p>نم در چکر از لطف درون نیست ویران نشود ولایت عقل زنهار ز فکر صبر زنهار دور غم و غصه اتی نیست در شعله ز دیم جام و ساغر رخت خودی از گرو بر آورد</p>
	<p>بکشتای لب فسون ظهوری این در و فساد فسون نیست</p>	
	<p>بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست بر جیب بخت هتاش از خاکپای کیست بر چهره گرد و در که دولتمند کیست اینها تیه هوس رونمای کیست</p>	<p>اقلیم دل خراب چنین از جنای کیست بادیکه بر عبیر زندگردد آتش اکسیر آبروی ز خاک رهم کشند صد گنج گوهر دل و جان دام کرده ام</p>

خشنودی و نگاه تنائی بر اے غیر بر غمزه باد کاوش صد چشمه جگر	بیزاری و تغافل رسوا برای کیست رنگینی بهشت از گریه های کیست
حرف وصال داد ظهوری لبم برون قالت پی بر آمدن مدعای کیست	
رہبر قافلہ نالہ نفسہای نیست غیر گورہ سلامت بقراغت میرود بچہ امید کشایم در دوکان امید در دل ساغوسن آرزو باد شکست باد وزنگان شدہ یک رنگ چنین بیاید حرف من کی کند از خضر و عای داد نالہ آغشته بخون از جگر کوہ کشد فکر وصل تو مرا گرچہ بنیاید کرد حسن خود تربیت خود تواند کردن	بوسہ گاہ دہن اکہا پائی نیست خار صحرای سلامت ہمہ در پائی نیست روی بی رونقی دہر بکا لائی نیست سہرنگ بلا سینه مینائی نیست نغمہ شکوہ بیجا گل رعنائی نیست صد چمن مردہ و ششام سنجائی نیست صبر برد و فراق تو چہ یارائی نیست لازم مہر و وفا و سوسہ فرمائی نیست پروہ بردار کہ این کار تماشائی نیست
میر با من توان کرد ظهوری نشین بنشین بخت جگر لالہ صحرائی نیست	
ارزو با ہمہ حق دل شیدائی نیست نقطہ خامہ من چشم تمنانہ شود جرس محل مقصود چنین نغمہ سرا صوفیانرا گلہ از بادہ فروشان بیاید	عشوہ ناز کی از شاہد رعنائی نیست عشق میر وید از ان نامہ لاشعنائی نیست بہ نشان قدم باد یہ پمائی نیست زمین از زندہ بزم خرقہ تقوائی نیست

<p>همچو بای خوابان زردار نیست دور بود این اثر بهمت والای نیست</p>	<p>عجز من بایه مغروری ملتاران است خاک گشتن بسیر کوی کسی از چو شنه</p>
<p>از شب بجز خلوری سحر وصل و مید رجعت بر دیده جلالت و در تماشا نیست</p>	
<p>صد خار و ردل چمن از خوی او شکست در جلوه گاه قامت دلجوی او شکست از یک که شمه ز گس جادوی او شکست بشت شکیب از خم ابروی او شکست گر آه حسراتی بدل از خوی او شکست در یوزره در زبان دعاگوی او شکست آری سرم بستگ سرکوی او شکست</p>	<p>رضوان که رنگ گل ز گل روی او شکست آن عهد پاکه باد لم آرام لبسته بود اعجاز عشق صد صفت طاعت درست کرد عجرب را که روی جهانی بسوی او است شادم که گشت سلسله پای آرزو خواهد مروتش در دشنام باز کرد سوگنده اگر خورم بسیر خوشی غیب نیست</p>
<p>ساقی هنوز رو بنظهور می بمیکند با آفکده تو بهیافته چون موی او شکست</p>	
<p>وای از ان دل که مغرور پیکان نیست هر که ادا دل غور گریبان نیست بوستان را هوای زندان نیست درد سرگرز فکر سامان نیست عطر در شلخ و برگ ریحان نیست روی دل گر بسوی جانان نیست</p>	<p>آه از ان لب که محض افغان نیست راحت افشانده بر دلش دامن از گرفتار پر سرس آزادوی صندل چاره آفت است آفت نافه در چین طره میاست وقت مردن بقبله روی چه سود</p>

<p>بجاش کردم از پشیمان نیست خاطر من مگر پریشان نیست</p>	<p>بیو قایم رنجت خون مرا منعم از گفتگوی طره چسرا</p>
<p>باش گو طالع ظهوری هست شکر مد که هست بیان نیست</p>	
<p>شیشه که کو مست تعلل نیست گوش بردستان بلبل نیست عقل را پای تعلل نیست چه نگه با که در تفاضل نیست هر که در پیچ تاب کا کل نیست عجز را صرغ در تنزل نیست هر چه خواهی بکن تحمل نیست رنگ در لاله بوی در گل نیست</p>	<p>در چمن جز خوش بلبل نیست گر چه گردیده گل سراپا گوش عشق جای که تخت قدر زند همه شکر است هر که میگوید حرف ریحان و سنبالش پرسد خیره تر میشوند ناز و غرور این همه اضطراب ساخته نیست کشته رنگ و مرده بومیم</p>
<p>چون ظهوری ز حرص میکا هر هر که در پرده توکل نیست</p>	
<p>سرگرافی باز عهد تازه بر ناز بست شوق بر انجام عالم شورش آغاز بست نرگش تیغ قنار بر میان ناز بست اقتضای شوق صد فریاد بر هر آزار بست آرزو عمری عبت انداز بر انداز بست</p>	<p>از خطش خوبی دگر تار جفا بر ساز بست نوبهار حسن دور خمی از سر گرفت بر دماغ سرکشی زد سنبالش بوی غرور راز دار بیای دل چون صبر من پیوده بود کنکد ایوان و صلیش خنده دارد بر کند</p>

<p>کی تواند طوفانی از زندان هستی باز بست بال خود را در قفس از رشته آواز بست</p>	<p>در قمار دوستی دشمن باین کم مایگی از بلا محرومش ایدل زانکه مرغ فقر ساز</p>
	<p>صد ظهوری را ز دل طوفان خون خواهد شد این تنافله که او بر زگس غماز بست</p>
<p>نمک رهین رواج از خراش داغ نیست که نیم جرعه مقصود در ایام نیست ریش زمرحت بخت بر چراغ نیست وگر نه مهر ادب بر لب سراغ نیست که قد کشیدن او غوغای داغ نیست</p>	<p>خزان همیشه بگلگشت باغ دروغ نیست هزار سنگ شکست از کف رستم روید بهر زمین که وز دهر سیر روزی امید هست که هم ناکسی کند کار ز نخل غم همه پر کاله جگر روید</p>
	<p>دعا کنم که ظهوری بر دامن افتی بتر که رشک بر آسایش وز غایت</p>
<p>پیوده شراین مرحله و میل نه است بر چهره دل دجله همان تیل نه است خون طلب نسبت تعجیل نه است پر دانه همان جلوه قندیل نه است رخت غم ماورگر و نیل نه است بد مهری محتاج تاویل نه است آشفته کاکل و مندی نه است</p>	<p>کام و دوجان حاصل تحصیل نه است در جوی حیا تم اثر نم توان یافت در سایه آرام گراز ضعف نشستم یکشب نکشیدیم بر شعله شستم در عشق کسان جامه بید زنگ میدید یکجوف و گر در لب فقر نماندست گو شهر بهم بر خور و گور و سیر باش</p>
<p>۱۶۸</p>	<p>زین شب و روز زهم ریخت ظهوری</p>

	اسید مرا ربط بتعطیل بهمان بست	
گذشت زنده گیم جمله در گزند و گذشت همه حکایت ز بهر از زبان یاران بخت برای دفع گزندم سپید حاجت نیست مراد دوست در آغوش دیگران آورد	گذشتم از درد بخت ارجند و گذشت کسی نگفت حدیث کلاب و قند و گذشت که خود بر آتش حسرت شدم سپید و گذشت نکرد جان خیرین مرا سپید و گذشت	
	ز در طبع منظوم برون نهاد قدم ز طاق دل صنم آرزو فکند و گذشت	
از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست خیز برق آه مشعل شبهای داج نیست ورنه کدام دل که سندر مزاج نیست گر خاک ره بفرق قبول تو تاج نیست کار مرا معالیه بار و اج نیست	در و بست درد ما که هیچ علاج نیست گوهر ستاره نایب صد آفتاب باش دود از نهاد آتش دیگر بر آورد گلگامی غرث همه خارند کست روز ازل سیاه گلی خریده بخت	
	بادل قرار ده که بدیوان شاه عشق خزیده خراب منظوم می خراج نیست	
داغی که گشته دوزخ از دواغ دماغ است گرشته جهان بهوای دماغ است نور هزار روزش چراغ است گلپانک بلبان همه تخمین نراع است دانده که کیسای درع درایاغ است	باغیکه بر بهشت زند طعنه بلوغ است هر نکستی که بهوش برون میکند ز مغز صبح وصال بر شب ما گشت جلوه گر کنجشکل قناده بچنگ عقاب عشق زاهد زور دهرستی خود صاف اگر شود	

صد آفتاب و ماه سپید گز نغداد	این شعله را که سر بگریبان داغ هست
معلوم گشت زخم ظهوری بمری هست	جان حسود ریش ز رشک فراع هست
<p>شبی که در پی صبحی فند شب نیست</p> <p>هزار ظلم ز بیراهی فلک نیست</p> <p>بشرفی گران گرفتاری باشد</p> <p>بیاد روز وصال از شرار شعله آه</p> <p>برای آنکه شود کار دشمن ماست</p> <p>نهاده است ادب هر مردمان سخن</p>	<p>بخی که دست بخشی دهرت نیست</p> <p>دران دبال که در راه کوکب نیست</p> <p>میان صافی و دردی بمشرب نیست</p> <p>کدام داغ که بر سینه شب نیست</p> <p>چه سست نیست که در طلع چپ نیست</p> <p>بلی حدیث تو اندازد لب نیست</p>
برای کار خود ایدل تو فکر یارب کن	که احتیاج ظهوری بیار نیست
<p>شکیب دشت نوز دست اگر نکار نیست</p> <p>چه زهر پاک کند گریه در گلو حاصل</p> <p>گداز بوبه طبعم ملاک خواهد کرد</p> <p>قصدار و صبر ندارند بعد مردن هم</p> <p>نزدست رشک بیای رقیب افتادم</p> <p>که گفت شد که زهرش ز کام جوش نرود</p> <p>بیرنگ چهره ما بر دمید لاله ما</p> <p>ز حرف آب زبان گشته تابه آتش</p>	<p>خرد گسته عنانست اگر سوار نیست</p> <p>اگر بشیم آن شمد خوشگوار نیست</p> <p>اگر طلای شکیب مرا عیار نیست</p> <p>قرار داد اسیران بقرار نیست</p> <p>فتاده کار با غیار رحم یار نیست</p> <p>ز غصه تلخ مشو طبع روزگار نیست</p> <p>توان قیاس خزان کرد نو بهار نیست</p> <p>مزاج تفته در دمان شعله خوار نیست</p>

بسنگ عیب عیار نهی شکم نثار روی با دولت رلود و گشت	طریق سکه درستان مایه دار نیست ز کار و بار گزشتیم کار و بار نیست
چه خوشنماست ظهوری شنگ گلگونت شکفته باش که گلهای خار خار نیست	
خیل غم تو کشور جانرا فرو گرفت اتر است چون بواج کسادی دکانش بگذشت کار از آنکه کم را از خود بیان هر خط باد چون غم من قوتش فروز از صاف پیام عیش میسر نمی شود معلوم میشود که بدرد که متلاست بر نو بهار از گل رویت عرفی چکد منم در غربت مکن از گفتگوی خویش	چون خرمی که تمل جوانرا فرو گرفت سودای عشق سود و زیانرا فرو گرفت بیتابی آشکار و نهان را فرو گرفت این ناتوانی که توانرا فرو گرفت کیفیتش که درد کشان را فرو گرفت زمین زردی که روی خزانرا فرو گرفت جوشید رنگ و لاله ستانرا فرو گرفت افسانه تو کام و زیانرا فرو گرفت
زهر تر از سانه ظهوری چو پیش لب لذت دودیه کام و زیانرا فرو گرفت	
اینهمه صوتها که بلبل بست در چنبد و گرز فیض بهار به خواب فراغت مستان نرگس پر کمر شده ساقی نبویش را دل بیک جهان بزنجیر	در مقام شکایت گل بست جام بر جلق شیشه قفل بست دور افسانه گل و دل بست شوخی شوق بر تمل بست در شکنای زلف و کاکل بست

<p>عقل این عجبند که میفرمود تا طبع را گار و شاره فقر در دکن بخت بر خراشید لم هر دم از آه حسرت کا کل جگر شره شره دارم</p>	<p>عشق آمد در تنزل بخت زور بر بازو می تو کل بخت نمک لولیان کابل بخت آرزو دسته های سنبل بخت زگشش خنجر تنافل بخت</p>
<p>خولش را ساختم ظهوری ازو خار خود را بسبی بر گل بخت</p>	
<p>شکر خدا که صبر نصرت لوانه بخت بر صید جان کند نیکنده کا کاش بر هر جگر که زگس او تیغ غمزه راند کو ز ابدی که بر سر کوی خسرام او لعلش سر حکایت بیگانگی کشاد گاهی بنکنده نفسی راست می کنم روی مرا بخون جگر میکند نگار با آنکه خورد آب ز سر چشمه اثر خسرم نه که شاد شود خاطر شریف</p>	<p>طرفی رفوز چاک گریبان مانه بخت تا دست اختیار مرا بر قفانه بخت تا روز حسرت زخم لب از مر جانی بخت از خاک راه عطر کفن بر دانه بخت چشم ولی درنگه آشنانه بخت اینهم غنیمت است که راه صبا بخت چشمم ترم که پای کسی را حانه بخت از بخت ما شگوفه نخل و عانه بخت در برد کام مهره بد نقش مانه بخت</p>
<p>در ناله حرام ظهوری حریف نیست در دوش حلال باد که دل در دوانه بخت</p>	
<p>غیر کج بخت میل صید بازش نازک است</p>	<p>با همه افسردگی سوز و گدازش نازک است</p>

از زبان نازم میترسم درشتی سوزند غمزه در اقلیم جان بیدلان کرد آنچه کرد در دربار و گرافتد سایه مرهم بود ز خمد اسرار جگر برگزیده و من خنجر بر زبان ترجمان حرفای آشناست خله خلد از سدره و بطنی شود در جزا	برخی خوش بر سر نازش ناز گشت این زمان از خرم ترک ترک نازش گشت زخم پیکان خدنگ و لنوارش ناز گشت آفت انداز نگاه تیغ نازش ناز گشت گشته جان گوش سماع حرف نازش ناز گشت عوض بر محمود بالای ایازش ناز گشت
--	---

گشت نحراب نعلوری طاق ابروی بنه
در صفت زاهد و سواس نازش ناز گشت

راز بر اهل راز بهم نیست پای بستی ز عقل باید کرد روی پر کرد در درانازم میشود راحت استنابا مغز نیست در هیچ بقعه محرابی تا نگردی علم بمعشوقی هیچ چیز بغیر او مطلب	مهر ربیب زویم محرم نیست چار دیوار عقل محکم نیست عیش را تازه روی غم نیست زخم اگر روشناس مرهم نیست که بتعلیم ابروی خم نیست دعوی عاشقی مسلم نیست هیچ چیز بغیر او هم نیست
--	---

گویا وصل طبع سوز افکند

که نعلوری حریف ماتم نیست

یک خدنگ جور کوکان غمزه را در کیش نیست شور کردی بسکه خندید ابروی این آن	بر چه کیشی چون تو کس از دلبران بد کیش نیست شکرت را هیچ حق بردبان در ریش نیست
---	---

خواجہ نیاز و سیم و زر گد اطلعی بلاست نہوش و صبر و دین و دل در گام اول اندوس عمر رفت و تکیہ گاهش بتری و ردی نشد شادی غم کز برایش عمر جاویدان کم باورم افتد ز بس امید اگر گویم بطنہ	خواجہ آن باشد کہ در مهر و وفا درویش نیست بیکس را و بیتابی چمن در پیش نیست بچ رحمی این دل آسوده را بر خویش نیست امتحان کردیم عشرت چند روزی بیش نیست یا رمن بی رحم و بد بھر و جفا اندیش نیست
---	--

در وطن درد غری در ظهوری کار کرد عاشقان را یکس بگاہ تر از خویش نیست

خوشانی کہ شود خاک بر سر کویت بلای دوش سری کز ہوائ تو خاست زہی گزیدہ و شکار سے کہ بر جگر دارد شمامہ در پهل یا سیمین کہ می افشانند جواب صد نگہ از یک نگہ فسرور نبرد تو گرم عشوہ خود باش نیستم غافل ز سن نصیحت اگر نیست خوشنما آتا	خوشادلی کہ زند جوش ز آتش خوشت و بال چشم نگاہی کہ نیست برویت شکاری را کما سخا نہاسے ابرویت منی و سیر صبا بر بہار اگر بویت چو برگ رشتہ ز ناز گس سخنگویت ز بیم غیبر نگہ گر نیکنم سویت بیزم غیبر تو بس بدنامست ہلاویت
---	---

عجب کہ خاک ظہوری بباد برخیزد بشرط این نفرستاد بر سر کویت

بزر بر آودہ ہر جا انگبین است دل بی کیستہ خود را بنام انگاہم کردہ بنداری گناہے	خسک را و بچیب را یا سیمین است پی تخم محبت خوش زمین است کہ در دست تغافل تیغ کین است
---	--

زردیم کرد حسرت رفتن ای باد برون آمد ز شمشیر که این خرم غمش بر جان خوشحالات حراست صلای صحت آزادگان را حکمریشیم تا با غمزه نیش است که باور میکند از شوخی او سختاشان چرا باید عبت گفت	نه کارست کار استین است که در هر قطره خون آفرین است که وقت خاطر اندوهگین است که ما را خاطر آزار چین است پریشانیم تا در طره چین است که دایم در دل خلوت نشین است که ما را دیده خورشید بین است
--	--

ظهوری اگر نزاری بت ضرورت

بحیب اعتقاد و نقد دین است

گرچه در بزم مجامعت گفتار نیست چشم زخم مرم از خشم دل من دو باد میهان کستی ای دل گوارا با عیش مرجا از ناله اغشته در خون میچکد صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید کار گر همه حضرت کاخ عرش از هم ریخت است از چنین دل بردگر دکنه طوفان عشق برندار دبار نخل بوستان آرزو برهن را اگر مهریت ملامت میکند	قصه ناگفته هم در لب اظهار نیست وای بر جانی که از تیغ غمی افکار نیست خوان عشق میچکد این نمک در کار نیست میشناسد زخم زن کاین ناله آزار نیست چشم ماگر در فروغ لاله زخا نیست مرگنای هر زمان آنرا اگر معار نیست شستن این گرد کار ابراستغفار نیست آب اگر از جویا چشم حسرت بار نیست رشته ایمان ما هم کمتر از زنا نیست
--	--

نازکود برده میدارش ظهوری نازک

دوران ظهوری

عشق صیقل منیرند آئینه در رنگارنگ نیست

<p>ای دروغ از یکجان جان نیم نازی در بشت زود سیر و ن کش ز دل حکم نگاه اشتناست باز در کوئی بلاد دیوانه در نخبه خاست زنده شد عشق بهوس کش وقت عرض مدعاست رخنه در کار ایمان هم بکیش مار و است از کمال مهر بانی ز مهر چشمه در وفاست زخم از مرهم برسان درو نیز از دواست</p>	<p>صد زبان از تنگدستی حاصل باز است ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح عشق کو سنگ سلامت پیش طفلان زیر بار کو بهوس در فکر ماتم باش کز اعجاز حسن از برای من چه ایدل صرفه جان میکنی تا نسازد کار جان را ذوق شکر خنده از برای عافیت و زنجیر راحت فارغیم</p>
--	--

عشق از زیر بلا پر کرد در طلی بس گران
ان ظهوری زبهره نازم ساغر مردار است

<p>کامی که تنگ دارد از تنگ نام است در عالم این صدا همه از طرف بام است تا نیر اگر نه جوهر تیغ کلام است خوشید اگر چه گوی گریبان شام است صد پیکلی فدای شنای خام است گردشیم طره که حق مشام است بر بخت خویش پای زدن التزام است</p>	<p>کامی که تلخ گشته از زهر گام است هرگز نبوده گوش سلامت باین خروش چون قطعه کرده ایم زبان میان حال پر کرده ایم دامن صبح از شب سیاه کو عقل خام از لطف تدبیر پر مجوش ای باد از خدایم بیندیش و برگرد الحق که کارهای بد از بخت دیده ام</p>
---	---

کوی فنا خوشست ظهوری کجا رویم
نیکو که گنجهای بقا زیر گام است

<p>دل دوید از جگر سپرداشت ز آنچه میخواست بیشتر برداشت پرده از چهره سحر برداشت لقمه در پرده اثر برداشت چین از ای غم بهر برداشت در ازل تن چو بار سر برداشت</p>	<p>باز غم پنجبر خطیر برداشت گشت بر سینه عرض مخزن دلغ صرصر آه در دل شب غم بلبل گلبن فغان و غروش تخل بستان عیش بی بر بود وقف بر دست و تیغ خوان کرد</p>
<p>خوش ظهوری از عیش مستغنی است قتل از گنج غم مگر برداشت</p>	
<p>صد آثر در کین ناله راست غال چندان ز دم کادر است باز دیوانه بر سر غوغا است زخم ما اینجا چمن نمک میخاست عشق بیتاب و حسن بی پرواست نیم جانی زیان این سودا است از نکه کردن سنان پیداست نه کنم گر غلط نکه یا راست</p>	<p>باز دردی که روح بخش و است قصر غم بنام دل غلطید سر سر زانگی لکد کوب است نام مرهم مبر که الماس است ای ملاست بیال و لب طعن و جهان سود و منسا دارد ناله بار خفت ست رسوائی چشم گوید مدار از دیگران</p>
<p>باش گوید می وصال طلب که ظهوری تمام استغناست</p>	
<p>شعله می شمع انداز پرورانه داشت</p>	<p>دوش خوش بهنگام گرمی دل دیوانه داشت</p>

چاشنی سبک و هر دم حاصل ساقی باد که چشم تر آینه دار و نور و حسن بود خاطر از ضبط اساسش عوشرت جمع بود آخر عشق از ناماسلمانی متاعی میخرد و دیده بیگانه گی در تو تیا که خواب بود	پارسائی چشم حسرت بر لب پیا نه داشت سنبل در هم نه دو و مجرول شانه داشت شعله غم اتقائے با متاع خانه داشت گوهر ایمان بر پیت جان پی بیعانه داشت آشنائی گوش رغبت بر لب فسانه داشت
چشم شوخی با ظهوری داشت رازی و دیان صبر بر این طاق طاق عقل را دیوانه داشت	
چه باده بود که ساقی بجامستان ریخت بخسته بود خدنگ نگه رشت غرور نگاه گوشه نشین سیر بوستانه کرد بلای جنبش مرغان کسی چه میدانست شکاف میداد از شاخ و برگ گلبن ما می طرب بچید شوارمی بسا غرفت	که سنگ مرمره بر نشیمنه خانه جان ریخت که بر جلگه مژه های دراز پیکان ریخت گل هزار ارم پیشم از گریبان ریخت بالقات دل این تیغ و تیز بر جان ریخت که بر زمین جگر ابر تیغ باران ریخت نه پشت دست دل ریخت کش چه آسان ریخت
کسی حریف ظهوری هست در صبح مراد که در دباد و در دی بردی در مان ریخت	
آنکه شب بر فروزین از شام چرخان تور ریخت دوش از جوش سیران طره خوش بنیاب بود کاست صد بلبل نسیرین بر میداد مغر جان کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع	آفتاب و مه ز رویت در گریبان تور ریخت بر دو لمار او در چاه زخندان تور ریخت بر دماغ دل هوای شلخ ریحان تور ریخت زین پریشانی که از زلف پریشانی تور ریخت

صدحرم را آرزو خون در بیابان تو ریخت آرزو بخشی که شکر در نعلبان تو ریخت	کعبه کویت بحسرت گشتگان دار و بس شور بختان را بجام زهر حسرت کام داد
	شایدت روزی بکار آید ظهوری جمع کن آبروهای که چشم حسرت افشان تو ریخت
ز شکر و شکوه گد پیغم و سوز و ساگز گشت سفینه سازی طبع سخن طراز گد گشت بلبله بزم بهب ما وقت این ناز گد گشت که بیقراری جان شکیب باز گد گشت بحسرت از تو دل آرزو گد ار گد گشت هزار حیف چه شبهای ما در از گد گشت براه دوش نیاز از تو بی نیاز گد گشت بچشم گوی که هنگام ترک تار گد گشت ز شاه راه نگه کاروان ناز گد گشت چگر شکافی مرگان دشنه ساز گد گشت	دل از تو همچو من ای بوالهوس تو از گد گشت بهر که خواه نشین داستان نمی بندیم نماز صبح بشام سرشک جانز نیست بر و حریف و گرجی در قمار هوس به بخت دیگر تمنا بشعله طالع ز روز عهد تو عهد کوتاهی بکام رسید بحسن خاطر و از ره نه وقت میرا نیست نگه افشارت دل گو سمن ناز متاز متاع قافله سالار عشوه را چه بها نماند در دم شمشیر عزه بر آنی
	میان غیر و ظهوری تمیز حاجت نیست ترا چو کار باین کار از امتیاز گد گشت
حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت راحت در هم خراش سینه را در بر گرفت در شیشه استاده بر ۱۰ شمشیر گرفت	ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت یا من باد طرب از چهره گرد و عصه گرفت بر شراری بر تو صد روز میزد و درون

<p>شاهد اقبال را پیرایه بخش روزگار نغمه عشرت سری بر کرد از لبهای خشک دور جای داد و گاهی چهره گل رنگ شد</p>	<p>از سجود استانی جبهه در زویر گرفت گریه شادی سزاع دیدهای تر گرفت بخت روزی کرد که غم ز جانها برگرفت</p>
<p>در شازنده لبهای ظهیری غوطه خورد خاک پای را شکر شوق در گوهر گرفت</p>	
<p>جنبش قوگان دلم را باز در انشگر گرفت کام را تو لعل شیرین بعل در شکر نشاند اشک در جیب و کنارم طعنه پراخت آتش ببال و پر پروانه جازا لواخت چشم ساقی عشوه بر توبه تقوی گماشت بر کناری دل بیک پیانه مست افتاده بود سطله و خاشاک صبر و طاقت از گردون گذشت ای خوشاوقدی که شد چندانکه کامش تلختر</p>	<p>ز غم آغوشی کشود و نیند را در بر گرفت منفر را سودای مشکین طره در غنبر گرفت زهر در کام و ز باغم نگفته بر شکر گرفت در سمندر شعلها از تاب تا کستر گرفت وست مستی دامن زلف شکن برادر گرفت در میان بخودی پیانده و دیگر گرفت دود میکرد آتشی در کوره دل در گرفت زهر غم از ساغر آیام شیرین تر گرفت</p>
<p>که ظهوری خود ز تاب در دگای شد چه شد کوه را امیدش از لبس فریبی لاغر گرفت</p>	
<p>آنجاکه حکم شعله دیوان غیرت است ای دهر منع گریه بجا بود پیش ازین از جویبار خنجر کین اب میخورد ره گر نکرد ناقد و گلگون فرو نهاد</p>	<p>بس از روی کشته کبر بدوش حیرت زنگین شست شک فرد بار خندست رگهای دل که ریشه نخل محبت است وصلی نموده می شنوای خفاقت است</p>

<p>ز بخیر بر پای من بند کو مساز از لیس غرور غره بجز نیر دوست مردیم و یکگاه بپیش قدم نزد</p>	<p>تقلیست از برای لب خود ضرورت خود بر شگاف زو جگر ما چه نیست صد جان دادا چشم تو خوش بمرست</p>
<p>و قتی در گماند ظهوری وصال کو تا کی خورم فرب که موقوف فرخت</p>	
<p>تلخی کام ز کم حرفی شیرین ده نیست نغمه سنجی نکند بر گلستان جهان در دوسینه حرمت بر ولذت غم بند گو باز کمین گاه نصیحت برخیز بهر پروانه رود و دود برون از شمع آنکه در زیر سر بادشهان خار هنده لحم حمله عیش است خوشایار شخی است چه بلا فو که در عشق و غری گوید است گر چه خوبان خراسان بکشت مشهورند</p>	<p>خار در پیرین از حسرت گل سپر نیست دل شوریده ما بلبل طرف جنب نیست هر که در آرزوی نغمه شجر فلک نیست که زبان من غارت زده رسوخ نیست تیک چون دنگری بر صغری هم نیست بفراش علم هم هستی خار ک نیست سینه زخم تو بر سینه خونین ک نیست خاک غارت لب بر غایت سر باو نیست رفته بیرون رسم شور و طغی نیست</p>
<p>عبد و پیمان طهوری بدستی شل است چه دهم شرح که کارش بچه پیمان شگ نیست</p>	
<p>دوش آن بی صبر خود بخند و بخندند است در دهم تیغ تنافل زخم میر همانه رنج است اگر سیر زلف و کاکل گشته باشم خویش را</p>	<p>بی زبانی عذر با میگفت و نشیند نیست عجز میزد دست دپای چو نادران شمش است گفته باشم آن قدر بر زوایش چو پیدان شمش است</p>

در محل لطف پنهان گشت رسوا اندک خوش بساط ناز در بازار مجرم چیده بود پیش مرگ رشک مرگ در دهر جان دوست دشت سرزدیدنی از پیش شمشیر حفا با وجود لاغری بیا من از و فرم ترم	از کی از بدی ترسید و پسر معین شد باز خواهر چیدنی تقریب بر چیدنی شد دل فریم داد و کرد وصل گردیدن شد وقت دامن برزدن از غیر رشید شد ذوق بجا بود صید ناز و نازیدن شد
--	--

از برای رشک غیرت در نگه مجیده بود
غیرت نازم ظهوری غیر نادیدن شد

با آنکه دل از خنجر بیداد و دینم است خوش ناز از داری ز تو سر نیز نداید دل تا کمیت چینی سمن از من در ماند راحت طلبی طر قاندر صفقان نیست امید که نزد یک بدوری نشود کس امروز نزد عشق شان بر جگر من بر شیر و جان ریخته شیرینی تلخی ای بخت زنی رشده پیغمبر نشستی مشکل که کند گاوری کسوت روم از محبت مادر ایام چسگویم	یا نیک دیم ساخته یک روی تعلیم بهشمار دل سنگدلان سخت رحیم سرخیج عجز من و دامان نسیم در تکیه دل داغ جفا تو تعلیم در هر تو امید جگر کا چه جویم این زخم که شد از نمک تازه دینم آن زهر که در گوشه ابروی تعلیم بر خیز که در زهر طرب غیر ندیم بختی که شش سقم از تیره گلیم گو یا که زنی همیشه امید تعلیم
---	---

بی عشق ظهوری تو انغم نفسی زد
صد شکر کنم بر نفس طبع لکیم است

<p> لطف و بیداد بر دو مطلوب است کو جفا و ستم ز حد ستم بر ذوق خود کرده گوش از قاصد زهره صبر در جدائی با کس بیناد هر یوسف خویش ترکناز می نگر و غمزه هنوز میکنند ذوق خاک رویه صبر سخن بوسه طهر حواشید </p>	<p> خوب هر چیز میکند خوب است چاره جز صبر چیست محبوبیت دیدم بر آشک شوق مکتوبیت کوله بار هزار ایوب است نیل ششی ز آشک یعقوبیت خیل صبر و شکیب مغلوبیت آه در محن سینه جاروبیت هوس مایه نوز نخبوبیت </p>
--	---

دل ظهور از غایت بر کن

که جهان از غمش بر آشوبیت

<p> در تاب قدیست صنوبر درین چه بخت خون غامی و اعطان شده از سرده خوش بلند اتجا که غمزه تو کند کادو کادو جان هر روز میدهد ز تو اعجاب عشق تو ز بهر که حسرت نیست از و کام عالمی از چشیده سراب بیابان حسن تو در حشر گاه کویتو خواهد بیاد رفت از تیشه ملامت عشق تو کشته ریش </p>	<p> بی آب خالست گل تر درین چه بخت باقامت تو نیست برابر درین چه بخت کندست تیزی دم خنجر درین چه بخت از بهر داغ سینه دیگر درین چه بخت لذت کرم نموده بشکر درین چه بخت شوید روی ز فرم و کوش درین چه بخت بشکامهای عرصه محشر درین چه بخت پای سلامت بت و تگر درین چه بخت </p>
---	--

از سر قدم نهاده ظهوری بدت عشق

مجنون مکرده بود چنین سرورین چه بحث	
زبان نثاریم چه از یار کشیدیم عیث دوش طاقت نر این بار کشیدیم عیث روز اول دم انکار کشیدیم عیث نوک خار از گل بنجار کشیدیم عیث نغمه ناله درین تار کشیدیم عیث مست چشم گریه بار کشیدیم عیث سایه از حشمت این کار کشیدیم عیث شمت سحر و زنا کشیدیم عیث	چه جفا با که ترا غبار کشیدیم عیث یار رشک ست گران کوه کمر میبازد آه خرافت و قبول آنچه ادیبان گفتند از دل ریش که از برگ گل آزرده شود چنگ ورد از نفس لشکرگان بازداشت بر شکری کسی گریه نگردیم نثار کس نبرد سید زما عشق چه و عاشق که عاشقا نرا نه بکفرست تعلق نه بدین
مرهم مرصفت او به ظهور می رسید ز خجسته و دل افکار کشیدیم عیث	
سراسر امتحانی چیست باعث بید گوهرانی چیست باعث همه از دیگرانی چیست باعث و گرد امن نشانی چیست باعث چرا باز انجمنانی چیست باعث تیا و روی بعنوان چیست باعث	و گرنه خوش بدگمانی چیست باعث چه بیخواری دگر از بی زبانان نمیخواهد دگر بار دست هیچ بران کوه و دوزخ عالم دست ایشان دور وزی انجمنین گردیده بود در انشای محبت نامه بودی
تساهم نیست تقصیری تلوری بفکر تراجمانی چیست باعث	

<p>ز دنا نیم طرف گلستان چاه احتیاج در راحیتم زخم بمرهم که میدهد بیرون نناده دل قدم از دیر ماون افتاده خون بخوش لبست این نگاه گرم خوناب کشکان تو اکسیر زنگیست سر از شکاف سینه برآورده چاک دل دامان طره تو خشن بر جهان فتاندر دل حیدر صید تو در غلده صید تست</p>	<p>پروای سرنمانده بسامان چاه احتیاج منفرد و سست در دیدار مان چاه احتیاج در کعبه ایم طلی سیابان چاه احتیاج رسو شدیم عشو پنهان چاه احتیاج تیغ تو هست چشمه حیوان چاه احتیاج خنجر گذاری صفت ترکان چاه احتیاج بکشای تکه عطر گریبان چاه احتیاج این جلوه های زلف پریشان چاه احتیاج</p>
<p>آه تو دسته گشته نعلوری ز کاکلی دیگر ترا بنیل و ریحان چاه احتیاج</p>	
<p>نشود شیرین تر از شد و شکر خرج هجوم رگ به بین بر غمره هر سوسه عجب گر نقش دامت باز گیرد چه حیرتنا که بر دل حبس نبدم حکمراتیغ غیرت قیبه سازد بقربان آورم هر روز عید سه برایش از خدا صد بال خواهم برآرم گرد از جیون اگر آب نیاز عیب جو یا نیست در کار</p>	<p>سخن چند آنکه سازد تلخ تر خرج شود هر روز چندین نیشتر خرج کند طائوس اگر صد بال و پر خرج کنم چون در تماشایت نظر خرج از آن زخمی که سازد در سپهر خرج که دارد از شهیدان این قدر خرج کند هر یک که مرغ نامد پر خرج کنم در شستن دامان تر خرج اگر گاهی کنم ناز هنر خرج</p>

نرسو تنگ فقرست تشریف تو دانی داد کار گریه زارنگ کنن تعلیم را بهش را برابر	کنم ابره بجای آستر خرج تو دانی کرد اگر بخت جگر خرج که شاهان را شود تاج و کمر خرج
قرار خاک لیبی ده ظهوری نخا هم کرد آب رودگر خرج	
نم نماز است در جگر چه علاج پر تو ریزه وصل پیدا نیست شهر پر نعمه علامت است با چنین عشق و حسن ما و ترا دروا اظهار درو میکشدم چند در کوره بوس جو شدم موضع حال از سخن نمی آید بد رخ غیر باز شد در وصل	خشک گردید چشم ترجیه علاج شب اماند ولی سحر چه علاج غیر آسنگ دشت و در چه علاج جز مراعات یکدگر چه علاج گشته بیچاره چاره اگر چه علاج شود خام خامتر چه علاج لبته به ماره نظر چه علاج استان بوسی و گر چه علاج
مایه صبر خوش تنگ گردید ای ظهوری بخیر سفر چه علاج	
ای بروی تو به نظر محتاج گشت مستغنی از فراغ و کون استخوانهای ساکنان گذشت شب روشندان بنیاب شد	وی بروی تو مشک تر محتاج تا باغ نوشد جگر محتاج رهروان را بر ابر بهر محتاج بضیا کار بی سحر محتاج

در تنهای حلقه دامت	شاهبازان بیال و پر محتاج
شده از انقاف و شنا امت	بدعا های من اثر محتاج
صندل چاره گشته لای میست	گشته تقوی بدر و سر محتاج
آن همه عشق و این همه خوبی	کرده ما را بسکد گر محتاج
<p>نیست آنای عشق را این بار</p> <p>که خلوری شده و گر محتاج</p>	
گر گویم آهنی دلی ای ستین مرغ	تلفت حرفهای تو شبر وین مرغ
گردیده چو سرو قبا پوش دیگران	گر عاشقان در زدم پیرین مرغ
بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب	در دم زینش غمزه خنجر فسکن مرغ
شده نصیحتا چو نیفتاد سود مند	زهری برون تراود اگر از سخن مرغ
خود خوانده چو بوالهوس از سیاه چهل	دستی اگر برید به سیب و قن مرغ
از حرف امتیاز تو خود میشوم خمبل	پشت برابرست بهای وزغن مرغ
<p>دشمن فریب خورده عهد درست است</p> <p>خو بست از خلوری پایان شکن مرغ</p>	
روی تو از ماه ستاند خراج	موی تو بر مشک نهاد مستباح
گرمی بازار غمت داده است	آه جگر سوختگان بر آه و اج
عشق کرد کون و مکان کجاست	ازده معمور نه گیرد خراج
عاشق و تسلیم و قبول در رضا	نرا پدر و انکار و عناد و لجاج
ذوق نیابند ز گردن کشته	نازکی نیست اگر در مزاج

دل زده شد باز رسدای درد		بر بخورد گر نیریان علاج	
شام ظهوری ز رخت صبح شد		نیست ششم را بسحر احتیاج	
ای غافل از شکفتگی نو بهار صبح با سبخت تویش خواب بر عوی چینی شمرنده فسرده دلیمای خویش با شر سنبل عیث نمیدارد از مرغزار شب یک شب نگرد و بین نگاه تو دامن از شست و شویش عشق صفاکاری نشند		پر گل نشد ز اشک توجیب کنار صبح روی نشست خواب تو از جو بیار صبح رشت زشت رنگ از جگر داغدار صبح آه از رسیدن تو نگشتی شکار صبح نورسته از برگ و بر شاخسار صبح این سینه چو شام نیاید بکار صبح	
خامی هنوز خام ظهوری نفس مزن لحظه بچوش بر نفس شعله بار صبح			
جان بر لبم از زبان ناصح خون کرد و دم بهر با ن یک نکتة و نشین ندارد کودار بلا نمنه توان رفت خوش آنکه چو کار بی کشاوم باز از جنون من گر این ست این خاک که سبب حیب من کرد		پیش که برم فغان ناصح داد از دل مهریان ناصح سر تا سر داستان ناصح در چاه بر لبیان ناصح در بند فتد زبان ناصح بر چیده شود دکان ناصح در بخیه کشد دمان ناصح	
بان غاشیه داری ظهوری			

تا باز زلفه عنان ناصح	
خواهم غم چشم تر دهم شرح از تشنه لبان دشت هجرم پروانه شمع اشتیاقم بر دوش دلبست کوه دور دلها همه شیر به شرحه گردد بلش از سختست داستاغم	چون دجله گریه سر دهم شرح تفسیدگی جگر دهم شرح افساده ربال و پر دهم شرح فرسودگی کمر دهم شرح حال دل ریش اگر دهم شرح خاموش شوم مگر دهم شرح
از هر دو فاکو ظهوری عیب است که این هنر دهم شرح	
تنگ نظری که دست است باندازه صبح طرحه شام ندادی به لطف آه بخور در هم اوراق شبی روز میر بخیر ششهای فلک از بادیه می گردیدست هیکل محل ناز تو همانا گر شوق اشک را طرز سر سر روی آموخته ام خاکساران ترا آه ز دل رفته غبار غمره و فتنه گرداند از شب خون دارد	بی اصولی که نر قصد لبس آواز صبح گریه آل ضرورت بی غازه صبح آه من بیشدا اگر رشته شیراز صبح کنم از جره خود چاره خمیازه صبح کف مستی ز دهن ریخته جازه صبح گریه و سیر خیابان تر و تازه صبح دعوی رفتگی سینه چه اندازه صبح سر خورشید بیا و تیر و روزه صبح
مست تر باش ظهوری چوری تاساتی از صبور تو باندست خوش بام آه صبح	

دیگر آمد نگاه بر سر صلح	سیر انگشت ناز زود صلح
جنگ برخاسته از مقابل جنگ	صلح نبست در برابر صلح
بر لب جنگ ریخت غصه فرد	اشک شادی زدیده تر صلح
رفت بیرون عبا غم از غم	عیش سرشار داد ساغر صلح
زنک رنجش عبا آینه نیست	حشیم اسید دیده جوهر صلح
زهر تر نگاه بر طرف ست	از زود بخش کردن شکر صلح
<p>پا چرا واکشید از ره جنگ</p> <p>با تلوری اند بار داد سر صلح</p>	
شد عیان از خوش نشانه صلح	زد عثمان بش در بهانه صلح
پرس برسان ز کوچه رنجش	یار آورده پی سخنان صلح
گشت موقوف جنگ دیده و نوا	خواند آسودگی فشان صلح
قدر اند از نخت و طالع زو	تیسر تدبیر بر نشان صلح
جیب طاقت می شد اما هست	عشوهر را دست در خزان صلح
شاهباز نگاه را نازم	بال واکردن آشیانه صلح
جنگ اورا بهانه چون نیست	برساند خدایا بهانه صلح
<p>زود تلوری بیگ اهل زبان</p> <p>نیست چون این زمان زبانه صلح</p>	
سرست تا لب چو رساند شراب تلخ	از سینمای سوخته خواهد کتاب تلخ
تنگ شکر اگر نکشایند بر سوال	کی بشنوند از ان لب شیرین خواب تلخ

آورده آنکه دولت بیدار را نخست هر شور بخت را بشکر خند او چکار واعظانهای تو شیرین نمیشود با آفتاب جام بگلگشت شب خرام	رفتست از فسانه زهرش بخواب تلخ باز هر چشم ساخته ایم و عتاب تلخ تا تر نمیشود لب خشک ز آب تلخ بی ساقیان چه ذوق ازین ماهتاب تلخ
زاهد چه شود که در ظهور می بخود بنواز شیرین تر از تو کس کشیده شراب تلخ	
شد بر آهش قدم با گشتن سرو قد آن تواند کشید گوسیم با دلب نفس بگیر عشق کو تالاب تسدید گرد چشمک عشوه پنهانی گرد آرزو بر سر شوق نیست و گر حسن یوسف سر بیباکی داشت وامق و عذر که آهش افکند	بیم سر نیست که شد با گستان آه ازان قامت در عنا گستان گشته در دم بد او اگستان شده اند اهل ثنا گستان چشم مارا بنما گستان گشته با وعده تقاضا گستان شد چنان عشق زلفا گستان بچه در طره عذرا گستان
ندی داد ظهوری امروز نزد داد تو فردا گستان	
عشق میخواند رنگ بی شور رسوایی سباد با فرصت شوق را در بی محابا بست کار مدعی را نشاء بیجا صلی حاصل نشد	چشم زخم این هنر عیب شکبایی سباد کا صانع کرده صبر مدارائی سباد یاده بیانی از دور یاده بیانی سباد

اشک غم آن بیکه دل را لباسش غم شود در شطاحی هست ساقی را ناز می گشت خست سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد گشته حرفی ز لعاش هر طرف صد زنده دل باد طالع پرده گو بردار از خسار او آرزو خوش گرم آیین نبوی دل گشته است چرخ در گرداب ساحل سوت شویدا ز جفا	بجته بر روی فتنه در چسپده اندالی مباد شست و شوی لوبه ام در دمی الالی مباد شعله را باد و آسم دوشش هبتائی مباد از برای مرده جانان در سیحالی مباد چشم نبوی چون حیا خضم تماشائی مباد خز بدایح حسرتم در سینه آرا می مباد سیج بیدل در فساق از گریه دریائی مباد
--	--

مقننم دائم اجل گر نهشین من شود چون طلوری دیگری در گنج تنائی مباد

لیم و بال حرف این وان سیوده چند افتد اگر بر روزگار خود بسوزانم سپند او لے زهی حسرت اگر کاری نشانم عمر ازین تنی نگاهی در کین دارم ز آبو چشم صیادے منیسورم ز رشک مدعی افزوده میچوشند ادب ندید بیت من غنان چه و مالیدن چه حاصل از تماشای نظر هنگامه ندیدیا	نشد روزی که روزی از خوشی بهره مند افتد که مینرسم سپند از طالع من در گزند افتد مگر از زهر خند من لبی در نوشند افتد که بر پنچیرش از بزرگ گرفت صد کند افتد دل خون گرم بیناید که دغش را پسند افتد ز شمشیرش سرم روزیکه در پای سمند افتد نشانم خیرگی کاری حیا چون چشم ندیدند
---	--

طلوری خویش را از پای بستی بدون آور منی نالد کس از گردون اگر مهت بلند افتد
--

قسم بوصل که حرفش چو در بیان آید بقال شوق غم هجر را گران آید
--

قسم بسوز دل گفته که همچون شمع	بشرح داغ جگر جلالتن زبان آمد
قسم بصید فلک غمزه کمان شسته	که آه از روش تیر بر نشان آمد
قسم بقصد رنگین زر و رخساری	که کوند و ارشادش از لغوان آمد
قسم بسوخته جانی که بر در قاصد	تمام دیده شد از داغ و دیدبان آمد
قسم بسبل موی که گشت پریکت	شمیم زو چو شیش یونستان آمد
قسم بسوین آرزوی حسرتیان	که در بهار تیر خورده خزان آمد
قسم باتش دوری که کرد هر جا دود	بیر فروختش بنیرم استخوان آمد
قسم بجان تو و جان هر که زنده است	
که بی رخ تو ظهیری ز جان بجان آمد	
سیدلان در تن از تو جان چیدند	بی غمت در نفس فغان چیدند
نافه از بوی مویست آکنند	رنگ رویت در ارغوان چیدند
مرثه های دراز دشته گذار	چه حلشاکه در سنان چیدند
ای خوشا گفتگوی خاموشان	همه حرف تو در زبان چیدند
بچه را در کتار کی گنجد	قطره را آنچه در میان چیدند
بطواف در تو سیداران	خواب در چشم پاسبان چیدند
کوه را از امانت غنیم تو	بصدا در دل الامان چیدند
شعله خواران اخگر داغست	منزاحت در استخوان چیدند
شسواران گفته دشت طلب	گر می برق در عنان چیدند
بدکانداری متاع غمت	یک جهان سود در دکان چیدند

از ظهوری فنان نیم شبی	
در دم مرغ صبح خوان چیدند	

در چن دلدادگان آن دل را با تقصیر کرد از شکست طاقت و دین و دل و صبر و قرار از روی تویتا در دیده گریان شکست شوکت و روش فروخت از فنان چون کل حیرت کرده خوش فریاد از تیر بین تشنه را از زبان دارد همان در لعل خود دام میا نیست کرد از گرم خوان سینا در زبان زخیانش حرف مرهم کشته شد جان نمره از از روی وصل در بحر و کنون	در وفا سحیش چه پری در جفا تقصیر کرد خواستم بیکان با ششم آفتاب تقصیر کرد سست تر جندید از پنجم صبا تقصیر کرد لیل از بی برگنی خود در نوا تقصیر کرد و ده چه دید انگس که در کسب جلا تقصیر کرد ابر رحمت گر چه در کار گیا تقصیر کرد دل نکرد از بهر داغش فکر جفا تقصیر کرد هر که باد روش نقش زد از ده و تقصیر کرد در زبان ماست عذرش پیوفا تقصیر کرد
--	---

اینکه زان بسا بد شانی نکردیم غنیز
نیست جرم او ظهوری در دما تقصیر کرد

ظلمت بران طره که محتاج بچین شد مشکل که هم از عسده خسته بدر آید بر کوچه لب خنده و گمراه بنیداخت از رشک چراغ محضه خوبی نلکم مهر سیگفت صبا حرفی از ان طره پرچین چون سبزه اگر سجده برود بی غمی نیست	بودش چند چمن همه تحویل جین شد آن مهر و محبت همه بمیری و کین شد تا خانه چشم ز غمت گریه نشین شد آن صبر دل غمزه را نقش نگین شد سبیل ز شمیم نقش غایب جین شد از لبک چنین بر سر آنگوی زمین شد
--	--

آغشته کردنت شد اگر مغز اگر پوست	تاگر به ازان خنده شیرین نلکین شد
هر قطره خونم شده گنجینه راحت	در سینه صد چاک ز بس داغ دین شد

میزن بدل حج خلوری در نسبت	
از زلف پریشان که حال تو چنین شد	

اگر ز ناله با گرمی اثر نبرد	سند دست اگر مرغ نامه بر نبرد
فراق سخت کما ناز چه دست بالایت	کدام تیر کشاید که از سپر نبرد
قلم بشر محبت دروغ پروا دست	بیال شوق رقصم گز نامه بر نبرد
ز موجهای خبر گوشش تشنه گردد	اگر برای تملیش چشم تر نبرد
بزد اگر چه همه کار بر کند رنگ	ز کار خویش نگویم که رنگ ز نبرد
دریده چشمم مباش و نگاه بزیاد دور	ز خیر گسبت بشیر رشک سر نبرد
عجب که غمزد سخن تو خنجر الاید	ترا که رگ تنهای نیست ز نبرد
کجا چراغ نمیداغ سینه افوزت	که گردان همه پروا جگر نبرد
چه تلخی نکست ای ز غره شیرین تر	بزر چشمم گس بر گز از شر نبرد

توجه تو خلوری بلند میاید	
همای دژ بهت سیال و پر نبرد	

مگو باگدا شاه مشکل نشیند	ز جان بگذر آسان که در دل نشیند
صفا کاری چون نکردی گسست	در آینه شیخ قاتل نشیند
یرانگیر از راه شبگیر کردی	که بر چینه صبح منزل نشیند
طرب کن سرایای باغ و سار	عش را اگر در دولت دل نشیند

تغافل نگاه ست از خویش میرم یتاب از سهم روی در بغیر از خود مبینا د کس شور در بای بجران لف شعله مهر و آب و خاکم	که صیاد آگاه غافل نشیند چو خواهی خیالش مقابل نشیند که گشتی بگره آب ساحل نشیند لشسته ست چون غم که در گل نشیند
--	---

منع نظر بازی او خود ظهوری بخلو نگه وصل حائل نشیند
--

ز پا افتاده او بر سر افتد بدر ریزی بدامان بجه در جیب چشمیرین ست تلخش باد زوب نیم گرم لافق فتنه اک شادم بدانی راحت سختی کشیدن امید خنده بر چین از لب شک بیاد دامن هر خس بنیرد بتر از بجر هم حجر است آری بدانی راحت سختی کشیدن	اگر صد بار خیزد و بگر افتد اگر حبیب تو با چاکش در افتد که کام از زهر او در شر افتد که زخم صید فریه لاغر افتد اگر خاطر ز گل نازک تر افتد که مهر گر به بر چشم تر افتد چسب داغ ماکه با هر صر در افتد بر افتد یارب از عالم بر افتد اگر خاطر ز گل نازک تر افتد
--	---

ظهوری جنبش مرغان ندیدی که رگ در چرخ و تاب نشتر افتد
--

هوسناکانه بزمی کاهی از پروانه میبازد بروای عیش از دور مستی غم بر غمتالی	برایش عشق از فانوس حسرتخانه میبازد حرف یاده این زمر غم همانه میبازد
--	--

<p>که عشق از خار برین در کوه و صحرا شانه میسازد که تاثیرش خم زنجیر را دیوانه میسازد حدیث تلخکامیهای ما افسانه میسازد شعور صید کسی که از اشک رنگین دانه میسازد</p>	<p>سحر و لیده مویان کی بغجو ارا ان فرد د آید بنام زلف و کاکل از جنونی رست شد کام کند تا خواب شیرین تر چشم افسانه پر دازش تذرو غنم بدام آه هر غم نمی افتد</p>
	<p>مکر گشته طرز و بکران در عشقانه زیبا ملحوری ذوق دار و آشنایگان میسازد</p>
<p>خاطر درین خیال وصال از کجا افتاد از شوق شاه چاکه میب گداختاد با آتش ملا خطبه آخر خطافتاد صد مایه ز پیلوی من در بلا افتاد برگشت روزگار و چنین در قفا افتاد فصل بهار و بلبل زار از لاف افتاد با کاه چون مفتاب بذر کمر افتاد ملزم شدیم کار بچون و چرا افتاد</p>	<p>شوریده صبر و زار نشان بر ملافتاد زیرین کینه سوزن خود را روگردان در صید و وصل ناوک تدبیر غلکسان یک آرزو نمائده که حسرت نگر و دش دل در ره امید جهان پیش میب وید و بگر شدست طبع جوان در زمان با کاهی شدیم شکر که تقصیر ما نبود روئی اگر دهند سخن روزی میب وید</p>
	<p>مردم ز شوق نامه و پیغام ای صبا ان دستگیری که تلحوری ز بافتاد</p>
<p>دلی خواهد که با پروانه در یک پرین باشد اگر شیرین نه در آغوش خواب کو کهن باشد ز تلخی پوست اندازد سخن کز کام من باشد</p>	<p>نخواهد شمع در فانوس زیبای جنین باشد زود و دل چشم خلق باشد تلخ پنداری نگد کز چشم من روید ز تاریکی بسر غلطه</p>

بجد اعدا که گشتم از غریبان دایار او	نیخواهم که دشمن از غریبان وطن باشد
منی افتد کلید هر سخن بر گنج بازاری	خسران ترا باید که قفل بر دهن باشد
کسی در شکوه بخت نگویند منی افتد	که دل را پای لغوی براسب پناه دهن باشد
مقرر دارم هر گلی عیدی و لوزی	بهر خندی ترا باید گذاری بر چین باشد
زبان در دند از حرف لطافت ناکه شد امانا	حدیثی در قفا گفتست پیش من باشد

شنیدن عاشق گفتن نشد حاصل ظهوری را
بیا ریم اگر پیش تو یارای سخن باشد

دل زیاد بهشت بود دارد	که نگار بهشت رود دارد
عافیت را چنان بگوشه کند	هر که این چشم فتنه خود دارد
بدل سخت جان خود نازم	نار کیماے خود او دارد
تاکس و کوی بیگسان گردد	چقدر بیگسی غلو دارد
ناصح آن چاک حبیب دیده مگر	که لب پند در رفو دارد
غیر را سیر باغ و راغ حرم	چشم رنگ و داغ بود دارد
بکنار شیط شراب زدم	خرقه ز بهشت و شود دارد
دل بر آورد داغ حسرت کرد	یک جان داغ آرزو دارد
چشم بر پشت پای دوخته ام	نگم گرم و در گلو دارد
توان کرد مدعا باقی	تا نفس تار گفتگو دارد

عشق پیشی نزد ظهوری را
که فزون درد او فزون دارد

کار نفس از دعا بر آید بر سرخ دوا می راحت افنی دشمن نهند دوستان را یک دلغ تو ختم گشت در دل پانی بچینا فشرده شوق بر بوی تو خویش را صبا و خوت گلگونی چنبا بسازم بی فاخته ماند سرو در باغ سه رویی ازین فزون گشت دستی ته بار غم کشیدیم	خوش آه بدعا بر آید بر در و زردم دوا بر آید بیگانه که آشنا بر آید از سینه هزار جا بر آید صبر همه بی وفا بر آید پیر این گل قبا بر آید خون در دل ما حنا بر آید زین سرو که از سدا بر آید خورشید کم از شهاب بر آید بشکست کمر صد ابر بر آید
با عشق صلاح بین ظهوری تدبیر خرد خطا بر آید	
آنکه بهرت نظیر می آرد همه شیر افگنان آهورم قدر اندازفت را نامزم در دل گل زندگ بلبل سینه گیرائی دمی دارد خواهم اندوز عافیت تار و شاه دامن گزید سینه ما	هم ترا در منیر می آرد ترک چشمت اسیر می آرد از نگاه تو بنیر می آرد ناخن از صغیر می آرد نفس ناله گیر می آرد همه شب آه قیر می آرد کز جگر با سر بر می آرد

فقر در دیده با سبب مایه در آن	هر چه جز حق حقیقت می آرد
نقش بر درم ظهور می را با دو کسے عبیر می آرد	
روندگان نظری از نشستگان دارند درنگ گرم روان تاز پانه بر قست قرار و عهد قراری ز بیقرار نیست روندگان رست تا در منزل کدام کار که بی برگیت سامانش ز آفتاب جمالت نظار و دیده شود که حال شیفته حالان بطرای تو گفت	کلید هر درنکشاده بستگان دارند دو ال سخت روی پی گسستگان دارند دل درست همان دنگستگان دارند که فرق بر قدم پی خبستگان دارند چه شعلهاست که از خویش ستگان دارند نگاه تیز بچشم بستگان دارند که هیچ ذناب بر آتش نشستگان دارند
لعیش هر ظهور می چه خوش گرفتاری به داند دشمنی از دام بستگان دارند	
عجب که غمستان با هم در افتند دمی با نیست خور و از بهر گش فلک خواهد که با او در ستیزم چه راحت که ریزد سینه بر هم بسیاری رسد لب تشنگان را بر فرستی جام غم او چه غم بشیردگان را رسم نیست	مگر با هم برای غم در افتند چه محرومان که با محرم در افتند ولی با کم فرزندان کم در افتند چرا حتما که با مرهم در افتند اگر با کوثر و زفرم در افتند که امیشان لعیش جم در افتند که غمنا بادل خرم در افتند

که تقسیم دل با هم در افتند	و نه دارم که خوبان بر سر او
<p>ظهوری عاشقانه عالمی هست کجا با مردم عالم در افتند</p>	
<p>بین اشکم فلک پروین ندارد لبش یک خنده شیرین ندارد برای خصم شمشیر و کین ندارد فلک هم طالع تحسین ندارد اگر با کوکب شیرین ندارد ز جنگ ابروی حوران چین ندارد گلستان ارم گلچین ندارد دل من طاقت تسکین ندارد که خرباز وی خود بالین ندارد</p>	<p>بیو حیش چین شیرین ندارد ز چشم تر کشم صد گریه تلخ برای دوست لطف و مهربانی چنین مشاطگی هرگز که کردست چرا پر ویز را آورده در شور نخواهد بود ذوق صلح در خلد بخش چینی گرفتار جادین کوی همان بیضا قیتمه از مودم که لبستره بهر اسیر</p>
<p>ظهوری در غنچهی فرد شادست که مرگش خاطر غمگین ندارد</p>	
<p>بتابد صورت معشوقیم آینه بر گردد با بادوی کشد ویرانیم گنجینه بر گردد اگر از منبر گردون گردان زین بر گردد رود دنیا بگردوار خرقه کشیده بر گردد دریاان کینه هم آخر باطل کیده بر گردد</p>	<p>چه خوش باشد که از تار یک جانی سینه بر گردد بزبورهای فقر باطنه ظاهر بیارایم بتعرفت بلندیمای پستان خطبه خوانم بگردم که شرح ناز کیهنای خشن پوشان سودای محبت سودا را یاد محبت را</p>

کنند پر صبح شنبه سال و ماه می پستان را چهارگید شکر بر کام تلخ چاشنی گیران	به خنکهای ساقی اگر شب آویند بر گردد معاذ الله اگر ز هر تو از لوزینه برگردد
--	---

طهوری در طریق کاهرا نی نعل و ازون زن بعیش تازه افنی گر غم دیرینه برگردد
--

لاله از شرم چهره رنگ نهاد هر کجا و صده و دوستی داد روزگار ست پیرو غویت در فراخی ننگ جدا پنجه فراق پرده در در ابرسم ندر عشق هر جا که شد بخیل سنج بار و در و خمیده پشتی ما صیقل گیریه را بکار برد	شکر از شو و خنده تنگ نهاد وایه در حیب صد درنگ نهاد صلح را پیشکار جنگ نهاد بی تو در سینه های تنگ نهاد در جگر زور و تاله جنگ نهاد بتر از و در طور سنگ نهاد تاله ها در نهاد چنگ نهاد هر که آینه بزرنگ نهاد
--	--

از طهوری زیاده زین مطلب شرم ناموس و نام سنگ نهاد

آن گنج نجویم که بوییرانه در آید انیست اگر باده که در شیشه ساقیست این چاک که اند و خسته پیر این فانوس زنار نماز همه گرده شیخ تسبیح از ننگ باب دم تیغش نتواند	وان خواب نخواهم که با فسانه در آید بس تو به که چون باده به پیمان در آید از جانب شمعست که پیر واته در آید همراه تو گر کعبه به بتخانه در آید مرغی که بدام تو بی دانه در آید
---	---

از منصب مرطقی خویش منقیم ور آرزو داشتلم تو به خرابست	هر چند بزنجیر تو دیوانه در آید بزرگس ساقیست که ترکانه در آید
<p>بر خیز که جان رخت برون بر دلموری چند انش نگهدار که جانانه در آید</p>	
<p>دلم ز ماتم آسودگی بشور در آمد نشانه البست که قلم قمر نیست نکر برای بی بزمکانت خوان شده تمنا در هر گوشه چشت آه عاشق تلخ دمی چو نیست و ز گشاید قرض و کار لب از حدیث بهشت وصال و تنای ز ناز او ست نیازم چنین لعل نیازم</p>	<p>ز داغ طور جگر طلعتی بنور در آمد اگر شکوه سلیمان بچشم مور در آمد چه لذت نیست که کام تلخ بشور در آمد ز خنده نکمین گریه ام بشور در آمد چرا بخت طریحان زور در آمد اگر بکام و زبان گفتگوی عور در آمد به بین چه غم غنایانه با غرور در آمد</p>
<p>و گر مباش حقایق بکوی عشق طهیری که راز با لب بر آید ده ظهور در آمد</p>	
<p>از رخت در دیده هر کس نم کشید آنکه این دم داد تیغ غمزه را هر که بزرگویش بشنم غمشت جلیله از خویش دایم پیش چان فدای آهوسه صیاد گیر عشقیا زان جمله غم در دل کنند</p>	<p>شد جگر با لفته هر جا دم کشید ساحت از زخم تو در هر دم کشید خط بخت خاطر خرم کشید بار خاطر مانده کی دل کم کشید بر دم گشت و صبر ادرم کشید شادمان آنکس که دل در غم کشید</p>

<p>آب خوابد بر دهر از وصل یار دید مادر گریه چشم سحاب مستی شاهانه می بخشید عشق</p>	<p>چشم تر خوش گریه را در کشید خوی شان عشقست بر و چشم نقش جامت بر نگین چم کشید</p>
<p>پنج تنی ظوری را نشد اینمه کرد دست این مردم کشید</p>	
<p>امام شهر بسر چشمه می تو و منو کرد ز چهره پرده بر انداختی بدیدن مارا بنو باری روی تو لاله رنگ بر آورد حریف سینه دیدن کجاست جیب پرست نم تراوش خون لاله از گلم بدماند دل خراب چه آبادی ذخیره نهادست برای طره گره خردم نگشت پسندش</p>	<p>نهاد قبله بیک سو با پروان تور و کرد نماند جای تماشای لبس نگاه غلو کرد بچین فشانی موی تو نافه دعوی بکرد که تارهای نفس صرف گفتگوی رفو کرد بیشود در گم این شتری که غمزه فرو کرد نکرد گنج بوی رانه آنچه عشوه باو کرد بنازم اینمه دلها که او بدست فرو کرد</p>
<p>بنود اینمه بازندگی گمان ظوری را ز حزن بازی شهاب این را بچهره کرد</p>	
<p>غم آستان بهم چون جام بخشند هم از تار نگاه خود بخوبان جگر جوشی نزد ناخفته ماندم در نگل لقاات از هر روان نیست بر آساید فلک از بقیه راری</p>	<p>دو عالم را بر شمع کام بخشند برای بسنن خود دوام بخشند مگر مارا باه خام بخشند اگر صد کعبه در هر گام بخشند اگر میلا قتان آرام بخشند</p>

	<p>که صد عزت یک و ششام بخشند بگر پیشانی اسلام بخشند جواب نامد و پیغام بخشند</p>	<p>چه کام خرد غای خود سری چند بنی از من سجودی چشم دارد زهی همت که بی تابان بقا صد</p>	
	<p>ظهوری صاف کن خود را عجیبیت تجسم در دی کشتان گرجام بخشند</p>		
	<p>بچون غلطیده هر گام دارند همه در یو فانی نام دارند چرا در بردن این ابرام دارند چنین دوما چه بی آرام دارند بان زهری که در بادام دارند برم کردن چه شیران رام دارند جانی مردک در دام دارند فراغ از شکوه ایام دارند غم خاص و نشاط عام دارند و عا سینه و ششام دارند نظر با بر کنسار بام دارند</p>	<p>بتان قتل اسیران کام دارند همه دارند تنگ از مهربانی نشد دارند چون پاس دل کس نمیخواهند اگر خود را دل آرام چه شکر بافتانند از نظر کمین گاهست از اسب و گاهان پیشانی طره کان از دانه خال روز و هفته بیرون روگانت ز قبض و بسط رشتاقان چه بچه میازار اثر از باب عزت سیه روزان خورشید سرائی</p>	
	<p>جواب قاصدان مهرزبانیت ظهوری را همه پیغام دارند</p>		
	<p>گذارد رشته مهرم رفوگر در نمی افتد</p>	<p>بدانانی که با چاکی ز شوق در نمی افتد</p>	

<p>پیرا هر بدگه از رتبه انت خویش خوانند چو سیرست از خیالی حور همان جمال تو نه خون گرمی ز غیر آید نه از من چاشنی گری منگوبیم که معبد فرهم لیکن بقدر و انعم چند و یکم بجان داد و نهدی اندوه ترو بجان ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دارم</p>	<p>عجب دارم که تیغ نازت از جوهر نمی افتد نگاه تشنه دیدار بر کوثر نمی افتد کس در آتش و پروانه در شکر نمی افتد که خنجر شکارستان او لاغر نمی افتد نبرد اتم چرا دوری را عالم نمی افتد که گاه گریه از موگان چرا غلغله نمی افتد</p>
--	---

نظوری جان باید طلب در چنین داد
چراغ امتحانی را گرت باور نمی افتد

<p>ز سر تا پای دل گشتم دلداری چنین باید نیاله هر دو عالم ریخت در بازار و کوچه زهی طاعت تجلی خیز شد چشم تماشائی شندیدن در نمک پاشیست زخم سینه بیاید برون آورده خود کا خراش گوشه گیران هوای در سرم افتاد از شمشاد بالاک بان غمخانه پردازی چه بود از سر بر بستم</p>	<p>منجوا هم خبر غم هیچ غمخوار این چنین باید نیز زخم نازش را خریدار این چنین باید نظر اجماع خندان گشته خسار این چنین باید شکر گردیده آب از شرم گفتار این چنین باید لشت جلایا است رفتار این چنین باید سیکس خندارم طوبی هوادار این چنین باید چاکریم شکر ساقی مطلق شراب این چنین باید</p>
--	---

زیاد او نگارستان بسیر خاطر آدم
نظوری ساده آینه پرکار این چنین باید

<p>لشکر پیش پیا شد نگاه این چنین باید دودستی داد و مست در فراغ و راقص آدم</p>	<p>خوشی مست غوغا شد بیا هو این چنین باید املیگار با اتم عافیت جو این چنین باید</p>
---	--

بغزت کسب خواری کن ترا اگر احتیاج نهند	لب الاید بدشنام دعا گوانچین باید
ز کام مغرمی چنین بهوای سببستانی	و انغم غطه تا آرزو دوانچین باید
ببست آرم دل جمعی کنم دقت پریشانی	پریشانی سازد جلوه مو انچین باید
بدعوی گاه طناران چه رو عشوه سازانرا	نگه کردست پشتی بر می روانچین باید
بسنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد	نگه چون روی بر آتش فتدخوانچین باید

لبشش صد زبان کرده ولی آخرو عالم را	ظهوری از نظر افکنند یکه و انچین باید
------------------------------------	--------------------------------------

گذاری برگستان تاکت پایت چین بود	خجریک صبا پیشت زمین شاخ سن بود
سجائیدن ندادم پیشت سوت از سر جلال	که تواند کسی خبر غنمش سبب ذوقن بود
باغوشم باغوش از قبا نزدیک تر آمد	بر و دوشی که تواند ردورش پیرین بود
کند انگشت بچ رشک تار عمر ما کوته	نخم زلفت در آزش را اگر گاهی شکن بود
تراکت بین که خاشاک که در کونش صبا چیند	بدوش آرد به لیستان ویرگ نشترن بود
خاکتم از نسیم عشق برگلش میدم دم	عجب گر باد دیگر غنچه را کج دهن بود
خوشا افتادگی کردم بدو حاصل سرفرازی	که خاک گذارش سایه از بالای من بود
زهی لذت هوس بر تلخی از شیرین دبازد	که تواند لبش را در سخن گفتن سخن بود

ز دیدار تو بر تو دوست بازاری پنهانی	ظهوری ساعنی صبا بر شیم خوشین بود
-------------------------------------	----------------------------------

تا بطرن چنین خرام نکرد	جلوه بر نارون حرام نکرد
یک تمنا نه بخت سیند گرم	که دل از آه سرد خام نکرد

تا کسے رم نکرد رام نکرد نفس سست رگ تمام نکرد دیده خوابی ز نجات وام نکرد که سحر هاشم بر شام نکرد که ذخیره بر اسے کام نکرد از برائے چه عشق نام نکرد خون دل به چکه بجام نکرد غزوه بر صید خود حرام نکرد گوش و لب نو بر پیام نکرد	سپه بر بیان نمیتوان پیوست نالہ نیمکاره دل را تا که دکان اشک در کف بود دود آہم کجا شرا افشانند بیت تلخی ندید طالع شور طالع من پدر چو دید مرا جم نہ داشت عیش رنگین چیست در حسرم بر نہ داشت تیغ از نا قاصد امید با کهن گردید
چون ظهوری کدام شکہ کنم از جفا و ستم کدام نکرد	
ببل آری از فغان و ناله ملین میشود بخت او کز ساغر شرار گلگل میشود صد گلچون جمع گردد یک تفاضل میشود مایه دانگی سودای کا کل میشود نقد تقوی صرف ایام گل و بل میشود	کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود خار صد وشت ریادر خرقة پشیمنه بود جانب من گرنه بیند غیر خوشدل میشود داشت مجنون از جنون در عاشقی نالی بود با چنین دیوانگی عقل معاشم را بدرین
باز کش پای ظهوری و مل شکہ او بشود چند روزی گریس بازی با خجل میشود	
نحوه روزی که عطری در شام جان با چید نحوه مجرور دل پیران زلف و تاج با چید	

نماند چون گریز از لب ای ناصح این توفا کجا ندیرا ماند مجال چشم واکردن زده مهر خوشی بر بیم چشم شنگو سئ غالی کننگه دام دل و استکان باقد گرا نیاری نشاند با عتی صدار قاصدا چونک می کشد هر خط در آغوش در داو	ترا بیگانه کرد در نگاه آشنای پیچید چو فرق عافیت را غمزه در تیغ بلا پیچید که دقت گفتگو صد داستان در کای پیچید مگر برگردنش روزی کند که ما پیچید ز بس اسید در غمت نه ماند ما پیچید بنام ظرف برقی را که بر شاخ گیا پیچید
--	---

به بین در نا تو اینهای من ای درد طغیانی ظهوری تا بکی بر خویش از درد و و پیچید
--

غیر از تو بی وفا کسی این جفا که کرد بید روی تو می کنم در و اندکی هرگز کسی هزار دل و دین نشد است تست زبان عیب حسودان بر پیچید ای اگر محوی غوغا به یگانگی مباحش اگر عطر طره تو نیفشاند و امنی گرفته رانه گردش چشم تو خیر و سخت یار که بید از دل میرم خویش خیر	اینکه می کنی تو با بل و فاکه کرد ورنه برای درد و تلاش و فاکه کرد میرحم من نگاه ترا این بهاکه کرد در زخم عاشقان سخن دعا که کرد با سینه داغهای ترا آتش که کرد این نافه بحیث شمال و صبا که کرد دل را چنین بجز به سینه تو پاکه کرد این داغ نذر سینه افکار پاکه کرد
--	---

صحبت خیر باد ظهور می شگفته و شنام مفت نیست به شب دعا که کرد
--

زور بازوی غم به چرخه دور در گریبان در بیم سینه درید
--

کرده درخنده گلب اسرافنی میزند چرخ خنده بر روزم مخوژی گریزده ام لبفر گر نبودی امید دیدن تو صبر نجیب شد درین آشوب گشته افسانه حرف روز سیاه گریه کرد و لب پینه دا و فرو سود آنکس درین معامله کرد	گریه از دیده انتقام کشید گر نه دیگر حسرت میخندد بد جان ز تن چون وداع می گوید که در روی زندگی میساید دشت دشت از قنای سینه میساید این فسون بر سپیده دم که میساید صبح هر خنده که در لب چید که مانی بجه حیات خرب
--	---

گریه حسرت ای ظهوری چند
آرزو با همه زدیده چسبید

از ان عارض لطافت میتراد پرنیش غمزه دل در خربست سخن از حرف زهرش پشت افکند ندادم آب چشمه از جامه سجودش بر جبینم مهر نهاد گیاه خشک سال دشت فخرم	وزان قامت قیامت میتراد زر لیش سینه راحت میتراد ز گلبرگش طراوت میتراد باشک از دیده حسرت میتراد سجوی از جبهه خلبت میتراد زابر جود منت میتراد
---	---

ظهوری صاف خواهد شد که از خود
بگاه عمرض حاجت میتراد

بیای آن مهر خود بر من که گریه کنی بنشیند	سيفشان داغ غم بر دل که نقش سینه بنشیند
--	--

<p>ز بزم خود لیب زنده پوشی بر مخیر انم چه شکر لذت تلخی بخت شور بر گردد یکے بر خیز از بهر تماشای جبال خود دل اسال از برای صافی خود پوشی دارد ازین فخر یکدیشینه کرد کسب از صحبت زندان</p>	<p>نمایان تر شود اطلس که با پیشینه بنشیند بشیرنی اگر زهر تو با نوز نیه بنشیند که هر سو پر تو صد طور در آئینه بنشیند خوش آن کز تیشینی چون می بار نیشینه عجب کز رنگ دیگر سلوی آونیه بنشیند</p>
<p>طهوری بر در دها برای گنج میسگرد مگر چون مهر روزی بر در گنجینه نشیند</p>	
<p>تا هواسے تو برد ماغ نزد بر ایاغت چنین که تقوی زو طالبیت در طلب بجز رسید پذیرفت گو نه مستیش آه تا خبرین طناب تافت سینه خامست در رفوکاری</p>	<p>لب در داستان باغ نزد اسج پروانه بر چراغ نزد پابست ره سداغ نزد هر که در خون دل ایاغ نزد نکشتش خمیه برد ماغ نزد بر جگر بخیاسے داغ نزد</p>
<p>همه از در در غم طهوری گفت حرف آسایش و فراغ نزد</p>	
<p>ز آشفته خواب دیوانه گردد زمین جگر از خراشش فنا نم ازین خوشتر شعله سیری ندارد نشان سرفراز می افتاد گام ترا</p>	<p>اگر حرف زلفت تو افسانه گردد شیارست داعی مگرداند گردد که تا صبح دنبال پروانه گردد گدای در عشق شایانه گردد</p>

زیگایگان شو که همچنان گردو که خوابست به بیداری افتاده گزیده	چه جوی درین کوچه بندگی تعلق با فساد من مکن گوش ترسم
تلمویری شود آشنای دیده و قتی که از دیدن غیر بیگانه گردد	
سرانند از بند خنجر بر ندارند چراغ از راه صبر بر ندارند که در غوغای محشر بر ندارند بجو سرو و صنوبر بر ندارند چرا از جوی خنجر بر ندارند که از راه سکندر بر ندارند که کام اینجا بشکر بر ندارند که در گمان تو نشتر بر ندارند که خوننا هر طوت سر بر ندارند	سران در زرم متفر بر ندارند شریسان شعله گر خورشید بارد شود بالین سری را آشنانش سخن بر سدره و طوبی ست زان قد از ان آبی که حسرت کش شود خضر بلک خود سران بیدارید است لبش شور بختان شیر خور دم رگ جان چون نیکایوی بفرست گذشتم از درت این راه بگشتا
تلمویری شکوه خوش باشان و برگشت ز خنجر ایچنین بر بر ندارند	
خون کف جوشی برون آورد مارا گرم کرد جلوه طوبی خنک سروی گیارا گرم کرد عذرم بر حسن شه عشق گدازا گرم کرد حسرت دشنام جوشی زد و عمارا گرم کرد	دماغ جاد و مغز دل بخواست جارا گرم کرد کام در زهرم فروشد لذت شکر گرفت مرحمت مین ذره می پتو بیال آفتاب دوق غنیمت میخ پاشی شمت آن لب داشت

<p>چو بهای خویش بر بیگانه ریزم بر بوزخش چند میدانی که خواب تاخت خواهد بزم شد تا بسوس بسوسید از دلباط خیرگی تا راه را از بهر یان خویش کرد استراش در گلستان برگی محبت نشنیم از غبار خوایم آیام را کرد سبب زعمی این چنین تا در بان کشور را عطا در صفستان بسو</p>	<p>کز برای کشتن من آشنایا اگر کم کرد مژده ارباب و فارغش جبار اگر کم کرد عشق و کانداز بازار حیار اگر کم کرد دود میک و آتش دروی دوار اگر کم کرد لفس اخگر شدت آسم صبار اگر کم کرد جوش من در عافیت جوی بلار اگر کم کرد قلقل می از گلو سانی ادا را اگر کم کرد</p>
<p>بیتوان زد جوش مالیدن طهوری کوشش کاه را این چون بکاهش که بار اگر کم کرد</p>	
<p>لاشی خواران عقیق رویانند پیر میخانه بین و دیگر گانش تفت جانان کنند شعله بجام وادی واده اند و کم هم شبت راه گوشم همه خراشیدست در گدازم رستم بد میان</p>	<p>خاک خسیان عبیر یو مانند سرخ رویان سفید مو مانند گرچه با خضر هم سبب مانند این حریصان ز باوه جویانند چند گویان در رشت گویانند نرم چستان چه سخت رویانند</p>
<p>بان طهوری بگریه کار افتاد پاک بینان نگاه شویانند</p>	
<p>می عشقم از چشم حرمی تراود بیزهرش مگر برگرفتند کام</p>	<p>ز نایم حسن از نظری تراود هم از زبانه شکر می تراود</p>

چهار کاری نگر دست فضا و مرگان	زرگ سوشن نیست بیشتر میتر اود
چرخ خوش نهی بنید کر دست دروش	ز ناله خراش اثر می تراود
چرخ پرده اند از شعله بر بفرورده	لقن جانس از بال در پدیر اود
دران خط خط امان از اسیری	که خوش به تیغ خط بیشتر اود
بگو قاصد اردانی این طرز باقی	زالال اثر از خشم بیشتر اود

تأشای آردی که دم ظهوری	
طراوت نگر که لطف میتر اود	

بمشر کس از خاک سر بر ندارد	اگر تیغ تو سر دگر بر ندارد
همین عیب دارد که خود نمائی	که انداز که هر لطف بر ندارد
سیاست زهرش برای چشکر	طاوت ازین بیشتر بر ندارد
چه مقدار شرمند میخورانم	عجب گزین اینقدر بر ندارد
را صد نیست و کج کادی	شینه کج بی بر خشم بر ندارد
آنی سعی در صیقل سپید دارم	که شام صفا می حس بر ندارد
با فتاده میرسد سود کوشش	که خنجر یوید زاد سفسر بر ندارد
بر و یاد عرض خوش نشان	نفس تا خراشش اثر بر ندارد
گر ز نظر راست پندی بسوزم	که داغ تو چشم از جگر بر ندارد

دکام بستی بروی ظهوری	
بقطع که جز زود زود بر ندارد	

مانده باقی اگر جفای چند	دام خواهم ز خود و نمائی چند
-------------------------	-----------------------------

<p>گشته نارا اتفاقا نلت صد بار مدعی یک نگاه غافل گشت کرده بیگانه زنا سنا یا نم ساقی ما بچا نقیصه عرفت مطرب ماهه حجاب از نزد سپرد گر چه میر قائله پیش مرمتهای در و اگر انیست</p>	<p>چشم داریم غو بهای چند عرض گردید مدعای چند عشق بیگانه آشنای چند لامی پالا انشده وای چند مانده در کعبه پارسای چند بهست همراه روحفانی چند میشود رشک کش دوائی چند</p>
<p>از دل تیره ظهور می کرد صبح در یوزده هفتابی چند</p>	
<p>جان را جاسی بتن در آید در سخنم بوضعت رویت از فکر قد تو سر و شمشاد در باغ همه بهار روید ره باشد اگر بدیر عشقت عیب ست مباد آفت حیب</p>	<p>یادت جو بیاد من در آید پیرایه صد سخن در آید در سیند چمن چمن در آید کز خار تو یا سمن در آید بس شج که بر من در آید چاکه که بدو سخن در آید</p>
<p>از عیش بر آیدم ظهوری باشد که غمش بمن در آید</p>	
<p>عشق پرور بوس نمیداند بلیس و قند گل و گلزار</p>	<p>لا به مینیس نمیداند سجن غار و خس نمیداند</p>

بال طوطیت در شکبچه آورد	ز انج مرغ نقش نمیداند
حصید پنجبیر شیر میخوابد	شاهبازی گیس نمیداند
تنگست از روی خواصیش	هر که پاس نفس نمیداند
آخرین گام اولین قدمست	راهرو پیش و پس نمیداند
ناله از محله خسریده روی	که زبان جرس نمیداند
دل ماهر خویش ساخته صفت	مهربانی بکس نمیداند
شد سراپا پس طهوری لیک گر بپرسی هوس نمیداند	
در لببت حرف من نمیگوید	کلام در سخن نمیگوید
با امید انقدر ز نیست کسی	بیش ازین زیستن نمیگوید
هجرت آنجا که عرض جاه و بد	مرگ در جهان دشن نمیگوید
و رعنت آنکه میرد از شادی	لاشه اش در کفن نمیگوید
لب بر افشای راز قانویت	سخت در دهن نمیگوید
یک سخن از تو طرح گردیدست	در هزاران سخن نمیگوید
در نگاه قنادگان قدرت	جلوه نار و ن نمیگوید
گل خارت بهار بر سر زو	خسری در چمن نمیگوید
خوش قوی بچه است بازوی عشق چاک در پیرهن نمیگوید	
عاشقان چون نظر بر اندازند	پا فشارند و سر بر اندازند

<p>لحنت لحنت جگر بر اندازند از جمال حسر بر اندازند بنفس نیشتر بر اندازند خون دل تا کمر بر اندازند فرسده بال و پر بر اندازند در شایط خبث بر اندازند</p>	<p>بماتشای چشم اشک فشان پرده شب بیا و دامن آه حسرت غمزه چون خورند فرو کوه را چون یلalah بطرازند آوج پروازشان اگر بکمال از سر ذوق سر بجای کلاه</p>
<p>چون طهوری در آرزوی نثار اشک رشک گسر بر اندازند</p>	
<p>باشغل غمت فارغم از مشغله چند کو لقبیه در هر بن موخو صله چند آورده خیال تو فرو قافله چند داریم زد بستی که خود گله چند تا صرف نیایش بکنی سلسله چند در هر قدمی پیش قدمی حله چند در آب نشان بر کف پا آبله چند دانیم میان گل و لبو قاصله چند</p>	<p>نواز شرر آه شبنم مشغله چند از بوی شراب تو چنین مست و خرابم در بنگ که خاطر سودا زد گانت در حجر تو بسپردن جان بدعت ما بود ویران شده دل کلبه دوری نکند طرح در دشت طلب گرم روانست که از برق از خشک لبانت قناری بند درین راه فصلی بسرائیم ازین قرب که ماست</p>
<p>بر بخت خرد چندنی گوش طهوری از علم محبت بشو مسئله چند</p>	
<p>شنگ ساعه بنام ما نخورد</p>	<p>هر دگرش صاف جام ما نخورد</p>

برتن از نمر چرخ نوشده است	دشمنه انتقام ما نخورد
میسرند اثر بناله پیام	گوشت مال پیام ما نخورد
بر نیاید دل از هوس بختن	چو شش از آه خام ما نخورد
داد سپهر این نسیم زینم	نمایسته گریه مشام ما نخورد
دانه پاشی نه آسچنان دانیم	که ملک بچ دام ما نخورد
فوج اندوه مانده ملک	تکلیف از دجام ما نخورد
میسر مایه هوس دارد	حسرت پاسه بام ما نخورد

چون خلجوری گدای سیکده ایم
کیست جمعه بجام ما نخورد

فرم از تیغ چرخ و اخورد	نزد روزگار تا نخورد
بجریان نقش بازگو	ساده باز از کس دعا نخورد
گرنه بیگانه گوی گردد لب	حرف بر گوش آشنا نخورد
منعان فکر دست مزد کنند	جز گداز خشم خو بنما نخورد
نقش لبتیج بر نقش نه نند	که شراب تو پارسا نخورد
زود پیش کار روانی	از ملامت اگر قفا نخورد
خویش رامست اگر نخواهد باز	می بیاد نیازه ما نخورد
نبرد گردید ناخن خنجر خار	نیش رنگی رگب صبا نخورد
عجی نیست زین نقش که مرست	گرا چایست دم دعا نخورد
میشود تیره بخت ترا ز نارغ	استخوانه اسما نخورد

<p>غنیم آسودگان چراغ خورد وای او باطن فتا خورد استا گز استبداد خورد</p>	<p>سج آسودگی کشیده و لم گشت غایت تر خضر میل بقا قدم راه دین در بهرست</p>
<p>چه خوش انگشت تم ظهوری را اگر اندوشتیگر پا خورد</p>	
<p>چرا جیج ان زلف شکین بخیند کسی مهر در دل به چنین بخیند چرا بر رخم گریه پروین بخیند حرفی که در عرصه فزین بخیند که پرواز در بال شامین بخیند عکلی هرگز از عمر گلچین بخیند صبا عطر در برگ سنرین بخیند بهر خشت آن کوی بالین بخیند ز تخی با قسوت تحسین بخیند چرا داغ بر سینه دین بخیند</p>	<p>در بار کسی انقدر چین بخیند قیاسی ندارد در مرم چه پوی نور پروان داری که برین بخیند بکس بیت هدم درین بهتازی شور و دل من نیارده بخت اگر زاری بایل انیت ترسم ز پیرانی اگر شیشه نیارو به بستر چو افتد کس از برایم نارود می آنکه مد زخم بیرون چنین خال کان شرح بکیش دارد</p>
<p>ندارد ظهور می به جبر اضطراری که در خاطرش وصل شکین بخیند</p>	
<p>چو به شرکان در افتد رگ ز شتر نگر داند یراه افتاد اسلیم گریه لشکر نگر داند</p>	<p>ولی دارم که روز تیغ دلیر بگر داند سپاه خنده را غبار از هر سینه نیست در داند</p>

که دیدت آنچنین صبا قدرت انخروست این	که زخم فریب از تخیل پیر لا غیر برنگرداند
غیاث دیگر از بهر قرار و عهد خود بر دم	مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند
ز گل زیباست درس بازی بلیل ز بر کردن	بخریک صبا آخر ورق گر برنگرداند
نباشد ششمتی و جبر که تعلیم پوشش	گدای کوی عشق از سرگرافس برنگرداند
فلک پیوده گاهی در پی افتادگان افتد	ز شیر خویش مارا سیرا تهر برنگرداند
بنافوس احتیاجی نیست دلاغ سینه نشانرا	چسراغ نغیر دم که هر هر برنگرداند
نبودم آگه از بهای خشک و جلد و حیون	و گر سیلاب حسرت دیده تر برنگرداند
کجا سدره من های و هوای شهر و کوگرد	ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند

نظوری شاد ازین شادابی امید خود میزی
که ساقی خشک لب مار از کوثر برنگرداند

ز شمس و بلبلش جلوه های سدره پست آمد	سخن میرفت از رویش سخن بر به پست آمد
کس شرط نیاز و ناز نداشت در زمان ما	چو دادم دست پیمان یا دم از عهد است آمد
خمار از مغز من نرفتی نه بست و هم نمی بندد	از اینجا مست خواهر رفت از اینجا که مست آمد
برون کردم ز خلوت خویش را هنگام مجرب شد	ز خود در جست و جوی بر خاستم وقت نشست آمد
سخت خویش نازم نسبتی کردم در دست آخر	چو زلفه پر شکفتش دل بکار صد شکست آمد
حضیض خورش و اج عرش را یک پایه پیش	اگر یابی تفاوت فکر هست کن که پست آمد
سیرا تند سیل باده صافی چه می باید	سبای توبه برندان که لاش با پست آمد

نظوری پای خردی توبه شکستی غلط باشد
نهالشی غنیمت کجا چنین ساقی بدست آمد

بیاغ سینه دادی منی بر سینه میاید	نصیط از مهری پر در گنجینه میاید
تماشای نزا کتای عکسش وقتی دارد	حیلای چشم دید و صافی آئینه میاید
بکار مهر استادم ز کس مرودی نتوانم	در هم تعلیم آسایش دل بی کینه میاید
ز اختر عشق در معانی پر دانه نقل افشان	عکس را بر سر بخوان بوس لوزینه میاید
بنقوی که مستان روز خود دارند شنبه را	بی تکلیف زاهد در شب اودینه میاید
بشیخ نود آمد التفات کنند زندان بین	پیر آید بر الیش با ده پارینه میاید
گزید ختم بدو پی مباد اطللس بزا از ادا	دعای صاحبان خرقه پوشیده میاید
باین کام و زبان نتوان فغان ناکه بردن	ز شوق داغ خوش داغی ظهوری سینه میاید

خطبیم در شای شاه نوری خطبه بخوانم

بنای منبر از افلاک این نه زینه میاید

نیزم عشق تو فاعظ پیا میگیرد	چه در کرده می دیر ساله میگیرد
بگاشنی که گذار تو نو بهار افتد	نگاه بوی گل و رنگ لاله میگیرد
رسانده جبهه بباغ تو ماه میرسدش	رب نبیگی از طرق باله میگیرد
چرا بخوان گدا این چنین بنالد دل	برای داغ تو خود را ناله میگیرد
بشیخ غم لب خاموش دفتری دادد	که متن به بخشش صدر ساله میگیرد
ببوی سبیل آتش جهان خشن گردد	کسی که دلیر مشکین کلاه میگیرد
بخوابی نه هم سندی که ندید گیم	قبول کرده و بختم قباله میگیرد
به پده نظر خجست عارضش تو رسد	که بر تومر و خورابه باله میگیرد
شکست طره ساتی بنویسم بر خود	عشق عهد درستان پیا میگیرد

	نیکار عشق و سجون جمع میشود خاطر اگر بخوش طهیری حواله میگردد	
ز آه گرم چه لاسفته زبان میخواهند که داغهای تو در سینه خانه میخواهند ز جان نشانه و از دل نشانه میخواهند برای دیدن پنهان بهانه میخواهند ز بند و طوق اسیران خزان میخواهند برای خشک نشا طان ترانه میخواهند که خویش را بد و رومی بگانه میخواهند با آن شاع که اهل زمانه میخواهند		حدیث داغ چه گونی نشانه میخواهند اسبیه هست که راحت نشین شود خاطر کز شمسای غم ابروت کماند ازان خوشا قافل سودای عشق و پرد ازان شبنمه همکس با و شاه و قمر خود دست ز پایای تری ذوق دارم او مطرب بسا دلی که ازان قوم نقش خورده پیش در معالیه بر چین مباد و خواه که
	معاشران طهیری ز بخت بیداران برای خواب طهیری فسانه میخواهند	
ر برت اگر خولفتان بر نبرد چرا قصه اندر داستان بر نبرد که از ترس رنگ خراب بر نبرد ببال نفس گر غفان بر نبرد که وچ از سر عاتقان بر نبرد که از راندن باغیان بر نبرد که پروانه دستک نان بر نبرد		خوش آن مرغ گزاشیان بر نبرد نفس را بر و از آنگند حرفت بیدستان بروم رخ زرد خود را کند شعلهای درونی کبابش نگویم خطر با سدی دیوانگاز رمیده دلم بلیل گلبنه شد کجا شمع کو بد و پای کوبی

عجب باشد از حیزب عشق ز لیلیا بجلدی کبوتر کنم قاصدا نرا کمن ژنده خویش را می پرانم	که چون گرد خود کاروان بر نبرد پیامم اگر بر زبان بر نبرد نوی ترا طلسم و بر نیان بر نبرد
--	--

سبک روحی عاریت کن ظهوری زهی ننگ اگر تن چو جان بر نبرد
--

دل را بمن خبر از کین بر آورد بزرگیای عشقم تربیت کرد وحشت آسمان بستر خا هم شعیم نشتر ز در گریبان صبا در سبیل آن طره بچید ز رویت داد گل تربیت دفتر خوشا کجاش کمال نخت هادشت شب هجران ز لب اختر شرم دم چه غوری چشم تر در گریه کرده است	جبینم را بلطف از چین بر آورد هم از خرویی مرا انگلین بر آورد بر آیم آستان بالین بر آورد ز مغرم خرمن انسرین بر آورد ز هر چین نافه صد چین بر آورد که خالی بلبلان رنگین بر آورد شکار ت شاد پیر شایین بر آورد سیر شک از چشم تر پودین بر آورد ز خواصا ان که در چندین بر آورد
---	--

ظهوری و کشتی کروش یا تبین اگر دشمن دم نفسین بر آورد
--

رفورائیتی هرگز بکسب من نباشد ملی خاکش هم در سایه دارد و کسب من سرا را میرو و در زنگاه عشق پا از جا	چه کار آید گریه ای که تا دامن نباشد اگر نیست گلشن و جهان گلشن نباشد بخیر خشم هر بر مغر و جوش نباشد
--	--

<p>خج آبی بدست آورم خود را برو در دست بجای دینش حرف تنها از زبان رفتم ز رشک غیر دل ابار داغ غم نمیسازم چکر موم ست تاب آتش دوری کجا دارد ز دور تا دور نیایی روشنی بر شب نمی افتد حنای از گل قربانگه من آن کف بار</p>	<p>چرا هر روی بر تن زین هوس سوزن نمیشد حدیث کام در کام وزبان من نمیشد که هرگز خوشه چین را برقی در زمرن نمیشد مشابان کور که حرمان دل از آه من نمیشد براه هیچ کس را چشم بر وزن نمیشد که خون هر که شد با مالی در گردن نمیشد</p>
---	--

<p>چه پروا اگر جهان را سر بسجرف و خطر گیرد ظهور می در نهانی دوست را دشمن نمیشد</p>	
--	--

<p>تا چند تنانیدم و خام برآید از سیج دلی رم نلکند مهر غزالان از کام اگر ناله برآید چه تفاوت در زمره عشقت عجب آب و هوا این حوصله بر قطره گننام که پیود حاصل شد از وارز ویم کیاییست در شکر خلاصی چه پروا بال فتاند در خانه خوابان فلکند آتش دیگر از دامن خواری نلکند و سوزنی گر ضابطه احسن ترا در نظر آید منجرب است گفتنش از شطه خویت</p>	<p>تا چند سحر سپردم و شام برآید ایوای اگر رام تو آرام برآید مشکل شود از ناله اگر کام برآید گر رنگ بکارند همنام برآید خواهم که بدریا کشیم نام برآید چون کام گدایان که بایرام برآید مرغی که برای قفس از دام برآید خورشید قیامت اگر از بام برآید تا کام دعا از تو بدیش نام برآید نور من و نور شید همه وام برآید هر سیم که خاکسرا خام برآید</p>
---	---

گوید خبر از تیرگی روز تلموری هر فال بکشد از دفتر ایام بر آید	
<p>سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد درد آن نیست اگر در پی درمان افتد ای خوشالشته که در چشمه حیوان افتد میشود مشعل اگر بر دم طوفان افتد کز نفس بال کشاید بگلستان افتد در گریبان چکنم چاک بیامان افتد عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد که گره در نفس نکست ریگان افتد</p>	<p>حج آن دل که ز آغاز پریشان افتد رخسماونیت اگر راه ببرم داند لشنه تریشوم آیم چکایند بلب بر ره باد چسبداغم شود افروخته تر عنق پر دل بگلشن برد آن بیل را دست و جیب دری بسکه روان گردیت ذوق از عیدی طقلانده نیاشد در عشق در پی نکست نوتیو دو و چند آنه</p>
<p>بار و شست تلموری سرت از خویش فلان که سر بر چکران بر سر میدان افتد</p>	
<p>دل غم را از خود خورسند دارد بیشتری سخن بر فند دارد جهان را اسعاد تمند دارد که هر آیم دو صد پیوند دارد چه راهی گریه ام در بند دارد که صد پا لبست از سوگند دارد که گوشم استلای پند دارد</p>	<p>حیو غم عقل را در بند دارد زبان از حرف زهرشن تلخ گوید بجز مهرش نمیباشد هائی نفس را زور غم در هم چنان کرد سیان پر کرده در یار ایک تک کند ساقی بناسه لوتوبه را بر و صبح چین خوان نصیحت</p>

زہ پوشست جان از خم بیکان بزرگتر شیم چندان حاجتش نیست بجانبازان خود چندین سازد	کہ این چہان ترکش بند دارد جہان پر شور و شکر خند دارد کند فکری کہ چون مرغ پد دارد
---	--

ظہوری کردہ روز خود جو پوشش ہمہ شام ہمسہ مانند دارد

دشمنہ چشمہ سار باید کرد دل و جانے فکار باید کرد دیدہ انتظار باید کرد سر کو اختیار باید کرد ترک صبر و قہر باید کرد لخت دل در کنار باید کرد خویش را ہیچکار باید کرد شاہ بازی فکار باید کرد کہ بداعش قرار باید کرد لبس نریم خوار باید کرد جلگری برگزار باید کرد	دشہ ہا است کبار باید کرد نکے را مگر بشورائے ہرچن موی را بوعده گئے در جہان انچنان ہوائی نیست پاس عہد و قرار باید داشت تاجگر پارہ کشتہ بکنار ہمہ کاران چہ بختار اند بر پرانیدہ ام کہوتر دل میکنم سینہ ہا جیسز جگر جانب عشق خوش قتادہ غریز داعش افگند برودن گذری
--	---

شد ظہوری علم میر سبزی یاد اورا ہمار باید کرد

در عشق دل آزان تواند کوفت بیشایی تغافلمای صیادست آفت حق نگهدارد گدایان نگره راسیر حشمتی عیب میباشد اثر کام دعا را شکرستان میکند آینه زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر چاه کنم از دانه اران بختگی در لوزه بخواهم چو در طاعنکه ز نار زبان زنده ره یابد درازی نیست چندی که پای بسته بکنیم نخرد از گرانباران این سر است در ماند	که هم آرام از دل هم دل از آرام بردارد نگردد صید تخیر یک چشم از دام بردارد ز حاجت مند میاید کریم ابرام بردارد چنین گر چاشنی از تلخی دشنام بردارد منه گویم لبش چون اینهمه پیام بردارد گفت خوبی که جوش از روی خام بردارد سجود یحیی بستانم اسلام بردارد رمید نمای بی پناشکار رام بردارد بحرمان حرم سالک اگر احرام بردارد
--	--

چو میگوید طریق وادی ناموس میباید

طهوری توشه نیکی برای نام بردارد

قاشش بر سرو بلو میزند شاه زخمی سیندر ادر طاعت میتوان سر خجسته خورشید تافت گاه را گویم که بر کن کوه را با خالش میزند خورشید دم کاروان دعوسه اعجاز را عشوه بر گرس از چشم توست لاله از روی کار رنگ ساخت	پیش رویش لاله زانو میزند خویش را بر خجسته او میزند وزنه حرف بر وز بازو میزند تا توانی لافت میرو میزند درد منش شمشیر بر رو میزند راه آن چشمان جادو میزند شیر مردان را با تو میزند سنبلی از موی تو بر بو میزند
---	---

حسن می سجده بایروی تو نماز	۲۲۸	بین ترازو در کفش مو میزند
شکر کن بر ظهوری هست خوب هر چه برگوشش تو بد گو میزند		
چیده ام بر بوس دکانی چند خاطرش غنچه ماند آنکه نچید بر سر انگشت پشت دستم ماند عل و یاقوت ترا گر خواهی گشتی ساعی خطره دارد سجد بیت تو قصه می بالید تو در آتش که غمت دارم پای در جستجو ز کار افتاد خضر در آتش است از آتش سینه باز از میزند کرد دل غ		سود خود کرده ام زیانے چند از گلت باغ و بوستانی چند خواستم بر لبش بقیانے چند بر بزم از دیده بجز وکانی چند بکنار آورم میانے چند گشته هر حرف دایمانے چند خشک تر از فی استخوانے چند در سراغ افگم زبانی چند در محبت نکند جانے چند بر طرف واکند دکانی چند
نشود قصه ظهوری را نکند گرد دفتانے چند		
بهاره آمد ز دل غما در و کرد فتان و ناله رسوا زانیت تبارک بسکه محبوب خاک افتاد بکشاد ابرو در بان کج رفت		بمی زاهد روی خود گرد کرد دل یار در دل این گفت و شنود کرد برامون پشت را جلد گو کرد بیار در لبش بخت می کرد

بجای شوق در دل صبر گشتم بیمار گشتن رخ فصل خطاست شراب از غمی بر دلش تخم افشانند	بزم من گشت زدم خود را که جو کرد کس گر دیده عشقم تمسک جو کرد لوتان خورشید از رویش درو کرد
	ظهوری محلی انداخت در پیش که دیر و کبیره را و بنال دو کرد
دلغ درون جوش شعله بیرون بر آورد تا فصل خشر از سن و لاله تو بهار شیرین کجا ز جسم بگلگون در بهر عثمان سنجیدگی به پله عشقم هوس شد دست غم در کجاست خواهش عشقم جگر مکید غم جان گز است لب بکیدن سپرده اند اورده حسن دعوی روشن سواد می در دست عاشقت فراق و وصال او غمهای جان من همه تنوشته می رود در زخم عشق عقل و سپاهش چه عاقلند بهر کس که سجد پیش بر اینم شده کنند	در چاره گریم موج چون بر آورد لبه همه ز ترسیت بخون بر آورد فریاد اگر سر شک نه گلگون بر آورد آری سبک گران دم افزون بر آورد کوشتری که از رگ من خون بر آورد زهری بخورده ام که کس افیان بر آورد تا سر ز خط عارض او چون بر آورد تا خورشید را بخت کسی چون بر آورد بیابان نشسته که مهنون بر آورد در روز گیر و دار شب خون بر آورد از سجده سسر بفر فریدون بر آورد
	سوداگر دهر که ظهور می بهر شاه دهرش بهر معالمتنون بر آورد
بهر چه نیست حیا گزین بر داند	اند عا نیست دعا چون با فر داند

جمع گردید دل و سینه براجت افتاد زخمی تو ز دل اندیشه مرهم راند چیت سامان که بدل رخت کشد از روش عطر است که در سنبلیل بوچید است دیده داسر ز دیدار کشیدیم بچشم ای خوشحال خیال تو بخاطر برداخت لب خود از بوسه تنی بر قدم قاصد شد چرخ از نبرگی انجم خود داغ شود	وقت آنست که داغمت بجزیره دازد هر که زهر تو خورد کی بشکر پیر دازد پاینه بر سر آنکس که بسر پیر دازد نازگی در گلی رو دیده تر پیر دازد شام از پیر تو روی تو حسر پیر دازد زین چه خوشتر که حالت بنظر پیر دازد حق دهد بپوشش که گوشم بخیر پیر دازد نیزه زور تو چو از آه شمر پیر دازد
--	---

رفته میر و لقی کار نظوری از حد

عیب شاید که باحوال هنر پیر دازد

دلی که کرد بدرد تو خود را چه کند کسی که فرق هوس دارد از غمسته بیان چمن موی نو هر روز تازه میگردد لبت بیوسه بخیل و گدائی اول بروی رحم در مشورت میند چنین سبک مباد اثر مدعا چه سنگین است خراب حالی من گشته عرض و اندیش جدا تنم توان کرد گرم خوانا را بهری که متد پیش رو برو آیم	کسی که گشت شهید تو خونها چه کند اگر نه فرق کند ز ره تو پا چه کند اگر تو تیغ کشی رایت صبا چه کند چه دغد با که نشد کند نو گدا چه کند خوششت قادی بیگانه آشنا چه کند بغیر ازین که تاز و کمر دعا چه کند مقرری شده تا از اوقضا چه کند عبث ز سینه من داغ خود جدا چه کند زمان زمان نکند روی تو فنا چه کند
---	---

<p>شکایت صبر و دل و دین ساد رفت همه اگر چه غیر گیم میدزدان دل هم بهر کسی شده کاری حواله روز نخست</p>	<p>چنانکند هوایش هنوز تاج کند بروز وصل ندامت بین حیا کند خطاست شکوه جفا اگر بجز جفا کند</p>
<p>نمود جای دران دل بجز ظهوری را نمانده است بر آتش نیرم جا چه کند</p>	
<p>هوشیاران را بیت میوش کرد بتلایان قدسیه را بنو تار و دیر و نچوش از خون خویش دل حریف زخم بیر حسان نبود چشم ساقی با وجود آن شراب تلخی دیدن چه شیر نیم بکشت باید امروزش سراپا شد نگاه دسته را نازم که امید فراخ سیکیم بازی بپند ناصحان</p>	<p>حرف ساز از اغبت خاموش کرد بیش مو حلقه در گوش کرد عشق در جام خم سر جوش کرد حسرت خود را تنها پوش کرد داروی در کار عقل و هوش کرد خضر جام زهر رشک نوش کرد انچه با من از تقاضا دوش کرد سعیها در تنگی آغوش کرد عشق طفلانم چه بازی کوش کرد</p>
<p>شد ظهوری عمر با همدست غم تا نفس با آه او همدوش کرد</p>	
<p>چمن چو با گل رویش قمار میبازد چنین که دل خنده مفتون و عده بیم باین فسوخ زرقاب اگر نخورد</p>	<p>چه با غم با بجز بهار میبازد که خویش را بره انتظار میبازد گداز کوزه داغش عیار میبازد</p>

که عطر قافله‌ای ستارے بازو	اگر دمسند صبا گو تیار طرست سره او
ہزار سینہ فزون لالہ زارے بازو	لبا طعولیش بصیر اگر کشادہ عشق
ولی نہ ہر زہ نگاہی تھکا رہے بازو	اگر چہ پیچ غزالی نہ شست این چشم
ز نالہ گر نرود در حصار سے بازو	چنین کہ نغمہ قنادست در پر نقشم
و گر بیکسہ روم روزگار سے بازو	کسی بناختہ ہست قمار عشق از من

نزد عشق ظہوری ز پاکباز است
بہت و بود شکست قرار می بازو

کہ خاک رہ بفرق ماتمس کرد	کسی از عشق آب رو ہوس کرد
مگر خود را توانی بیچکس کرد	نہر کس بہتہ در یوزہ میکن
گل و ریحان خود را خار خوش کرد	چمن چون نشگندہ در سیر کویش
کہ دیدم چشمہ پیش گریہ بس کرد	بچشم دعوی ابرست بچبا
نہ تنہا خود چمن را در قفس کرد	ازین افغان کہ لمیل کرد در دام
خوشا آنکس کہ از آہست نفس کرد	شد امین از گسستن رشتہ عمر
کہ ہر جا آشنائی بود پس کرد	نہی بیگانگی کا مد چنان پیش
از ان ہمایگی با او ہوس کرد	بشبنہ لطف جامی جود است

ز بیدارش ظہوری ماندہ محروم
مبین بیچارہ داد از دادرس کرد

ز چین کو تو شکستہ ستار بخش کند	صبا ز کو تو کل غبار بخش کند
بجال شفیگان روزگار بخش کند	ز طرہ تو پریشانی کہ کرد و جمع

باشک سرخ و رخ زرد کی توان پوشید کنز چرخ خوی کرده تو در یوزده کسی که گشت بطوفان گریه دریا ز شعله خوی خود این شکر بر بانی ارم هزار صید شود کشته بر سر یک زخم چشم و ناز که ناکرده ماند و وقت گذشت برو کند مرده پیچه در گهر نجسته کسی بشق تبان خیر بنید از زنار ز شور خنده او روزگار میکوشد	که عشق در دامن آشکار بخش کند طراوتی که بگلها بهار بخش کند بر دهنار میان در کنار بخش کند که دماغ بر جگر داعدار بخش کند اگر شکاری خود بر شکار بخش کند نکرد سعی که بیزار و یار بخش کند که در اشک بچیب و کنار بخش کند که دلق نقوی خود و تار بخش کند که بر نعل و جان فکار بخش کند
---	--

در اعتبار ظهوری ست ضد یکدیگر
ازین چه سود که موی هزار بخش کند

خوش آن که بر آسایش زنجیر برون آید توان چشی برویش در تماشا آشنا کردن زمانی از زبان لاف گفتن آید مپاورد از آن بشیم که میشی را به پانگ کی ارم بمنع ناله قتل بر دهن از هر نفس بنیم سباده خار راه تجسود پاهای دشمن را بهار آمد ز رنگس باغ دار چشم بر سر است بامید جوانی گوشش بر خود تا بکلی بچید	هنر بینی کند و عیب نادیدن برون آید برویش گر نگاه از ظلمت دیدن برون آید که گوش از عهده پیچاره نشیندن برون آید کسی این بکه گر خواهد ز سخندان برون آید اگر دامنم که در دزدان بنالیدن برون آید بکاوم تا تارک گر بکاود بن برون آید که گل از پنجه میخوابد بگلچیدن برون آید شود روزی که روزی نبی بر سیدن برون آید
--	---

	<p>ظهوری بسته قنیزی بازوی خود از مو سگای که در شب گردی کوی ز ترسیدن برون آید</p>	
<p>صبر اگر در سفر نمیشد سر بے درد سر نمیشد رگ بے نشین نمیشد کتب و بیشتر نمیشد ابر را چشم تر نمیشد چاشنی در شرک نمیشد دشمن از اطف نمیشد مهر با کمر نمیشد که دعا بے اثر نمیشد ورنه خواب اینقدر نمیشد</p>	<p>سود عشق آن قدر نمیشد لب بی ناله را که لب خواند در دل بیدلان غمزہ پست کوہ کاہست در ترازوی عشق ای خوشاگر بیای خشک لبان ملکامی بشویم آور دست بخت خیزد و دستان دارند کوہ رازیر بار حیرانت لب بدشنام بایدش آود غالباً مرده بخت خفته من</p>	
	<p>با ظهوری دیگر مشو زنتار که ظهوری دیگر نمیشد</p>	
<p>چو قلعیدم بشورانند چا از من نمی آید روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید بگفت مصلحت بین افرا از من نمی آید تبسم در رضا چون و چرا از من نمی آید</p>	<p>کمان داری که جز مہر وفا از من نمی آید اگر غیرت کند لازم که راه بیرہی بپیم عنزیاں بر نمیدارند لب از شکوہ بجا بطاقت نسبت دل دور تر از من بیتابی ز لطفی کرده عشقم تربیت خود را بر آوردم</p>	

<p>تلاشم اینک در گام نخست از خویش پیش افتم نمی افتد خطایرم ولی دشمن نمی ترس اثر گورادی بین و اجابت لابد گویند بجز احدی بر هم نیشم شرمند و خشمش بجلی چون نگاه نیز میان قاصدی توام</p>	<p>فتاد در قفای رهنا از من نمی آید بلی در شست بکشد از من نمی آید برای مدعای خود دعا از من نمی آید از و گرد می آید و او از من نمی آید نشستن بر سر راه صبا از من نمی آید</p>
	<p>بمرض مدعا پیوده در آیم چه میرانی خلعوری در خوی خجالت شنا از من نیاید</p>
<p>فصل دنیا و جام میگذرد روز ساقیت خون تو به جلال حلقه در گوش پنگان دیدم خارج به چشم بسمد احد رفته در جام زهر ناکامی سخت تیزست آتش هجران در فراقت ز سانه آهسم بود قارون دلم مصبر و سکون حد من نیست سجد و در خج دل سر انتخاب غم دارد کارت از عمر نیکاره هنوز</p>	<p>زاهد از تنگ تو نام میگذرد زندگانی حرام میگذرد چه پختنای خام میگذرد مبحث خاص و عام میگذرد کامم از شد کام میگذرد شد عمر از توام میگذرد چه سحر باشم میگذرد روزگار شش بوام میگذرد که سپه ابی سلام میگذرد مشکلت از کدام میگذرد غافل و تمام میگذرد</p>
	<p>شد خلعوری از دشمنان پایمال</p>

در بیان طویری

وزیر انتقام میگردد

اگرچنان شو بهترا سوگند
بر جفای تو عاشق هست وفا
از جدائی نه دل نه جانے ماند
بر دواي کسے ندارم چشم
حرف بگیا نه در زبانم نیست
جان یوسے تو میرد جانی
ثانیم نیست در پریشانی
در غلامی گریز پائے نیم
زاع خود بهتر از نذر و کس
باده یا شاهان حرام مخور
کوششی در قضاے بی صبری
گاه شود رکشا کش غم و درد
آبرو در طلب بیادده

که خوری هم بجان ما سوگند
بجفا کار میو فاسوگند
بدل و جان جدا جدا سوگند
بهین درد بے دوا سوگند
بسفینای آشنا سوگند
بهواداری صبا سوگند
بسر طرہ دوتا سوگند
بشکب گریز پا سوگند
سما یوسے ما سوگند
بجرفیان بار سا سوگند
باسیران خوش ادا سوگند
به کششهای کبر با سوگند
ببرق رنبری حیا سوگند

رو تلموری ذلیل حرص باشد
بگدایان بار سا سوگند

شیدای تو بادیر و حرم کار ندارد
که دیده چهره غمگانه از رو پور و نشین
رفزان میر راه صبا برده شامی

افکنده ترک سیم و زنا نه ندارد
خورشید در خشتانی ز رخسار ندارد
جیبی بکش خلد سمن زار ندارد

<p>جان گر چه در طرز خرام نوزمین را در کویتو پرواز کن بلبل و قمری آرایش گلزار بخش رسم نبودست از ناکسیم تربیت عشق بر آورد تا چند فروچیدن و پرچیدن دکان</p>	<p>بنشین که زمان تو بر رفتار ندارد گل باد بران سرو هوا دار ندارد گل چشم بران گوشه دستار ندارد نازش ز نیاز چو منی عاقد ندارد کالاسه و فاروق بازار ندارد</p>
<p>مشکل که شود مانع رفتن تو گفتم بر پند ظهوری برو اظهار ندارد</p>	
<p>آرزو رفته ام از سینه بحیرت سوگند انتظارم چه جلگه که ندا دست بخورد صرف گردید همه عمر بپائیدن وقت بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح آن بلا با همه دل بر سر من می آرد اگر از شیخ و سنان تو بیرون آمد زخم بر تنم از رگ و پی ارقم واقعی رسیده خواری از کیست چرا حمله غریبی جویند خصم کو غمبیز مرا صبر بقدر میکن تنگدستان چه دل و دست فراخی دارند بر سر کوی شاه احوال غریبان دیم</p>	<p>دل فراغت زده گردید بحجت سوگند سیر گردیده ام از وعده بدت سوگند عرض احوال فراوش البفصت سوگند رحم بر گوش اسیران بضیحت سوگند بدرش میکنم از سینه بجزات سوگند مرمی بهتر از آن نیست جنت سوگند مچشان ز سر فرا قسم مروت سوگند هم بعزت قسم و هم بذلت سوگند نیستم مرد عداوت بحجت سوگند نشود صد هم یک هیچ بهمت سوگند ظلم بر ابل وطن رفته بغربت سوگند</p>
<p>خوی از جبهه ترا وید ظهوری صد بار</p>	

	مهر گردید لب خواست بخت سگند	
از پرتو این داغ که از سینه برآمد شرطت صفای دل خود جوهر باز چون می بجایست دگری نیست در ایام بی ذکر تو از سجده اگر تخم نشاند اسباب گدایان همه در عشق بسته هر چند که گریست دل صبح بخیر شد	ز نگار بدل کسشم و آئینه برآمد درج در مهرست که از کینه برآمد یکشنبه ساقی بصد آئینه برآمد ز تار شد از خرده پشه برآمد سماست اگر شاه ز گنجینه برآمد در آرزوی داغ تو از سینه برآمد	
	شست از شکر شیر لبان و تپه ظهیری در کام و زبان زهر زوزینه برآمد	
گونه از لاله روی تو بهستان بخشند خاطری را که زیاده تو به نسیان بخشند پای از دیده کنند و معجزان بخشند ملت عشق نگر عید بفرمان بخشند دارم امید که چاک گیاسان بخشند تاری از طره باین جمع پریشان بخشند بر دلم شست کشانید که پیکان بخشند که فروزند چراغی و بطوفان بخشند تازه رویان چو گل گریه بدمان بخشند		نکست از سبیل موی تو بر چنان بخشند سازش سادگی نقش نگارستانی تیر شو فان بره کعبه بی راحت خود دیت ندر ب عقلت کفر سیم وزری چند بادی نخورد و بدولت فتنه من دل عشاق بیو نیست ز خوبان در بند چکنم شکر که دمای کمان ابرویان روشن و قاعده نیست سید روان را خنده غنچه سراز حبيب نیارد بیرون
	نکته اسباب ظهیری ز دل انداز بیرون	

دای آن سر که با ندره سامان بخشد	
غزالان کز نگه دای می سازند سلامت از بنان بر خویش لرزد خوش انعامان که صبحی بر نخینند لبه و صد دعا دارند اسیران بجز صبر و طاقت چون مس آید گدایش سفال خویش خواهند فغان از قاصدان بنه تصرف بهو او داران بر آور و نه جوشه بنقص آرام راسازند بنیام نه آن رهست کاجاره نوزدان	چنین دلهما بخود دای می سازند چه سازم گر با سلامی سازند که از دود جگر شامی سازند رسدشان گر بدشنامی سازند اگر اگیر آرمی سازند جم اند آما بهر جامی سازند ز خود یکبار پیغامی سازند اگر کار نیست از خامی سازند گر میان هم ابرامی سازند دو عالم طی بهر گامی سازند
خوشی بر ظهوری گشت لازم برایش هر دم الزامی سازند	
هیچکدام من رفسم نزنند خدا کوشش بیاس عزت خویش بر جگر نشکند گل داغش زده بر سنگ او برهن پاک گشته زخمش حرام جز بر من بقیرونی بسا دآه علم	که ز شوخی بران قلم نزنند بر گل و لاله ارم نزنند صد چمن سینه تابم نزنند سنگ چون بر سر صدم نزنند داد این آهوی حرم نزنند آه بر چرخ اگر علم نزنند

هر که دم در میان ناله زند	برود بر کسار و دم نزنند
همه جا غم برای دل پیوست	دل برای چه تیغ غم نزنند
گریه بر آید بکس اگر ندود	اشک گلستانگ بر قدم نزنند
جام عادل شمی ظهیری خورد دهر حرف سفاک جم نزنند	
بتان خود را چنان زیبا بسازند	که در هر خطه صد شنید بسازند
فسون عشق بر خوبان و میدست	که پنهانی بهر رسوا بسازند
از ایشان زور و ز عشاق زاری	علاجی نیست شان با ما بسازند
بلذت های عالم حرف ستلخی	شکر حرفان درین سودا بسازند
نه پروا هم بیاس صبر و طاقت	اگر فردان باین کالا بسازند
نگردند آشنای عشوه سازان	که از عجز من استغنا بسازند
برای بیدلان سازند صد خیر	برای خویش یک پروا بسازند
بسنگام و قای و عده خوبان	نه یک امروز صد فردا بسازند
چه حرصی در عمارت دلبر آر است	به دل صد هزاران جابا بسازند
خوشا شود لبیده مویانی که در مغز	بی سیر جنون صحرا بسازند
ز رند انم ظهوری گر چه دانے سزد که ز رندیم تقوی بسازند	
سر خود را بنامم فکر سامانم نمیسازد	ندارم شکوه از درد و ربا نام نمیسازد
نمایان تر شود از پرده پوشی رازهای من	ز رسوایان دهرم عشق پنهانم نمیسازد

اگر در باغ می بینم گل در چشم می افتد نفس را ناله می قیته در بیع میباید که با شمع من که چاک و غش جبرنجی دوزم چرا از شور بختیهای خود در زهر نشینم تشتا طمن مگر گردیده برانده من عاشق کنند قادر انداران نبارد چین گیرائی بخشکیمای زنده از دجله نم با آنکه می چنیم	غلا باشد اگر گویم که زندانم نمی سازد بسو دای محبت دره از زانم نمی سازد اگر فتم دست خود صده گریبانم نمیسازد لبش بیکر و تلخی شکرستانم نمیسازد لب خندان من بی چشم گریبانم نمیسازد شود که جمع صد کاکل پریشانم نمیسازد پر کاهی چسرا چون ز دامانم نمیسازد
--	---

طووری سد در دم خوش بلند افتاد کاسن
گذشت از ناله خرف را و واقفانم نمیسازد

آز آه سوختگان تو آه می سوزد سپهر محبه گردان برای دفع گزند فسرده جلوه خورشید روی گرم نیست کشیده آتش غم شطه در گرفته شیم ز شک شور و ان وشت تخم میارم بر آتشی زدم از مغز استخوان روغن ز بفته زور در آتش قناده خود را چنان بجانب من گرم گرم می بیند	براه گرم روان تو راه می سوزد سپند پر تو خورشید ماه می سوزد که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد یقین شد دست که روز سیاه می سوزد که آب برق بجوی گیاه می سوزد که کوه چوب تراز برگ کاه می سوزد اگر برون نکم سال و ماه می سوزد که بر جسد دلم کاه کاه می سوزد
--	---

بجمله غم طووری اگر چه افتاد دست
بهان بد فتن شرم گناه می سوزد

کام بخشان که کام مانند بند	بچ جا کام کس بجایند بند
حرف بیگانان پیرس هزار	لب بیک حرف آشنا ندیند
می خفتند محبت خود	جسند برندان پارسا ندیند
عاشقان را بخلوت دل خود	جواد دهند ویزم جاند بند
تیر تر باد چشم بدیا یان	خاک رسد شبان توتیا ندیند
میوان داد دین عشق بیان	داده اند اهل دل چرا ندیند
دل بدل میشود بدل در عشق	توانند بر دتا ندیند
غازی آتاک که در بساط گداز	سینه مفت در عزا ندیند
از نفس زهره شکسته دنان	ناله واری بصد و داند بند
خفه گردند هر سحر افلاک	سینه گر بچاک داند بند
دلبران دلبری دهند بیاد	خولش را اگر بیاد مانند بند
نشوم آشنای خون ریزان	خز بشیر طلیک خون بهماند بند

از جفا راحت ظهوری بین

دیگران ز محبت وفا ندیند

آنانکه خوشبخت کامل گرفته اند	در بوستان دماغ ز سبیل گرفته اند
وقت نمی شنند قدر ارو شکیب را	پاسنگت گاه کوه چل گرفته اند
بر بسته اند صدف اوقات خوشن	ایام گل در ع گردن گرفته اند
در کوی فقر نشیبت بدیوار احتیاج	خود را بر میان توکل گرفته اند
از بسکه کرده اند مدارا بدشمنان	اقلیم دوستی به تظاول گرفته اند

بزم خیال شان بعد از ایش بهشت سازند کاشکی نفس زچوب سرو گل در عشق گفتگو بخوشی حواله است	اصل وصال فسرع مخمیل گرفته اند آهبن دلان که قمری و بلبل گرفته اند ایل نظر نگه ز قفسا فل گرفته اند
از روی دوری دوست ظهوری چنین در نعل رنگ و بو گل و سبیل گرفته اند	
مستان که چاک چپ بیدمان سپرده اند گردل نهاده نیست بد لب نهاده اند پچیند در مسایل بیگام انتقام در ذره آفتاب و دعیت توان نهاده از عاشقان بگو که بماند دست عهد عاشق تلاش در دیر زمان چه میکند زندانیان بخلد نشینند مشکدل انگشت مجرمان ست کلید و بهشت در راه کعبه فکاری پای ضرورت است	لبهای بجای نقبل بیدمان سپرده اند در جان سپرد نیست بجانان سپرده اند طو مار یاد داشت به نسیان سپرده اند آری بقطره قلم و عمان سپرده اند هر محکم که بود به بیان سپرده اند دار و گمان که در دیر زمان سپرده اند زین باغ و بوستان که بزند ان سپرده اند با در نیکم که بر طخوان سپرده اند خوش مری جوک میلان سپرده اند
آتش بلند کرده ظهوری سباه آه روشنندان چراغ بطوفان سپرده اند	
به بیتابی خوشم کز ناب غم بیتابم اندازد حرام باد راحتای خاشاک نه بپلو بآه سرو خوش از رسیدن گرم این نشان دارم	که ترسم خویش را آسودگی و نه اجم اندازد اگر در خار خار بستر سخیبم اندازد که گردد برق وره در خرمن سبایم اندازد

بر سوانی نگشتم طاق و پند دوستان تا که	خوشا عشقه که از طاق دل احبایم اندازد
بتکین گاه عرض حال کوه آهنی بودم	چه دالستم حیا در رسته سپاهیم اندازد
بقریان پرور بهما عشق دارد اینجا می ستی	که عید را نیک بپای خنجر قصابیم اندازد
بگلگشت شبی بر خود بنا لیدم مگر روزی	کتان پوشی خراب و عده مهتابیم اندازد
بطلاق ابرویش چون دگرشم جام و بسیر غلظم	بدوش خود امام شهر در محرابیم اندازد
چو خواب با سبان شیرین شوم در دیده مردم	اگر افسانه زهرش شبی در خوابیم اندازد
با بم برده عشقم کشتی در خشک میرانم	سزدگر گرد باد آه در گردابیم اندازد
ز شوق این ابرو خواهم کزین برجیده تریم	برونم آورد در گریه شادابیم اندازد
گر فتن منی دارد ندارد دستت دادن	چه کوشد چرخ و دولا بی که در دولا بم اندازد

ظهیری در رسوم از اختلاط عقل افتادم

جنونی در غیسوزد که از آدابیم اندازد

برایت هر که بنشیند بجاک از خاک بر خیزد	ز پا افتاده ام دستی دهم کافلاک بر خیزد
نزد درت و شبت کوئی عشق خونریزی بیا بین	که در نظم بخش از جگر با چاک بر خیزد
ندیدم تیرنگان چنین صیاد معرور	که سرهای نهر برانش نداشتند از فراک بر خیزد
و در باغ گللی بلبل که خاری از صبا گیرد	چو در کوشش بی برچیدن خاشاک بر خیزد
می عشق و جنون چون از برآول ننیدانم	بهستان تن من کز رنگ و پی تاک بر خیزد
کجا بسینه اتوده داغش میشود خرمن	که تخم گر مخفی از زمین پاک بر خیزد
بصدی باکی اول بخون خود کند بازی	چو فردا کشته را بغزه بی باک بر خیزد
چه دالار بسته مداح ابراهیم شده دارد	که بر خاک درش بنشیند از افلاک بر خیزد

ظهوری در بر دی و دستان از دوستی بستم چو با غمناک بنشیند کسی غمناک بر خیزد	
دیدم حیرت زده شد خضت دیدم دارد گرید راه را بر د بوم طلب پیشیت دو جهان بزل و در قیامت یکا زبان سالک آن به که گرانبار سازد خود را گرچه آینه بتجفیف نفس می آرم گل اگر دوخته بر بوی تو خود را ریش چون کشی باده کند زید لب جام نشانی مسکه باشد که تواند بر افتد از پوست نشده گل مست به بیت زده باشد لاف	وقت غوغای خموشیت خندان دارد قطره برداشته اندازد و بدین دارد گرچه ایشان نفروشد خریدن دارد نرسد هر که تمنای رسیدن دارد زور طوفان بگه آه کشیدن دارد جیان شوق تو در سوت دریدن دارد بسکه اندیشه آن لعل بکیدن دارد مهر از شرم تو در ذره خریدن دارد رنگش از برگ پر و بال پریدن دارد

عرض احوال ظهوری بجا و انگذاشت از خجالت بخوی از صبه چکیدن دارد
--

عشق آمد و ناموس مرا رنگ بر آورد با مال کند عشوه رنگین نگارند گر سر و دگر گل دل من قمری دلیل نشو و بقیل گری از عشق گرفته است در توبه چنین صلیب و فصل سب است بر خیزش لبس تنگی جاجخ بچسبید	بر و تو گل دوخت نظر رنگ بر آورد آن سر که نگاه تو به نیز رنگ بر آورد در روز دم مرغ شب تنگ بر آورد چشمم که به نرم آینه از رنگ بر آورد نگر که شقایق قدح از رنگ بر آورد وصل تو ز بس غم ز دل تنگ بر آورد
--	--

<p>صد و هجده دور از قدم راه نذر دان</p>	<p>را می که توان کرد و فرسنگ بر آورد</p>
<p>در پادشاهی کشتی عشق ظهور می جان سختی فرا و پیا سنگ بر آورد</p>	
<p>طاس فلک از دیده تر رنگ بر آورد انتقاد بر قصه آه سر پای اوست روی همه کای و شرک بهر گلگون گردید بهر غمت نیز عنان آه سلاک نشود تا سبک از بار گرانش تا سینه دل در بهوس ناله بخاریم درد و دل از امید فرشت که خود را چون عود ز طهور شده انداخت و آتش</p>	<p>کان بین از خون جگر رنگ بر آورد دردت زدلم ناله با سنگ بر آورد عشق تو جهان را همه یک رنگ بر آورد عذر چه نفسا شکلی تنگ بر آورد از لب خبر منزل و فرسنگ بر آورد رگها همه در سینه من چنگ بر آورد از حسرت آغوش چنین تنگ بر آورد تا سید اگر نغمه از چنگ بر آورد</p>
<p>شاهان همه خواهند گدای چو ظهور می از خاک ره شاه خود او رنگ بر آورد</p>	
<p>رنگی که لاله رست ز رویتو میرسد آتش پست گشته چو در کار خویش گرم تا رنگه بسوزن فرکان کشیده در سمره روشنی نتواند سفید شد هر جا که حرف فتنه و آشوب میرسد این گشتار لاله عذاران که ششست</p>	<p>یونیکه نافر است ز بویتو میرسد گو یا شاد شعله بخوشتو میرسد تا زم که چاک دل بر فوشتو میرسد چون تو تپای گرد بویتو میرسد نقلش بشم عربه جوتو میرسد میراث لوبهار بر فوشتو میرسد</p>

هم خود میان بختن خود بخت کرده ای خضر خورده بنظ آب زندگی ساتی شکستان تو در میانیند	ساک بمقصد ازنگ و پوتو میرسد کی آب تیغ او لگو توتو میرسد کی سنگ بختب بد پوتو میرسد
رو بر نماز خویش ظهوری دیگر مخند کز جوی گریه آب وضو توتو میرسد	
وقتست که فرقم ترین بوس در آید در شید بیا زندگی شنج ندایم تا به زج در پیروی زند نکوشد در زمره و صفت شفت نربانها در جوده به بیار شملی نتوان باشد یرگشته زبش لایم از آرزو سه تو از شرم گدایان تو بالا نتوان کرد	لب از سخن غیر با فوس در آید بازی خور و از خود چو بسا بوس در آید کاید بد را زنگ بنا موس در آید شاید که از آن تنگ با فوس در آید بگذازد که پدید اند با فوس در آید بپایست که از یاد تو جاسوس در آید گر سر شد افسر کا کوس در آید
از سادگی سینه پر داغ ظهوری است نقشی که بیال و پر طاوس در آید	
تا از نظرات نظر نیفتد شیدا بیره نسیم بنشین بر راحت رخسار دل نقطه از خنجر تو امانت دل حاصل نکند صفای گوهر	زان چهره نقاب بر نیفتد تا مسر تو بر حشر نیفتد گر بر سر بیکد گر نیفتد هر جا که در جا نیفتد اشک که ز چشم تر نیفتد

میتابی تیغ او بساند بر راز تو میطپ چین دل زهر تو بر اسے کام بر بست شبه مست و جمعه پیشار آلوده خاک مال و بهریم	تا از تن زار سر حقیقت از سینه اگر بدر نیفتد در چاشنی شکر نیفتد هشیار بمبت در نیفتد کشتی بقضا قدر نیفتد
---	--

از پرده بدر فتد تلوری گر پرده راز بر نیفتد	
---	--

عید و لیا عمر با گر خنجر اندازان کنند نشته بر تیغ خود گاهے باندازے بند اشک بیان تو افکندند آتش در جگر تیز گامانی که اندوزند نظمین برست تا تو انان سنگ کویت بهر بالین چیده اند سهل باشد شکبالی افشان آزادان باغ تخلی حرفان را مروت داد که آن چاشنی	راحت رگها چو مژگان نشتر اندازان کنند تا همه تارک پرستان مغفر اندازان کنند کو سمندر تا برایش طکر اندازان کنند تارک آرایان بهر شان افلاک اندازان کنند خارمی چینند شاید بهر اندازان کنند بخت مرغانی که در دواست پر اندازان کنند کز برای تلخا مان شکر اندازان کنند
---	--

ساده نقشان خواند نیا جلاز بر کرده اند وقت شد که چون تلوری دفتر اندازان کنند	
--	--

غمخیم از برای دل که شاد از غم نمیکرد نگه خشک ست تا با گر به صحبت نمیدارد دلی را کعبه در محسرای خود بر تالاننداز	قناد از چشم من چشم که گرد غم نمیکرد نفس بادست تا با ناله بهدم نمیکرد که در تاب تنها ما ہی ز فرم نمیکرد و در
---	---

<p>که آتش لب ز مردن و مادرم رم نگیرد گل پژمرده هرگز تازه از شبنم نگیرد تختین اینک ساکت هیچکس باز نمگیرد که فال زخمیا ز آفرید بر هر چه نمگیرد چرا صد گریه در هر گوشه بر هم نگیرد</p>	<p>ترقی نیست در عشق دلارا مان سیراز چسود از گریه شبها شگفت نیست در صبح خوشی نقمادار و سخن پر داز میداند ز داغش نکته ریزی میکنم بر بنیه شادم کشته شرمندگی در خشکال گریه چشم تر</p>
<p>دل را بست بر مود و کشتاوش کوشش دادم ظهوری کی کشش سرگز گره محکم نگیرد</p>	
<p>در دایم کین بلا از دست و گردن بگذرد دو تنم چون در منیرم یاد دشمن بگذرد گر فلک خواهد که بی وصل تو برین بگذرد کافق تاب قه چو از بالای روزن بگذرد باغبان از عشق باز نیای گلشن بگذرد تا شب تاریک من بر روز روشن بگذرد نیز آیم چرخ را ترسم ز جوشن بگذرد نیست مرد شک من از بت برین بگذرد جسم میاید بکامیدان ز روزن بگذرد</p>	<p>و ای ازان دل که ز غم عشقت ز بسین بگذرد شغل فکرت فارغم کرد از شکایت های غیر قادرم در غم نگذارم که بر دارم قدم کلبام از شعله آیم جهان گردیده ام از خس و خاشاک کوی گلشن آیم بسته ام صبح را بر رسم با انداز انداز سپهر در نردی سلاحان هیچکس با صدف نیست انتظار سحر ام خواهد بز تارم رسید خوش شدن نتوان برود ز دریا صفت و خیز</p>
<p>برتری از مدحت شاهی ظهوری مجتهد است کاسمان از درگاه قدرش فروتن بگذرد</p>	
<p>ز بسکه خوار شود گل بخار بر گردد</p>	<p>بباغ رو که چمن از بهار بر گردد</p>

<p>همیشه جلوه گشت بگشت منتقل گل تفرج کوی تو خور اگر چنبد چنین که حسن تو دار و ترقی بر روز ز خنجر تو چنان زخم در خوری خوابم اگر تو خوب ز صبر و قرار برگردی ز روزگار تو برگرد و از غم زبانه شو تند بهشتی چشم در پیش آه بد و در اور عادل چرا بنیاسم</p>	<p>چگونه گریه بی اختیار برگردد چو پانچله نند شر مسار برگردد محال نیست که هر سال بار برگردد که مرم مه و خور زخم دار برگردد عجب که یار ز غم و خوار برگردد ذلیل آنکه از روزگار برگردد چو صید بیشه من از شکار برگردد شدت حکم که از می خوار برگردد</p>
<p>امید و از نظوری بازی خوشیت قبول کرده اگر اغیار و یار برگردد</p>	
<p>دگر داغ غمش بر سینه چسبید ز تخنهای رشک غیر ترسم زیر دستی توان برد لیران یافت سرشیم اختلاطهای حرص است ز شوق محبت بر ذوق قسیت بیادش صیقلی گردید خاطر</p>	<p>چه شادم مهر بر گنجینه چسبید نگس طبعانه بر لوزینه چسبید به بین بر ساعدش سینه چسبید به بین بر ساعدش سینه چسبید که بر شنبه چنین آونیه چسبید ز حیرت عکس بر آئینه چسبید</p>
<p>کن نسبت نظوری را بدوشن که این بر مهر و آن بر کینه چسبید</p>	
<p>دلم بچرخش هو سهای خام می افتد</p>	<p>فتانده دانه که عقاب دایم می افتد</p>

<p>نماده بر سر هم پاره حلقه ای کند مرد بین شود خود را بر خلبوت خود شکوفه گر نکند در بهار بخت اولی نشان تیر تو مگر سجل ناموسم فتنه بگو تو بر تابه های خورشید ز شعله ای غمت میشود چنان گاه</p>	<p>خوشا رنده شکاری که رام می افتد بهین که شیخ چه در ازو جام می افتد بهینال تنها که خام می افتد که در شکار تو صیدی بنام می افتد ز رشک سایه که در پای بام می افتد که در گرینه صبح بشام می افتد</p>
<p>ز طرز خرج شکیب و قرار میساجم که غریب ظهوری بوام می افتد</p>	
<p>تغافل همیشه صید انگن این سرزمین باشد رود عالم بیا و گوشه دامان مغروری تختین بر فروزم و هم آتش بمانشاک ازین خمی که من از شعله روی کشته ام در دل زند پلوی برین خاکستری در توده اشگر بت گامصلحت پابر نیاید نیز گامان را برای داغ خود جا خوش کن خرسینه پاکان ز بس خیمه گی خنجر و زین عشق من کردی ولی بنای کرد داغ نذر در راجتی و خود</p>	<p>که دایم بر تقریبی نگاشی در کین باشد که کار سنیش رختن اگر دجیلن باشد بهوس دارم که دل مخیر شیر خشکین باشد سندا ز مهر و زهر من صبا گر خوشه چین باشد اگر بیرون و هم داغی که اندر دل و چین باشد پس افتادن بلای سالکان پیشین بین باشد که داغ نیز میاید چون حالت و نشین باشد دو عالم بیزبان آمد هانامیش این باشد درین سودا عینا بدید که دل چندان امین باشد</p>
<p>ظهوری میتوان با عکس و معکس شدن بهر آئینه است اگر پاک از رنگار کین باشد</p>	

<p>و آنکه گردید بیش کم نشود سگ در آب و جرم نشود نامه گز خون دل رقم نشود چون باز ادگی علم نشود نشترن خار هر قدم نشود که بیا پوش یار خم نشود اگر عصا آه و نبدم نشود بونا خصم شتم نشود اگر تماشای غیر کم نشود</p>	<p>بیشی مرد جز غم نشود غیر را داغ محرمیت نیست هیچ رنگی نباشدش را اثر سرور بند گیش بسته کم در ریش با پای گشته لب نازک تخیل بے برگ و بار قد کسی بر نگیرد نفس قدم ز قدم چه بلاتنگ و عار بود و فا سبکند منم از تماشایش</p>
<p>در دهر نواز ظهیری دور که علا جش بوصل هم نشود</p>	
<p>ماهی را بفک سورا فلکند پس گذر بر دل غمور افکند بنجه در چنجه غمور افکند در سیم رحمت عفور افکند قمر عده از لعلهای طور افکند خویش را در محیط لوز افکند چاه عشق بنیره دور افکند گوش هر کس بحر جوار افکند</p>	<p>بر دل غم کشم عیور افکند خاطر از یاد غیر وقت سخت عجز باز و شکسته بین که چنان اینهم از خمار نشاء حشر خال دیدار چون گرفت کلیم ذره را کرد عشق طاعت ثوی رستماسنگ چاه شیرین را نیست چشم بهشت و دیدارش</p>

	بجز دواغ او تلمووری چند بر چین پر تو تلموور افکند	
غیر خسارت و جیب ننگ گل نکند بر سر که تیوگر عرض نخب نکند هیچ در کشتن احباب تا مل نکند کند انکار مدارا که تطاول نکند که مرا بیوده تکلیف تحمل نکند گز نه رهنیت چرا منع تمجیل نکند گر نگه های نمان صورت تعاف نکند سرو آن آه که خبر خدشت کامل نکند بر گل خود چقدر رنای که لیل نکند بجز دواغ فرو رفت اگر گل نکند موج سیلاب بر شک من اگر گل نکند راه رو تو شده خود بار تو گل نکند		حرف هر طره نفس دشته سنبل نکند پیرو عرض گلستان ارم صرفه است از که آموخته بچران تو این جلا است کشور دل بجزابی چه بلا آباد است با هم طفلی و نادانی خود میدانی گزیده معلوم که داریم و صالی بخیال یکی عشوه رسوا کشد از پرده بدر آه محبوب هر شد صورت هواداری زلف اگر کند ز لور رفتار حدیث گل من عجب نیست اگر از گریه قند بخیه برده ابر را نیست میسر که ز دریا گذرد جز بجز بر درین راه بجای نرسی
	و در قیست تلمووری بقناعت نازم حکم فقرست که از خرج نازل نکند	
چنانکه غیر محبت ز من نمی آید نفس اگر نه بسپای سخن نمی آید زبان بحر حرف گل و شتر نمی آید		بجز عداوت از ان ستین نمی آید بوصف آن سرو گردن سخن کمر رعنا حدیث خار و خس کوی او بهار نیست

<p>برای مایه نکت بچین گیسولیش نزدوق گوشه ابرو هوس بان بزم برم خند دست بخانه جبهه بنام غریب یک یو منون خاطر خوش است مگر که حق بگریبان دری و در دست شید شخ تو بر خود جهان جهان با منید بند به پروانه بادشاهی شب زمانه چشمه از بیستون نکرده روان مردین شو خاموش شو بگویائی</p>	<p>کدام روز که باد ختن نمی آید بشد لیلی کج دهن نمی آید که بجزه صغیر از بهمن نمی آید که هیچ گونه بیاد و وطن نمی آید شکافه جیب بدایان من نمی آید عجب نباشد اگر در کفن نمی آید بشی که شمع تحت لگن نمی آید که آتش از فز کو بکن نمی آید ز شمع خلوتی در انجن نمی آید</p>
<p>بسیه برانغ خوان باغبان طوری را که جلوه های قدا از نارون نمی آید</p>	
<p>بغیر شب باز ترکیازی کرد گشت کینشک دل شکار غمش چشم به راه جبره ساقی گشت بخت رفوگران نازم تر خالص شدم به بویه عشق ما به پسنای عمر افسرد ویم چه اثر با پای رقص آورد عشق در کشور حقیقتیان</p>	<p>عجز را عشوه چاره سازی کرد همته داشت شاه بازی کرد ز بند دلق ورع نمازی کرد شوق با جیب دستبازی کرد لقه حسرت هوس گدازی کرد خضر اگر سعی در درازی کرد نالده هر جانفلس نوازی کرد ویر را کعبه مجازی کرد</p>

توان کرد در شنشاسه	آنچه محمودی و ایازی کرد
چون ظهوری شد آنکه صاحب	از غزالان غزل طرازی کرد
<p>بطواف مقام ابراهیم در دکن خویش را حجازی کرد</p>	
حکایتش نتوان گفت گفتگو دارد	بجستش نتوان رفت جستجو دارد
اسید واریم از نا اسیدیم کم نیست	بقدر قدرت خود هر کس آندو دارد
کیست روی سخن اعتبار مجلس نیست	اگر چه پشت بمن کرد غیر رو دارد
در نگاه برویم نمیتواند است	چنین که نگش عشقش نیاز خود دارد
گلشن تاب حیا شبنمی چه روز و شب	حیا همیشه جبینش بارو دارد
زینچه تری از خویشین ندارم یارو	چه لوح ساده نقش عشق او دارد
رگی چنانکه کند غره قصد قصدش کو	فرو نشاند ام این جوش خون غلو دارد
رجیب غیر مکر دست عیو پناه است	کشای دیده بین گر نگه رفودارد
گذار باد بگذارد و مناسب نیست	نگاه رنگ ندارد دماغ پودارد
ز بهر بانی گل نیست رنگ بلبل را	که غنچه خند دوا و گریه در گلو دارد
به پرده های نگه خون دل بیاریم	کدام شاخ گل انجبین بودارد
بجای جام سبک میدهند رطل گر آن	شرابخانه مستان ز تخم سبزو دارد
<p>بنرم یار ظهوری مگر حدیث مرا کند در آن که بهنای گفتگو دارد</p>	
اگر بعض محنت آیم عرض راحت میرود	خوش بساطی چیده غم از رنگ شربت میرود

از شکیبایی کسی در دوستی کاری نیست و قفس من گردیده بهای ملامت پیشگان در ناز عید و بدین پیش صفت قربانیان سجده مجرب برود و جوی آنها خوش است خوشیهای جهان از گریه بپز مردگان دوره خود را بسته بر خورشید رقاصی نگر آه اگر آگاه میگشتم از تقصیر خویش چشم بر هم نه زبان در کش زلفت امینی میردم ناخوانده و بر خویش منت می نهتم بار بر هم بسته ام دستی به بکشادن به بر داستان شاه عادل میدیدم داد سخن	مژده دادم برای خویش طاقت می رود گر نباشد انجمن حیرت ملامت می رود پس نمائی کار پیش اینجا حیرت می رود چون خم پیری خورد و دقت ز طاعت می رود گر نگیم از گل صبح این طراوت می رود قطره ام موجی بر آرد خزن نسبت می رود صرفه ما این که عمر و انبساط می رود خلوقی از خویش میسر شد محبت می رود میفرستد از پی غیر و بمنت می رود این همه ناعمر بان مثلین محبت می رود گر نگوییم ظلم بر حرف و حکایت می رود
--	--

سخت رویها نظوری کرد در ترک سفر

غالبان نمی شد است اکنون خیریت می رود

سودای تو گر بسر در آید گردیده ز غمزه تو شیرک باید نم نیل گریه گلگون گو یا نظری ندارد از عشق بازوی از سر ضرور دارم آمد خبر نیامده بنا	هر دم سودی ز دور در آید هر گ که به نیست در آید تا شاخ گل بهر در آید چشمی که بهر نظر در آید شاید که بان کمر در آید ذوقیست که بخیر در آید
---	--

<p>و شام ده است و دعا باش باشد قفسش هم استخوانش عید نیست برای کام طوطی در غاشیه داری تو نورشید چشم همه گوش بلب من چون بزم ویت ننند فدای</p>	<p>باشد بنفش اثر در آید مرغی که بدام پر در آید گر زهر تو باشد شر در آید از گرم روی لب در آید حرفت جز بان مگر در آید خونم از در بدر در آید</p>
<p>روز تو گشت شب ظهوری باشام تو که سحر در آید</p>	
<p>شده بید ز لبهای شکر خای تو ماند ما که باشیم که امروز شنید تو شویم عینش خود یوسف اگر بد پس کو چهر سیمیا میسر و صبر و شکیبائی را چشم مشاطه چه خوش محو تماشگر دید بار انداخته حاجی بحر سوزن هم از جبین نه و خورشید یکتائی خواسته چرخ را این همه غوغا سرفرازی چیست صبر و آرام دل و دین همه یکیک رفتند ساقی ارباب و مرغ و غور تو ننند گر تبان غارت ارام و قدر ارم کردند</p>	<p>سر و در کوتی از قامت رعنائی تو ماند تیغ راندی و باد عوی فردای تو ماند سبب آن بود که بی زبور تغای تو ماند هر که در ریشه سیاه ز سیمای تو ماند خال از مرد و گش بر رخ زیبای تو ماند خار با در قلم با و به پیای تو ماند اگر از عکس تو در آئینه هتای تو ماند بر تر آن فرق که روزی بنه پای تو ماند آرزو بیکس بی کو لبغنائی تو ماند خون پس تو به که برگردن مینای تو ماند دل و دینی عجبی تحفه یمنای تو ماند</p>

	سعی و تقیه زین بیش طهوری که نکرد ره بر کسب تو تحلیل و معای تو ماند	
<p>لیک بر دیگران از روی هم می آورد مشنوا و افسانه ام کس خراب غم می آورد آنکه در محراب ابرو تو خنم می آورد زین همه ناخود میا که حرم می آورد شیخ جام این نازکی در نامم هم می آورد بزم مستانرا بسایغ صبحدم می آورد در تماشا نریر با فرق صنم می آورد عارضش خوش شکری از خط بهم می آورد از میخان لشکر نریر قدم می آورد گر کند دو دانتشی چشی بنم می آورد</p>		<p>و در نقش نزد ما بسیار کم می آورد حرف من نقل شبستان طریستان مباد تجده دیگر برای عشقبا زان کرده رست بر رخ حاجی در تجانه را خواهنده است حرف شایان و گر را کنگی در ریاست ساقی دادم که شهاب از فروغ روی خود تنظر حسنش چنان عالی که عشق برین بر گل و سبیل شکست طره خواهد نهاد کعبه رونقین دور انداخت در گام از نگاه گرم خونت هیچکس جوشی نزد</p>

با ستمکاران بسریون نه حکم نیست

با طهوری بوده ام نایبم آورد

<p>ز درگاهان رگ به لشکر وا گذارد که بر خاک ره پی سر وا گذارد که شامین را کجوتر وا گذارد عجب که صید لاغر وا گذارد که در باغی بقصر وا گذارد</p>	<p>خوش آن کودل بد لب وا گذارد سرافرازی توانده سجده کردن نه اندازی درین پرواز گاه است مرقت فربه از ضیادی است ندارد آسپهان قصری گدایش</p>
---	---

نه طوفانیت در دریا چشم سینه بخت تو گر گاه به چراغی صبا خا شاک کویت میکند	که کشتی را بلند و اگزارد کند روشن بصره و اگزارد که بهلوی به بستر و اگزارد
کند غنا ناهالی ظهور می اگر ساقی بساغر و اگزارد	
بنو جانم در تن گر چه هر صبح از صبا آید ز بس خوک و ده ام در گوشه تخت به تنهایی چنان نگرفته رنگ شیرگی آئینه صبح بجز شوق بینایی تو اندوست و پازو بناشد دل چرا در بونکی از قار اندازی بنا گفتن مکر و وصل حریف زبان آید نکردم عزت و شام حاصل و ادای خجاری نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من نکردست چنان نگیان و بیقرار و مفارم مروت عزل گردیدست در دیوان نازا	کشد رشکم که همراه صبا پوشش چرا آید بنام گرم بر بزم پیش در دم دوا آید که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید که هر ساعت بوج گریه خود در شنا آید که بند و شست اگر بر دیگری تیرش خطا آید بنا دیدن مگر گاه به نگاهی از حیا آید نفس را کو اثر ترسم که حرفه برد غا آید نیامد و ادا اگر بادشمنان از من دعا آید که حرفی بر بزم از کوه و جوامع از صدا آید عجب گرانقدر بهیری از صد بیونا آید
طهوری القدر که دست کوشش در نظر بازی که گریگاه آید به پیشش آشنا آید	
سینه دیگر ز آه میبرد سرم از خاک پای میگوید	دیده از گریه گاه میبرد فرق شاه از کلاه میبرد

زین سبک روح ترکم خود را بایدم خرسنے بر آوردن از گران تحفگان در گاهم پیش پیش سراغ می پویم	که با حال گاه میسر برق کے از گیاه میسر رحمتش از گناه میسر در قفا آنکه راه میسر
با ظوری نمیتوانم گفت که مرا هیچ گاه میسر	
از شراب عشق مستان هو شیاران خودند جسم لاغر تر ز گاه و قدر فریبر ر کوه سینه باز در درد و غیرت اگر افتد ز غیر هم دمان جرات و چشم توقع میخ دوز آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه بست بیداری بسجود بخت شان افتاده آ بیشتر از دین و دنیا نمیدارد کسی طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میسند	از فلک پیانه برکت جریه خواران خودند با همه نازک و لیا بدباران خودند در مقام پامیر دی و ستیاران خودند نا امیدان از همه امید داران خودند از صفای گریه شب هیچ کاران خودند دریده مرگ فغانچش شب لاله داران خودند با دل و جان تحفه کرده شمساران خودند بچ و محنت شان کوار اسوگواران خودند
چون ظوری در ازل با خود قرار داد اند نیست شان امید تسکین بقراران خودند	
عاریت کردم قدمها جستجو آخر نشد دید بدشت شقایق مغز بر باغ سمن در تری ز دغوطه چون داد ازین جان تر	بر ترا شنیدم زبانها گفت گوا آخر نشد شد خزان و آرزوی رنگ و لبو آخر نشد گرواز دریا برآمد شست و شو آخر نشد

<p>کینه و زربهای چرخ تو بمو آخر نشد در شکستم بیو فایان را غلو آخر نشد ماجرای عشق و حسن حله خوا آخر نشد شام چنان نگار صبح رو آخر نشد وامم کردم صد نیاز و ناز و آخر نشد</p>	<p>در محبت پیچک بنیشت نقش سادگان زین چه حاصل محضر مهر و وفا کردم و دست انتظار برق صدره خرمم را سوختست صفحه روز و شبانه اشک جگر گون شد نگار کو سر آمد تر کسی از من ز بیداران عشق</p>
<p>بیتی گرم در دل طووری دل مدار حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد</p>	
<p>از نقش توبه صفت اندیشه ساده شد انج و زرشه کنده بسیلاب باد شد نیم قناعت کم من زیاده شد دیدن کشاد و در گفتن نهاده شد پنهان او جنبش رخگان کشاده شد بیوده هست پند تو اکنون که داده شد کشتی سوار در شهرت یوسف پیاده شد وامی که ماه است ز خورشید داده شد</p>	<p>افکنده گل پرچم قبح فصل باد شد تخل بریای شیخ چه بی برگ و شاخ ماند گشتی مریز من زیاد تو کم نگشت لب گوشه گرفته میان مردست چشم هر قفل بی کلید که زو بر در نگاه ماضی مکن عذاب دل برگرفته است بروش عشق ناشیه صیبت خست مستار یافته شکر خورشید رعایت</p>
<p>نشنید پند عادت تو هیچ برگشت هر چند مدعای طووری اعاده شد</p>	
<p>نشان ز جوش عقل و تمام تفاد شد صد نسخه حرف زاده این یکله داده شد</p>	<p>در محبت حسن عشق تو گرم افاده شد میخواستم کتاب کنم شیخ ثوق را</p>

<p>گشت اتخوان سینه من ناله کوها طغیان هر میکند آخر مرا خراب همبازی محبت طغیان شد از قبله سازی خم ابروی ساقیان از تلخی نگاه چه شیرین شدست خنم بر بستیون گریستم از درد کو مکن آوازه گرفته خوان فروخته است</p>	<p>از داغ مهر تیر لغو ان نساوه شد هر چند خواستم که گنم کم زیاده شد هر کاریش نگر که چه مقدار ساده شد مهر ناز طاعتیان داغ باوه شد برنده تیغ غمزه بیهرباب داوه شد صد چشمه ناله از دل خارا کشاوه شد از ابروی بطاق بلند می نساوه شد</p>
<p>از طوق زلف حور ظهیری کشید سر در بر که سگان تو صاحب قلاوه شد</p>	
<p>خود را دل دیوانه ز بند بر آورد شکست بران عهد که بر پست نشسته است بر صومعه انداخت بتقریب گذاری دل را که یک موی از چاه رخ او بخت با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم شاید که کند ناله در ایوان تلافی فولاد مرا موم نه از سستی طالع در وادی خود هر که تا مست بودیم</p>	<p>گردید خراب و در بنمیر بر آورد رجم دادن ز شکم ز سر تیر بر آورد بنای مریدیکه نه از پیر بر آورد ستایش بیک پیشه ز بخیر بر آورد خاموشی ما را چه زبان گیر بر آورد افغان مرا ضعف ز شکی بر آورد کافور مرا بخت سیه قیر بر آورد نام عجیبی شد بدو میر بر آورد</p>
<p>در مزارع غم تخم فشان گشت ظهیری از گشت زبان خرمن تو فیر بر آورد</p>	

از ترکش نازت چه نگر بر آورد
 خوش آنکه بر شوت دو جهان داد و بر آ
 یادست که مهر تو شکر بخت بکام
 در خاک نکر دیم هر گام تلاشته
 باید که در حرف زنی از طرف ما
 آن به که خرابی نهند پاسبان
 هر کس که به جی رفت بود گر به نیلی
 صورتی که چو نظر از عکس پیر نیست
 دین دل عقل و خردم حمله بخار نیست

پیکانش مراد دل بچشم بر آورد
 بر وصل تو از دفتر نقد بر بر آورد
 در کود کیم دایه چو از شیر بر آورد
 سعی همه را عشق تو تفسیر بر آورد
 فقر تو مار که ز فقر بر بر آورد
 گر زخنه توان از گل تعمیر بر آورد
 بر تربت محزون دم تکبیر بر آورد
 دل سواد شد آئینه تصویر بر آورد
 مسهای مرا عشق با کس بر آورد

بر دست نگین و قمار است خلجوری
 در شادی و غم فال رقیب بر آورد

ز خویش تا نسگویم سخن افشوده می آید
 اگر این کینیت در میان بنافزم گئی جولان
 بگلشن ریخته در شوقی ندیده پیش پای خود
 اگر میکردم پشتی من در عزیزی
 ندیده چهره خوی کرده بنشین بر در میان
 برایش ساعتی صد بار میمیرم اگر خواهد
 بگاه گریه گرد از جویبار رگ بر انگیزم
 ز برون بازی چشم تر خود دوқта دارم

برویش تا نمی بینم نگره شمرده می آید
 بچولان گاه خود غور شنید خوش افشوده می آید
 سناوه پای بر برگ گل آرزو می آید
 چه خوار یا بروی خوشنیتن آورده می آید
 تماشا نیت آب روی گلها برده می آید
 کجا این زنده جانها ز دل مرده می آید
 خوش آن که گریه گاه خود جگر افشوده می آید
 بکار روز باز ششم این خروده می آید

دیوانه نامی

۵۴

ظهوری دل ز دستم برود و ز داغهای او
بسینه نوحه شطرنج غم گسوده می آید

بیرون کشیم رخت که ورت صفار سید
داغش بحال تیرگی سینه وار سید
یکدانه و ز اشک لبک بهار سید
گویا بگویند سر و گل این باجر سید
چون نوبت رخو بگریبان مار سید
برق نهار کشت بشاخ گیار سید
خود را به پیش من کنیگاه از ققار سید
دست کشاد بخت به بند ققار سید
بخوت بیاد شاه ز عجز گدار سید

فیضی عجب دیدن گل صبح از صبار سید
خوشید و مه سپند شدم امین از گزند
صد دُرُج در بخرد و بیجانگی بر ند
گشتند از تو قمری و بلبل رقیب هم
دندان بخیه گشت بچندیدن آشکار
آنجا که کرد گرمی خود طرح خوی او
با خنجر کشیده تغافل رسانده بود
پیر اعش بخت مست نزدیک کشته ام
از ایشست خار و خس از هر سرو گل

بیگانگان بداد ظهوری مگر رسند
بیداد انتقد بکدام آشنا رسند

تا گفتم این عبار رهی از هو ارسید
این آرزو بخاطر من از کجا رسید
دارم امید گم شدنی ز بهمار رسید
بیرون روم ز خویش صدای در ارسید
از شعله فنا بزلال بقار رسید
صد باغ رنگ و بوی بگردی مار رسید

گفتم برای دیده جان تو تیار رسید
خوشید را که در بغل و تره دیده است
افتاد عشق پیش خود پاکشید پس
وامان پرده بهر چه برداشت محله
این گرمی که خضر بآن جوش می زند
چون نو بهار قسمت میراث خویش کرد

انبار حسرت از غم خرم نهاده ام	خوش آفتی به مزارع مهر و وفار رسید
کوتاه گشت پای و بدلان و دویید	دست دراز غیر به بند قبار رسید
بیماریم بپورطه صحت رسیده بود	از دور و دور و نسخه منع و وار رسید
خوبان میان مفلس و منع نمند فرق	در عشق نیز کار بروی و ریار رسید

بالین بنه ز عشق ظهوری که چلویم
از لاغری لقیه بهی بوریار رسید

گدای عشقم از من حسرت جیشید میبارد	چرا غم گشته روشن بر شیم خورشید میبارد
زا شک نا امید می گر چه دریا کرده ام	از آن ابری که بر میبارد آب امید میبارد
بجشیر میبرم از دولتش مرغان پر خم را	سحاب چشم مشتاقان او امید میبارد
مگر از ناله خود در می بر ریشها بندم	که زخم جان و دل از لغته ناسید میبارد
بگلخن می نشینم شعله خنجر میکشد بر من	بگلشن میروم پیکان ز شاخ میبارد
ز عکس خویش شامی کرده خوش از میبارد	بجای قطره های میمه و خورشید میبارد
بحرف صلح لب کرد آشنا از بهر خاطر با	ولیکن از نگاهش آنچنان تهدید میبارد
چرا رنگین نباشد عیش و هر از تیغ ناز او	که بر سال و مه از قربانیا نش عید میبارد
تغافل از نگه سر رشته در دست میبارد	مروت بین که از نادیدنش واوید میبارد

ظهوری خرقه های خرقه گیرند بر حالت

مخور بازی تعلقها ازین تجربه میبارد

کجا دست کش در گردن افتد	مگر در گردش خون من افتد
نخوبی بار حش گر گل ز معدوم	بر زشتی در تریان سوخت افتد

<p>از و پر تو اگر بر روزن افتد ز چشم زخم خود در جوشن افتد مگر بر دست قربان من افتد صد باید بگو و بر زن افتد که از دست رفوگر سوزن افتد نمیخواهم که چشمش بر من افتد که هر ساعت بیای و بشن افتد که میباید اگر در گلشن افتد که شام مرگ خود در گلشن افتد گهی بر قیم اگر در خرمن افتد</p>	<p>ز خجالت باز گرد و پر تو مهر به تیغ و تیر اگر گاهی بر دست بامیدی میبایش می افتد عید چون خانگی ز خیر بجای خست چه چاک و دو ختم بر خیب شاید ز من برگشته از اغیار چشمش چنان رفقت کار و دست از دست بگاشن آنچنان کاسید بلبل و عای بلبل یکس چمن است هم انبار شکر از کشته میخویش</p>
<p>ربس صلیب است و پیمان نظوری و موش رخسار در آهن افتد</p>	
<p>چون بکارم گمان یقین روید گل خوناب ز آستین روید تا ز هر چین هزار چین روید دیگر از خاک یاسمین روید چین پیریش از چین روید خون چو گریم همه نگین روید دل گزان مهر آن دلین روید</p>	<p>عشق کو تا ز کفر دین روید سعد از داغها شود چمن سنبستان طره را بکشای تنت از غوطه آب ز دجان داد طفل اگر بکیم از تو ماند دور تا مفرگان ترا کنم نامت چه ازین خیر بیند و نه ازان</p>

مایه نباشد تلخ گوی بتان برده باغ کس عیان ندید	می زلف لب انگیزی رودید شاخ گل از میان این رود
هست بر دشمنان دشواری رحم کز دل شان همیشه کین رودید	
رعد باید که در دجواب خورد دل چون جگر شک دایم عشق شود بساحت چون تخم کار و داغ صافها از میت به لای کشم یا خوی آلوده جیب او مفرم خواهدش رشک کرد اشک لال خوانده پیمان خویش را ندان از شش کشور دل آبادست چند داغ تور و سرتاب بد در کتان ورع نماند شیخ اگر فصولانه باد پیش رود	وزه لب خوشن کباب خورد دانه از ویه عتاب خورد سینه از آه غم طناب خورد گوزه گرد و سفال آب خورد کی و دم نکست گلاب خورد این گداز می که افتاب خورد بهلوی ترسم از حباب خورد که خراج ده خراب خورد تابکی سین پیچ و تاب خورد با تو گرمی بماند تاب خورد سیله دامن نقاب خورد
از ظهوری است تشنگی سیراب که جو من آب در سرب خورد	
بچاه حسرم افکنده بخت تر گردد سراغ خانگی ماره مبارده است	هنوز در پیم افتاده کاش برگردد اگر نه کوی بکوی از چو در بدر گردد

<p>چپیره کرد و بنا کشتن عریضه ان تیغ برای نیم نظر صد جگر خورد و او شراب ساخته از عسل و عسل هزار دانه الماس اگر خوری بهتر لشوق نامه نویسی و می قدم بردار کسی که ساخته کیشیب چرخ خویش ترا کباب کرده و خرقم چنانکه گریه بینی نگاه شعله کن از لب میریزند و در نگه زلفش باکی که تواند بست</p>	<p>مگر که خوار می خوان پدر لیس کرد اگر چه خود همه جا در پی نظر گردد کسیست با خیر از خود که خیر گردد که نیم قطره سر شکست بیده برگردد که نامه شاه پیر مرغ نامه برگردد همیشه شام شبستانش در سحر گردد دل تو بر من کباب تر گردد نبود رسم که پروانه در شکر گردد چو موج جلوه تر از یورگر گردد</p>
<p>تلاش بوسه طهوری بزیر یاد مباد که شرم مساز ز لپهای لایه گر گردد</p>	
<p>دلفیه جانی ماسوز و سازید یاد بکعبه پشت کف در صف عبا و تیان که از راه روان بوده این راه افراز کنند ضبط تغافل اگر چه کشته نزار خلط بخوابستش شاید هم بکا ستم شبیوه ز کئی زاوگان تار و کس عز و رمید هد از کف گی عنان نگه برای رشته تدبیر مصلحت با فان</p>	<p>که میگدازد و ملغز گذارید یاد که رو بقبله ابر و نمازید یاد بدشت و در ز نشیمن خوارید یاد که شمه از قره عشوه سازید یاد برند نام نیادم نیازید یاد و کن بطر بیتان طرازید یاد چه غارتی که دران ترکشاید یاد چه کوتاهی که ز زلف درازید یاد</p>

لبندهای برابر بنیکم دل را	لبوتر لیست که در چنگ بازیابد
بیوستان وفادر گل گل محمود	هنوز رنگ بوی ایاز میابد
بخلوت دل با هر کسی ندارد راه	ز شوق محرمی خویش را زیابد

با خلد ظهوری نه گاه عزت خود	که اعتبار کس از اخراج میابد
-----------------------------	-----------------------------

بای اشک ریزد چشم اختر تازی دارد	هر اشک بسوزد و همد سمند تازی دارد
دیش ز سیراؤ آنگنده طبع دوستی یابد	ز کام دشمنی باشد و شکرتازی دارد
جاد کشت زار راحت این نشود و نابودن	رگ جان جو بیار آب نشتر تازی دارد
هی خجلت نگاه آلوده گردیدت تو کش	امید فریه و تخیر لاغری تازی دارد
بیانند چون من باغبانی باغ خندان	شدم پیر و ندانم چیست نوبت تازی دارد
روغ گریه شفاف شام را سحر کرده است	در خشانی بدیدم ز اختر تازی دارد
به طوفان میکند در نو پایش جان من	کشیدم روغنش از مغز صرنا تازی دارد
بار و باغستان بس عذار گلگلسانی	ز لکشن بر کشیدن گل ز ساعتر تازی دارد
بنون از لاله داغ تو کردی تارک ارانی	خرد هم زد گل این باغ بر سرتازی دارد
بجان ریخته و دل میکند اشبات نفی این	نمی آید مرا هم هیچ با ورتازی دارد

دم بچش لب ساقی شراب آلوده میباید	ظهوری اختر بوتر تازی دارد
----------------------------------	---------------------------

اگر حکایت مشتاقیم رساله شود	بهر فصل سخن حرف اینمقاله شود
اگر لبشق توانیست با نغمه دور	نفس بوا هم ستانم که آه و ناله شود

<p>حکایت تو یی نیرم گر پرده گوش چو گیر گشته ام از دیگان بدولت تو ز روز بامستان شب شراب کشان ز شوق ساقی پیماندا پنجهان زارم ز اربعین چو بر آرد کمال باده نوز</p>	<p>که حرف حور و پری چنگی نخاله شود گر سته چشم نیم ماه اگر نواله شود چو صبح یاش بخورشید می نواله شود که چون و مد ز مرارم گیاه لاله شود که نقص ذوق حریفانست که سواد شود</p>
	<p>نور آه ظهوری نبود دل فرقه است که مشکبوی کسی عین کلام شود</p>
<p>رزدان بحر حوصله مستی بهو کنند هم جتوی سنگه در جتوی شان گر بوی را پیرایست چشم کرده رنگ اودا بسی گشته ان ساقی نوش آلودگان که آب ندارند و رنجر در گر و غم کنند نگه خورده چسب سودای خویش در گره لعل به استایم مستحق از خفاست سرنگشت گلستان بردن ز پای تم بلب آب زنگی روی نماز و رحم محراب تنگ است از گیر دوار شخته بصفت مغرور اگر تا بزم زتاب غم همه شب رفته نفس</p>	<p>چون پرده بر قند و دیدن فر کنند هم گفتگوی قفس و گاهنگ کنند که رنگ از قیوت معتبر کنند فرض شد در تلاش که نوزاد و کنند در یابا بید دیدن شست و کنند آزادی اناسیری من آرزو کنند بر مایگان خریدم و رجا سو کنند ناخن زنا ز لب که بد لاف و کنند مقدور نیست خاک و چون کتبی بر جان خون خویش شهیدان و کنند خورشید را چو زره رسد و کنند تا چاک جیب صبح با هم رفو کنند</p>

جنس نفیس نیست ظهوری اگر دولت در پیش اهل حسن چرا این غلو کنند		بر بگذار صبا آگهان چه بپوشند بفرق حال شهیدان خودگی گوش چه حلقه که نهادست طره بر ستم ز دید حور و پری رانیده میرالم حریت جام حریفان تمام عیشم نهند زاهد و عابد و خیر و طاعت کدام عیب که عیان چو زار عیبت اگر ستم ناله همه در دوغم نوا کنند در آشپانه خود و غنای کجوان من	
بپاست شور ظهوری که تلخ کمانست بد و شداری ز سر تو دشمن نوشند		دلست شاد که ز هر غمی بکام کشید یکی نه بخت ز چندین هوس کی بختم به نیم برعه فلک این چنین بسطید زیاده بگوگاه از عقوبت پاداش گلچین جم از باغ کامرانی خویش بر آهوان تو گردیده ختم میادای	
فشرده پای و دستی ز شهید کام کشید در یخ کالتش این شعلهای خام کشید خوش آن حریت که غمخاها تمام کشید بشیر مساری عفو از من انتقام کشید نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید کرشمه خاطر م خورده را بیدام کشید			

<p>بشهر کبک بدعوی جلو ه آند ه بود ز تیره بختی خود آفتاب در کویت حلال مردن بیچاره که در دم مرگ شده است تو ده چو قربانیان بگویند</p>	<p>خرید در نفس و پای از خرام کشید لبس و خست سایه خود در پای بام کشید کشید پیش کسی که نفس حرام کشید نیاز عیش تو خوش تیغی از نیام کشید</p>
	<p>چو از حجاب ظهور می نداشت تاب خواب بجذب عجز چو ابر لبش سلام کشید</p>
<p>نفس کی سخت و لم آه تا تمام کشید دست کور ه اکسیر بقید ارباب های من شده کنشکال سعادین مقیم صومعه میجو استم شوم افتاد لغت سخن شده تنجیه لب قاصد شد ست کل همه جارا ه خنده تابها به بند عشق چو محمود میکشیدم حشم ز شوق بوسه جمال لب تو زاب شهر</p>	<p>نبود پخته جگر و پده گریه خام کشید بیجای خوی همه بیجا بم از شام کشید که خال دانه بر آگند ز لبت دام کشید زخم بد پر مغان دل بانیمقام کشید چه خوب کرد که این گرمی از پیام کشید که اشکباری صبح همه بشام کشید علم بدوش دل از طره غلام کشید به تیر بینی خطا بر کنار جام کشید</p>
	<p>برون فشانده ظهور می ز مغر و سخن شمار از شمیم تو در مشام کشید</p>
<p>بیدلان سینه ز داغ چینی ساخته اند بر نخیندند اسیران تو عریان زلی به داغ کشیدستان درون روشن از</p>	<p>گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند از غبار مرگ کویت کفنی ساخته اند از جگر سوخته جانان بگنی ساخته اند</p>

میوان یافت بر ارم مخنی ساخته اند	سجکاری بنگ ساخته امروز نشد
کار خود را چو زر از سینی ساخته اند	منعان لگر چه با فلاس محبت غم نمید
هیکل بازو خارا شکنی ساخته اند	سید تو زانگر چون بنو مندعی عشق
سیه هست که با همچو منی ساخته اند	باغ رویان به بهار نگیم محتاج ز
لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند	چشم های ساخته اند اهل نظر تا نظری
وقت بر شکری دینی ساخته اند	شور صدر کان نمک به جگر های نگار
از صنم هر طرفی بر پستی ساخته اند	منی صورتش افکنده به بتخانه نظر
مردی است که تا خفتنی ساخته اند	بهست نوزده تر از قرشبان و تیان
بهش از چاک چه خوش سیرینی ساخته اند	غنچه در چوب کار خود انداخته پیش

مایه داران ظفر شیشه ظهور می آید

توده بر برگذری را هنر نه ساخته اند

بایدش بود که جان از تن بسیل برود	زود خوش نیست که قاتل ز قاتل برود
عشق حسالان نگر دید که شکل برود	همه آسانیم از سعی خرد و شوار نیست
بی داغش بیخی نیست که تادل برود	جسم از سینه سر اغش بگردان نشان
کشتی بخر چه دایم که بساحل برود	کو درین بحر شنا بیده بازو مکش
خضر این باوید را بر افشیل برود	زیمه نقش ز صفت خویش برانند اگر
میکند رانند که پروانه ز محفل برود	شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو
ناسر تر تو بر صید که غافل برود	گر با گاهی خود غم کنی رسیدش
اگر شوم گرد و عجب کین غم از دل برود	نیم چشمه مهر تو سرشتند کلمه

نیست قربان شدگان را از تعلق برنگ	خون بسین اگر از دامن قاتل برود
افکنند قافله را اشک ظهوری و پیش اگر چنین گریه کنان از پی محل برود	
نار شک بر گنج دیده پیش آمد دو بیدلت در دم پیشه دل و جان لبش نسبت عاشق و رست میاید زدوری تو سدیده که شد بخولش کجاست ناله که در سینه ام زند ناخن ز کعبه تن فلک کم نگشت نقش مراد	بسی شوق بنام چه خوب پیش آمد و گر نوش رود کام رگ پیش آمد حسب هر بنیب گر بجوم خولش آمد هزار مرگ فزون دید چون بخولش آمد خوشادلی که ز روز نخست ریش آمد اگر بفرس شیش خواستم به پیش آمد
خوشست ندیب عاشق با اتفاق همه بجاست غم ظهوری ستوده کیش آمد	
ارزان نمیتوان کسی جنس جان خرید باز از دوشنه ترکان در از لیش گر مست در محاطه معلوم کرده ام تا تخمه شقایق رخسار او کند این یوسفی که من بدو عالم خریده ام خود را ز حبس حیاتم کشید و رست آرامه هست رفته شمشاد و سرور را دیدم دلا که هیچ دلش را نخرید	شکل الصید طرب غمی از من توان خرید از نشیتر دلم همه ز نجم سنان خرید داغی بچند سینه از و میتوان خرید امسال هر چه دست بهار را بخوان خرید ارزانیم که سخت ز لیلی گران خرید از ما بهای عشق برایم کتان خرید موزونی از قدش چند را باغبان خرید بیچاره که هیچ تو عمر زبان خرید

اناجیچاک در غم نازک تنان زند	بفرز خشت شیخ زرقه خود پر نیان خرید
سرمایه نداشت طووری چنان بلف صد بخودی به نیم نگاه بنان خرید	
گوین در غم شیرین همگی دعوی بود دعوی شوق در ایام انصورت نیت ذوق تریاق و صالم بد آرد ز زبر از سوا لم چند بود جواشش منون شهر با شهر زین کشته و صفت همان دوش شیخ از بسایگی گزگ بوسه گرفت دست چرخنده بر پشت من از باز و نور رو بخواب حرم گره در اول کردم	شور و محزون ز بقدر نمک لیلی بود تا بعدت سخن عشق چه بجای معنی بود از فرخش رنگ پی در پی و بونم معنی بود در زبانش همه پنهانی و در ازشونی بود سرف من کرد و در الفسان که لوزانی بود این قزویش برین سب و تقوی بود گر چه باشی بر خبیر مراد دعوی بود قبله کردن خم ابروی ترا اولی بود
میکشی کار ظلمی است که نفقت بهار چشم بر راه چین منظر فتوی بود	
شب بگلگشت آوازنده تاب برد قبله اهل حرم تصحیح یافت عشق هر دل را که سوی خود کشید گشته ام بچاره در تسکین دل تا خراش سینه کاود مغز دل پیش نبیدی گر چه کردم که تیرا	صبح از هر جلوه اش مناب برد منته از ابر و لیش مجرب برد از غم گیسوی او قلاب برد میخوانم رستم از سیاب برد ناسخه از ناله ام مضرب برد خنده پس و سیم را آب برد

<p>گفتگو را در زبانش خواب برد یادگاری دامن قصاب برد تشنگی را اگر به ام سیراب برد در در داوود ناب ناب برد</p>	<p>لب کثرت از بخت من فسانه خوان من چنین خوار و چنان غم غم با چنان نفسانی دشت حرم خدمت میخانه ما هر که کرد</p>
<p>در زمان ماخلوری روزگار مهربانی از دل اجاب برد</p>	
<p>دل حسرت پرست و آرزو بسیاری باید برای بغیرت اهل هوس برداری باید نخوابی بخت ما را دیده بیداری باید نخوبت چندان عشق جانبیاری باید هوی کوی یار و سائیدگیاری باید براه مقصدم شبگیر و راییاری باید ز ثابت قبی آرای امیداری باید وقتی در پشیمان بسن و شاری باید برای عنت من زلفت ز ناری باید هنوز ارباب هست را کمی بسیاری باید</p>	<p>بکار عشق او ستادی زمین افرازی باید کیوی عشق پیروی سر آمد تر منصور بر دای خضر خوام گردان گشتنگی کردم زینا که خوش در گوشه عمری پر کنان را بخت قاتل محشر توان از مغز چسپیدن نگر و رفتن من گرد و بدین دای بر عالم شود سیاه اگر فولاد بگذاری بنام من منیاید که یکجا حج گرد سنبل و کامل باستخفاف پر سبج خوانان بوده ام عمری بگاه بندل بر خردارشان متقال سیرید</p>
<p>تلوری از نفس بر صفا نکات خط میزن سودای تو هر محض اقرار می باید</p>	
<p>برای ساده لوحان شتری بکاشاید</p>	<p>در خیس مهر بر کرم دکان بازاری باید</p>

ببعل و اژگون در شقبازی راه طی کردم	ببجد من که داری قرب آنقدر ایستاید
زیناب شعله دیدار ناگه دیده میسوزد	میان دیده و دیدن نگه دیوار ایستاید
چنین هست از تماشای من بسیار تنگنای	زبان و کام دیگر مست استغفار ایستاید
اسوزان دل و حسرت در گلستان بزدل گلین	مروت را گلی برگوشه دستار ایستاید
زبان زد کرده ام صوتی ز سر و خویش قمری	که قفل بر در آوازش از متقار ایستاید
شدم در یاد از هر قطره چشمی ساختم آما	نگه زین بیشتر هم تشنه دیدار ایستاید
کجا بابر بمن زاهد نو اند چهره گردیدن	ندارد و سجا اش آندل رگ زنا ایستاید
آسانی میسر نیست رشک نمکشان گشتن	عنی هر زوزه و بیهرحه غمخوار ایستاید

بنای زهد را بید زلای بادیه پالستی

ظهوری خانه در کوچه شمار میاید

تا در داو معاشرتی با نفس نکرد	لب را صلائی ناله زد و نه پس نکرد
الضمان پن کویده مراد وفا نمی اش	در چشم من همان شد و روی لبس نکرد
در شور و خلق کوچه خراب و عجله هم	خوت زیاده باد که پروای کس نکرد
در کج آن دهان شکن لبوسه چون ام	پروانه نمائند که خود را گس نکرد
عجایز شوق و آن که درگ در نشیه جگر	گردید خشک گریه تر گریه لبس نکرد
ساکد رساند ناله تبس منزل حرام	بارش اگر که ان بصای چش نکرد
پهلونیش بر گل دلا کرد و ریش	در کویت آنکه بستی انخار خوش نکرد
ترسم که مرده ذوق شمارند حفر را	جان دادنی ز شوق تو و نه پس نکرد
در صحن باغی تو دل آن ناله کرد و نش	کر حجر باغ بلبل کج نفس نکرد

<p>زند ان ز رخساره مردم چه در هم اند کرد آنچه محسوب به ظهوری عین نکند</p>	
<p>کالای دوستداری تا کی کساو باشد غم چون موافق افتد از سببی چه بدتر تا بد نگفت شیخ خود را نکو نگفتم با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم تواند آرد وی در دل نه اندکین خواهم سری نهادن روزی بکیش از زره کمتر بر این پنهان کرده با خود سردم کند مسیحا جانی مجسم خود نقل کیک دیدست و غلطی تقصیر پیش شد ویدی چه بر سر آمد فرهاد را ز حسرو</p>	<p>خوش آنکه زخت مار بخت مرا باشد و وقیست تا مرادی گر بر مراد باشد بگذر تا بهندان بد اعتقاد باشد از یاهو بن من البتة یا و باشد برقی ز شعله خولی گرد نهاد باشد گر زیر پای بختم تحت قباد باشد بهتر ز آفتابش صد خانه راو باشد روزی که عطر حبش تحویل او باشد از غیر اگر نگاهی گاهی زیاده باشد در همانان کسری این عالم داد باشد</p>
<p>نتوان بهر بلاکش نقد بلا سپردن شاید که بر ظهوری اعتماد باشد</p>	
<p>پیر یغان میکده هرگاه میزد نازم بصید پیشه غزالی که یاد او در نیزه سگاه عشق نمودست غلط سیرتیم قشرون شره در گر عید بود دل بر لبست کوه قن از طره خورده</p>	<p>شیخ حرم بهم پیری از راه میزد عافل بصید خاطر آگاه میزد خوش غارت نیست روی بنگاه میزد بر دیده سیل اشک چه درخواه میزد مسکین بر لبیان که در چاه میزد</p>

کرده دست نیت پرورش کین آه فسوده نیست کم از افی سید	هر جا حدیث محنت جانگاه میرود بیاباش گرم خون که تفت آه میرود
در زیر کوه درو ظهوری بزور عشق با سپیکر ضعیف تر از گاه میرود	
دل و جان رفت مین و دنیا مانند چشم من از کجا و تاب کشتی بجراخ تو پیش پا دیدم گاه از عشق سخت تیرسم میتوان از پدر کشید پسر و امق الحق چه بخودینا کرد شیشه عسکه کو کهن بر کوه در لب افغان بلبان گل کرد در تماشای آن خرام بیست منعم عشق شونه منعم زر هر نفس ناله شد گران سنگت	قیمت دیدن دگر و امانند حق روی تو بر تماشا مانند بر سر راه منت پا مانند شیخ دین چند گاه ترسانند دست برد لیست گزینند عذر بر عشوهای عذر امانند خورده صلیقه بمنزقار امانند طوق قمری بگردن پا مانند گر بگویند چرخ بر جا مانند طرفه نادار نمی بدار امانند در دوردیله ادا و امانند
لب چش ساق ظهوری کرد لب کیدن با اهل تقوی مانند	
چه نمودی بزنده امانند اینچنین راه دید و در از	که بر از شش از و بدید امانند بنگه های دست بالا مانند

پرده بر زو یسالم آرائی	برزین دیده با س یاد اماند
خاطرات بوج فکر مغرکن	که بر ا س خیال او جا ماند
به تناسی خدمت قدش	سدره در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نفست می سازد	بسواوشش که در سوید اماند
ذوق در بار عام چند ان نیست	بزم خاص کسی که تنها ماند
هز یانیش دوش رسمی بود	آفت انداز رفروایا ماند
نروم جوش شرم خام کرد	سخن وعده بر تقاضا ماند
خوش بر ارم وز خو د جفالی کرد	هر که در وعده گاه فردا ماند
عنا لیا می شود معاملا	مغزیرایه به بن سودا ماند

بود در بزم شب ظهوری فرش

گر چه پر دم بر دوشش اماند

از بسکه سینه داغ تو پر یکدگر نهاد	تا سور گشت خرم و سری در جگر نهاد
زخم تو مرهم هست اگر هست مرهمی	بر هر که تیغ و تیر کشیدی سپهر نهاد
مهرت کشید و در دل تنگم صد نقد	آنکس که کین من بدلت نقد نهاد
بر و از در هوای تو گنجشک را چید	سرخ ناکشاده ز هم بال و پر نهاد
کی پای می خنم ز تکیه تخت کس	بختم ز خاک پای تو آفرید سپهر نهاد
از دبران سخن شنوی خوش تشییع	یوسف بجای رخت از خرد پیر نهاد
هر جا نهال آرزویم پای سخت کرد	دست زمانه ز خنم بدوش تبر نهاد
در خشک سال گر خیزد ز آتش کس	سور زخم که در جگر آید تر نهاد

نی بوالهوس همین گشتن بوسه شد	پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد
بامین تاره ز دوم شب ندره دارے	خوایش ولی سری بکنا بحر نهاد
شیرین نبود در نظم قاصد نقیر	حرفی ز تلخی نگاشت در خبر نهاد
رنگی نماند بر خرو و بای دیگران	فقر آبره آمده همه را آستر نهاد

در دل مباد تنگ شود جای حسرتش	
بر آرزو که داشت ظهیری بدر نهاد	

تکم هر جا که از طوبی نویسد	از ان بالا سخن بالا نویسد
نویسد که بخت مشک خطی	بمطر غبر سارا نویسد
بهار آمد که فصلی از جنونم	یکلک سبزه بر محمدا نویسد
رقم موج و ورق ریگ رو نیست	چو مجنون قصه لیلے نویسد
تکم در هر زبان صد شرح دارو	که متن اشتیاق مانو نویسد
اگر برب اگر بر با قبولست	برات بوسه بر هر جا نویسد
کنم اثبات عمد خویش بر گاه	درستی صورت دعوی نویسد
قضا تعریف یوسف را بدورت	سز و کز شرمساری دانویسد
بصدد واسط قلم چندان رقم نیست	که محتاجت ز استغنا نویسد
دماغ خامه عشق ست خوشتر	سند و گر قطره را دریا نویسد

بیج شته ظهیری در چنان هفت	
که لو لو خویش را لالا نویسد	

چه جادوئی که ان چشم من پر از می آید	منی آید بگفتن حرف بر اعجاز می آید
-------------------------------------	-----------------------------------

<p>که بوی آشنایها ازین اواز می آید که کجنگی با نداز شکار باز می آید چه گردن میفرزم تیغ در پروازی آید بر قاصی فلک از غنچه این ساز می آید ضرورت گزیند کار نیاز از نازی آید منیدانم شکیم از سفر کی باز می آید ببازی گاه آن لبها سپای کاری آید</p>	<p>سخن در رنگ هر بگایه میگوید میهم همیای تماشاکشته اند از هر طرف خلق ندارد آشنائی شایه باز زخم جز فرقم برای جنگ دروش سینه تار ناله میاید ندیدی عجب شقم تا به بینی عجز حسن او ز حد بدست چشم اشکبارم قرع غلطانی کمند او شکار فرسه به ولاغ منیدانند</p>
--	--

بجد چون شمع نوزم رشته جان گر چه منیدانم
طوری گردنی برکش نگاه اندازی آید

<p>ریشهای جان و دل صد بار از تن بکشد برق برین بگذرد از شعاع امن بکشد بخت مستم گاه عهد از نوم آهین بکشد رخسخت ست از سینه صد باره من بکشد خار از پای گش بر کس سوزن بکشد پرتو خود را اگر خواهد روزن بکشد خوشه چین باید عبیر و ماه خرمن بکشد نیچه باز و گل زبان از کام حسن بکشد</p>	<p>ریشه مهرت از دل چون برین بکشد در نهاد چکس ننهاد عشق از تاب لفت نا توان مورم سنین از شرزه شیر نم شمر بیدی را اگر شود چاک گریبان ضرور تیزی ترکان خلعتا حشر در چشم ترش آفتاب ز بام او گر بگذرد مقدور نیست جگر ملک حسن ملک دوست اربابی نماند گر ز ابراسیم عادل شه بگوید درین</p>
---	---

بهره از آفرین هرگز طوری را بساد
اگر نفس از سینه زعفرین دشمن بکشد

<p>خون قرض نداد و از هر قطره شیون برکشید حاصلش نگر که از هر گوشه خرمن برکشید از غنای بزم سپهر من روز روشن برکشید لونه بارگن باران بخشش برکشید اینکه از قنادگان گدشت دوامن کشید تار دلقم بهر زمار بهمن برکشید رستم زابلستان از چاه شیران برکشید</p>	<p>بر کشیدی تیغ و جان از شوق گردن کشید تخم عشقت کاشت دل در مزارع مهر و وفا صبح و شام می پرستان از فرغ و یگر است باد و اما نشخار و خس گل و سنبل دماند دست و اما نگار خوشتر از مروت دور بود می برد عشقم بدیر و بخند و می بایدیم داستان از رستم و ستان رتب کرده شد</p>
<p>از طلای جان خلوری گشت حبسگاه تا به اکسیر غم عشقت رس تن برکشید</p>	
<p>بیرون کنم از دل گله خار و خسی چند تا چند توان بر دلبر با عیسی چند در جلیبناشد چرا بی جوسی چند پروانه چرا تلخ نشود از گسی چند پست طبعم نشکستم نفسی چند فریاد رسیدت بفریادری چند ذوقیت کبوتر دم مشکین نفسی چند معمود تقویت چه رنگین بوسی چند</p>	<p>خواهم که بر آرم بفراتشت نفسی چند از عینسان بر نفسم از ره قناعت از سیلی منت شمی بخیه شیران در شور شکر منیم از شعله کبابم در سینه شکست آرزو صبح و گلزار دارم بیداری کی خویش امید روح آمده بر بوی خوش پوسه پرواز جانی نکشیدم لب اعلی نه مکیدم</p>
<p>بر بایم رحم مفرای خلوری رحمت بر انقوم که دارند کسی چند</p>	

در کویتو گلای ارم خاروشه چند	پرمغ چنگشته چمنافسے چند
از زندگی خویش حسابے نکرتم	پیشم بنشین تا بشمارم نفسے چند
پاگاه ناشای تو از دور فرودست	می بود به بینائی من کاش کسی چند
جوش بجی بر شکر ت بوالهوسانرا	از خد میاغم به پراغم گسے چند
گفتم که بجوش آمده ام از بهر برتر	نخست دلم خاتراز من بهوی چند
دارد بوس این چشم از ان نخل بر من	کز بوسه برد پیش لبم پیش رسی چند
هر صبح باندازه ره محلی من	تخیل دلم کرده فغان حزبی چند
بهت بگمارد که نگر وید پریشان	جمع آمده در کام و زبان ملتسی چند

اغیار بآن قرب و باین بعد ظهوری

در پیش چرا اند چنین باز بسی چند

اگر در گلستان از ناز چاک پیرین بندد	صبا عطر از کجا آرد که بر حبیب من بندد
و بان کان نمک تنگ شکر حرفی نثار و کس	ز لب شیرین زبانیا چه شوروی برخن بندد
شود و امین دل از بیم خلاصی مفت خود دامنم	اگر از سنبه زار خطا سر چاه ذوقن بندد
بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد	بر دشام غریبان را و بر صبح وطن بندد
فلک با آنکه دارد و جانب پر ویز تواند	و بان لاله را از حرف خون کو بکن بندد
کفن پروانه را از پرده فانوس میباید	فرارش را کسی یکانش در پای لگن بندد
نخ و دودی بی پروانه شمع بزم می تابد	که چون در آتش افتد با حقن بر خشن بندد
ز خجست گریه رضوان لاله گل خواهد آوردن	ز خاشاک سرانگیزی بهدم تخیل می بندد

اشاء ... اندیشه ... اگر ... گاه ...

نیمگنجی حدیثش در زبان مایه دهن بندد		
<p>گوشت زناز تا به سخن وانیشود از لاله زار سینه پر داغ راجه ذوق زنجیر چون برون کنم از پابند عقل دستی در آب و گل نهد تا قنای عشق حسرت بمغز کشته که از شمیم مو در آرزوی زخم تو از بسکه می طعم بر صبحدم نیاز گریبان کشاده کشتم غریب شهر تو این دولتی و گر بهوشم بپوسه داد شلایینی بوش</p>	<p>صد حرف میز تخم لب من وانیشود زنگار بسته دل بچمن وانیشود داغ جنون که از سیر من وانیشود بر جان در مرمت تن وانیشود این عقده از شمال ختن وانیشود در حیرتم که زخم کهن وانیشود در گلستان صبا بسمن وانیشود گز قننه توراه وطن وانیشود می نبیش ز دهن وانیشود</p>	
خود را مکش ز رشک ظهوری تو بلیلی گوشت بیانگ نارغ و زغن وانیشود		
<p>زری نماده باین سیم چه خواهم کرد همیان سینه دو غنست جنگ صف قائم چنین که لذت تلخی و دیده در رگ و پے بغیر گریه شادی نشست خشکی لب شب فراق که شامش هزار ساله برای داغ تو دغ غنست سینه خورشید هزار دیده زهر موی داده ام بیرون</p>	<p>بسیم اشک و بروی چو زهر خواهم کرد اگر ز داغ نباشد طفره خواهم کرد کنند زهر مرا اگر شکر چه خواهم کرد فرد نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد بهرق من بزدگر بسیر چه خواهم کرد به بین که گز گمنی یک نظر چه خواهم کرد</p>	

شکبه های خود و صبر با میسرانی غریبی وطن از هیچ ناشکیب مباد	تمام خرج تو کردم و گر چه خواهم کرد اگر نه زود رسد از سفر چه خواهم کرد
بگریه چشم ظهوری چه عادتی کردست مانده است نمی در جگر چه خواهم کرد	
بخت آنکو که پیر سید غم از ناز آید رایه عشق به بین بر سر سودا جایت چشم ترکی بتماشائی گهر پروازد فصل گل بلبلی اگر رخصت قوت یابد آن نشانی که توان کرد تو گردید نیست پرده ناله در و چون کشد دل بفرغان تا که بر توبه دل شست مکر رنبد محرمان را خجل از حوصله خویش کند	آید آوازش و خود پیش ز آواز آید که نیاز و جهان قیمت یکسان آید دانه اشک چو بر چهره پرواز آید خفا من که بکج قفسش باز آید که سراپای کسی از شوق پرواز آید در کف ناله هوس آه باواز آید در و عایم که خط از ان قدر انداز آید ضبط را از یکه از ان غمزه نماز آید
سخت کشت لهروری است سراپا محکم که سختها همه بر شاعر ممناز آید	
بخوی از رخ گلاب میریزد خنده کرد و تندرست سوخته گان سیدهی که گهی تنی بکستان خوبد از راز دل نقاب کشید دل چو بر سیکند ز چاه و دفن	در سخن شمد تاب میریزد نکته بر کباب میریزد از کنان ماستاب میریزد پر توی که نقاب میریزد رسن طره تاب میریزد

<p>سرخ عشق بین که چون کنج شک در گرفت آتش مستان و لوق اجتاب را نازم سببی داشتست بیداری بهر دریا کشتان سپهرنگون زیر ساطور اگر چنین یا شتم نگفت گونده جواب آنکه</p>	<p>خون پیاسه عقاب میریزد ساقی از روغن آب میریزد محتسب خود شراب میریزد از نگاه تو خواب میریزد بجام حباب میریزد موم تیغ عتاب میریزد از لغافل خواب میریزد</p>
	<p>گشته سر چشمه ظهوری صاف چشم ترا شک ناب میریزد</p>
<p>نه داغش و ردل مقوم افتد بگاه گریه در هر گوشه چشم نماند درنا میچشم قصه شوق بچشم بد و شکسته زنده پوشی از آن عالی تراقتادست بهت کنده هر قطره خون تجمه نقش بدون آوردن از پیش حال بر و منت تمام در نظم حکمت</p>	<p>که مهری جوش را در خوم افتد قطره بر دجله حیوتم افتد که ترسم گریه بر مضوم افتد نظر چون بر خرو و اکسوم افتد که کاری بر سپهر دوغم افتد چو مالش بیست خوم افتد سبا و از هر در افیوم افتد تو آرد گر با فله طوم افتد</p>
	<p>نیگفتم ظهوری عرش را فرش چند استم که با گرد و غم افتد</p>

<p>در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود تا قیامت بنم مهر تو از تربت من لحدم باشد اگر چاه و گور اندازند تیغ ناز تو چه ترا نست مریزد و مش از خجالت بزین گرت و دسرو فرو بر جهان روی تو گر نو چنین پماید تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب نوحطی و دگران کینه و فادار نگیرد نگهی بر تو بهر چشم زدن مرض شدت افتاق افتد اگر صلح و صفای طبیب بر نیاید اگر از خنده مراد لب من</p>	<p>بزر با نه سخن ما همه جا خواهد بود هر گیاهی که دمد مهر گیا خواهد بود مغر من تازه بیویت ز صبا خواهد بود خون بهار و زبیر از خم بها خواهد بود پیش شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود ز و خورشید جهان تاب سها خواهد بود خواهد اند وخت تمنای تو تا خواهد بود چند روز و گرت کار بها خواهد بود هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود در دراجنگ و نزاعی بدو خواهد بود حاجت گریه ام از گریه او خواهد بود</p>
--	--

چاره زاری من نیست ظهوری ممکن	هست تا نخوت شه عزت گدا خواهد ماند
------------------------------	-----------------------------------

<p>در آن چمن که قدرت را نهال میگیرند کشید خدای خمیها بنفشه و سنبل فصیب غریبان خوش مشقتی شده است تیغ دشت غمت طرقت آشنگان دیدم نیشوند ز لیس دهنشت آب میترسم ز دند خاک بیوی تو گر چه بیویشان</p>	<p>دخرف سدره نفس پایال میگیرند بسر خطی که ازان خط و خال میگیرند فراق را بفرغنت وصال میگیرند که شعله را بکیدن زلال میگیرند ازان کسان که ترا در خیال میگیرند ولی شما همه بهمان از شمال میگیرند</p>
---	--

ز روز و هفته بدر زنگان اگر خواهند	بدست ماه گریبان سال بگیرند
ستقیم می شمردند اهل حال نشسته عقل	کتاب عشق به تشنگی حال بگیرند
ز سخت روی پر ویز چون سخن بگویند	ز بیستون عرقی انفعال بگیرند
بدست مروک از دیده قرعه و قره با	نقطه ریختن اشک فال بگیرند

اگر چه نیست ظهوری وصال او ممکن
ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بنید را مژ باشد	همان به بی ثمری نخل ماسم باشد
ز مهر ساخته بنیر از مهر و روان را	گمان که داشت میبزی انتقد باشد
جناست خون شهیدان بقدر عنائ	خوشا کسی که نگارش نگار تر باشد
نگرده عمره او حدست کسی ضلالت	سفارشی رگ باران بیشتر باشد
قبول کرد که بیتابی از مغال آورد	همیشه صیر یابین شرط و سرفراش باشد
بسوز گشته سر آمد بشعله پروانه	چه خوب بود که پندار باغ پر باشد
شکست خورد و دم شاد یانه خوانم	که این شکست هنر نامه ظاهر باشد
ز خوشی تخیر افتم چو در فراق افتم	بر و بموی بران که خوش تر باشد
چه ساختست بقرب جوارشام شوم	نگردد سستی که بهایه سحر باشد

مرد است پس خوانده ظهوری را

همیشه هر سپهر ازانی پذیر باشد

خوشست عشق تبرکان اگر جدا باشند	که وقت تیغ و مناجات سپهر باشد
برای یاد مده و مهر نیست جانی شست	بناطری که خیال ترا گذر باشد

<p>شود جلای جمال تو آفرینان ظاهر چه تشنه است بر و تیو چشم من شاید بند طاقت من کو که چه غم بگذاز میرس حشمت عشقم بدولت جنت چه سال و ماه که برو عده تو میگذرد سیاه روز تو خود را اگر بخوام که</p>	<p>که آفتاب جهان تاب در نظر باشد بچشم آرنج خوی کرده تشنه تر باشد که کاکل تو جهان زیور کمر باشد قزون اگر نتوان گفت سر سبز باشد مرا تحمل یک روزه مگر باشد ستاره شب من چشم بر سحر باشد</p>
--	---

ترسوز عشق ظهوری بوائی ندی
اگر نه مایه صبر تو در سفر باشد

<p>چه می پس ز کار من زبان نکار میماند در فریاد و افغان و چین گاهی که کشیم بی پست و بلند سینه باید که وندیری ز عجب زهد بارندان دار الفتی زاید ز مستی با بنجر برده دستی غمزه ساقی گهی از اختلاط غیر گو پهلوتی میکن اگر زلف ترا با بر همین باشد سر سودا ز گنجین کن منع نگه در گلشن باغن کند جا گرم چون خورشید در کو تیر اندیش</p>	<p>بپوشان چشم از زخم نگاه افکار میماند ز خجلت بلبلان را قفل بر منقاع میماند بناشد داغ گر یک لحظه ناموار میماند بر و رحمت پندارم درین پندار میماند بگردن تا لبان را خون استغفار میماند که بار خاطر است از حرف پهلودار میماند بی بازار کساوی که در بر نارسه ماند نیمه اند بگل آن رنگ چون پیر میماند اگر نه سال و مه و رسایه دیوار میماند</p>
--	--

چه سیرت این ظهوری چون منصور یار کید

سیر داری سه گردن کشان بردار میماند

<p>بجز رشیدی بر آگوسته بان رضا میبایند سخن در تیرگی افتد اگر مهر و منش خوانم ندارد آخری این حسن در آغاز میگفتم بگزار یکبار اند طراوت ابر چشم من ز خارا میبرد تیرش کمان دیگر است این زبان شکر گو آرد و خم را فزون میداند گلک داری محال از بهر شرح شوق میوهام بدیرم بر عشق بت بردن می آدم خود را شکست زلف ساقی جمله حرف تو بگوید</p>	<p>شکر کو بخش کن شکر بان گفتار میبایند وگر گویم گلش کام و زمان نچایباید بنازم ناز هر سالش بنا ز پایشانند در آسبب تموز حشر گل سر بار میبایند که چشمم زخم پیکان برده سوزانند که میدانم بمنزله راحت آزار میبایند چه سود از نامه در هر حرف حدیث میبایند بوی شمع من در خدمت ز ناز میبایند ببین و اعطان ز می راستنفا میبایند</p>
--	--

منیر خیم ظهوری یار را عهد و میبایم
رپاس خاطر من خاطر اغیار میبایند

<p>عید است باز خون جهان درخاندند این حق وید هاست حالات نمیکند فلکست بر کرشمه گذشته است کار از آن از من که قرب ساخته پیر این توام چندی در انتظار استن غیبت است چون من کرد دست نشسته زیر تیغ خوش در کین نکبت چینی بر و برد آلوده باخت تبع که عرض ویت و بهر</p>	<p>خونهای همه بر نگ جناز میباید زد در روی شرم روی خود از چشم باید زد یگانگی کن نگه آشناند زد خود را بتنگ بستن بند قباد زد در ابتدای وعده خود انتها زد بسیار زخم و در دم تیغ جفا زد حق شام است نذر دای هباند زد دلب شهید گو سخن خونها زد</p>
---	--

دیوان ظهیری

۱۹۴

دشنام او نه لست ظهیری اگر چه صفت
گاهی ضرورت است اثر در دماغ اندر

زخم از برای شاه و گدایا گرفته اند
اول نگه بروی نمایا گرفته اند
وای نخست راز بنایا گرفته اند
دستی اگر ز بند قیابا گرفته اند
ازین خود ان خویش چار بار گرفته اند
با دست پرنگار حنابا گرفته اند
خوش نشسته ز سینه مایه گرفته اند

عاشق کسان که تیغ جفا بر گرفته اند
روئی برای دیدن دیگر نمیدهند
هرگاه گشته کلیه صبر و سکون تمام
بس پیرهن ز حسرت آغوش گشته چاک
با آن مزاج نازک و ان تار و سری
از عید گاه کوی خود از خون کشکان
نازم بصافی مسخر و داغ آفتاب

از کوپن هنوز ظهیری اگر ان تبت
اورا سبک اگر چه در هر جا گرفته اند

از دلیران جفا بوقایه گرفته اند
از راه در دجار و دایه گرفته اند
کامی که خیرگان از حیا بر گرفته اند
لبه پاکسانا نموده روایه گرفته اند
رخسار زار توشه پایا گرفته اند
داغ تو سینه ما بسزایا گرفته اند
خوش حکمتی شمال و صبا بر گرفته اند
دشنام داده بدعا بر گرفته اند

عشاق در دراید و ابر گرفته اند
تا نا لکام خرا مسند راه کام
هرگز حجابیان نتوانند برگرفت
افتاده است خرقة شیخان چه بر گیر
از شوق گلستان زخمت حفر مقدان
در آتش تو بهینه سرد استخوان پاک
جان بخشی مسیح نبو دست القدر
فرزندی از تو حسن ندارد و عزیز تر

<p>تاب نظر کاست طهوری بدو چشم خورشید و ماه را بسا بر گرفته اند</p>	
--	--

<p>زیر سر هر که چون خشت سر کو دارد از گره های غمش بادل من می سپرس بیوفائیش قبولست ازو نیست گرنه اغوطه در دام نگه خورده ناشایسته او هر طرف خط شاعی بدواند نازش گریه ام را بشکر خنده در آورده بشور دیتواند که کند قبله مسجدیان تا میان دل و جان بخش کم ذوق حضور پای در معرکه عشق سران پیش نهند منم گشت تھی در سر من سر نشاد مطلب خویش بگری توانست نناد</p>	<p>از خشک برگ سمن در ته پهلو دارد هرگز این لطف کجا باز به نیتو دارد با دور وئی همه را با همه یک رو دارد یک جهان دیده اگر درین هر مو دارد یک طاعت گزندان پرده که بر او دارد ایسا نیم نمک فیهبسته او دارد خم محراب حرم در نیم ابرو دارد از خند رنگ شمش سینه تر از او دارد غیر از زخم لبس سر چه قدر رو دارد وای بر هر که چون ناصح پر گو دارد خز که گز تو سر بر سر زانو دارد</p>
--	--

<p>مهر از ریش طهوری بدم نیش برید ننگ لب ناله آن در ده درو دارد</p>	
--	--

<p>صافی اشک نگر دیده صفائی دارد دلغ بر سینه نشان هم خش غم اوست خشت خویش نیازم ز تائیش بشیم خشکسا از هر ترکان چه بلا بود گذشت</p>	<p>جلوه آه بیکین سینه هوای دارد جان و دل عرض کنم نعل سبائی دارد شاه دانسته که میقدر گدائی دارد مزرع محنت و غم نشو و نمائی دارد</p>
--	--

<p>من که دارم که غباری ز رخم پاک کند اضطرابی بچ تشویش نمان بسیارم موسم پیری من فصل جوانی بودست بگل باغ حرم نماند آرایش فرق جای غمهای فراخت دل تنگم واکرد بلیل باغ رخان جمله یکی وز تو هزار هر که آری قدی پیش سری پس سیر</p>	<p>ای خوش آنکس که شناسی و صبا بی دارد عافیت جوی دل امروز بمانی دارد بجز دیهای قصه گشته اداسی دارد کعبه رونده ز غمیلان کعبه بانی دارد بر نشاط دو جهان ناز سجائی دارد گلشن هر چینه نغمه سرائی دارد مست لطف تو لب اوسه ربائی دارد</p>
---	--

سیکینی چ ظهوری چکنم از تو نمان

سپیدی عین عیب و تقائی دارد

<p>نظر دوران بفروغ جلال در گیرند بشهر و کوثر از ارشاد ابر نیاسان کنند از قوه حارب پیشگاه ادب بقصد قاصدی از خویشین برون آید بر آفتاب شرف روی و لاف و زیا نمیشود برگه از بلای عشق خلاص گرفته اند تلخی خسراج شیرینی خلایق خلق جهان از حلاوت خسته گردن ربود کمنگی و لغتشان نمود نوی ز شیر شیر و طوقی نور در گردن</p>	<p>کنند شعله نور خورشید را شمر گیرند لشکران پای سگ بر یار و گم گیرند بشاهراه طلب کار پا ز سر گیرند و وند بر سر زده ز خود خبر گیرند که از تفرج هر روز در نظر گیرند چو عرشان بس آید دگر ز سر گیرند بکام زهر چکان نکته بر شکر گیرند بجای کینه بدل مهر یکدگر گیرند برای ابر و قود اطلال شمر گیرند ز گاه گاه تر و کوه را گم گیرند</p>
--	--

ز خاکساری افتاده کی بخت بلند	سایه که فلک را از خاک برگیرند
و گر بطول مقام کن ظهوری عیب	نفس درازی خواص را هنر گیرند
بهر که در و ندارد و تیان دو انجمنند کسی رعایت مهر و وفا ندارد و چشم بچه کبوتر دل طر فشا به بازانند هنوز عزت دشنام خود نمیدانند در بیخ مدعیان راز رگه نمیدانند نسیم باج ستاند ز سبیل تانار ز خون دشتگان خاک شهر کو گلگون زهی امید که روز جزا بخون خوابان بیار سالی سرشار میتوان نازید در آن زمین که شود تخم داغ خیر نشان نه غمزه و نه فتنه تا نفس نکو تا هی بجاست دعوی اعجاز داغهای قدیم	چه خوشترست ز بخشش اگر بپا بخشند ز کوه جور و جفا کاشکی با بخشند بصید خویش بیاورنی با بخشند مروت ستی کی گر بعد دعا بخشند که زخم نشتر در گان بدعا بخشند به نیم تار که از طره دوتا بخشند زگر و چینه خورشید را احنا بخشند ز زخم کشتن دیگر بخون بپا بخشند که نه پیاله برندان پارا بخشند بشنبه لفت برقی بهر گی بخشند ز ناز و عشوه درازی با جزا بخشند که هر قدر که رسد داغ تازه بخشند
شریک خویش نخواهند اگر ظهوری را	باو محبت خویش اینقدر جزا بخشند
در جنون عشق با رخ طرش از من بماند غمزه از شوقی بقصد قدس امانکند	از برای مصلحت دشمن شد و دشمن بماند خون رگ در گردن ترکان نشتر زن بماند

جان مرا یام جد بیکسان صد مرگ بود ز برای عند لیسان در وفا پیواره است در دلت دشمن مجا و رجایان سافر میشود چشم در راه تو ایچم ای عشق در چاه بلا روز رفته و هفته رفته و شب همان بر جا چرت در ترش روی غمی زهر را شیرین بخش در شب غم خواب را تغیر خانایا چار بود	نیک در روزی برانید وصل اگر بر تن بماند اینک گل اند باغ رفت و زراع در گلشن بماند غیر رفتن نیست در مانیش از ماندن بماند منته از رسته های تو بر بیژن بماند گر نه زیر کوه اندوه منش دامن بماند سست عهدی گر بختی موی از آهین بماند رفت از چشم من و در چشم بخت من بماند
--	---

چون خلوری از بار عشق مردی نشینش کز خشم خاشاک کوی از لاله و سوسن بماند
--

تیغ را ندی جسمای ز تندی در تن بماند پیر کفان کو که چینه نکست یوسف بمنز شب ندانم تا شامی تو مه بر بام رفت چاک حبیب نیره روزان تو خند و بر رفو در کنارت یکشتم از خنده طرغی بسته ام عمر را در یوز و داغ تو شد آتش زبان داغ کاران تو حاصل هر کجا بروشتند با وجود آنکه باشد حد رسوائی همین کو صدای تیشه فراد در کوه و کمر از زلفا خوش در رسوائی نکشاد عشته	عبدین قران شد ناهایم از مردن بماند از شب آغوش خوشبوئی به پیراهن بماند شد در حیرت برویش باز و در وزن بماند رشته زرین مهر از شرم در سوزن بماند در تخیل طوفان دمانت بدست من بماند تا چراغ دو دمان نکشان روشن بماند توده ای برق نه غربانی خرمن بماند حق مصیبری و بیتا بیم در گردن بماند غلغل زنجیر من در کوچه و بزرگ بماند تا قیامت بر زمانها حرف در ستر بماند
--	---

کرد حشر نکش ظهیری را بلای لایغوی آرزو فراموشی آن ترک صید افکن بماند	
مرد در چلا بان رخ زیبا نمیرسد از خضر نیست نقشه کرد و تو ز لبت خاک رست بدیده کشد خوبیل ز از دامن کیم نگزیده باس چشم عاشق بقدر خوبی معشوق ششست سیرای هوای پایه منصور در سرست با من بگریه ابر بر عوی خطا اگر است در سال واه عشق تان روز دیگر است دار و خویش محالگی شهرت دلم جان در میان بنه و دل گفته زنجیر است آبرو نشان پای سگالش کف سار	کوسد ره کو بان قدر غما نمیرسد بیماری غمت بسیجا نمیرسد این کحل خبر بدیده بنیا نمیرسد مارا باین نگاه تاشا نمیرسد بر عشق غیر من بزیجا نمیرسد اینک ز شادیم برین پا نمیرسد گو تر مباحش چشمه بدریا نمیرسد امروز هیچ وعده بفر و انمیرسد یک غم منم خرم که ز صد جانمیرسد راحت ز داغ تو بسویدا نمیرسد دستم چرا بقدر ثریا نمیرسد
تاراج دیده باش ظهیری که خیر نیست در صبر و طاقتی که بیجا نمیرسد	
بجاست نازش یوسف که آن پسر دارد اگر چه یار اخلاصت نشستن نیست ز دست بخیر مپاش شکوه روگردان صبار طعنه من ترک قاصدی کرد دست	غلام آن پر م من که این پسر دارد همین بس است که بر خاطرش گذر دارد مراست این گل که ز حال من خبر دارد که صبر آمدن مرغ نامه بردارد

چو از صرخ کنایت رسا تر افتاد است شب از ستاره چو اخیسین نیاز داشت گر که گوهرین از کوله بار و درش گفت حریف کشی من کو بعشق غیر از من	تر محبت بتغافل بمن نظر دارد بپاک کردن رو دامن سحر دارد که بینون ز صسدانال بر کمر دارد گمان میر که برایم قضا قدر دارد
--	---

فلک بقصد طلوری گمان کین نه کرد چرخ غم ز داغ محبت دلش سپردارد

آفتاب چون ز رخ آن آفتاب بر دارد ببخش و خرج نفس و از سیدی دارد قتان و دوان ز پی ناقه مان ره دارند و آ بسایه دیگر که آب رگد زرش بر و ز وصل ز شادی چو اشک بارانم پیاله برب از ان مکث میکند ساقی بزود آمدن قاصد آن شتابم نیست باستاد و بخش دارد آن رسالی آه	صد آفتاب فروغ از نقاب بر دارد که آهش از نفس کس حساب بر دارد لبس است کآبله پای آب بر دارد به پنجه مژه با آفتاب بر دارد عجب که دیده ز رویش حساب بر دارد که مستی ز نگاهش شراب بر دارد که نامه چون بگذارد و جواب بر دارد که در مساحت گردون طناب بر دارد
--	--

بعشق طره طلوری چنین حریف چیست لهقدر تاب و توان هیچ و تاب بر دارد

در بوسیت آنچه با مغرم صبا کرد اگر بر بارغ نکشادی گریبان تخیل بر د از حد کاو کاو سوسه	به پیوشی توان شکرش ادا کرد گلستان را که پیراهن قبا کرد لبت را عاقبت تمنا می ماکرد
--	---

ز ابرویت و گردید تیراب غلط هرگز نخواهد کرد و اغت بهرت دل ز بس برخویش بالید لب خشک آنقدر در ناله پیچید تا و کشتی گردون که عکس باز قبله میاید قضا کرد بروئی سینه من چشم واکرد آن تنگی برایت فکر جا کرد که حاجتهای چشم تر واکرد بدریایی سرشک شنا کرد	
--	--

طهوری ره بتسلیم و رضا کرد
زبان رفت از چرگفت و چرا کرد

نمی نالم اگر بر من جفا کرد بر غمم پا به غنیمت افشرد بیک بدن و را اول کرد و بهم پیشانی گوی دیدم مدعی را در اثبات مروت قائل ما لبش آلوده دشنام حینست بکار مانیاید هیچ خوبی برخصت ترک جنت کرد و رضوان بایون تر عاشق کیت عاشق	چه جرم اورا و فاین اقتضا کرد بضرب دست خود را بیه فکر کرد ولی آخر کمی را در بها کرد و لم شد حج عرض مدعا کرد بخون غلطید گاش را گوا کرد منیاید غسلی در و دعا کرد چه خوبی خویش را در کارا کرد تلاش جا بکوی او بجا کرد بهار استخوان ماها کرد
---	---

طهوری رستم هر عزمه عشقت
خرد کار نمایان کج کرد

سحر بلبل چنان گلی را دادا کرد که در آیین دیان غنچه دادا کرد	
--	--

دل و دواغش جهان برهم بچسبید ز بس قربان بکوش برهم افتاد چه ذوقی دارد از یگانگی رضا حسبتی یک دیده بر دار چه سهل البیع کردش مایه داری بهر ایمان ز رشک اوزده بودم جدائی مرگ چون میکرد تقسیم هواداری ما بر رحمت افتاد	که از هم نشان توان هرگز جدا کرد برای عید خاک و خون خاک کرد بجرت من زبانی آشنا کرد که دل را بخت جان را رد نما کرد بعد جان نیم نازش را بها کرد ز بی کافر چه میدانم چاک کرد چه مردنما برای من جدا کرد عطش زور غریبی برگیا کرد
---	---

ز ساق و ساعد مردم ظهوری

زیاد خوش را بدست و پا کرد

حال پر سپید مرآت تو تفسیر نبود بوش و در بای چو شمشاد دیده نشد سالمه عامل دیوان خوشی بودم بخطا باز تو امید عطا دارم دیده از نگار تو بسیم که احوال نشویم بیتوان گفت که با هم شکر آینه دارند قدرت بجز تو در کشتن من بر دکار چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی نامه طار جراگشته و طار کتاب	چه خوابی که در آلت تفسیر نبود پیش ازین هر طرف اینو جبار بنخیر نبود این کس را بمن اندازه تفسیر نبود بخطا عفو تو جز جرات تفسیر نبود در نظر داشتن آینه تدبیر نبود دوش باز هر تو کامم شکر و شیر نبود که شفا عتگری اندازه تقدیر نبود دستیاری بسز زلف تو تفسیر نبود خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود
---	--

<p>بس از باب خرابات زرتاب شدست بخت از بهر چنان داند راه از خراج بهشت</p>	<p>حیف تر صومعه از لای می آکیر نبود آدم آگاه گراز حکمت تخمیر نبود</p>
<p>چون دوال خم فتر اک بخود پید از طهوری ست که تخمیر سر تیر نبود</p>	
<p>چو شکرش هر زمان خجایم که بیدوشن باشد کم بر خویشتن منقرین گز از اهل خود با هم پنهان بر دوستی ما هر چنین بوششنی قادر سپندی کو که بر آتش نشا تم خوب مینالم نشا طویش رنگین است چند آنکه رنگین تر ز سر تا پای هر جامی نم انگشت مینالم به کار می سر آمد بودم هر گز با می گفتم این چپا آمد بس فر باد را در بیتون باید</p>	<p>نوشا راحت که آزار کسی او را سکون باشد اگر در عشق بر مجنون رشک جنون باشد کست از عشق و پرواز از آن که زمین آفتاب باشد مساواته اگر در روی پیرامی قشون باشد اگر در جام خون باشد بجا با ده چون باشد ز تاب درد باید بیکر کس از غنون باشد که در صبر و سکینا بی کسی چندین بون باشد که دوستی نقش شیرین را بر زیر بستون باشد</p>
<p>بیاد آه سر دشت آفتی باید بدو آورد کسی با غم اگر همچون طهوری گر غنون باشد</p>	
<p>در سر سودا میان سودا سامان کنه شد شاخ و برگی گرچه دار و ندار در کام ذربان بر سر غران نوازش آن کلک قنچه چه شد شوق میدارد و که دوستی عجب در کان من کار دل از یاری بخت نمون گردید پست</p>	<p>درد کو فکر و در گن فکر در مان کنه شد تو بر افغان نکر دم لب افغان کنه شد شرم میدارم که گویم قد رمان کنه شد بر نکر و از جیب چاک کی سر گریان کنه شد پایش از بار رفت فور چاه از نخلان کنه شد</p>

شک نیز از خط نو خیزاد و دیگر صبا کله کله عشق باز دوسته دست تیغ ناز از گدایان تو ام در کوچه فقر و فاقه	در چمن کاری نداد و عطر ریحان گشته شید صید قربان گشته تو آن عید قربان گشته آرزوی اعتنا نمیرد سلطان گشته باشد
---	---

در پشیمانی ظهور می بسج تمبلی بیافت اینهمه بر پشت و ستش زخم و ندان گشته شد
--

افسردگی ز دل بخت ناله می رود در گریست فرصت خون آب کرم و در تو نشتر عجب برگرفته است آفتاد پیش کار دلم کاه و کمر بست هر روز غازه کاری آرد و چاه بر تو بهای چله نشینان تر حه در کا و کا دپی خنجر خنجر ساقی چه گرم با ده گردش فلکند از گفتمانی تلخ بشور شراب بجز در خواب حسرت تخیل دوست باه	پرهنز از تبتی کیتخانه میسرود اینک جگر دیده به پرگاه میسود راست بجای خون زرنگ ناله میسود هر جا رود غم تو ز دنیا میسود صد خون فرو ن گردن لاله میسود یک جرمی که حاصل چل ساله میسود بر برگ نشتر تهم شهاله میسود در بزم بحث شعله جواله میسود تا راج مهر کرده به بنگاله میسود زین آرزو به از راه باله میسود
--	--

بانگ و بهار گشته ظهور می نعل داغ تا سینه در میان و گل لاله میسود

کسی بملکت فقر سردی داند سپهر را هند طاس روز دیوانش	که در فردوسی از چرخ برتری داند مژده ای که طریق قلندر می داند
---	---

<p>بجای عشق کسی سداگر تواند بست اگر نگم شدگان به سفر شدی مفتی بیز خلق که اخوان یوسفند به نیست مانده دنی استخوان منم هر زاج موج محیط شرک حیرانم مصلح سیران نیست بهر در هر کس مباد نامد بر آنکس که بر نیاید پر هر ار مرتبه گردد ازین میان بهم فسر دگان بتنازی عیب جوشند ازان حریص تراقتا و در کاران بیتج شاه هم است تیغ غمزه او برای آنکه دشمن سلاح بخش کند</p>	<p>میان آرزو دل سکندری دانند عجب که خضر درین راه بهیری دانند برین مباحث که یوسف برادری دانند اگر نه داغ غش سین پرور دانند ازان گشته که گردون شکار دانند خوشا کس که چو من زرگری دانند ضرورت است که قاصد کبوتری دانند اگر مراتب خوبیت را پری دانند شمار شعله دل باید انگری دانند که صید صید گشت عیب لایمی دانند که در مصاف دل خلق صفدر دانند خندنگ سینه نوازش زهرگری دانند</p>
	<p>بگیر یا دظوری ز من سلمانی مباحث منکر کافرو چکانری دانند</p>
<p>بزرگ الفتش جانم به بین لغت نمیداند که میگویی اگر صد جان بهای یک خطا گوید در هر کس هر چه خواهد در حضور غایبان گوید ز حزن روشناسی روی میا ز نغمه دیوان نمیباشد فرغ و پیش عالم حصه یک کس</p>	<p>ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند نمیدارد درین از هیچکس منت نمیداند ز شوقی هیچ حفظ این غیبت نمیداند خوشا شهری که مهر و مهر و شهرت نمیداند حریص افتاده دل در دوغم نمیداند</p>

<p>خیار احسن بر عرض خود کردست فاشالم زبان یوفایاست ساز و غیر اگر کار بسودایت بریم شرک با جان کردن یابین آرایش از آرایش دیگر شوق اجل در قتل این دآن کند کجا در آن</p>	<p>که در عرض مناسبتی است نیدان قبح نیست خود را با تویی نسبت نیدان بنا زخم غیرتش در عاشقی شرکت نیدان مکن منع که مشاطه این صنعت نیدان مباد آخرت بجز ترا فرصت نیدان</p>
--	--

<p>بامیدی که شاید و عده زان لب و دل بد   ظهور می میکند مهدی ولی مدت نیداند</p>

<p>که فرون پرده پوشی از گل کرد بنگر بپاره پاره گل آتش تبیز کرد با خن خشک بزبان کرشمه چشم تو ساخت کعبه ساقیت شیخ نیداند خرد و عشق هم سبق بودند خون دل گر چه زادر ابر دست در مشنابر صباقت و نفس حال زاهد گفت رند بکس تا صبا پر کند بکمت تو</p>	<p>عاقبت را از بیکمان گل کرد بیشتر بخودی ز لبس کرد آنچه شوق تو باحتس کرد که نگاه اینقدر تعافل کرد فصل گل قبله شیشه مل کرد این ترقی و آن تنزل کرد سهل باشد اگر تو کل کرد سوج جیون گریه ام پل کرد بود از عارفان تجا بل کرد منز خالی ز عطش سنبیل کرد</p>
---	--

<p>ذوق خمخاز از ظهور می پس   خوب عشرت که نخیل کرد</p>
--

<p>کسانیکه سر زبیا فسر گرفتند چراغ گل از نشت در باغ روشن در و عده بستی دور انتظارت بنامم بجا کل گزشت از کرم ترا باید البته رنجه بر آتان بمنت جنون زیدم تا جدا مگر گفته زهر چشم تو گرد چون نازی که از نازنا کرده مانست در اقلیم عشقت آب و هوا</p>	<p>ز پیشش بشتت کم سدر گرفتند بصرا شدی لایم در گرفتند همه چشمها حلق در گرفتند بتان طره از دوشها برگرفتند که خود را بجای تو در گرفتند ز داغ غم چیز بر سر گرفتند همه با شبنم از شک گرفتند به چشم بتان طبع دیگر گرفتند که از بید بتان غم برگرفتند</p>
<p>ظهور می ترا میرسد گر بنامی که از کزانت زودتر گرفتند</p>	
<p>عشق بالادست کو تا چرخ پست من شود هست و بود خویش را اندر محبت کرده ام در پرستش تا بشیاری نستان بگذرد تو به ام از توبه فرمودست ساقی دوست با وجود این همه بی طاعتی در و عده گاه مرعی میدانم از انتقام فاعست</p>	<p>پانهم بر ترنما ویر دست من شود جای آن دارو که دیگر نیست هست من شود شیخ میخوانم دو چار می پست من شود گر تباقتش غیرت عدالت من شود نمیت حیرت گر کسب گاه از نشست من شود دست دست ادست هم گرد دست من شود</p>
<p>می نمی دستی بول راه وطن میکنم چند در غمت ظهور می پای پست من شود</p>	

شاهان بالکان است باج نمیدهند	فلین اگر کنده طباج میدهند
هر جا خندنگ نازکان برده اند	منند و قهای سینه باج میدهند
باید سازند تیر افتاده کی بسیم	بست بلند پایه سراج میدهند
بر دوک دار اگر توان شت رفت	سر رشته بدشت ز تلج میدهند
کو رخش کینه دشمن بغیر زین کن	آفر گداز پوست بستر ج میدهند
از زرم ابروی نیاید اگر بست	گردی ز راه قافله حاج میدهند
چون از غمش بگریه نشیند شوقیان	افلاک را سفینه با موج میدهند
آشفته گان زلفت سیاهت بر دوه	تاریکی در گشتب و اج میدهند
یغما چه گنجا که بر یک گرند	چون مقلان خزانه تبارج میدهند
نازک تنی دست دلی بو گشته خرم	آهن دنان حریر تان باج میدهند

در بر و در عشق ظهور می اگر بتان

بازند ساز نقش لب سلاج میدهند

در بر و عشق عیانی حصار جهان شود	ز خم تارک مغفرد زخم بران خندان شود
بسیکس یارب نیفتد در پریشانی چنین	چاکنای جیب تاکی جمع در دلمان شود
شکوه های گردش گردون بدل گردد دیگر	طول روز وصل اگر عرض شب بجران شود
گشته دیوی در نظر هر خست محنت خانه ام	می تواند بود که عکس تو حور شان شود
کرده عید از جانه گلگون چو رنگین رخسار	گر ازین خواهد که رنگین تر شود قربان شود
رخ چو در عالم فروز دور نیست	آفتاب از شرم او در زره گریشان شود
گشته خرم قیستی از جوهر تیغ غمش	بیر آن ارم که فردا بر سرش ز یوان شود

<p>دستیاری چون بنجین اهنه رویان شش سی کن تا دیده را در گریه سازی که برام نکست ز صفت غمت میگرد و من انتقام یتیمه بر باز در عشق ناصح و در نیست گر بروی گریه ام خندی بگر و یک نسیم ملک تن بی شاه ملذذ است کس فراق این همه خوبی که کرد انبار ابراهیم شاه</p>	<p>بر سر بازار با تاد استان بستان شود واقف سرباش چندانی که بر سامان شود جمله مقصود است باید تحفه کیان شود اگر زبانش در خواش جان من بمان شود سان خیل فرغ و تا سینه ام میدان شود اگر نه بسا کوه بندی از برای جان شود می تواند شد که قطعه من در کفشان شود</p>
<p>چون ظهور می درنده بد و در پندار کرد نیشش بر دامتاع ناله گر ارزان شود</p>	
<p>اگر شاخ سبیل جو بویو باشد بعد خوبی غلظت کتب بوی حسرم رو نیار و نمازم نذارم بجز و دینت آرزوی بیت غلط کرد و کار دشمن زهی عیش اگر گرد و آن بد حاصل تواند اگر لاله رنگ تو گشتن</p>	<p>و ناعسم گیسو بویو باشد تو افکند اگر نشنود بویو باشد نازش اگر بی سبب بویو باشد ولی عکس این آرزو بویو باشد بدست این چو ابد نکو بویو باشد که کس در قفا رو بویو باشد من هم توانم که بویو باشد</p>
<p>ظهور می نوشت تو بهیچ است ساق ز می غلظت در گلو بویو باشد</p>	
<p>ساقی کجاست کاینه ساقه آورد</p>	<p>وز عکس خورشید فصل مبارکی آورد</p>

<p>که ز خویشین نگنجد اگر آرزو بجای است این چند داشت است که هر کس نظر کند ترس که شوق نامه من شود پیش در دلی که پیش تو گویم بعد اسید دوش و ببری که آب نگرود ز سرمه چاروب جلوه گاه تو ترکان تو نیست راحت یکی ز دشت نشینان تو نیست شاید که خوابگاه خواب شود به</p>	<p>زین فریبی که زان کمر لاهو آورد بهرمن ارمنان همه چشم ترا آورد باید که هر زمان پر ز غیر بر آورد نشیند و کن بباد که در دسر آورد مقدور نیست اینک گشت ز بر آورد طاوس از برای چو بال پر آورد کی سر ز پرستی مرا هم در آورد چشم ترا در هر نگه بستر آورد</p>
--	--

<p>راحت گزین مباش تلوری چوپران بنارگی که هر مرده صد نشتر آورد</p>	
---	--

<p>چهار کرد و فراقت به میفراری چند اسید هست که گرد و نیل به طاهر ز دهم سوخت دلت ز دود مهرم آورد نشسته مدعیانند برین دیار برای شستن گرد رکاب میباید گل شفت راه طلب بفرق گفت حریف صیدی دور دام طره تو در نداشت شک سیمه چنان نیم رساند بیک گوشه دامان بحیب حسن نشان</p>	<p>بیاد دار که دادی بباقراری چند بوعده گاه کشیدیم انتظار می چند هنوز سینه داغ تو داشت کاری چند نداید که بر پرهنر ادب ری چند که در عنان تو باشند آسکباری چند بجستجوی تو در پاشکست خاری چند نماندایی اگر سردهی شکاری چند ز چنین لطف تو در مین بنفشه زاری چند ز گردوی زلف رخا کاری چند</p>
--	---

<p>دلم پست بگریم مگر گتاری چند و طیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند</p>	<p>بسیر دامن صحراروم ز غمهر برون چه انتظار که نوروز میکشد بهر سال</p>
	<p>بوام عشق ظهوری اگر ضمان خواهند همان ز خویش کنسم دام اعتبار چند</p>
<p>تا حال که خراب باشد کجنگ کم از عقاب باشد هسایه دیده خواب باشد در آرزو آفتاب باشد ایوای اگر کم آب باشد عیش است که در و تاب باشد آن موج که در سراب باشد بگذار که در نقاب باشد در سایه و آفتاب باشد</p>	<p>باید که گلے در آب باشد در صید گله سباش کا بنجا عیبت که در محله ما آمد همه برگزیده حسرت از چشمه چشم شوق و هفتان است حرف همه چیز خوشگوار است ترسم بر آب روی دریا این دیده نذر فدا رخ پست مستاب بهر تو تو شب با</p>
	<p>آباد به کنج شو ظهوری بگذار که دل خراب باشد</p>
<p>نخل شد باغبان پشته باغش از غزل دارد که در صافی سخن بسینه پیرنهان دارد اگر گل بشنود بیل هزاران داستان دارد ز شوق خدمت قد تو دامن میان دارد</p>	<p>بگلگشت چمن نعتی چمن سرور و دان دارد شرابی ریخت در پیانه و در و گشتان دارد ز بیم درد و سرگشته نفس در سینه میدرد بازادی پراپ خود نبالد سر و دربتان دارد</p>

<p>حدی کن تا قیاسی ماساربان دارد کسی که بزم رسوا گشتن را از نهادن دارد چنین معلوم میگردد مگر صبر گمان دارد زین نادیده با بر شا هر اه کاروان دارد که از شوقی تنهایی پیر از اجوان دارد نصیحتی بیجا کرد چندین ترجیح دارد</p>	<p>بجنون ره نیکر و دغلا کو شوق پاکبند بر سوا یان کند تحویل بی اندیشه نشیند مگرد غار خم از کج کما وی رفته اها نه مطلوبست از اخوان بچاه قنادن سپند از مهر دمه هر روز میوزند طفلی چه آسودم که ناصح دیدت نصیحت است</p>
	<p>ظهور می غائب سوزت ارد و اینان مشا بهتری و در بر شد و اغ بوی استخوان دارد</p>

<p>رنگ و بویت نو بهار ارد و بر گلزار زد عید قربان تو گردید و در دیدار زد قادر از ایت پیکان جمله بر وفار زد صبر بیکر از زود لانی و دور از کار زد هر طعن از قطره بهد بحس را پیکار زد آجرت او شهرتش فرهاد اگر پر کار زد بر کشید از ساع و بر گوشه دستار زد فرعهای کوی او در سایه دیوار زد زد نهال بخت بی برگ من در بار زد راست پرستی سب ما را ره ز تار زد</p>	<p>کره با زلفت تو سودائی صبا با زار زد از تاشای تو زده و دیده حیرت جلا زد درد هانش تا زبان گرد در ای فرین زد بی تو اسکان مشکبانی ز نزدیکان محال ابر اسر گشته کردی در هوای خوشین زد سیر ساند مزد دوران خود بنای عشق زد ساقی دارم که شاخ از عنوان زنگش نثر زد آفتاب از تیره بختیهای خود گردیده داغ زد عبیر یار دل یقین دادم نخواهم داو بار زد از چه بے یقینم راه ذکریت پریر بمن زد</p>
---	--

دل بیالای ظهور می سینه را می نمود

<p>اگر رسیدش تنه در وی دم ایش از زود</p>	
<p>لب اگر وقت دعا نتوان کرد نزد صیقل اگر موج سست نک خبرگی با چه تواند کرد آن چیز را که بخون گشته خضاب بختی خبرشش آلوده شد است آنجنان نیست که در عرصه سی هر که است به عالم در و سی گرمی از شعله نتوان کرد جدا پشت آینه شود آب شرم تا به بیند ره و ترشد حشیش از که باید طلبیدن تا دوان</p>	<p>حق و شش نام ادا نتوان کرد دیدم را غرق چنان نتوان کرد که از آن به بچا نتوان کرد پرده پوشی بست نتوان کرد خون به از خشم به نتوان کرد همسانی به صبا نتوان کرد چیز بد رو تو دوان نتوان کرد داعت از سینه جدا نتوان کرد سخت روی همه جان نتوان کرد ویده در راه تو پا نتوان کرد جان اگر روی نما نتوان کرد</p>
<p>تا خود می نشود که تو گاه مشکوه گاه ریا نتوان کرد</p>	
<p>خبر را خبر سن کجا باشد هم به قاتل رسیده زخم بهار شکر نه از آن مشکوه زخم تا که از لرزه جدا نیست یار را نیست یاری اغیار</p>	<p>زبان راغ و هما با باشد خون مارا اگر بها باشد که کسی شکست ما باشد بند بزرگ جدا باشد کاشش بیگانه آشنا باشد</p>

<p>گر تماشا می او قضا باشد خیر باشد چنین کجا باشد دوش ز تهاوی بی پروا باشد</p>	<p>می پسند داد و انداز می را نمیر بادیده سینه و عیش مانع ماچو بادیه پالایه</p>
<p>بزرگموری حرام نالیدن در دگر چشم پروا باشد</p>	
<p>عشق جز این آستان نپا ندارد در وقت هر کسول بچاه ندارد عشق چو کویتو عید گاه ندارد حق نگاهم ز نشت نگاه ندارد شه که ز خاک رهت کلاه ندارد بیچسب این طره سیاه ندارد چرخ بدان که مهر ماه ندارد دعوی خون گرمش گواه ندارد شکر که در سینه کینه راه ندارد در خطر آن کو خطر پناه ندارد</p>	<p>حسن جز این دمی قبلگاه ندارد یوسف بختش با وج تحت نیاید گشته ز قربایان حنا به خاکش حسن گشت از نصاب باده فروز و ادبیاد آب خویش گوهر تابش سایه او روز را بقیه بر آورد جلوه گش صبح و شام گوشه است سینه بداع دگر گشت مشرف در ج و دزدن اندر که عیش هم است و ای اگر جان بیال مرگ نبرد</p>
<p>چند ظهور می شرم عفو کند مرا فر گریخته هم از گناه ندارد</p>	
<p>دارد اگر راه دستگاه ندارد آه که ناموس عثم نگاه ندارد</p>	<p>وردن عاشق فراغ راه ندارد باید شش زنج دین سینه درود</p>

<p>گریه بی کرده سر بریده بنام کاهش ازین بشیر کسی نشیند سینه ز تاب جگر گداخت نفس را کج نه نشیند که نیست است عود تازه بهاری بعد نهار طراوت تابش آرزو روز و ده او را شکر دادم نبرد رگ بستن گوش برفی از دشت نفون عذر تبر از گناه مثل شده آری</p>	<p>دای نفس آه سر برآه ندارد پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد سوخته بر خود دلش که آه ندارد هر که چنین ترک کج کلاه ندارد هیچ غسم تشنه لبه گیاه ندارد آنقدر ایام سال ماه ندارد شکر که بیدادگاه گاه ندارد دیده دلی را تباه نگاه ندارد جرم به از عفو غدر خواه ندارد</p>
--	--

بست تو اینچنان امید ظهوری

کس جز ظهوری امیدگاه ندارد

<p>دل شده دلا و کن ترک و کن نمیکند جور کشد گر از بدن بهر فتنه چهرین شهنش عشق او همه پرده پردگی در د باز دهم دید با گر چه نمیکند نگ حکم شرک از عیش نیست هم چنین دان عرصه باغ دیوانه نیست گفته پنهان مرده که بر دماغ دل بوی گسست بخورد دست در از نیستم زیر بنال آرد</p>	<p>قبله اگر شود وطن و بولمن نمیکند چشم بداع و گران سینه من نمیکند طوفان که پرده پوشی احم که فن نمیکند پس گنیم گوشه اگر چه سخن نمیکند داغ برات اگر کند سینه که تن نمیکند معبر بومی کوی و سینه چمن نمیکند از حم زلف عنبرین رخ نمیکند شکوه کا و کا ویم سبب ذفن نمیکند</p>
--	---

روح ششما زینا فقه باز گو کلام بود	بی گل نکشتش صبا مغز بن یکند
گرمی ششما از خان ساخته گزین را	انچه بروج یکند روح بن یکند
مسرت بوسه کی کشد رخت ظهوری بر بست	
تا بوس تو غارت کنج و بن یکند	

سینه بچه پر تو دانی بصفائی نرسد	ویده بی میل اشکی بجای نرسد
خمر از ویده بجهت اگر وقت نمی	سروری نیست در آن سر که بجای نرسد
غنجی از دل پیکانی من پر تر نرسد	تا ز باد پر تیرت بهو اسکی نرسد
مهر نیازمند از سیکاره چنین	که بدشنام تو یکبار دعائی نرسد
دل صد باره من بو بیکان گیریت	شست بیداد مرزا و خطائی نرسد
ناله خراین کند آباد و نه کشور سمور	باد شاه که بتاراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تو انداخته بر دل عکس	دامی بر خونم اگر زده بهائی نرسد
سرخورشید سرافرازی دیگر داریز	سجده های تو بهر تاصیه سائی نرسد
نال پیمید ز بس بر دل تنگم برسم	شد گره آه اگر عقد کثائی نرسد
نال پای زمین گر کشد از ضعف بچشم	نیت از آن دست فغانم که بجائی نرسد

صیقل کرد ظهوری دلی از پر تو زهر	
گر باینه او زنگ ریائی نرسد	

راه صیب است مگر راهبری بر خیز	غضرت خوبست ولیکن دگری بر خیز
کوه عم بر کمر آن طور بنیاید رخت	کو بر او قدم از کس اثری بر خیز
آروده هر شست و یک گوشه نهادت	ویده باده را بگر ویده وری بر خیز

<p>غنچه زاماده تشنگی ز دل مستورست میشود تیز نظر مرد به تلف راه تیغ گریه قیمتی کرده عیش و عده چشم تخم سازند و از آن خرمن خورشید تند بسته تابرق عیش تل شده خاکسیر بامیدی که ز بندش بکشادی بر بند هست در پاکه دریا نظر و چشم مرا شاه آرای شده آرایش خود گر خواهد</p>	<p>میل دارد چو صیاد پرده دری بر خیزد پیش روی جگر از اسپری بر خیزد چشمه دیا شده شاید گهری بر خیزد اگر از آتش سنش شده رسد بر خیزد بیم آنست که دود جلگه بر خیزد هر قدم در رهش آزاد تری بر خیزد چه عجب گر تاباشا نظر بر خیزد هر طوط چون سحر آینه گری بر خیزد</p>
<p>اگر ظهوری است بیدر طلب شک لب شرط نیست که با چشم تری بر خیزد</p>	
<p>گاهی از مغل امیدم نمر بر خیزد قاصدی را که بکفت نامه شتاق است در رهش ز خست شبگیر سپیدی است کرده ام پهن ستاع خرد و صبر کعب دهنی نیست باین تشنگی دین شیرین چه قدر کز لک مرغان تو قربان دارد خاکساران ترا پای ز سنگت بلند چنانکه تبری خان بشنیم و بگر بنوازش رب از خاندان شاه نواز</p>	<p>که زهر برگ به قصدش تبری بر خیزد باید از هر بن مو بال و پری بر خیزد که بهر گام ز راهش حسدی بر خیزد که بگرد آوریش عنوه گری بر خیزد که بهر حرفش تنگ مشکری بر خیزد رگ کندی است اگر نیشتری بر خیزد دای من کز من افتاده تری بر خیزد نیست معلوم که چون او دگری بر خیزد هر یکا صاحب فضل بهر بر خیزد</p>

گل اور ادھوری برادش شکفت با حریفان بصیری سسری بر خیزد	
شکر رخسار تو آئینه سکون می آید تیغ از رحم زانویی همین حکمت گل خار رست از تربت من آید اتفاقیت که با کو کلمه منجی شاد بودم که بشم بود بوی خوشبیم میتوان گفت که می آید از افلاک سکون چه عجب گر بر هم هر قدمی کند چو شک لب و جلیک فزونی خوشبخت صد تعلق تو هر طره خونم دارد فصل صحر است بان از بر آیت گرم مداحی دارای دکن هر که نشد	که رشتش بهم خورشید بدن می آید بر تو در خشم جان معوی خون می آید کی بجا ویدم از پای بدن می آید کوه پاشنگ بین تا که فزون می آید بخت زوری ز دور و ز غم سکون آید نشان گفت ز افلاس سکون آید هر چه گویند ازین بخت سکون آید دیدم تر لبه گریه کنون می آید خون من نیست که از غم بدن آید چند روز است که هر روز خون آید لفظش افسرده و معیش بدن آید
تا ظهور می خجل از چاره گریا نشود در دمن گاه پذیرای فنون می آید	
تا خیالش برل از ناز و بدن می آید آنچه مرا بجلا کم ز نساه می گوید بگلستان بقا مژده سیرابی ده عید را این همه فرمان که به قربانگاه	جان حسرت زده صد بار بدن می آید پرده برداشته از عهد بدن آید غمزه اش دشته بکثرت خون آید خال خون بر زده بر رخ بگل بدن آید

من داین حوصله از خویش بروین مدعی دعوی رجحان کند و میرسدش بحسب عشقت خرد بیده دار و جان چند روز است که بر بستر بزم عبت دست حضرت خان ز سخن بازان	دور فرود میکند او خود چو درون می آید غالباً در کمی از خویش فرون می آید میشود بخت بقصدین جنون می آید که بر سپیدان من بجز کون می آید به بتائیش سخن از مسمومون می آید
---	--

دوش گفتی که ظهور می تو در قهر من

معنی لطف ازین لفظ بدون می آید

قد روانان بهت ریگ بگوهر نهند گشته بر دست شان فرض احاطت نهند ننوان سیر گلستان شهادت کرو مصریان چون پیرانند گن با و تنگ به تماشای چهره افغان فلک نهند هر زمان آید در آتش حسرت افتد بوسه گرچه بجائی دهد آبانند که بیدار گریان چه توان رود توان تا بدل ریشه نرسد نورش نهد	خار شک در دوستش بگل نهند خضر افتد بقفا پای ازان سر نهند فرق را تا بگل زخم تو نریور نهند زهر نواشان تو گر کام بشکرت نهند گر ز رویتو چراغی بهر اختر نهند هر دم از شعله پروانه چرا بر نهند عقل و هوش دل دین تا هر کینه نهند لیک جز به سیج بدویش تو اگر نهند از گمنم نخل هوس کام نبور نهند
---	--

گرچه افتاده ظهور می ند دست کس

در طلب گم شده گان رحمت بر نهند

نخنی جبهه ترا عامه اگر نبوی	زهر از نامه ترا دو چو شکر نبوی
-----------------------------	--------------------------------

خود گرفتیم که زبان در گرش دام بند مژده شرح غم رنگین مرا میخواست گر شود شرح کجوتر نتواند برودن خبر خواب ز بیداری او باستی بند بر جامه کوتاه زبانست راز گر بخوابد که شود نامه ز نام رسوا نیشک شد و جلد ز تب قطره چکانم برد حجت جور که دیده شده ای گاش قصا آه عاشق شب بجران تو انشک کشید حرزد دفع خطر تیغ نویسد همه	بیش از آنست حکایت چقدر بنویسد بح کاهیم از خون جگر بنویسد نامه را که شب من به سحر بنویسد یوسف افشاء خور را پر بنویسد سیم ساق کسی بن پذیر بنویسد میواند که بعنوان دگر بنویسد خانه تا کی سخن دیده تر بنویسد بر سرم آنچه رقم کرده بسر بنویسد که غم خویش مبتاب شر بنویسد کشته تیغ تو در دفع خطر بنویسد
---	--

نامی خاتم ماندست طهوری گشت

که تواند دوسه سطر با بنویسد

جد از آن شوخ محبوبی چه میکرد اگر در باغ خود میداشت رضوان اگر عقل از هنرمندی بهشت بوام دیده تا کردن فرو رفت گرازد شک زینهای عشق آه از و گرد و می افتاد یوسف گر گلزار خود را غنچه میخواست	بنازم شرم محبوبی چه میکرد چنین بشاخ گل طرب چه میکرد منی آمد بمیوه بی چه میکرد منیدیدش از خوبی چه میکرد نیفتادی با کوبی چه میکرد به محنتی ای یقوبی چه میکرد بهر بر کیش کتوبی چه میکرد
---	--

	<p>طهوری را نکند از وعده منون دلم با صبر تو بی چه میگرد</p>	
<p>اگر آسودگی رسیده شود که اسیر ستم رسیده شود سینه تا جیب اگر دریده شود لب لعلی کجا میکیده شود گوشه دامن کشیده شود تار و پودی مگر تنیده شود همه باید که ناشنیده شود دامی اگر دیدنی ندیده شود گر نه چون شاخ گل خیده شود که رگ دوستی بریده شود سینه کرداغ بر گزیده شود</p>	<p>خاطر عاشق آرمیده شود هیچ عدلی ازین فزونی نیست بگریبان درمی برآوردست لغت نخت جگر اگر نمکند اگر از خویش دامن بکشند راز عیانت آه و ناله کجاست و ده چه نشیند به در کارست طعن ناویده کی باست بلا سردر نیست رخت پادشاه آنجنان تیغ رشک تیز کن مرد تن بر هم رسد</p>	
	<p>در عاشا گش طهوری را هرین بو بزار و دیده شود</p>	
<p>عشق در روز بانه از شب بخن گردد میتوان ناله چنان کرد که قانون گردد حیف در دست که ایفونی ایفون گردد که اگر کشته شوی قدر تو اقر دن گردد</p>		<p>رو بروی سپید عشق نبرد چون گردد تا چنگ ست رگم در بدن از زخمه در کرده زخم پس سر آرزوی مهرم را سی فرمائی که سیاه شوی ز رفتن</p>

میکنند زلف سیاه تو مرا نامه سپید سینه گزشت و این تو گزشت عجب سر و شش و شود و بر چمن آرزویم عاشق پرورش پر دگی نیست عجب	سر خروا نگه چشمش تو در خون گردد ای خوش آن سینه گز و این تو نمون گردد آه از حسرت قد تو چه موزون گردد نیست لیلی که بعد کاهش مجنون گردد
--	---

بهر بیان ظهوری ست دل دین بگفت
نرسد هر که بسو و ای تو نمون گردد

دوش دل آه بجای نبرد عشق او هیچ خواری نگذاشت عارفش این با شقائق تر که از ان چشم ست رائد سخن تا قیامت به تنگ مهریست حسن ابروی حور آرد و نند سحقه و اسنش سیاه از شرم سایه را آفتاب در قدش روشنی کرده خیره چشم مرا ماند در پای جسماد کس خواند دل صد فغان حسرت	نامه نه سیاه تا تب نبرد که به عنت بن سحاب نبرد کرد زلفش بکناب نبرد که نفس در گلو شرب نبرد خانمائی که او خراب نبرد شسوار منش رکاب نبرد پاکه و اسن حباب نبرد وید رشکس چاکباب نبرد دژنه کو که آفتاب نبرد که سکون خود فطرب نبرد لیک یک آرزو بتواب نبرد
---	--

تا ظهوری شد فرشته خصال
سگ او ترک اجتناب نبرد

دل سر سینه نگاری دارد	ضربتی دارد و کارے دارد
چون کف گرید سپهر از انجم	مسبحه اشک شناری دارد
خاروخس سبیل در میان	کز رخس دیده بهاری دارد
کو سوارسی که خشم فتر اکش	حلقه از چشم شکاری دارد
شکر کا فتاد به تیغ سر کار	که سحر کار گزاری دارد
گشته از آفت مرهم امین	سینه را داغ صباری دارد
میج که جیب بر آرد خورشید	منصب آینه داری دارد
چو گرم داغ ترا دیده امین	هوس سینه پاری دارد

بزرگوار می ست مرا شک که عشق

کار با مردم کارے دارد

گر بچشم مرد ده گاهی غباری میرسد	با و طالع بر غبار رگداری میرسد
برند انگیز دهر عوی چرخ رخش ماه را	آفتابش کی بگردش سوار می میرسد
فتنه ایام شاهان طوافت دیده ام	شهر دل می بندم آیین شهر یار میرسد
در دم تیغ مستم کونا زین سیاه و کمانا	زخم فرو به جمع کن ناخن شکاری میرسد
در دوحسم از فکر تشویش اثر غافل غنیمت	نال و پودی رشته است آرزاه دوزخ میرسد
گویدش دستم بگل در بوستان عافیت	در بیابان بلا پاییم نزاری میرسد
راه گردانیده باز از تو تیا بینا نیم	دیده را کله ز خاک رگداری میرسد
آه که رم می فشانده هر کجا خشم شر	از عم خونتاب انعم برقی ناری میرسد
گریه میارم حنائی زانکه میدانم یارین	عاقبت کار من از دست نگاری میرسد

بے نصیبان بهره دارند از بی بهرگی میرود از تار ظلم ناشیندن بر نفس چون چنار از جلوه شمشاد قدش سوزا	آرزو را حسرت بوس کناری میرسد بعد صد زحمت بزم گرناله داری میرسد در گریبان پاره کردن ستیاری میرسد
--	---

دیده ام سیراب سیدار و ظهور می یابا سینه را هم حرف آه شعله داری میرسد	
---	--

درد با جانم در قرب جوی میزنند در گدازم عشق شاید سکه بر نام زند ماهی تقصیده جانی می فتد در تار گوش کو بر ناشیندن کن که بنفش شکست صاحت در جوش گل در دغمارم را گدا بدم بانیست گوازه دمان خضر باش میشود گاهی جرس افسانه خوان باریان ریشک طوفان کرد شود قلزم آگه نشست روز و شب ریاس دل با آنکه یکوشم بجان گاه از بس گر خون تن به تب در میبرد عید را خوش کرده رنگین بختیا بیا داد	دل با خراج اثر از ناله خاد می میزنند عقل خراب است نقد کم عیاری میزنند آتش من در سمن در گرفتاری میزنند میر فراخت حرف ناگواری میزنند برس خاشاکم آسیر بهاری میزنند در طلب هر کس دم از چشمه ساری میزنند جذبه آشفته گمان راه مزاری میزنند کشتی چشمه ست گردانی کناری میزنند شاه و دزد نقش آفر شا بهکاری میزنند بالش تجماده حرف و اندازی میزنند از صفت و لهای جان با زبان قلم میزنند
---	---

میرسد دعوی دارانی ظهور می عشق را آز برای غیرت منصوبه داری میزنند	
---	--

بصارت تو مباد این ستم روا دارد حباب پاکی چشم ترنم کسب دارد	
---	--

دلم که خورده سوز افتار تنگی او رسید قوت صنعت قتاده تو بان چه عقد با که تقاضی بکارم افکنده است بجز برون نشنیدم بجز خویش از تو مرا که گفت دکان عشق به کشایم عجب اگر بچو اسب سوال رنج شود غرض ز عشق همین است که غرض بر بند شگفته روی ترا زنگی به رخساریم گرانی غم فرما در آشنیده مگر نغمه بار دهن غایبم دوران کوئی	برای داغ تو صد سینه دار جا دارد کز آه خیمه افلاک را بسا دارد این چه سود که مژگان گر بکشا دارد زهی مروت و انصاف یک یک دارد دران دیار که جنس حسن بسا دارد لبه که سنت و شتام بر دعا دارد بدرماند هر که مدعا دارد بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد کمر شگفتی کوه در صرا دارد که استخوان سگان ز داغ راهها دارد
--	--

در دغهای ظهور می چو راست مانند است

لبش به تن زبانی در افترا دارد

هر که جز یادش بل جا میدهر دیدۀ حیرت از دوار و جللا در دلم آورده تنگی را به تنگ هر قدر عشاق در صبر و شکیب هست امر دوش ز فردا دور تر مفت من گردانم از پوسته چو یک نقش شک آنکه خواهد بود خوش	خاطر خود را بنیاس میدهر لطف بین مزد شما شامید هر از بزرگی خویش را جا میدهر میکنند اصراف مجرا میدهر وعدۀ امر و زفروا میدهر میسرسد جان بر لبسم تا میدهر مغر از زلفش بسودا میدهر
---	---

سدره در پستی است از بالا آید هر که اینها بد از صافیدلان توبه درستی زمستی کرده ام بهره از فقر زیستش	و اعطش پیوده بالا مید و اعنای سینه بالا مید مفتی مستان چه فتوا مید بهر که شال خود بربیا مید
---	--

گرچه از گفتن ظهوری بطلب
در خموشی داغ غمنا مید

دل را نمکند داغ غمت کجای سپر خود صد غم بگلک مرده هر گوشه نگارم بر چهره فلک اشک فشان ز کواکب بر بوی تو پویدن این راغبست ترسم که زمینانه بسجده بسم افتد در چاشنی تلخی خوبان شد با هم محو در عشق چه بے بهره چه غمزه تراب در کوزه عشقت شدم آغای عیا بر من فلک آن ایش نکر دست کینند	کز بے جگری کرده بگر اسپر خود چون سر خار و یوتونم در نظر خود در شام فراقت بود داغ بحر خود دارم چه صبا تو شسته کشتی در سفر خود ساقی گنزارم بسیر خود بسیر خود طولی و گسرتانی شهید و مکر خود دیر می که چها دید پیران ز پیر خود کز داغ زووم سکه بنام جگر خود روز و شب بجران نردی سفر خود
--	---

گویند که از چشم تو افتاد ظهوری
با در نکسم تا نه فخر از نظر خود

یاد می عاشقان حسه ایش نمیدهند آن که شمیم جیب تو گردن شامه مغز	تویر ما بس اینکه عذابش نمیدهند احباب در دوسر بگلابش نمیدهند
--	--

<p> مه کز فروغ خویش نقابش نمیدهند تا از دل برشته کبابش نمیدهند آشتیگان کز رحمت خوابش نمیدهند مشاطگان برای چو تابش نمیدهند بچاره ساکی که بوابش نمیدهند تابو سه بر عنان در کبابش نمیدهند لب تشنه که سر برایش نمیدهند حرص در آب زنده و آبش نمیدهند </p>	<p> با آفتاب من قدر از پرده چون بدر لب تر می کند بشیراب آن فرشته خو در شهر و کوفخانه به بیدار بخت اند خونتاب دل مباد ز نقش فر و چکد پاست کرده ام توان ز دور گزشت خورشید و ماه شاهسواران نمیشوند ذوقی چنان نمیکند از سینه تفنگی از عمر خود بگرسته چشمت خوابه میر </p>
	<p> آبی ز نذر باده طهور می در آتش سرست تر شود چو شرابش نمیدهند </p>
<p> دستی ز کلفت بروی دارد دیو زه رنگ بوی دارد این خاک که ام کوی دارد نیست که آب روی دارد آب مزه ام بچوے دارد پیرایه مشت و خشک دارد سدرایه گفتگوی دارد زاده جتوے دارد هر کس بت شعله نومی دارد </p>	<p> مه پیش رخ تو روی دارد گلبن که گشاده است کف ما گردش ستمه آبروی خورشید گل شبنم عمار آن کوست خوش تازده شد آن نهال بوی از دیده اشکبار روی کم گل گوش کنده سوے بلبل سالک بجز خوریت قانع خرم نیست ز خوشه برق </p>

دیوان طبری

از ناله چو ناله شد ظهوری

از موبه تنی چو موی دارد

<p>اگر خصل دمی شکر چه باشد نباشد راحت بستر چه باشد اگر گردون شود ساغر چه باشد دو ابا یک جهان لشکر چه باشد جز این پریا چه محشر چه باشد جگر کا دیدن خنجر چه باشد زبان بندیت این دگر چه باشد شکر شکم تفتت شد افکند چه باشد ضروری تر ز چشم تو چه باشد ز شور گریه شیرین تر چه باشد</p>	<p>چو پای انداز خواهی مهر چه باشد اگر شنگ سر کویتو با لیلین ازین نظر نه کهستان تو دارند نظر از یک تازیهای دردت کنز رنگین قیاس اشیدت چو مژگان به تشر کاری آید دیا نهر حرن دیار سخن نه شتر آتش به بر دم جگر حنت جانی در تلاشش آبرو دیند سخن در خنده شکر لیانت</p>
--	--

دران شهری که باشد درو اسکیر

ظهور می قدر افتد نگر چه باشد

<p>دو بختی خواند در نور و ز لیل گل بخش آمد نشاست این بکن خشت غم می بخش آمد نصیبم انیمه سخی و بختی شست کوش آمد بیزنش صبر فرافت حرات خموش آمد اجل گردید عاجز از علما چون بخش آمد</p>	<p>بهارست از هوای سرد تری رخروش آمد چو ساغر مانده لبها باز ستا ز ابیا ساقی نکردی چهره گرشیرانه با غم میشود شیرک ندیدش طاعت گر نکردش زبان کوته کسی کی کرد در بحر ان علاج خود بهیو</p>
--	--

بسان مار بر خویش از غم ضحاک پیچیدم	حکایتی امی بل پند هر گاه هم بگوش آمد
ز خود را بس کن خراج گز از نایه دارا	بلاها بر سر گندم نای جو فرودش آمد
منم در دانه پاشی بنیای دلی بر جیدم	که از صید موسا خرده دام خرده جوش آمد

بزرهر چشم قهرش داده آبی نوک ترنگا زرا
ظهور می چون نباشد مولدت نشینش آمد

ز سد بام که پروانه دارد	که شمع چون نور در کاشانه دارد
مسلم بر فراقت پنجه گیر سے	که دست خارها بر تاشانه دارد
رود چو خوف از زنجیر موت	سخن دیوانه بر فرازانه دارد
چه خوش تیرست تیغ شعله شمع	فسانی چون بر پروانه دارد
نیباشد به از اندوه سبک	دل آلودی ویرانه دارد
کلید خنده شاد است مرگان	که از اشک غمت در زانه دارد
برایم بسته است افغانه عشق	که بنجم را بخواب افغانه دارد
و در در قطره سرور یایستی	شراب با که خشم پیانه دارد
از و چشی ندارند آشنایان	که چشمتی از نگه بیگانه دارد
پری صید است تا پریکشان	ز خالش دام زلفش دانه دارد

جان عشق از ظهوری میترارد

به پیری گریه طفلان دارد

خواری گریه ام از شوق با غمت شد	که یکی اشک بصد گنج گهر قیمت شد
پایه بالا ترا زانی بنگر پایه خویش	عشش قرش درت از کوتهی هست شد

<p>عجی نیست اگر مرج هر عشرت شد اینچنین خون دلم از و عدو بی مت شد آرزو ها همه در سینه من حسرت شد عاقبت آنمه بیدار تو بی منت شد سوخت پیاره کنون بهر چه نسبت شد</p>	<p>مرکز دانه سینه من کوه غمست انتظار یک شردم کیه که و عدو کجاست چند و هر چه توان زیست باید خصال رحم بر معذرت داشت بود این کوه چشم نسبتی بود ازین پیش بخوبان مرا</p>
<p>بود مرگان ظهور می تباردش چشم در ازل گریه چو بر با تیان منت شد</p>	
<p>سینه بکوکز خراش کینه انگارش نکرد دیده بجا که حرمانت جگر بارش نکرد از خم سویی تو تار می زیب ز نارش نکرد کرده است ایام منو نم که بیدارش نکرد نیست چندان بخت اغیار اغیارش نکرد بیوفا شیرین نگاهی تلخ و در کارش نکرد پر دیش دید و صحبت داشت انگارش نکرد بی نصیب از رحمت آنکو خوتا زارش نکرد باغبان از شرم یاد و نشتن زارش نکرد</p>	<p>با که زده بخت و می که عمر بزارش نکرد گریه ام زنگین شد اما نیست این مطبوع ما یاد دادی تا برهن اضمم و لبشگی کرده ام افسانه خوانی تا بخت خوش یار را باید بر آوردن بنگ خویشتن شگدل بر پذیر مسکین که بکن راست گفت رندی آدوده زاهد عاقبت یادش نگیرد بهره مند آنکس که کامی گاهی از زهرش گرفت هر کجا بوی سن زار گریانش گرفت</p>
<p>بهر صلاح ظهور می نشی گو بردار عشق عقل عمری رنده کاری کرد و هوارش نکرد</p>	
<p>دزد قاست تو قد خوانان کان باند</p>	<p>پیش خندت از دل پیران نشان باند</p>

<p>تنه از صبر من تو پا کردی در کاب کردیم قطع زود و تنه ای دیگران در رزم گاه غم زده ات آسود و خاطر شاید که لاله داشته باشی ز شکست در باغ و دوش حرف بان نسکد کم مایه بود غیر ز سود اتیان نشد اسید وصل پروری از نوان من بود و از نون طایم بهر آن تبات ما دل بود مناسن و جهان بر خود خوبیت و دلتی که دواشن نصیبست</p>	<p>بنام کسی که بدستش عنان باند حرف تو جوهرست تیغ زبان باند از فکر اینکه زخم دگر در شان باند و انی که از تو بر جگر انخوان باند تعریف غنچه در دهن باغبان باند یک نم نماند سودش در صدایان باند در سینه بهوس خلش استخوان باند و اداین اثر که با دگران مهربان باند در رهن لطف نیم نگاه بنان باند ای عشق مژده حسن رین کد آن باند</p>
<p>خیر از کسی بود که کند عوی توان خیری کند ظهوری از توانا توان باند</p>	
<p>شدم سرگشته تا کی غیر از پرکارم اندازد دلم گردیده نازک شیشه دارم باز سیزم زیر سر سندا از موج بالین درون دریا بسن خانگی بر دم پناه انجم سوانی سخن بپوده در کام و زبان یکدیگر ز تاب آفتاب و ز بهر شمشیر منان نباشد تله در شود بختی ز ننگانی را</p>	<p>از ان ابرو گره بیرون بود کارم اندازد که ره برنگ لاخ بخت ندها و ارم اندازد اگر خواهی گذر چشم جویان بدم اندازد چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد نشد روزی که روزی گوش گفتا بدم اندازد بگویش گریه رسایه و دیوارم اندازد که مهر و فی نمک بر سینه افکارم اندازد</p>

ولی از رشک میترسم که در انکارم اندازد که در چاه بلاهر ساعی صد بارم اندازد خود را عشق نگذار و که در پندارم اندازد عجب کز گفته و اعطاز استغفارم اندازد	هر جور و چنان قرار گرفته و وفادار زهی بخت نگویند من نیگرو و باین رسد تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز نپذیرم چنین که عشوه ساقی ز استغفار افتاد
---	--

ظهور می یابند و از بی تمیزی میزدند بعلم عشق اگر در بحث با انعام اندازد	
---	--

سکه از دست اگر نقد تو نباشد که بر ز آهن این طائفه روکش باشد میتوان کرد که هر ناخوشی خوش باشد که نمودی و گرازه جامه زرکش باشد اینچنین ربط نفس گر گشتا کش باشد مستم حیه بقش سم ابرش باشد کزک او عجی نیست کربش باشد	تا عیاری نشوی جان تن آتش باشد شعله سیر خیمه یار دیگر بیان گیری سخنی که کند ایام علاجش نیست شال پوشان که هر دشتی خیابان گیری چاره زود ضرر درست گستن دارد دیده ام شاه سواری که بجو ناگاهش اینچنین ساقی اگر غش زاهد دارد
--	---

سببی داده بان طره کند مغز و لش گر نه بیند که دل غلغله مشوش باشد	
--	--

که شنید آب فرو زنده با تش باشد باید از داغ الف سینه منتقل باشد غششادی کنم آن لحظه که نباشد خوان اصل که بران بسته نکش باشد	خوی در آرایش آن عارض موش باشد هوس خال و خلی سوده و لاله زار زده خویش را دل بدم کوره اندوه کشید بخت شورم چه تمنای خوشی بخت کجاست
--	--

<p>شیخ بر میزد پایان تو ریشه دارد سرصدیق بهر حق تو چون جبینم سخن گرمی غوی تو گرافت کت سرکشان در پی فزاک تو دارند سر</p>	<p>چند بیافته حمال کش و فاش باشد مدعی را بطلب تا بز اخفش باشد خواب را بستر و بالین همه آتش باشد عجی نیست اگر رخس تو سرکش باشد</p>
<p>چون ظهوری نتوان از سر سر دو گذشت هر که است باین کار سر می خاش باشد</p>	
<p>نتوان گفت ز خوبان در گری می باشد مکام از هر تو در تلخی ناکامی باد تنج کشتن ز من دنج کشیدن از تو گفته باشد بزرگفت تو باد و عالم کردم آخر نفس و اول دشنام نشد شکی کشته من سیردش بر سر زخم تا شود دمنت حسرت زدگان و تن کم نگا پیش من ندون با و که مغرور ارمغان نقل پی سیم ز باد و آرم باید از خویش در تائید سستی خورد ابره نقر گرفته گفت قدر بدان</p>	<p>هم توئی از تو اگر خوبی می باشد گر بدانم که بعالم شکری می باشد از جگر بجگر آن را سپری می باشد از پریشانم در آخری می باشد غلط است اینکه دمار اثر می باشد ابر را گاهی اگر چشم نمی می باشد هر بجزی شب نم را سحر می باشد با اسیران بتناقل نظری می باشد از خوابات بسجده سفری می باشد ظفری نیست جز این که ظفری می باشد بسته از اطلس جریخ آستری می باشد</p>
<p>میرد آرزوی چند ظهوری که سپرس گشت ناله هر که ز من خامتری می باشد</p>	

<p>عشق اسباب تعلق عوینا میرد عشق میباید بتان چه کند باور کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق حشری ز گس از عشوه پنهان دارد در تن مرده بر شام کشته جان مجرب ای خوش آن دل که کند دخل و خرج نقش این کج زنده از بسک مان است ناله تیز زبان تر ز قنای میزاهم</p>	<p>نزد شمع خرم و خمر تر سا میرد عشق دوست که چنان من لایجا میرد زهر حسرت گرد از شد تنها میرد حکم ناز نیست که دلهما همه رسوا میرد که لبش رون ای عجا ز سیما میرد تن دامن بدول گشت که غدر ابرو که درین راه کسی نقش کف پا میرد که بدرد تو سلام نفس ما میرد</p>
--	---

خبری نیست که از درد طلوی کشید

میرد و خبری ما بشهر جا میرد

<p>گیت مار که پیاپی ز بر ما میرد آنکه خود را شمار دزدیه روزانش لوح خاطر ز جالت ز کار نیست فیض را کف پا برگ سمن میداند میشمارا همه از نقص عسم آر میرد دل که خواهد رسدش تارک انگشت گرچه قیمتی گزینم بهر تیغ ساقی آن باوه سر جوشن خمیاست سادگیهای جز نش نکلند تبسبه</p>	<p>هم مگر مکنی ما خبر ما میرد شام خود را بحساب سحر ما میرد که اهل نقش ترا از نظر ما میرد خشم خاشاک خود از رگدز ما میرد شکل از خنده مگر چشم ترا میرد پشته و انغ بدوش جگر ما میرد ز دود خاک خدق آب گهر ما میرد دوسه جامی که همه بشرب و فتنه ما میرد خود این خبر گوی خود ز سر ما میرد</p>
--	--

	دیدنی گشت غم عشق ظهور می جا عرض هر عیب بر عرض هنر ما برود	
گر گفت گوهری از آبله پا نبرد عشوۀ ساقی اگر بال و پرازا نبرد مژده مارا که بت بادل تنها نبرد در طلب گرچه که سالک گردازا نبرد نال را در و اگر بر سر بحر غما نبرد بر سر دمه و قمار بقا نبرد بچکس نبض تیشین مسحا نبرد با صبا گوی که بوی تو بر جا نبرد		سخنه ریگ حرم با دیر پیا نبرد اینه صلب شدن در روح و در دین نبرد طاقت مصیبت دل و دین در هم نبرد بهتر آنست که پا از سر طلب نبرد لب در انداز قناعت می مینبرد چشمک عشوه اگر دل نبرد عاشق را تب عشق تو طبیعت شخص گردید غیر ترش پی نکتۀ نیت چنان منز نشاند
	باد از ذکر بیت کلام ظهور می محتاج نقل مجلس گراز به تقویٰ نبرد	
سری پیای جنون ده جوش داغ که دارد صبا گداز اندانم بیان و داغ که دارد نگاه شعله این نور از چرخ که دارد ز تاب سینه کبابم که لاله داغ که دارد لب هزار زبان خضر و سرخ که دارد هزار حکمه مستی دل از ایام که دارد		چرخ شگفته و گردل هوا باغ که دارد بسط صدارم آکنده مغز هر هنر خار که دارد بسخت ظلمت شب روزها تمام کی شد ز شور گریه در آیم که ابراشک که ریزد کنده گشته گان در ره تو را بهر انجم صرای که گردن کشی ست شهره ندانم
	چه بخود می جنون که تو نیست خود ظهور می	

چنین معامله آن طره با و مانع گردد	
آن را که قبول عشق رد کرد با نفعه دلان بخشد آید جانے که سر در دل ندانست از روز ازل غم مرا عشق لعل بگلیم فقر و رکش با ناله لبسم نداشت پیوند آورد نهال بخود س یار پر وانه گماست کاشتم دود عجبت سر مهر از تن افکند بیش گل شب بدانی	هر کار که نیک کرد بد کرد مشتاق که خواب در لحد کرد بس نویم که بر سحر حسد کرد پیرایه عشرت ابد کرد کا قبال کلاه از پن نذر کرد در د و دل بیدلان مرد کرد صبر آمد و آب در سبد کرد از شعله رخا ن شمع قد کرد در گردن دعوی خرد کرد در پرده صبح گوشت زد کرد
در هر سیر و جان نگر می بگذشت مرا و فکر خود کرد	
بستان که صبر و شکیب شد و گدازدند چمن چمن سن از باغ و بوستان مین چه قادرند که مار از یاد خود را نهند رواست حسرتیاز ایکوه جلوه گران حرام باد بگل عار منان نگاه نهان سباز مجلس بنگار گران گریزان باد	ز نخل و عده خود جلوه و قافازدند و دهند جلوه و در تنگی متبازدند چه عاجزند که خود را زیاد مازدند که بوسه تمجیل زلفش پاؤزدند بران گرده که آب رخ حیا موزدند سباز از نفسش بوی آشتا زدند

<p>نفس بخت شهادت توان گیر کشد جگر گداز آتشگان منت طعيب کشند سپاه روز کسی باش که غبار ربهت</p>	<p>اگر ز سینه تنهای خون بهاد زدند باین امید که صدر در دازد و او زدند برای دیده خورشید تو تیا زدند</p>
<p>مدار دست ظهوری از ان جبریده روان که انتهای ره خود در ابتدا زدند</p>	
<p>عشاق که خون حلال گیرند از عیش و نشاط پیش افتند تاراه جواب کس نیا بند غلطیده بخون دگر دوش چشم عطری که کشت شامه در من با سینه تفته در دل شب در گوشت شوق گریه هر روز از بهر دصال جاسانند تا ماه تمام عید باشد از شرم بخود فرو رود سر</p>	<p>امید دیت و بال گیرند و نبال عسم و طال گیرند لب قفل در سوال گیرند از قرعه اشک فال گیرند از خطبه شمال گیرند اگر شعاع رسد زلال گیرند سامان هزار سال گیرند چون مسد که خیال گیرند ابروی ترا مثال گیرند چون قند ترا مثال گیرند</p>
<p>از چهره کاهی ظهوری پیرایه اشک سال گیرند</p>	
<p>یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدرد من نیم آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم</p>	<p>چشمم ستم رسیده را رویت و او میدرد هر چه زیاده میسر عشق تو یاد میدرد</p>

<p>از پیش او قاده بود باز عبا رخا ط گوشه چشم در کین تیر کشیده در کمان راست نکرد کار کس فرس بساط کجی</p>	<p>گرد مباد و دولت خاک مباد سید سینه صید سیر و شست گشا و سید مهره زور استی نقش مرا و سید</p>
<p>هست ظهور می ز مایه و بیج تو هر چه دهند دیگران جان بر او میداد</p>	
<p>خوش آن کرده که آبی به پویند رهین کاهش خواش شدند و پویند ز شوق گریه سراپای دیده گردید فکر ضبط گهرهای ساز افتادند چو گرد و باوقا نند خاک سرخوش ولا ز مسجدیان کار اگر نگرد و راست غلل رنجه مغرور دوران رشد درست از تو نگردد شکسته زندان</p>	<p>کنند تافته احرام کنگری بستند دم تعلق خاطر زدند و دایر بستند حجاب سان بوی انظار به بستند ره شریک بر کاله جگر بستند بدشت سحر می گز ز پانی بستند کنشنان سر کوی بک غلط بستند که سر بنگ سر کو عشق شکستند میا بپرد و اعظه که تو به بستند</p>
<p>ز عدل عقل ظهور می خراب گردید بلک عشق گذار می که ظالمان بستند</p>	
<p>بلا کشان که دل از تیغ غم بختند بر چشم نم زد و اشکی بر اشک افتادند ز بیل اشک بطنیان جلد بهر بستند ز تیر دستی مطرب چو تانم برق بستند</p>	<p>ز زخم کینه بران همی در بستند ز آه سوخته آب به پویند بستند ز برق آه با سبیل بهر بستند ز شوق چشمی ساقی جو جام بستند</p>

<p>چو بادیه باستان که این تلخ تافتان برون نشست دل جان بگم طاق خوشا معامله خویان برست سواد بنا ز خون شهیدان چرا علم نکند حیات در نظر عکشان چو خورشید گوی که نیست تیغ از چاقویش کس</p>	<p>چه نقشه است که این ده مطربان بستند نیاز آمده بر جا خویش به پشتند میخیز جز آفتل که خرد به شکستند خدنگ خورده ترکان تا زمین بستند که از فراق عزیزان برگ بستند بکج فرقت احباب فرقه بستند</p>
<p>روح که ظهور می به قدرت خویش گمان داشت که افلاک ایقدر بستند</p>	
<p>با قباب شنی فره بر توان بند ز رشک غلوتیان فایم تحقیق با احتیاط قدم زن به راه روانی بغیر گرچه پاهای خوش نکند با قیام چه کنم تو بام چه جاندام ز فکر کعبه با حسرم دیر عیانم نقاب یکطرفه دیده صد هزار چه بگره های ترشک زندگان نیاز بکارخانه چنین در جبین تو آن حش</p>	<p>که بندگان خداوندش خداوند که اهل صومعه از بزم رانده چند که ناصحان همه جای که میگفتند زور و گرچه ضعیفان بنا به خشنند بیک کرشمه بلای هزار سو گزند بتان مهند ز راه جهاز انگزند حجابیان بطلم حیا نظر بند که اشک تلخ طراوت و شکر بند پوشش که نظر پیشگان بهر بند</p>
<p>نشان بخت ظهور می بهر وصل رسید که رنگین دلش نقش دولتی کند</p>	

پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند سیر انداخته در مسرکه صبر و شکیب باتن زار ترا زگاه بهر دشن جان بیست راحت از آغوش دل انگیزان آگند از روش یک صبا گام بگام جام از زهر و لب از زهر لبان تام پر دلب با هم گذارد و بهیاست پر تو دیده بریزد هوس دیرن حور	هر چه غیر تو با قبال تو در باخته اند شوق چون تیغ علم ساخته بهر باخته اند دسته کوه عم و عصه کمر باخته اند سینه در آرزوی داغ جگر باخته اند بر سر راه خبر گر چه خسر باخته اند نفس ز منزه و کام شکر باخته اند قدسیان در شکن دام تو پر باخته اند زاهدان و دشنی شمع نظر باخته اند
---	--

مایه دارا نه ظهوری بچا انقوم گرفت
که بود ای تو اسباب سفر باخته اند

بوی تاثیر ز گلش می دایم آید دل به تحقیق خبر پاک و مسر ساخته بود سیر قاصد و جان میداد و گزاف انتقامی بکشد و مل ز بهر آن آری دل بامید و گر سینه صفائی گردید وز عیانم اگر گشت در خسار جسم	مژده مار که بهار دل مای آید اینک از پیش کسی و بقفای آید جان احباب فدایش ز کجائی آید فرصت در دکانست دایم آید بقی با ز کند سینه صفائی آید باد که کونی بهار اری مای آید
---	---

نوش فراخت ظهوری بخیل هست
پر تو مهر و آغوش سہا می آید

ز داغهای جگر تاب سینه تاب آرد کسی ز منجکان این جگر تاب آرد

<p>کجا بدانه شکم شمرده این غم من لبا لبست جهان از سرخی زور دست که ام ز اهر خلوت نشین که در هر بن که ام غمزه بدرتاز و از صفت تو شد آن کرشمه مختار برق خمین بدشت عشق تو بر بسینه تشنگان نازم بشغل دیده شب زده ارچو آتش بنام</p>	<p>غم فراق کشتان بجه سبایم از که ام دوز که در حبس آفتابم از ز چشم مست تو خنجره مشربانم از که صد جفتنه ایام در رکابم از بدیدگان بگفت شعله عتابم از هزار که شود زرم زم نم سربام از بیا که پیش که دیده کرد خوابم از</p>
<p>گریده است همه داغهای عشق تو بیزیر بر جگر و سینه انتخابم از</p>	
<p>خوش آنکه ماتمیان اصلاح سودم و گرد چهره مادامن عبیر زدم یخات نفس از ناامای خود محکم ز الفحال سرافکنده پیش میگذرم چرا ز ساقی مادم نمیز و غلط باقاب چو جسم ذره خود را ز تنم و شور موس کام یافت نزدک</p>	<p>ز طول جلوه او دیده عرض نمودم بد و سبیل ماطره سجودم اثر دهنده افغان لب صبودم اگر بیا و تو بختم گمی عبودم که تو به نفس از گفتگوی خودم فروغ عشق میانگ که طورم که بوسه بر نیکن گری خودم</p>
<p>این شعله کز دور نگهم نوره گنجد</p>	<p>صد آفتاب ظهوری ندیده بگشند بغای عشق گرش بر تو کجودم داغ شورش در جگر کجودم</p>

<p>زین ساغر لبریز که لاجرم کشیدیم و اندک ایام سفال برین تم تاخن زنی نغمه به کینه تاران قصابی فرست که بر آتش فرم این نقش که در چشم دل شین بر منبر از دمو که چند بگویم زان پرده نشین گشته که در کمال در عشق با تاسی من که عجب نیست تا دل نشود زیر دزیر کار خرابست از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم</p>	<p>تجره بخانه منصوره گنج حبه که در آب گل نفور نه گنج در راه فی دانه طلسمور نه گنج این زخم که در سینه ساطور گنج در صفی طراحه شاپور نه گنج تا در لب و اعط سخن جور گنج هنگامه رسوائی مستند نه گنج فرهاد اگر در صف مزدور گنج تاراج تو تو در کشور سمور نه گنج در دامن و جیب شب بچور نه گنج</p>
--	--

دوران هم نزدیک بکوی غلط عشق
 نزدیک ظوری ست که از دور نه گنج

<p>صفحه سنی هنوز از حرف صورت داده بود تا جگر خواران بلذت ریشه جان پذیر طره که چمن دامن ناله بخت تنگ آرزو از یک طرف میگفت دل از یک طرف جوش مستی در بر تقوی لباسی سپید دیده را تاب رخی در جلو خورشید داشت بهر چون حسن تدبیر پر سودی نکرد</p>	<p>کز تماشایت نگه چشمی بحسرت داده بود خنده کاشکین بر خوان نکست داده بود بر مشام بخندان حبیب خشن بکشته داده بود در لب آرائی مبار احد جواب نام داده بود بخیمه دین درع از قطره بامی داده بود کام از حرف و دانی و شکر افتاده بود مادر او را از برای عشق لیلی داده بود</p>
--	---

طلح یعقوب چشم از خواب عمری نکند	عشق خوش افغانه یازد زینجا داده بود
تا شود از درد عاشق صاف طبع ز بهنج	لای پالای ظهوری گوشه سجاده بود
دوش از نقش جدائی سینه لوح سجاده بود بارگ جان نشتر الفت نرفت نداشت دل زشادی در کنار عیش سرگرمی نداشت یاسین بوسه در گلبرگ لبهای نداشت ترسکار ریختی از زید دست طره گیر قطره می بچکد لاله و گل میدید ماهتاب از شمع مجلس و زربش نداشت	وصل خوش آغوش تنگی بر دم بکشداده بود دانع حسرت چشم بر مغر بکشداده بود از شمیم طره با عیش درام آماده بود عشق بی پروا هوس دوست چیده داده بود پنجه شمع حرم در زلف ترساز داده بود روزگار نو بهار خرقه و سجاده بود قره پروانگی بر آفتاب افتاده بود
زورستی کرد شقوی ظهوری از خراب	گرچه از عکس باقی نمک ربا داده بود
و گر شام بخوراه صبح انده میگرد بقار ابر سر کوی فنا و بخت دارم به ضبط آه بر من گشته متدی نفس واجب خوشا چشمی که کام گریه گردد از دجال غلام زهد سرشارم بنام تو به خود را دکان مدعی امر و زور و فداخته خواهند شد فروغ مندا آه آب مرگ تاب آتش بخون	نمک سودست اشکم خنده شکر سود میگرد ببین عشق نابود من آخر بود میگرد اگر بگذارش خود سر اثر فرود میگرد زهی جانے که دواعی غمی خشنود میگرد که از ته جرعه ساقی شراب آلود میگرد سازار و فای پای رسوا زود میگرد ز آتش چمنان چشم آهود و میگرد

ایاران گرم خونها گرم در لید دارد / که داغش در سرانح سینه محسوس میگردد

ظهوری گشته تا در کوی دهر لحظه کرد / باندا از طوان کعبه مقصود میگردد

ز چهره لاله رخان چنان رخواترند هلاک تلخی شیرینیم زبے لذت امید سلسله گردن اسیرانست عجب که شام عسم بر گل سحر طلعت ز بلبل گفت بجزان باغ و بستان بعجز پیشه صیقلان قوی شیشه میاک پس و سپ زانوی رشک نشینند سز و ز جذب محبت که در پایازا	ز چین طره خن بمشام جان برزند که شمد خنده بزهرنگه بر آینه زند چنان برگ جوهر فراق برگ برزند چنین که در رهش از اختر انگشت که آهمنین نقش ابلشده آویزند که غالبان دگر بازمانه بستانند فتادگان چو عظیم خویش بر خیزند بروز حشر ز آغوش بارانگیرند
--	--

اگر چه دلخ ظهوری تا بر پیوست
چنان مگرد که زندان از بهر هنرند

خوش آنسر که خود را بیانی رساند بجانی که بال اجابت بریزد میان چست بند و شال میباید حدیث بس سر و باز دارد خود را رسیدن نیار و ساندن بجل پی سجده پیشانی بخت تباری	جبینی بد باغ دفانی رساند بهر و از بهمت دعای رساند بگلین پیام گیانی رساند بعض گفت کیمیای رساند شنیدن میانگ رانی رساند چو رگه دلت سرانی رساند
---	--

<p>ز تسلیم قربانیان خون خود را نهی بخت سیراب تفسیده کشتی</p>	<p>به پیرایه مر جانی رساند که برگه به نشود منافی رساند</p>
<p>ظهور می تو و بستر ناتوانی خدا بهر دورت دوائی رساند</p>	
<p>گر بستی بدمت از آید سغن صیدگاه عشق مهرس حسن تن درود بهر بخت عشق از لطف نقش پای گرم روان گر به رقصه توان کرد دو جهان با خشن سر دادی بیت کار بر خن آید اگر ایست بخت رسوائی تا قیامت ز سینۀ مهر و</p>	<p>دل زو سوا س کعبه باز آید کبک اینجا بصید باز آید گر نیازی بکار نماز آید راه بر تابه گذار آید بایامی از ترانه ساز آید از حریفان پاکباز آید گر نه تیغی گلوزار آید چه سخنان بر اهل راز آید نفس طره ایاز آید</p>
<p>از ظهور می توان صبر می چست اگر از آفت است از آید</p>	
<p>خوش آن دل که اندوه شادی آید نگر و دره ماهتاب از کتانش نزارند اصله بو سها سبادا مرا و دل از بر نیاید ترسم</p>	<p>شو و گم ورین راه و دای بر آید ستا عشق ز گرد کسادی بر آید کو بخت زد الا نشادی بر آید ترسم که از نامرادی بر آید</p>

<p>بر سیرابی شعله برخویش باله با خلاص نحت جگر بر آتش نه بهر سینه محرم راز گردد سراست ز اهری باغ خوشبو</p>	<p>گیا ہی کرین تفتہ داری بر آید نگردانغ دل اعتقاد می بر آید یکے از ہزار اعتمادی بر آید مبادا کہ حیوان جادوی بر آید</p>
<p>گدائی کے گنگر دو ظہور می زکاؤسی کی قیادے بر آید</p>	
<p>کام دگر از تلی افغان گلہ دارد شاید کہ گدایک رہ مابشاعت کو خضر کہ از معذرت آنکے بداند امی قطرہ پے آب بر انگیز سحاب امی در دلفش سوخته بر ساز و آواز امی کعبہ و از نازکی رہ نہ آگہ نغزید مگر پامی تبسم ز نغم اشک فریاد و ز پر مردگی بخت زینما</p>	<p>افغان کہ ز طوطی شکرستان گلہ دارد کویا کہ از مور سلیمان گلہ دارد از تشنه لبان چشمہ حیران گلہ دارد از گریہ پر شور کہ عیان گلہ دارد از ناله بر شعله کہ در مان گلہ دارد چشم شدہ تغلین و تنگیان گلہ دارد کز دیدہ گریان لب خندان گلہ دارد صحن چین از گوشہ زندان گلہ دارد</p>
<p>بر خوان غم از زہر مشو تلخ ظہور می حاسد نشو و شاد کہ مہمان گلہ دارد</p>	
<p>عشق را اعتسابا می باید پاندارے نیاید از ہر کس آرزو در کس را میخواند</p>	<p>بر نتراری می شرار می باید مرد بالاے دارے می باید آرزو در کس را می باید</p>

<p>گر غمی نشانه سودا و تا ملاحت نمک بکار برد به تضرع خود در مستاج است و دیده را طاقت تماشا نیست</p>	<p>جگر داغ دار می باید دل و جانے نگار می باید و عده انتظار می باید پردہ و پردہ دار می باید</p>
<p>مستی و در دل ظهور می یافت باد و بے خمار می باید</p>	
<p>ز رنگ زبا بدان بهمان برآمد ز سودائی سر و سامان برآمد ز گرد و عصه جولان برآمد باب چشمه پیکان برآمد ستاع و درد خوش از زان برآمد گیاه ماکه بے باران برآمد خوشاد روی که از درمان برآمد نگارم در نگارستان برآمد</p>	<p>بعشق بیت دل از ایمان برآمد سر سودائی خود را بنام مرا دیده های تو بتیا جوے ز طرف گلشن جان نمچند دل شود در هر نفس صد ناله و توجیر نقش پر مدگی خسترم ترش است چه دل کو بست لطف چرخه بیا بهر نقش بنام دیده خود را</p>
<p>ظهور می داد سر از حشمت عشق اگر گوید گدا سلطان برآمد</p>	
<p>غم و اندوه در دل پر افتد که با آه و فغانی بهدم افتد که تیغ محنت را بر دم افتد</p>	<p>خوشا عشرت که خاطر در بهم افتد تر غم روید از کام و زبانی ولی میو اندر زو زراخت</p>

شود کم در عیار عار رخسار چو مجلس با بسیار اید تماشا بیشتر نیست در دست فراقش صفای گریهای صبح باید	معاذ الله که چندی بی غم افتد چو روی را رنگای محرم افتد که چشم زخم کس بر مرهم افتد که بر گلهای عارض شبنم افتد
---	---

ظهور می بر سر کوهی مثبت
کسی کوست کوشد حکم افتد

گر سپید شاه می خواهد حسن سرگرم عارض افروزیست بهر اثبات سعی خود و اهل عفو در حشر چون بند دیوان تا سحاب کرم فرو بار د هر که دارد بجز این امید آنکه نماید دو عالمش به نظر بایه مهر عیبه معلوم ست	بادش هم سپاه میخواب شملهای نگاه می خواب از توافل گواه میخواب تحفهای گناه میخواب الطش گو گناه می خواب چون تو امید گاه میخواب نظر گاه گاه می خواب دوستی دستگاه میخواب
--	--

با ظهور می بوی عشق نکر
در خطر بایست میخواب

سر از سودای سامان فکری سامانی دارد بنام دیده گریان فکنم قرعه روشن گر فتنه خالی ببرد دل بمقتصد میرسد آخر	بکینی رفته پای دل فرود ویرانی دارد که آئینه روی طالع حیرانی دارد بر شمع زخم و اول گرچه سرگردانی دارد
---	--

<p>خیال مست نازی میرسد ممانی دارد اگر با عدا ایشان بخت هم پائی دارد که از باد بهاری خاطر بستانی دارد ز خجالت میگدازم صبر نافرمانی دارد چه واقع شد نگاه تلخ ز بهر افشانی دارد که هر ساعت تغافل دیدۀ پنهانی دارد</p>	<p>کبابی باید از نعت جگر بر خواند شور بجز الله که بیان طعنه دارد در رخ بان خشک در جیب جان از غنیمت نذرانی دارم مگر زین گرم خونی سرد گردان کی ناصح سر و برگ شکر ریزی ندارد و خنده شیرین نگه را کرده منع از الفتات اما نمیدانند</p>
<p>یک خود را بصد سازد ظهور می فرج و مجلس کند تمام می رازیر بالا خوانی دارد</p>	
<p>دیدۀ جان بتو تیا برسد پیغبار رهبری دعا برسد در درامزده دوا برسد جذبه لطف کمر با برسد بهواداری صبا برسد نعم هجران بانته برسد از نگاه بیخون برسد بحر یقان بیوفا برسد مدد کاکل از قضا برسد دل بشیر نیی ادا برسد بیخنا بے آشنا برسد</p>	<p>گردی از کوی دلربا برسد از برای جلای دیدۀ ما زخم را گشت حسرت مرهم کاه خوش مستعد بردارست آرزوی شام بیوشان ای خوشامین ابتدای مصالح گشته خنجر تغافل او سخن جویفاتی خوبه میرد و گر چه کار طره ز پیش سخن تلخ گفتمی دارد بنگه بای آشنا نازم</p>

	حال خود میکند ظهور می عرض شهر مرد و دل گدا بر ساد	
<p>بر عیار سر سراهی سر راهی گیرد نگمش بر نگه من چه گناهی گیرد خویش را آهوز حنی زنگاهی گیرد ای خوش آزل که در بشکله آهی گیرد سر راه خاک چه چشم سیاهی گیرد شاید از جانب تقصیده گناهی گیرد جهد آهیش گرا از سینه گواهی گیرد کوه اندوه و بلباه که بجای گیرد</p>		<p>روشن آندیده که نور افش ماهی گیرد عشوۀ غدر هم از زنگس بر عشوۀ اوست ز سیدار کشته شمشیر تفاعل که نیاز رفت افسردگی از دل بفکنیم بردن دیده از گریه مینای سفید است مگر ابر رحمت که هوا را گل سیر است دعوی حوصله غیر نگرود ثابت تا توانی چو زندان قدرت بیا</p>
	<p>هر که خواهد چو ظهوری نقشه در نظری گر تو از بنم از عیش نیاید گیرد</p>	
<p>آنگهم بال لب من ناله زبانی دارد دل شوریده زلف تو کمانی دارد هر که در عالم دل نام و نشانی دارد باز و صبر مگر تاب و توانی دارد لب بنگ آمده اند از تفتانی دارد من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد پژوا بسد وصال ایچ صنانی دارد</p>		<p>مزانیکه در دوش بر لبم لطف سنائی دارد تا که در تفرقه انداخته باشد ما را بیش دایع تو توان که کشد سینه جان چون عنان دل خود کام توان با برون چند در کام و زبان ناله نهم بر جسم شرح سوزندگی آتش بیتابی خویش رضت جان در گرد و گداز است بمان</p>

	کاش تاصح بکرم از سر پابند که ظهوری دلی از خویش بچاودار	
<p>خشک شد کشت بود دیده نمی باشد خبری نیست که از خویش می باشد بر گل و لاله ز سبیل رفتی می باشد در سطره پرتاب نمی می باشد پای بردار که مرز قدمی می باشد باش در کسب صفا جام می می باشد از حسابی که دوران می می باشد توان گفت که سید حرف می باشد</p>		<p>ای دل آسوده دلی چند نمی باشد هوس آفت آهنگمان گشت سر خطش چون در نظر عقل نه گردنی در هوس طوق محبت گشت در بیابان حرم رنج نکرد و ضایع جوهر گوهر دل را از که در می آید شکر برون شمارست که فلان شده ترک کافرش دست و شمار می است</p>
	<p>نیست شیرین شکر عیش ظهور می نمی خویش را تلخ کنن هر نمی می باشد</p>	
<p>زان گل ترنگه گرم گلانی نکشید از لبش جذب سوال چه جوابی نکشید که ز سرشته تیغ و دم آبی نکشید ای خوش آن تشنه که میانش سیرابی نکشید فایده از شعله بهر گوشه طنابی نکشید خشم او شد در عرش با تو شرابی نکشید میراثه از جگر بخت کسای نکشید</p>		<p>دوش از عارض ادنا ز نقابی نکشید بزبان نگه از شکوه زبان میست مرا بر جگر تشنگی خضر دلم می سوزد ریو حسن دگران پیش دل با گرفت بر دل غیرت هجر تو ز دخیل به بین شیخ در مرتبه شکری از ندان ماند سخت در آتش افند و کار خود زاهد</p>

عقل در درسه عشق کتابی نکشید	عاقبتان جزو کشتی مجت جلدی
	مرهم لطف ظهور می بچو قرب برد خویش را بر دم شمشیر عتابی نکشید
ز گرمیاش بر دل آرزوی خام میجوید ز بس افتاده بر هم طار دل دلم میجوید عبث و حلقه او را در صبح دشام میجوید همی هستی که از غویان بیم اندام میجوید سیه بختی که از خورشید طرقت نام میجوید که شکر بر لبش از طلعی دشام میجوید زالال زندگی رسد چشیده در هر گام میجوید نمیدانم چه تو ای هم بخت دل خوشام میجوید	ز تاب چهره ساقی بهی جام میجوید چه صیادان غالی اند پاشی کرده میجوید نقد روزی می شمع ز اشتهای خود میجوید خورد و آرزوی زر که از زکوة میجوید ز دیوار دم گرسایا نقد بر سرش میجوید بچشم گرم خوئی از دعا گردیده ام میجوید پای طعنه بیابان فنا خضره میجوید تفت داغ و درون در شعله گرفتگی میجوید
	برون آورده از ملکی ظهور می خویش را می ز هر حسرتش در کام شهد کام میجوید
چند بر آه من اثر خند و بر شگان دل و جگر خند و که نم از شادی خبر خند و هر زمان یک جهان سحر خند و گریه در روی چشم تر خند و غنچه دل شگفته تر خند و	چند بر نخل من تر خند و تا که بنیسه ز فوکاران کوچنان قاصدی شگفته می شیم از جلوه های و زوصال بر لب خشک خنده طرح شود از گل بوستان سبز خطان

من فسر دگریم او بدر خندد	نصبت من عشق در گیرد
	کام در زهر غوطه دو وقت بزرگموری لب شکر خندد
زهی عشرت غم کیا بخش بیارید بجز اندر برای خاطر ماکار پیداشد حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیداشد ز آهیم باز قانون فغان آثار پیداشد برای پس دولت دیده بیدار پیداشد فراغت کو بیاساسایه دیوار پیداشد چکارم با چمن در برگ نسیم غار پیداشد چرا بر خود بنا لم راحت آزار پیداشد	ببین در دور لب ناله می نثار پیداشد بجز نایمی بدون می انگنم از یلو یک ز حسرت دیده خون پا زده مشت عشق ز بزم غم نوای دل خراشی بر بنی آید بر روی بخت خواب آلود اشک غصه آید نشد رنج مشت در میان طلب ضائع ز خاشاک سرکوی ارم در جیب جان دایم مک نهاده شور خنده بر خوان جگر خوار
	کسی گم کرده خود را نیابد تا نگردد گم ز اغیار می بدون آن مظلومی پیداشد
اشک غم از ستاره برود سحر دود زهر از حمایت نکست بر شکر دود ز نزدیک شد که در رنگ جان شیر دود هر دم بر زیر بال حبال کرد دود هر لحظه هوش بر سر راه خبر دود بی رخصت تو زخم چرادر جگر دود	شبا چو از جگر به فلک آه برود دود خارا ز شیم پرست بر جگر دود ناز کم کرشمه مرثیه های در اود را با آنکه دل ز غم شده موز در شوق قاصد رسید نامه ساینده چمنان بستان ز دست غمزه سان گشود

ہر دم اگر ز خانہ چو طغیان ببرد	تمکین باز مہ آن گنہ خد نیست	
خاکستر تن تو ظویری و دیباد گر ز آتش دل تو برون یک شہر زد		
وصل چون قفل آورد از زہر سکر مید از رختے کے بانغمای از عنوان سید کار ز زور شورہ زار سینہ کمتر مید شعلہ حسرت ز منتقارہ بندر مید بی بہار مہر از خاک برش سر مید کز سرب دادی مہوج کوثر مید بان حریفان بان ز کام صبح ساغر مید	صبح ایام جدائی شام پرور مید تا نگار دوستهای لاله چشم خونقشای ذوق قمارم ز مہج اشک حسرت سہر از ستر شک آتشی چون دانه پاشی سہر بسکہ سربای سہر ان گردیدہ خاکل سہر خضر رحمت دیگر از آب گوب لب چکان لب ز کوثرہ نیلاید نہ اند در صہون	
مشوہ کو بہر ظویری باش احسانہ تا توان غمزہ را نشتر ز بستر مید		
در مقام سایش جلا از دیدہ تر مید در چمن کی جلوہ را سہر صہون بر مید صد غم فرہ برامی صید لاغر مید میفتانم دانه اشکی و اخگر مید میسہرم نام کے کہ کام شکر مید شعلہ صدد درخ از بال کبوتر مید	در عرق ز آئینہ رخسار شہر مید نگذر دتا بر سر کوی خرام او صبا نازم آن فتراک را کہ حسرت بہر ما شعلہ میگردد نگاہ اگر بیای آتشی خویش را از زہر ناکامی برون آورد یک سخن گردیدہ از سوز درون ز نامہج	
پیش چون گیر دلقہ ری از دکن آہ بطن		

سحر صد بابل ازان چشم فسونگر میدرد	
<p>آخر جگر نگارم آسود گرده سر آه خویش گروم هر خنده که مر ز لب بردن کرد گو شمش شده ریش از شنیدن یار ب جگر مرا نگه دار اسراف زیاده نه کردیم مارا بسر ریت فرستاد صد شکوه فتاده بود بر دم</p>	<p>تیج ستش تو زخم آلود از آتش مهر کیت این دود گر دیده ز دیده گریه آلود بهای تو ناصحانه فرمود از آفت زخم مهر سم اندود خوش گنج تنگ ب صفت شد دود بر قد تو آنکه جلوه پیود گشتم یک کرشمه خشنود</p>
آماده مشکر شد ظهور می آخر شد اگر شکایتی بود	
<p>هر جان باز سر وقت جلوه گر شود اندیشه جمال تو بهای بی حس نزدیک بود و دش که از تلخی نگاه خونی نیمیکه ز رنگ ناله مستم ساک عجب که بگذرد از گام اولین زور ست حرف دعوی قنوی لابسا حرفی ز روی گریه من مطربا بکوی صد زخم رشک در دل پر خون نهاده</p>	<p>صد جان ذول سپند گزند که شود هر که ذول زبان بر آرد سحر شود زهر مر اعمار ضنه باشک شود کو زخم تازه که دو چار جگر شود در راه سی با خود اگر هم سفر شود چندی اگر که خرده می آلود تر شود تا برب تو زدم رشک تر شود تا کی جگر خدنگ عیش را سپر شود</p>

<p>پیکان شمشیر بجز زول که توان کشید</p>	<p>جان از شراب وصل مگر بی خبر شود</p>
<p>نختر لاغریست طموری از آن دو</p>	<p>قربان حلقهای کند نظر شود</p>
<p>چمن چمن گل در میان صبا برضوان داد برای سینه جان خوش بشارتی دارم باین کست ندیدیم طره سخته خبر ندارد ازین کار در و او یارب کشود و اغ دل غیر چشم بر مبرهم علاج جسد برون فصولی دارد ز آب و تاب یافت بسیار باغ تران ز چاک جیب تو در گوش گنج گفست صبا بهار دیده مارا بلامه تو سبزه چپ شد تو غدر غزنک جفای خویش نمود</p>	<p>کفر کوی کسی غرض باغ وستان داد کرشمه دشنه گذاری نبوک مشکان داد مگر توبه بادست عهد و پیمان دارم زبان بسته مارا که سر بافتان داد دلیم بسوخت برود و روبرایان داد بنفیر رخت جامان بنیوانان داد گلی که پرورش او بوی زندان داد که چاکم از گریانش سر بران داد کسیکه سر خرامی بنفیر خندان داد دل ضعیف اگر تکیه بر پیکان داد</p>
<p>قصا چو کرد جد اول برای اهل وفا</p>	<p>نداد دل به طموری محبت جان داد</p>
<p>نمزه نمزه اگر نیفتا ند توان هیچ دید اگر نظری مدعا حاصلست عاشق را خضم صوفیست پای کوبی داد</p>	<p>مزه نمزه جگر نیفتا ند روشنی بر نظر نیفتا ند از دعا اگر اثر نیفتا ند تلمیح و دست تربیتا ند</p>

لرزه رشک بر ندارد بخت شمع سوزد اگر هوا دارش عیب ساقیت منع خویش کند	سرمانا گهر نیفتا ند سوز از بال و پر نیفتا ند بسرعه بر بی هنر نیفتا ند
زود ظهور می انحال خویش زین بازد عسم بستر نیفتا ند	
حرف تلخی که از لبش سر زد عقل در ماست من بر سوز بت عاشق تراش را نا ازم فکرتی سر به سینه کشید پارسانی ز جلوه ساقی ماند در راه حسرت فغلین	ره صد کاروان شکر زد صبر را غمزه و دوش خنجر زد تیمه بر پای عشق آفر زد هوس ز جسم سرزدن زد بر تنای جام و ساغر زد آنکه بر آرزوی افسر زد
باز شوخی ره ظهور می را بنگاه کشته پرور زد	
عشق رسیدن جان ما بر آورد جوش ز آب جگر ز آتش حسرت تارک دل زخم و جله خیز فرود صبر چه از سینه ما قلان زد کرد خلاصش ز پنج راحت مرم وزعم دشادی ز من شکیب نیاید	عقل سر از جیب زینار بر آورد باز عم از خاک تن غبار بر آورد سینه جان داغ شعله خوار بر آورد شوق چه غوغای گیر دوار بر آورد غمزه کسی را که دل انگار بر آورد صبر مرا شوق بیت بر آورد

<p>خزان گلبن امید را بنام بومل مگر میرسد که گریه شاد شک که کاری بکار و باز نماند دشمنی گو کند غیر هر اس ندام</p>	<p>از بن هر برگ صد بار آورد این همه گوهر بے شمار بر آورد فکر تو مار از کار و بار بر آورد دوستیت گرد مار احصار بر آورد</p>
<p>خون صوری بجام ریخت طوسی آرزوی چشم رخسار بر آورد</p>	
<p>دل دارد و بترگانش سری چند کجا از سوز دل حرفی نوشته اگر همان من گردد و بسند نمی باز و پیچ جور دستی زور در شک نالیدیم و گردید بصید مانکر و از تنگ آهنگ زدار و پر خار افتاده ساق</p>	<p>شکستم در رنگ جان نشتری چند که تنادم بر آتش و فتری چند بگریم از برایش انگری چند که راه جیب پیاید سری چند فزون تر قدر از خود کمتر می چند غم فسر بر برای لاغری چند بیا و لطفت فرما ساغری چند</p>
<p>طهور می اگر عطش نیست فردا مرا بس نیست فردا کوثری چند</p>	
<p>یکی در خوابگاه غمی گلهای تریزد یکی را خازنم در پای یکی را شاخ گل سر شهید بخت گردیدم که هر دم حسرتی ز روی دیده را فرموده ام گلکشت بتا</p>	<p>یکی به بستر از الماس حسرت نشتریزد یکی را کام زهرستان یکی از لب شکریزد درون سیند آمد صد شگافم بر جگریزد که صد باغ و بهار از جیب دامن نظریزد</p>

<p>نبرد و دست محرومی ز آن بویار عجب گر چرخ بندد بر تو بی جیب زمین سعاد و فقر مباد و اشعله نور و امنی بیابان گردا و غنما مه بر دانی صید</p>	<p>که نخل انتظار و عده بر ما خر ریزد اگر صد آفتاب مه بد امان سحر ریزد صبا خا کسرم را از سره دور تر ریزد کفت خونی مگر بر بال مرغ نامه بریزد</p>
<p>ظهور می ترسم آتش شب غم افکنی ناگه دعای کز دعا های سحر سوز و اثر ریزد</p>	
<p>در شب چنان بود که چشم او نبود ز هر نگه ز گوشه با دام تر بخت بهزنگاه چشم توقع نمی زند عیشم حلال باد که راهم نداشت امسال روزگار خزان بگم بخت جانم سپند شکر اعجاز مهر کو از چشم نا امید می بایچ بخت</p>	<p>از بس غور غمزه او جنگ مج نبود بر شد طعنه از شک تلخ گو نبود امید خنده گرد لب آرزو نبود در مجلس که صاف نمی بدید نبود هرگز گل بهار مرارنگ بود هرگز گمان مهربان نمید بود اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود</p>
<p>چاکلی کرداشت جیب ظهور می برداد آز اهیج رشته امید رفو بود</p>	
<p>ویده اشک خویش را گره سوا بون عشق و امن زاکیر محبت تر شود بشگفت گلهای می پرهنر کاری از دل از برای دام یلی میشود سیمج بخت</p>	<p>خانان عشق مجنون ایمل خون گرهای آتشیتم گرمی بیرون شرق گرسا غیاوان ایلمگون عشق مرغی را که پرواز دوسر مجنون</p>

<p>کرده زهرم در گلو فریاد اگر انجمن در</p>	<p>جان به چپا رگی را چاره سار میای چرخ</p>
<p>آرزوی حال مرغ نیم بیل داشتیم که ظهور می مست تین تا سرم در خون</p>	
<p>نخل عسم دریا من خطرم صد تنگ می چرا که گشت ناموسم گناه تنگ میزد براه عشق در هر گام صد فرسنگ میزد که طرد دیگر افتاد از نهاد چنگ میزد بوی ناب جگر رسید تا تنگ میزد که صد خورشید از آن ستارانش تنگ میزد</p>	<p>بهار آمد چه چهل کردل من نگشت میزد ز برق نیتی این مبادم خرم سستی کنم هر چند کوشش پیش راهم دورتر گردد ره احوال ما گویا منی میزد گل حرام که در هر برگ صد پیر میزد نظر در دیده میوز و لبویش چو پتو اندرین</p>
<p>نشانه طالع که تخم عم برنگ میزد</p>	<p>ز سوز دل ظهور می چشم شک شد اما</p>
<p>ز سینه اضطرابی هر دشن بیرون نینداز خرد کوسایه بر فرق من بخون نینداز که وقت گریه از هر قطره صد چون نینداز چرا خود را ازین ندانم هر چون نینداز هنوزم ره بزم یا رخت خون نینداز که خود را در بلای درد روز افزون نینداز</p>	<p>چاکای دلی کا ز انعمی در خون نینداز خوشم در دشت حدت بافت تا بخت خود چه حد اشکباری در تنایم چشمه را درون سینه مانست دل ایند امید ریاضت های عشقم داد و استعدا و جمل اما ترقی کی نماید خویش را در کار بند بیا</p>
<p>طهور می شک عم جانی نریزد و در فرق که چاک از نیل خون روان خون نینداز</p>	<p>طهور می شک عم جانی نریزد و در فرق که چاک از نیل خون روان خون نینداز</p>

<p>عشق تو ایدل مبارک چشم حاسد و باد خلعت بتیابی پوشیده زینبده است ینت جانبا ز می داری خند افروخته از لبی هر دم سکر خندی گدائی میکنم طرح هست خانه افکنده ام در کوبی دل در تماش وصل میداریم طالع را معا</p>	<p>چند رزمی شعلات در پریان مستور باد دست رسوائی از جیب و زنگار کشت وریا زخم شمشیر سینه نگاه خورده ناسور باد زهر رشک طالع و رکاسه فغفور باد یک جهان فرهاد و مجنون کج طرف و دود نام ما گاه بی تقوی بیش مذکور باد</p>
<p>ظلم میباشند ظهور می عدل دیوان است کشور حالت بویاری از دوسو رباد</p>	
<p>نویسم گرشکایت نامه از یار میگنجد ز حسرت سوختم در آفتاب شک ناکه دانه گشته پراز گفتگوی شاد و ساج چو شتائی کزان بهاسکر بر هر کس افتاد لبالب گشته بیرون درون از راحه و کان دلربائی را بمصر حسن کشتانی سری بر کرده از هر گوشه شاخ مینالگر بجیش های مژگان جسد حکایت میاندازد</p>	<p>و گریسم زخم بر خویش چون طایر میگنجد کرم گز آر ز دوی سایه دیوار میگنجد ز باغم گرنیگر دو با ستفاری میگنجد پناشی گرنک بر سینه افکار میگنجد بگنجد گز از تالهای زار میگنجد اگر یوسف به اندر بر سر باز میگنجد به بندی گریبان آشفته دستار میگنجد اگر گاهی لبی بهسم ز ناله میگنجد</p>
<p>بهر زخمی که تیغ رشک جان ظهور می اگر گویم که میگنجد هزار آزار میگنجد</p>	
<p>خامست دل بر آتش حسرت کباب</p>	<p>داو از نهار عشو ساقی شراب باد</p>

<p>در پایی نامر مار قلم انتخاب باد رخت شکب در کوه طرب باد اشب سرفسانه بدمان عجب باد نویزید میتم دعا مستجاب باد دو نوح ز سوز سینه باور حساب باد</p>	<p>تقسیم داغ دل چون خامه قضا شوقست میمان و تنیدت میزبان بیر وز گشت صحن شبستان آرزو ای دل فربعد و شام خورده بر دل شمر و سوز فراق تو داغ جان</p>	
<p>گر دی بباد دست ز نذر و عنان هر جا روی سر شک منت در کاب باد</p>		
<p>عطر داغ سوتیگان و داغ باد وصل ز برای جستن با و سرخ باد خورشید سایه پرور قندیل داغ باد پروانه از نسر دگی خویش داغ باد نسرین صد بهار و لرغون باغ باد پروانه او فتاده پای حراغ باد</p>	<p>دل از نکت گل در میان فلغباد کو بهر باز کرد که در بهر گم شدیم از پیش طاق سینه در خند و طور صد آرزوی غام بیک شعله می نم دادم بچو عطر گریبان داغ سر گر بگذرد پری شبستان جان</p>	
<p>دولت سنا ده و به ظهوری بغیر عشق ظلمت های بر سرش از پر ز داغ باد</p>		
<p>دل بر آسوده در طبعیدن باد عمره در تیغ بر کشیدن باد پشم مخمور مست نیدن باد ایمن از خوف ناریدن باد</p>	<p>صبر رام ست در میدان باد گردنی خوش بلند کرد شکب باد به عقل مانند ارد دست بمفرستم شمار تحفه جان</p>	

نمغ دل را که نیم بسمل دوست درد صد زخم رو نهاد و بدل حیف بودست عشق با دیگران جوش زد و در لیم ندیش اصال اشک شادی بکج وید وید	پیش او طالع چسیدن باد سینه در ناله برگزیدن باد لب افسوس در گزیدن باد گوش را مژده شنیدن باد مستعد در فرو دیدن باد
تیغ شمشیر غم ظهور می کرد محو در لذت چشیدن باد	
دلی که رام تو شد رم نمیتواند کرد کسی که اعطش تیغ و خنجر تو ز ند سیح چاک گریبان بخوان ترا کجا بعیش قدم بر قدم تو انداخت دلی که باد م تیغ تو دوستی دارد بکاه ایدل و بر بستر امید بنال	و فاجو رو و جفا کم نیستواند کرد نظر بکوثر و زمزم نیستواند کرد رفو برشته مریم نیستواند کرد دلی که سر بر غم نیستواند کرد چه دشمنی که بر غم نیستواند کرد که گرد و دواع تو خواهم نیستواند کرد
سلوک یاد مرده ناصحا ظهور می سلوک مردم عالم نمیتواند کرد	
در تن از ذوق جان نمی گنجد نعمت خوان وصل در کارست گریه شادی بکار بررم گل و بلبل حریف توانند	غیر او در میان نمی گنجد مغز در استخوان نمی گنجد خنده اندر زبان نمی گنجد در چمن استان نمی گنجد

دست بردن از آن نمی گنجید هیچکس در میان نمی گنجید	پای بر نخل نافتاده بهار بر دای باو نیست قاصد بے
	نظاره بر باطن ظهور می دوست آتشکار و سنان نمی گنجید
رفت از پارفتن مهر دورانی بر بخورد مرد در لب داستان بهزبانی بر بخورد خارها در دل شکست و گشتانی بر بخورد آه ازین سعی عبث ایرو کانی بر بخورد بهر شش بخودی آرام جانی بر بخورد دای لبها بوسه کج دهانی بر بخورد	از کن پیران شدیم و نو جوانی بر بخورد چهره در گرد هوس گم گشت انگلی بر بخورد ناز ماهی یادم بپیش ای دریغ سینه پرور دیم چند بر امید می ناو کی در صفت کابل تان از بسکه خواندم در شتر زیر دندان هوس گردید لبها بخت
	خوش ظهور می یافتی خواست پیچید سر کجا خواهی نهادن آستان بر بخورد
چانه کردنت لب بر تما بود نشاط بزم نشین حصه داشت پیا بود دار تر گس بجا ک بر مدارا بود هزار جان گرانمایه سود سودا بود اگر چه مهر ادب بر لب تقاضا بود برای تعمیر چه خوش مرگما صفا بود	در لطف هامی نماند و شراز سو بود طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین بجز حدیث و فاسر نمی زد از لب بهر غرور که در برج عجبند آید قبول دعه بچشم و فغانا داشت درین دور و اگر غیرت اندکی میداشت
	زمانه پیش در طرب سرت و ستان بکرد

	نعم و طلال ظهور می نصیب عدا بود	
<p>در کج نعمی روی بلوار باشد آن سر که سر او سر داری باشد هر گل که بر آن گوشه دستان باشد رحمت بر آن سینه که افکار باشد تا نکست جیب تو هوادار باشد گر از سر زلف تو بدان تار باشد در ندب هجران تو زینار باشد در روز جزاست تو شیار باشد</p>	<p>بیاره کسی که زخمی نثار باشد در روز از ل شیر دلان بگفتند و اعیت برای جگر باغ و سبزه گرد و شکر است چون بستم نکفتند آنجای بیجا نتواند هنری کرد در جان برهنه و در شیشه زنا علطیده بخونند چه کافر چه سلف بیرونه پیرسند ز ما کرده مارا</p>	
	فردا تشاند یک شبه ظهوری خلد می که و ران وصل تو در کار باشد	
<p>سنگ بر خنانه جام و این غ خود زنده آب رخساره اش از خون مانع خود زنده چند بانگی بر سر کوی سماع خود زنده باز در گیرند و خود را بر چرخ خود زنده تیره بختان گوش بر گلپاینگ لغ خود زنده</p>	<p>ای جنون عطری کهستان بوم غ خود زنده گر بفرقتن گاه و هر خوانی سر در خویش را در چار سوازی نشانی کم گفتند شعله به تشاندند اگر صدره بطوفان فتا برتا بر سایه بال هما هر تار که</p>	
	سرخ روی گل کند از باغ بهی رخا جام اگر بر قطره و ایمان غ خود زنده	
<p>دامن دشت بلا آغشته در گرد آب باد</p>	<p>دل ز طوفان ششکم در دم گرد آب باد</p>	

زخم بی مهربم نصیب سینه احباب باد نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد زودتر کوه تحمل منسره سیاه باد خار صحرای شقت نصیرت سنجاب باد ابر چشم رشمه شوی امن قصاب باد	درو اگر در مان پذیرست از برای شنبان میوه زخمی بر امان دل بر خون زنجش در شبتان عشق دارد بواجب نیکان پهلوی دل ریش خنجر بر بستر آسودگی خنجر دست دروت زور خلق تافت
--	--

آه از رسم تکلف و ادا قاناق عقل

بعد ازین مسکین ظهور می فایز از آوا جان

از شعله چراغ شب عمر سحر چکید زهر آب رشک از دل تنگ شکر چکید زودتر گریه از مرده با میتر چکید صد آفتاب دماه ز تاب نظر چکید بگذشت داغ سینه ز خرم جگر چکید دریای شعله ز تفت شهر شکر چکید	عشق آمد و زکاسه زهرم شکر چکید گلبرگ لب بچرخ جان نعل خنجر چکید پیکان غمزه مانده شد در شکاف دل در بحر حسن چشم گهر بار غوطه زد برداشت منع گوشه و امان چشم تر در دشت شکر سینه ز تفت شهر شکر چکید
--	---

دوران بر زم امن ظهور می مجامع کرد

نوبت بیک از دم تیغ خطر چکید

ریش دیگر علامه پیش طاب را نظر امید بر سر آید به تبار را از گرد کوی جبهه سبالتویا را تشریف بادشاد بدوش گداز را	دوشینه شربت آرد از جود را دروشت شعله نیر چکید به تبار را از کمال عقل شمع تافت از تبار را اقبال بخت بین کند ز دیوان را
--	--

گشتم گرچه گشته تیغ تفاسل شادم چه نیک خرم بنیاد و مهر خست	پنهان ز ترک چشم نگه خونبهارسانند این برق را تو به شوق از کجا رسانند
ز تار بند می ظهور می حواشند	ز تار رانصیب ز تار دارسانند
دل زندانیانت سیرستان نمی تابد پی زندانیان آرزو چاه و قرن اری زود و دماغ دل پیچیده عطری در مانجا سمباد افوت گردد بکینش از روزگار غم گل وصل حرم کی در گریبان طلبت نمی سحاب دیده تر مایه دیگر از کجا آرد جگر خواری کن ای معیشت بجلین بنمیزانم	چو درواز دور دست ز عار و ران نیتا اگر زلفت پریشان جوش فغان نیتا صداع نکست نسیرین در میان نمی تابد که دوزخ عشرت جاوید نادان نمی تابد فکافت دل اگر نیش منیسلان نمی تابد که سیلاب جهان شوق غنیان نمی تابد که پشت دست حسرت زخم دندان نمی تابد
ظهور می گو که بار آرزو شکنی داک در آید دل زیر بار اگر جان نیتا	
لباس شوق با چاک گریبان نمی تابد شگون از حرف مرهم فال زخم سینه بیکم مگر جذب توجه کوتهی بر راه پا دارد خدا بر سینه چاکیهامی شوق با نخواستید بدست سوز و هجران نامه پیچیده شد در هم	بلی طوفان آتش باد و امان نمی تابد کو این اقبال را جز چشم حیران نمی تابد که شوق کعبه وطنی بیایان نمی تابد که گوش صبر و طاقت نام هجران نیتا که دوزخ شعله مضمون عنوان نیتا
ظهور می در بیان زرد و لب بازاری	

زبان بکشا که حرف شوق با یار نیتا		دیوان کورس
الوداع ای سرور در حسن خنجر کشید مرحبا ای دیده اشک شور و افکار کشید تلنگامی انتقام خویش از مشک کشید شعله و آغ زدامت تیغ صرصر کشید نیست جاویدی زین و این پرور کشید از برای مصلحت طاقت بسور کشید	الفرا روی عقل سلطان جنون لشکر کشید جند ای سینه ریشت زخم بر هم چکاند زهر مرغان عتاب لود کار خویش کرد کی تاب بند ناصح کشته کرد و آتش شعشع محفل کو بر افکن برده فانوس فرق شوق از حسرت زخم ملامت میبرد	
مرثده دارد ظهوری با تو دار غمزه سینه بکشا نیکیش با ذوق کن خنجر کشید		
یار ساغر اگر نه گردانند تامر اگر دسره نه گردانند تا لبش در مشک نگرانند که ورق باز بر نگرانند که بخون جگر نه گردانند آفت بال و پر نگرانند	مے مرا بے خبر نگرانند نه نشینم ز شوق کعبه زیای نه شود گوشت ز دوازده تلخ سبق مهر میکند تکرار دیده ام عار دارد از اشک گسست آنکه شعله شوقم	
نوبت خنده ظهوری شد اشک در چشم تر نگرانند		
چاک صد کار با جگر دارد باز از روی یک دگر دارد	غمزه چون تیغ کیسند بر دارد صد خرابی برای جان دلم	

<p>بندر پای دل چرانیست بنفش شادی برون قفا و زینت گوشت شوق منت بسیار زنده گردید در و در مان عشق آورده کوه اندوخته وید بر روز خویش بگیر نیت تقصیر باغبان با وفا</p>	<p>کاکل وزینت تا گرد دارد نغمه در دست نیست دارد که دلم صبر پرده دارد تا لای که این اثر دارد مرداقت ده که بر دارد و امن روزگار تر دارد بید امید که اثر تر دارد</p>
<p>آرزو بار خویش بهم بست با ظهوری سحر سفر دارد</p>	
<p>بیایا که هلاک اند تو تا توانی چند ز انتظار تو در خلوت فراق کشان خوش آنکه باد بهار وصال افتاند امید هست که دل وصل یار و یابد سخن بشکوه بجران تمام شد در لب</p>	<p>مردم و بشنو نامه و قفا بے چند لب رسیده از شوق تار جانے چند ز غل گلشن امید با خزانے چند رسید گرچه زجران بجان یا سپند بشکر وصل خواندیم داستانے چند</p>
<p>ز درد خویش ظهوری حکایتی گفتی اگر بر سر سودا شتی زبانی چند</p>	
<p>دوش اندیشه آغوش در آغوشم بود صبر سیرفت و هوس رخت در آغوشی بود رفته بودند ز خاطر همه خرد همه کس</p>	<p>مهر از تکر تر لب خاموشم بود شوق جبار و بکش پیکیه بهوشم بود ذوق عیش و طرب از ذوق زانوشم بود</p>

لذت شکر کام برگ ذوق دود عطر کا کل همه از منفی شاطم جوشید داشت هر کس نمک دیده حیرانم داشت	هوس خام بر پتار تفت جوشم بود باد و آلمان همه از آتش خرم جوشم بود بود هر جا سخن در لب خاموشم بود
بیش و شینه ظهور نمی میان بریت صبح صدر و ز طرب کرده ره دوشم بود	
دل در گمبایه سور باره سر جوش زد خواست شیرین ترکند در کار نه جوش زد آتش بر شعله بر سینه افسرده ریخت عقل از سودای جید خور خور ابا جوش زد بر کشیدم خویش را مرده از آغوش خورش در طریق رشک دل از غصه سلوی خورد جز حدیث وصل در لبهای گویائی بسا	نفره ستانه آب بر لب خاموش زد عشق اول شور و بختان اصلکانش زد و جلد پر مایه از چشم بی نم جوش زد عشق عطر چین کا کل بر بشام جوش زد بخت کوس آرزوی دولت آغوش زد حسرت ما بر تمنای قیابان دوش زد بر سر راه تنگ گوش فال هوش زد
چون ظهور می انتقام از تلخکامی بکشید هر که جوش از حسرت لبهای همچون نوش زد	
می شوقی بخت آورده دلم نوش باد تا بکی سوز و صد آرزوی خام زد پادشاه اندیشه سودای در پیش نهاد شکر آرزوی طره و کا کل زده جوش زد دست در گردن جان زخم نهان افکند	پنجه بخود می در کمر جوشش باد کا مایه آتش کده جوشش باد غم بحر و طرب وصل فرا نوشش باد علم معرکه تسفوق بر دوشش باد لبست دانه نثاره تنگ را نوشش باد

<p>شعله در پیرهن از سر و قبا پوشش یابد سرخن با شوق دلسوزانه در گوشش یابد چشم مینا چون دارد لب غامضش یابد</p>	<p>جان پروانه هزار و خبر از راحت یزد آنکه تاب سخن سر در حیفانش نیست کاش ناصح نکه صورت معنی میداشت</p>
<p>تلمی عشق ره کام ظهور می داشت زهر ایام گوارنده ترا ز نوشش یابد</p>	
<p>شعله تنگ در آغوش خمی می آید کعبه در رقص زبانگ جرسی می آید نور ایمن بسجود قبضه می آید گاه ای ز دل بزبان تلمی می آید خوش صفیری ز شکاکت قفسی می آید باد از گوشه دایمان کسی می آید رقص بر شعله کجا از کسی می آید آه در جان سکتم تافسه می آید اینک از مرزده زود اوری می آید</p>	<p>از کسی مرزده وصلی کبی می آید محلے را حدی شوق بیابانی کرد شعله طور چو بداغ جگر جلوه دهد گشته مفتون لب خواش پاچشم قبل صدارم گل لبم ریخته از هر طریقه بگریبان فلک شعله در آویخت بی خیر پای فردر فته بشیرنی کام بر رنگ دریشه دل حسرت کالچر چهره من پسری گریه بمن فرمودست</p>
<p>باز فریاد ظهور می ست که نکه تشیخ غالی از بر فریاد رس می آید</p>	
<p>بدشامی ز مغز تلخ من تنگ شکر روید هم از زهرم شکر جو شد هم رشام سر روید که نخل گلشن امید از آب تیر روید</p>	<p>خوشا روزی که از کشت عامی دل سر آید تلخامی رخت بر بند سیه روزی زمین منفعت خیز جهان عشق را نام</p>

<p>تنتار ابریس باغ دل گاهی توان نذارم رنگ اگر شست جبار دیگر بند بهر خاکی که یکدم در هوای او فرو گیریم هوای جلوه شا بد زند دامن سبیرا اجل گر بکند پر کالهای دل بر انداز برای دیدن جلا و مرگست این اگرگاه</p>	<p>که جای بنده ادا الماس حسرت نشین که پیش ناوکش از جان ویش من از آن تا نو نهار شتر خورشید و قمر دید که در باغ تماشا لاله گل تا کمر دید به بجز انش گل داغی که از باغ جگر دید بظلمت خانه دوری چشم من نظر دید</p>
<p>ظهور می یاز نو سیدی نو خود بر یکدگرستی مگر بیداد امید می بر سر راه سفر دید</p>	
<p>در چار سو عشق جگر داغ جان دید عشرت زد دست کویه باز عفان خرد جان را گذر بر سر بازار دل قناد در مخزن بصارت دل نقد سودخت ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیر این سر که سر قبیله نمی آورد و فرد</p>	<p>کام و زبان دور و خردش و فی خیر ستی ز باغ چهره او از عوان خرید از آن فروخت است و من گران بر پای که جنس کان زبان خرید کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید تارک برای بنجده آن شان خرید</p>
<p>معلوم نیم جان ظهور می چه قدر دست طالع مدد نموده عسم را یگان خرید</p>	
<p>و گر از زلف و کاکل و زین قیومی بنازم شست ناز اندک شتابی بر پایی غنا کو تا کند طرح در کوه استیاج بن</p>	<p>دل از سودای مژگان بستان بر کز خم کاری بر سینه پنجه غلطه مسموم دیگر بمن عشق بر اکسیر غلطه</p>

<p>باید یک شایده وصل را بندی نیم بر پا ز بهی و تیو صبح کام برکش دامن مهل گل باغ جنان و خواب بیدم باغ جان قلم در پیش انشای محبت نامه دارد گزند چشم ز خرم مرهم ایدان نیتابی</p>	<p>ز اشک آرزو بر چهره ام ز بخیه میغلطد که سرکش شعله بر ناله شب بگیم میغلطد مبارکباد و قالم قرعه تبسیر می غلطد که مضمونش بخون در پر چه تحریر میغلطد فرود روم خردش سینه بر تاشیر میغلطد</p>
<p>ظهور می شمع قرینت شبستان که بیست که مه پروانه سان بر شعله تفر میغلطد</p>	
<p>نه تنها و هر همچون چرخ غمخواری نمیداند نمیداند غمخواری از آن غمخواری چرخانی مجو از شعله بهر آن مروت سینا را یکل بیک دیدن چپا آورد بر سر صبر طاق کند بر صفی گل چون پریشان شنبلیله سحر شد شام عمر و خواب بخت من جان</p>	<p>که همچون طالع مایا و یاری نمیداند نمیداند آنم چرا دلداره ای نمیداند که چون برداشت تیغ کینه ز مناری نمیداند اسیر او شوم طغیست پر کار نمیداند نسیم بوستان خلد عطار می نمیداند چه خوابست این مگر گشت میداری نمیداند</p>
<p>برای عشق طرح خانه امید افکنم ظهور می سیل راه درسم مهار نمیداند</p>	
<p>ز کام تلخی صد منتقل عشق بتان دید منفر ما غیر انگشت باغ التفات خود هنوز حسرت آبی در جگر نگذاشت با چه سوزست اینکه بکشد از رکن لوزجرا</p>	<p>آب حسرت من کی بهار بخیزان دید مباد اخار کاه طعنه از دشت زبان دید همان در جو یار گریه من از نوان دید که از هر قطره در باغ جگر صد دانه جان دید</p>

<p>در آن کورس</p> <p>دوم لفظ را خا ربلائی عاشق دریا دیده از شوره دار طالع من خاک گدازد</p>	<p>۴۷۲</p> <p>گل تعریف خست چون ریتان یزد که ز نگار رنگ ز ریتان بخت دیگران دید</p>
<p>بیان بخت بر سر خمی اسایه افکنم گذشت آتنا ظهوری از بهستان از دژ</p>	
<p>ره سرگشتی در دشت حسرت سرنمی آید خیال غمزده کی در لاله زار واقع و گردد سبزه باده عشقی است افتاد از جان مکن گونخواه این سباب کبر و نخوت رصد بند تنه گوشتین تنویم بخت چه خوار سیاهی بوی صبر آمد و دهن دلاگری توانی در صفت بیکان نشین پی انهار عجز ای دل مگر نه در صفت</p>	<p>بسی شوق کار پا اگر از سرنمی آید اگر دیند پای صبر در شتر سنی آید در رنگ بجا و در ساغر برنی آید که در چشم گدایان حشمت قیصرنی آید که در کارم در دوازده گوش استرنمی آید ز طرز نقش معلوم شد دیگر سنی آید کز آن بزرگس نگاه آتش پرورنی آید که چشم از عده ناز و نفاق برنی آید</p>
<p>ظهور می از زلال شعله خلق تشنه تر کرد سمندر بر کن ز زمزم و کوثر نمی آید</p>	
<p>طرب پروری کز رحمت جان طالعی دارد خوشا زخمی که برگردید از خاصیت میهم بنام سینه از داغ بلا زن سکه راحت توان پیید بر دست تمنا دامن دامن ز شمع شام طالع صبح دولت او هر کجاست</p>	<p>فلک فرسای سراسری کز ترک سامان طالعی دارد پدا در دیکه از تاثیر در مان طالعی دارد اگر پنهانی از داغ نمایان طالعی دارد که از سرخه در وی گریبان طالعی دارد سیر در نیکه از شمع شبستان طالعی دارد</p>

<p>ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروزد دگر آراست غیرت بر رخ نرم جلوه کرد</p>	<p>بنایم کاشتم از باد و امان طالعی دارد بهر چون پشت دست از زخم و ناله طالعی دارد</p>
	<p>برون افکن ظهور می از زبان خست نام شکر اینکه از فریاد و افغان طالعی دارد</p>
<p>حیرتی بر زبان دارم که در گفتن نمیکند نعلی کرد بر طور تماشا شعله محسنی سر انگشت ز نو گو بنیگاری جا دیگر صلای بلوغ زن آباغبان آید چنان مگر ز برق حسرت بر درون از گریه خرم برای غفلت ز غمیر کوه و دشت میباید ز تیغ و دست بستم بر جگر این چرخ ناسوس گر فتم باد طالع پرده بردار و درو او</p>	<p>گل در حسیب میخوام که در دامن نمیکند که ذکر بر توش در قصه ایمن نمیکند که با چاک دل مارشته و سوزن نمیکند که سوز صاحب این داغ در گلن نمیکند که دیگر آرزو را شعله در خرمن نمیکند جنون عاشقی در کوچه و درزن نمیکند بلی زخمی چنین ز خنجر دشمن نمیکند چه حاصل چون تماشا در گاهین نمیکند</p>
<p>ظهور می داده جان کوی روی کویا که فریاد و فغان در پرده نبون نمیکند</p>	
<p>ای خوشا دستی کند دست نمی نهند تلخکامان تراشکر ز خاطر پرده اند سرخ چروبان ترا رعنای در خاطر است عمره را کی از غم و رنا زرد است گر شود کینشک دل سینه نقیض اندگر نیست</p>	<p>بی خوشا زهری که ز صد طعنه بر سر نهند شعله خواران تو کی بیا به در کوثر نهند از دم تیغ گل زخمی که بر سر نهند سینه چاکان هم که ز خنجر نهند باز و شایین که چون رقیبانش نهند</p>

باز نگذار دور غلو تیر می وصل یار
گر چه خود خوابان سر گشت طلب بر تن

چون ظهور می هر طرف افتاده صد بار
تا زمرگان بر برگ جان لبر ان نشسته بند

سکه و افغانم جگر بازده اند این صدقنا که پراز گوهر آنته بینی می کشانی که نزارند غم از روز غنا کام جان هر فرخوشست شیرین گشتن سم بردگو بگشده بر خوش خار خار غم هر دم ز دل آورده برد نثار بخیری ز تیر آگاهان است	علم دید بنام نظر بازده اند غوطه در لجه آب گسار بازده اند باد و در مجلس فیض سحر بازده اند گر چه در روز از ان بشکر بازده اند شعله ایست که در بال پر بازده اند گل زخمی که به فرق جگر بازده اند از می یاد تو را و خبر بازده اند
--	---

سپه یاس نسا زنده ظهور می کاری
دل قوی دارد که کوس ظفر بازده اند

عشوه مضطرب ساخته دیدن دارد بوس خام بخش آمده در سینه دگر دوش و خواب رخ از چشمه چون شستم وام از تارنگه بافته چشم سیسی آهو خانگی وادی آفت پویه عشق در باغ دل آب کجین سیرانی نیست یک لقمه زهری که نزارد کجایم	قصه پی لب آورده شنیدن دارد و انما بر جگر سوخته چیدن دارد در جگر نشسته غمزه خمیدن دارد در نقش مرغ دل از شوق چیدن دارد دشت شت از خرد و صبر سیران دارد بیهوای اصل اسیر بریدن دارد دست از مایه صدمه کام کشیدن دارد
---	--

	<p>بار امید گرانست و طموسی عاجز که با نیت بچاره خمیدن دارد</p>	
<p>بنه در عشقبا ز می بر خفته چند که خواهد کرد دوران قیامت چند گر بیرون قشاقم سر بر خفته چند که خیزد از کینش قمار خفته چند فغان از نسبت بی نشسته چند برای دیدن دارم میر خفته چند</p>		<p>ولا داری تنها عشق خفته چند نشان وصل به نوازه بند نیست دل و ده نام صا در گریه کردن خفا آن کاروان صبر طاقت چرخ بانشد از بهشت بیان یک گشتن بخوابم گشت قانع</p>
	<p>طهوری تا تو اندر نیست چه برو از مهر بندهم تنه چند</p>	
<p>مرز کلام تلخ نشان چون می کشند آهها از دل چه نوزون می کشند شهریان رختی بهامون می کشند ساغ لبهای میگون می کشند تنگی در نیل و چون می کشند چیز در چتر فریون می کشند</p>		<p>تلخکامان ساغر خون می کشند بیدلان از صرقت قند کس گرچه دارم به سس کردم خبر از حدیشا بوسه برستان گم الطش گویان صحرای نعمت در رست نعلین بوشان از غبار</p>
	<p>مهرت در دل طهوری نوا ده جا آرزو با رخت بیرون می کشند</p>	
<p>سجده از فرق آفتاب کشید</p>		<p>ماه من چون ز رخ نقاب کشید</p>

<p>نوبهار از رخ عرقا کش ترک چشمش نزار و آن پروا سالیان مبعثش چو نرسند مایه آتشین بیا ریزان دل ز گرمای شوق میخوابد هست قدر آن قدر سوال رتبه عشق بین که نیلوفر عشق اگر دل و درگیر ترا</p>	<p>در گل و لاله آب تاب کشد که خند بگنگاه تاب کشد دل ز گرمای جان تاب کشد ابرو ترنگان سن جاب کشد که کتابی با هتاب کشد که لبش زحمت جواب کشد چست در چهر آفتاب کشد بسگر از سینه عقاب کشد</p>
--	--

کمال میداری بسازی محبت
 که ظهوری چشم خواب کشد

<p>سر به فکر ترک سامان بر نخورد چشمه های خون بر بزرگان سر نکرد بر چنیدم بستر آه ای در رخ خواستم خود را برم از یاد خود آرزوی سیر چشمه داشتم پا بر امان عطر در سفر آوردم کام جان شیرین نشاند از محبت شود میگیرم ز دولت از گوی مری راه ما بر کوچه حرمان قنار</p>	<p>دل در دلبافتان بر نخورد رگ بجنبش های ترنگان بر نخورد در و بید روی بر همان بر نخورد بخت سستی کرد و نسیان بر نخورد از جگر نشتی بدندان بر نخورد یاد گلزار گریبان بر نخورد بوسه کج نمک دهان بر نخورد کز زخم زلفی بچوگان بر نخورد دل بر لب جان بجان بر نخورد</p>
---	--

	تا ظهوری در ابغواضی بزم دیدم چون ابریشان بر خورد	
کار بار است بنوین غذا میگردد هر زمان سپهرین از شوق قبا میگردد رویش از سیلی ایام قفا میگردد خنده یار بگرد لب مایه میگردد رویی بر تافته از سینه عید میگردد بازش آید و بر بنفیه کجا میگردد اشک رویه ایشان بچو میگردد		چرخ آخر بر ادول مایه میگردد خلعت وصل بر بر قد با بریزد خشم بی روی که در عاقبت کار نگیرد چند روز است که بر چهره غنچه شک دماغ حسرت که بعد دشتی دل میباید بچ حسرت وطن قطع نظر کرد امید چه قدر خنده میی که حسوان کرد
	نکستی نامزد و منظر ظهوری کردید هوش بهوش بر نبال صبا میگردد	
اگر سازد بزرگ شوق پا حکم بر غلطه تعلی کرب شیرین دانی در شک غلطه بجای اشک بر رخسار خورشید غلطه دل صد باره شب روز در خون جگر غلطه ز نخل آرزو هر لحظه شامی بر تیر غلطه که هر دم از جگر بهیره ام لعلی در غلطه که عاجز میشو و گاهی اگر خواهد که غلطه		خوشا صیدی که از خم غمی یکدگر غلطه خدا یا از هر نعم بر کام جانم ریخت بزم جلای چشم ترا ز چهره خواهم که چون گرم بامید یک شایه آرزو با بر کند رنگ در آن کشور که گردد باغبان عشق چوین رشد عشق میخوامم ز دور گر نیسم را خیالی را بنوعی رنگ را خوش حاذق
	ظهوری آن زمان بستر آسودگی غلطی	

که دل از شوق مرگان هر زمان بیشتر غم

چشم تان پر دافه دستانی چند بگشت کسب تو در صحن گلستان پیچ چو کم راحت صد ساله جزا دارد خوش شیرینی کج دهنی بیگانه تام یکبار نتوان برده که شد بخت تا طریح ترا ز غلظت باد که شد بماشای حرم دید که کنی داده جلا ساقیا از گینه تو به زندان ما بگذر	آرزو از گشت کاشته میدانی چند پرورید رنگ و لاله گریبان پیچ از غنچه گشت با دافه پیکانی چند رست از کامم در باغ شکرتان پیچ و ده چه میور که بیداشت کسب جان پیچ داوا از سر نشی طر بود پستان پیچ که بر تمام بریدست بیابانی چید رحم بر حال پستان پستان پیچ
--	---

وقت نشسته طهور می کنم گزنی سنگ

خورد اگر گشت ایمنه ناله جان چید

متر از دهن دل این چرخ جان دوریز سرافشان دور می گرد این مرگ و دهر زرا سیدی و صفای صبر بوشن بالست ملک بفرق پستانی ز غم گلهای سواد بسته عشق نتواند اگر غرق مست ارا خوشا حالی که بر بالین میاری تنگ خوشا روزیکه قاصد آید و از گرد خود می خوشا سر به گوتی که در غمخانه بهر	ز خجلت لایق فلام از غم عنوان فروریز اگر گشت بر لب هر جزوه معده در زبان دوریز بیا جنبش که هر کس در دلت همچان دوریز ز کج ز گشت پیچ بر می شود پنهان فروریز بیا از بس صدهای غم سالان فروریز بانگشت بر لبه ای که از مرگان دوریز تر شایم بیا دوشه و اما ن فروریز چو بکشاید دم از غم عنوان فروریز
--	---

<p>شبی خاتم طوری آید چنان مهر بر زمین گویی که دیوار دور کاشانه بر سرمان فرویزد</p>	<p>شکر کز بند خودی دوش بختم دادند عشق و اتم نگه صورت معنی بشید ساقی حسن صفاتم می کردی ثبت در دفتر دیوان قدر بشد نام بر صند بر چیدار است دل بر گشت چهره در گرد بیابان بوش کشیده طلبش آرزوی حج وصاله شد ستخانه بدین روز به لبی بکشویم</p> <p>مرد بودم بنعم عشق حیاتم دادند مهر بصورت کمره حسن صفاتم دادند ست فاشتم خبر از نشاء اتم دادند بر جهان نعم دادند و بر اتم دادند خاطر فارغ از اندیشه مایم دادند در بن هر مره صیدم اتم دادند نورق تسلیم مناد و عرفاتم دادند عیش عسم راحت منم کاتم دادند</p>
<p>دست پیمان بست به طور می اوم جای در گوشه توین شب اتم دادند</p>	<p>عشق چون مهر بر خیزد بیدار کشتیج تنافل بچرخ می غلطد تا زنده شده بازار سلامت برسد بر سر کوه چپا رگی از قوت ضعف لب جام از لب ساقی چوبه رسد در هم بزودن ملکیت مهر و کعب یوسف از قافله محمد توین بر بصر</p> <p>دفع راروی شناسی جگر با سیکرد نگه از دور بقریب تا شایس کرد صبر کم جو صدمه هر لحظه گاهی با سیکرد مزد بهای خورشتم که چو غوغا با سیکرد آرزو خون جگر بر سر تقو با سیکرد کار صبر خیل و مشر تا ز توین با سیکرد حسن نور هنرنی عشق ز لیلا با سیکرد</p>

منز نش از درختن بر تو سود بیکر	نافه از میلی طره رخزیدی چون
گر نینداشت ظهور می تفت سود دارد قیمت داغ جگر سوز که پیدا می کرد	
دل مرا گمان پستم سینه بر خنجر اندازد که شود شک لذت رنسا شکرا نندازد نظر از شک در حشر کی بگوثر اندازد باین قمار و قاست چن گز بر بستر اندازد کسی گز آرد وی خویش را بر بستر اندازد نشیند بخود و گوشتی بر آواز در اندازد که از نعل سمن آئینه اسکندر اندازد رخ زیبای ساتی عکس گرد بر اندازد	نیم بخت کو تا پرد و از دنی بر اندازد نمکد انش در گمرست بخت چنان علم در رون تفتیده گرمای صحرای بیخ که در ش فضای جلوه فرق کفر و بیا کشد در زیر سر بالین انوی سجا خوشحال کسی که زوده در کج دنیا خوش آن سالک کافه و عینا چنان چمن ورج از صورت مستی نند اند صورتی بهتر
عجب گز از خفیف نام را دیبا بر آید ظهور می کار خود را اگر بسی اختر اندازد	
در دمی که رو با کرد و دود و اندازد کشت امید کاران نشو و نما اندازد از خاک رگزار می گز تو تیا اندازد دین بایو فانی صد بیوفانه اندازد مکشای تیر بهم شستم خطا اندازد	بسود و بیج کاری با کار ما اندازد کو صد مبار هر دم و امان بی بین از چشم اشک یزان گویا و دیگر دان از جنش شکفت شد باز از عشق باز قدم کسان شد از غم ای می هر رخ
دل مید هر فریت باز می نمظهور می	

	بیگانہ پرور با آستانہ انداز	
<p>ز تابستی حسرت چمن بوش افند دور و ز دور پے زبا و خرقہ پوش افند ہزار تفرقہ و رک کاروان ہوش افند بلاست اینکه تو نگر گران فروش افند رواست بار امیدش اگر زوش افند کہ دیگ آرزوی خام شان جوش افند اگرہ گلہ بربل خموشش افند</p>		<p>کسی کہ در ہوس لعل باوہ نوش افند پرہی کارفتہ بجنبہ ہا اگر رسد ز یک نگاہ کہین گاہ گوشتہ چشے ز جاہ حسن بصد جان ہا گذرے بکوی غصہ دل از رشک خور و پیکر چنان بپشوہ مکن گرم سہ و ہلرازا شکستہ عمدتو بر سن سخن بر نئے آید</p>
	<p>بصد قرب ظہوری زبان کشیدہ بجام چنان مکن کہ لبش باز در خروش افند</p>	
<p>ستمکار مرا بشناسد اینار ابا و گوید ہزاران جان دل گرفتہ یکتا و گوید از و گریا و راکلہ ارحم رنگ و گوید اگر خود را دل دیوانہ اندرون و گوید ز غمنازی یکی خواہم بجا کین و گوید کہ دل با چاک جیب حیرت طاقت از و گوید</p>		<p>کے را اگر کے نامہ بن تہذیب و گوید ببازار محبت سر زند با نگاہ از سن گذارد رنگ و بود رلالہ دل و خلعت گنہ را صاحبان خیر می بخشند می گنجہ گند در روز مرگ ہر چه از یاری و غمنازی مگر تازنگاہ سوزن ترکان شود حاضر</p>
	<p>بزیر سرور را خواب سی ہند با اثر ظہوری گر چنین آستانہ بجام و گوید</p>	
<p>پارا بگذازد و بکونے بر آید</p>		<p>آسودہ دل آہانکہ ز محنت بد آید</p>

<p>پنهان نصیب بر سر راه نمیرایند آنها که بجا ناطریق نظر آیند از دیده قدم ساخته بر نیشتر آیند چون بالیان تو به نیزنگ آیند بگذار اسیران تو دریش تر آیند هر روز چو از روز دیگر خامتر آیند از حرف لبست چون بخوبیت شکر آیند</p>	<p>بایست بران او بوس نکست در خشر برون گر بر آید زولها مرگان تو گردد شدگان زطلک زنگ مرغ اغیار بشوید غوغی نرم کند روبه که مرهم لطف پیوده چه رانی زبست سوتکا در کام و زبان او ز حرف خوش</p>
--	--

شایان بران قوم طهمومی که گویش
 تنبیه دل و شک لب چشم بر آیند

<p>زود گلها می شپانی به دامن میکند یک یک آن نامهربان رکاز و هم میکند باز دی غیر این زمان انداز گردن میکند از برای خاریا تقدیر سوزن میکند اندک اندک مرغ دل ترک طبعین میکند غیرت خویشا که حالا در دل میکند ده نمیداند چراغش خانه روشن میکند</p>	<p>بانعبان آن گل چنین کز سیر گلشن میکند دوستیهای که در کارش اسیران کرده مگر باز از بهر دامن گرفتند بنو دل که نشتر در جگر بر باد مرگان میکند در شکیب و ام گیریش مگر خوش آید حسن خواهد چند روز دیگرش در کار کرد وقت حسن خط از هم صبرها را شام کرد</p>
---	---

آرزو در دگر فتم با طهور می ماتش
 عشوه پنهان دگر جانش چه در تن میکند

ندارم شکوه که خاطر اندوگم باشد
 دل و داری میخوابد چنین باشد چنین باشد

<p>دشنامم گئی آموده شد بخت دمانازم بگرداند ز زره صد کاروان مهر و قش خدا یا آگهی از حال من از حال دشمن هم جاکاران کشته از غصه اغیار یاران خدا چنین آفریدست از برای طره و کاکل</p>	<p>ملک را زین بر من ز آسمان بوزیران اگر از گوشه چشمی نگاه کنی با من چرا بخت چنان باشد چرا بخت چنین باشد تو هم ای یوفا آخر جهان کردی همین باشد ز بهر آنکه روز و شب کسی از حسین باشد</p>
--	--

بر دوق خاکسار بیا ظهوری سحر و قی

که شونخی را غبار چهره بر آستین دارد

<p>باز شب ز گشت بلا میگرد پاس میداشته بگوشه چشم تاب کاکل ز جسم بیتابان صبر بچاره تقدی شوق گرچه بر بود دل ز مهر از کین جور بیگانه جور بود آردی خوب می بود بوقایینسا</p>	<p>ناز خاطر نشان مایکرد که تنافل با چسب میگرد دست در گردن صبا میگرد بر سر جا خوش تلاش میگرد مهر تو جامی خویش دایکرد که بترکب آشنایم کرد حسن گربا که وفا میگرد</p>
--	---

من گشکار بودم و عاشق

با ظهوری چرا جفا میگرد

<p>دل کرد و گنج همه جفا دارد از زه روزگار بیتاب تیغ بیگانه کشیده خرق</p>	<p>جای در کام اثر دبا دارد بنیادین جان جدا دارد همه انداز آشنایان دارد</p>
--	--

<p>رومی امید بر قفا دارد دو دماجنگ پا دوا دارد خنجر و نغمه مر حبا دارد نگه تیز خنجر دارد حاجت گریه را روا دارد دیگری اختیار ما دارد</p>	<p>جان بملک عدم رسید هنوز صلح کردند وصل و بجز جان زخمش دامن نشاند بر برهم کشتیج و دوشنه مرگان چشم شب زنده دار گوشه نشین مدون در یستن نرسد انم</p>
<p>از ظهوری بحسب نظمی گرچه صبر گریز پا دارد</p>	
<p>مدار کار و بار سود و سودا بر زبان دارد که حسن از ابروی او تیر شوخی و کمان دارد که مغزی از سر خوان نغمی در استخوان دارد بران و زمی که با مغز دل جان بیان دارد که فریاد و فغانش ریشه در کام دهان دارد که فرق عرش سائی هم ز خاک گشتان دارد چه خونین گریه ها اشک ز برای عنوان دارد ز خون تار و ز محشر خاک جش لالهان دارد که دست عجز و در امان گرد کاروان دارد سرت گردم کند افکن نگاهت جهان دارد</p>	<p>دل خود را بنازم فکر در دوا و دوا دارد بیای عشق لحنی پهن میکن سینه جازا کسی در قطعه شربت روی کا هیدن نیدان زبان آورده بیرون شعله های داغ و پیران چنان بر لب نهم بهر خوشی و چنین درد بر روی دل در می شاید کشاید هست مان چو گل خندان بتیان میخامد لاله روشن کند تیغ ستم هر جا علم جلا و بهر انش صبا با میر محل گوگو حال گرانبار خجل باش اندک از صید پنهان غیر انیز</p>
<p>ظهوری از تو با خود در دوش و در کج تناس</p>	

حکایت در حکایت داستان روانستان	
<p>استخوانم سوز شد خوش راحت در کار بود یار بی انگیاری می بی در دو گل میجا بود چنگ افغان ارگ جان محمودان تار بود سینه تار یک جانان تخته زر نگار بود کردش خون در جگر دلدار چون پیر بود عشوه ساقی بلای جان استغفار بود هر زمان صد جان نثار راحت تار بود</p>	<p>شب نگاهم میان نیت دیدار بود دیده روشن سینه گلشن نیکو بالین بود خاطر احباب گردن را بقانون نیت بود میتقل بود از نگاه آینه رویشان بود غیر دربانے یزید پهلوتی کردن نیت بود تو بهر پاشی کستن داشت رخسارینا بود غمزه نشتر میرساند لب نمک سینا بود</p>
سادگاری با نطوری گرچه بسا نیت کار سازی اینقدر از نیت مایا بود	
<p>عمر آخر شد و فرقت یار آخر شد در رنگ دریشه جان ناز آخر شد همه عساکر تماشای نگار آخر شد صبح مست سبلی تمام خوار آخر شد ای خوشامیش غم یار آخر شد سوز آرزوی شکستار آخر شد عشق آمد بوس بوس و کنار آخر شد به سر یار که آرام و قرار آخر شد با ختم هر چه بجز یار قفسار آخر شد</p>	<p>شکر کاخ بفراتم سر و کار آخر شد تا قانون جدائی بگستن پست رفته شد رنگ حنائی ز سر پرده چشم ساقی دور می لطفت بگردش آخر شد به آید ز وبال اختر طالع اسل تا رگیسوی کسی دامن نگشت افتاد شاید کام بیل بر دل من گوشتا ناصران لطف کینه از سر پانته شد بروایدل تو حریف دگر اندر گز</p>

منت آینه و آینه وار آخر شد	در قشایر دید و ندیدم جنت
از گلستان خنجر حریف ظهوری سر کرد نخن خنجر سے فضل بہار آخر شد	
زبان خون پیکر صید شکار خورده را ماند که دشت اشغال با می اثر پرورده را ماند سپندی گو که صیاد شکار آورده را ماند که چالاکانہ گوی از عصہ بیرون دہ را ماند ز بخت پرنگاہم گاہ دیدن پودہ را ماند بجای گرمی سازش ترا ہذا فرسودہ را ماند ز غم شجائی دلم طفل معلوم مردہ را ماند	تو زہر شد دل غنچہ پر مردہ را ماند چراہدم بنالہ آرزو در حسرت لعل چہ رنگین میرسد از سیر غم کشای غم بدش از طرہ چوگان این آرایش سیر چہ حاصل کرد ز رش دست پودہ داد ز درد تنگ نسبت مرد مخور تو ای ستی ز قید کتب اندوہ آزادم بکشد اللہ
	با میدی کہ سیادی کند سپر خنجر از رنگین ظہوری آہو پا برگلو افشردہ را ماند
ندارد دست بر طرف نقابی با میلزد مشوئس کردہ خاطر از دہشت با میلزد دل از نظارہ خورشید ماوراء میلزد ندارد تا باین آتش دلم از با میلزد گیاہ تلخ میردید پی فرما میلزد چہ خوش نزدیک دام آید دل صیاد کہ از میدان در کام زبان فرما میلزد	دشک قامتی در بوستان شاد میلزد پیرس از شوکت وجاہ شہنشاہ خیال زہی حسن بشیرنگ کہ چون خورشید گرد زرا سباہ ابر چراغ داغ مجرمان زہر پسمل ز زہر کینہ خسر ہنوز از تربت شیرین غوالی کہ جنگاہ صہ ہز برش در کندید برسم داو خواہے میرد بختسم بر دہانے

	<p>ظهور می گردد کاهی گشته در صحرائی تپیا چو کو بر زمین سر کوه را بنیاد میلزد</p>	
<p>بروی سیر در باغ و بوستان بند باینکه هست رنگی برانغوان بند مگر که ناصح مارا کسی زبان بند بردی شعله زباله بر آستان بند امید هست که دوری زدگان بند که چهره نقش بر آن خاک آستان بند چنان نکرد که مغرم در استخوان بند اگر ز دست وصال زخم جان بند</p>	<p>کسی که چشم ز روی تو دوستان بند بهار پیش رخسار جلوه کی تواند کرد بجز طراوت اهل سحر نیست طالع نمانده در دل پر دانه تاب بخواب اهل مایه نزدیک کرده خوش زبان خدا کند که نشیند و گر چنان نقش فلک نیست و صلح اگر همی پرورد گیا همنامه زخمی و دزد ترث من</p>	
	<p>بحسب جان ظهوری هزار چاک افتد اگر نه در نعمت بازوی توان بند</p>	
<p>آب در خواسته و چشم تری یافته اند در بیابان قنار امهری یافته اند در دل تیره شب خود سحری یافته اند چون تازند شکافت جگر یافته اند تا با قیال عمی در دسری یافته اند مگر از تازان جوانان نظری یافته اند غالباً بخیران هم خبری یافته اند</p>	<p>با نفس تفته و توان اثری یافته اند رو با قلیم بقا ذوق کنان میر افتد آفتاب از شر شعله طالع پاشند عمر جاوید چکانند ز خوتا بولن سالماسک سر کوی طالع رده سیر گرچه از راز نهان با خبر آگاهانند گرچه از راز نهان با خبر آگاهانند</p>	

<p>با هوایتی ظهور می شد رخسار سببت بر دوست دید که در آن رخسار می افتد</p>	<p>انزول پرورد امید را دارفته اند در گریبان سحرشهای پلیدارفته اند هر زمان از پیشکسب چشم دربارفته اند سینه پاکان تو داغ دل بصیرارفته اند فینش جان بصبح الفلاس سیماارفته اند بر سر راه تنهای دل بارفته اند زخمها را بر دل جان لیناارفته اند هوش از مغزش بوی جیدارفته اند صد چمن گل در گریبان تشارفته اند</p>	<p>ناکسارانت زرخ گرد تنارفته اند شام غم هر دم بیا دگوشه دلمان گرچه از تاب رخن چیدارفته اند در تنفسا دشت رهنو بیارفته اند در شبستان قیاس دشت دارفته اند ریزه هر شیشه کز سنگ حسرت گشته اند دیگران از دیدن بویست برینارفته اند گوشت زامق داستان کشت درآشوبارفته اند خارجینان سرکونی زباغ چهره</p>
<p>کرده پا محکم ظهور می بر سر کومی کس کز سر میدان او هر روز سر بارفته اند</p>	<p>وقت بنا ز جانب بخانه رو کنند آنها که خربلذت غمهای او کنند فردا بر دیم از در جنت فرو کنند شبه که سالکان ازین حقیقت کنند در باغ ازوا اگر سخن رنگ بگویند بگذارتا بحسرت ویدار خواهند</p>	<p>صافی دلمان بچشمه ساغر وند کنند کی دست شان بامه دیش شیر منت نمیکشور و دوزخ کشاده است ایدل ز خود بردن تنه دهنزبا گلزار تاب شک شود آب رنگ بگویند دوبال تشکیان چه فرستی خیال را</p>

<p>در حجب جان فکند ز طور کے ہزار چاک تا دلبران تبار نگاہش ز نو کنند</p>	
<p>باز ابرو کے نماز چین دارد از برای شگاف سینہ صبر میشود در خشم تازہ تر ہر روز گشتہ ام تخم حسرتے در جان قطرہ بار ہزار بجون بست صبر از بیدلان نمی آید ہست نزدیک تر بر سوئے</p>	<p>عجز را روی بر زمین دارد غمرہ خنجر در آستین دارد نمک خندہ در کین دارد کہ چو امید خوشہ چین دارد خوب میگوم آفرین دارد چند خود را کے برین دارد ہر کہ اد عقل دور بین دارد</p>
<p>تا طور کے تناس گشتہ نغمے نہ عسم دل تنگ دین دارد</p>	
<p>آشنا رو دنیا یغسم طرب بیکانہ باد شعلہ پر در شمع از دیوان شایہ نشا چین بست آئین شہر خاطر آتشک دھواں یک شبے در خلوت لب دشتہ دیوانگان خوشہ چینی آرزو دارد اثر از گشتہ ما دلچ ز ہر آلودہ شد از جام سرشار کے در سب و شیشہ کی گنجہ شراب بر ہم با</p>	<p>کا کلے ز بخیر میا ز د خرد دیوانہ باد گرم تر سے آید آتش بر پر پروانہ باد بام عشرت خانہ اغیار حسرت خانہ باد ست ناز دوست خوابا دہ افسانہ باد در زمین زار نالی اشک حسرتانہ باد شست و شو و اغیار گر پرستانہ باد جہہ خشم در سجد و ساغر دہیانہ باد</p>
<p>تا طور کے فکند رخت سیکہ رو بر بدن</p>	

<p>یر تو خورشید رخسارش در کاشی باد</p>	
<p>شعله پرور گشته بهمی لفت تا شیر باد سایه جاو نعت بر سر پنجم قناد در ره بازار سپهر سدر از دل نرسد بر خندنگ غمزه صد چشم مست و ختم دوش در خواب غم از قرب قیاسم تیره بختی آورده سر مایه دیوار عقل و امن آلوده را آلوده تر می سازد آب</p>	<p>آرزوهارا گداز کوره تا خیز باد خاک را هم مفسدان عشق را کشید پای صبر از حلقه های آه در زنجیر باد سنت یک چشم کار می دل نچید حرف در سیاه ایشان لب تبخیر راه سیلاب جنون بر کوچه تیر باد آتش در شست و شو خورده تیر باد</p>
<p>خوار خواهد شد ظهوری دست او ضعیف است مرز آتش مهر من بر لب استقرار باد</p>	
<p>ز حمای کنه از شور و شرم تازه باد هر زمان از کشور جان و صاف باد دبیایان دیده بیدار بختی در دست بر گرفتن پرده زان سار حد باد مهری با آنکه از دست ندارد و بهره</p>	<p>لبعتان اشک از لب گران باد در زبان قاصد امید صد آواز باد مزد خواب با پاسبان بر کوشش حاذق گاه گاهی صرصر آه مرانداز باد از جبر اینها بزم وصل در خفا باد</p>
<p>گر ز آه من گل باغ طرب مرده شد لا بد است غم از آه ظهوری تازه باد</p>	
<p>مهرز انگونه بغیر ای که کس تا بد آن قدر گریه بغیر مای که از چشم</p>	<p>عشوه سر کن بطریق که بهرین تاب نال چندان طلب از لب که نفس تاب</p>

محل دایمی ایست بمنزل ز سر جد کن تا کشدش شعله غیبت و آ کو عبت پیش مر و غیر که آن تلخ نگار	تا فوس که افتان جرس بر تاب دل شب گرد که سحر عیس بر تاب شکری نیست که پروای کس بر تاب
و صل اندازده مایست بکوه ریسوز شعله کی تنگ بهسم آغوشی حسن تاب	
از درد کن لاله دلا باز فرستاد گر غافله رفت بپا دل منون سپهر خیمه فرهاد نبود آبله پرور ناز آنقدر رش غایه نشین بکار بیار دلی چاک شد از دشنه حشر	غیر از غمی باش که غمزار فرستاد لیلی زمره سوزن آن غار فرستاد مشیرین گفت اشک نبود از فرستاد دیوانگی عشق بازار فرستاد زان زخم بهر دل افکار فرستاد
کرد می رنگ جان شسته تبیج ظهور هان مرده که زلفه تیر زنا فرستاد	
رو صد مرگ در کوی دل افتد بسان عشق حلالی ضرورت در سر گردانی پروانه عسم نیست نه در بحر غمی کشتی شکستیم نزدیم نیم بسمل قاتل ما سنان نوزان بیک عالم خفا کزند مرگ دست آندم بر آورد	اگر یک دم زیادش غافل افتد که هر ساعت هزاران شکل افتد اگر در پای شمع محفل افتد که ز می تخمه بر ساحل افتد که صید غمزه اول بسمل افتد میاد اسندستی حامل افتد که از بار دمی جان جز دل افتد

	<p>ظهوری از شر بگشته سرخوش که عقل از ویرنش لایقش آید</p>	
<p>در بان بکوشش آمده و ران باشد یکره بی گزیده بر نران باشد تعبیر خوابهای پریشان باشد قفل کشیده از و نران باشد زنجیر او بریده بسویان باشد تاخار او معارض دامن باشد جز و غلج دل چراغ مشبتان باشد یک آرزو نماز که ممان باشد</p>	<p>مردیم و چاره غم پنهان باشد برداشت چشم تنه از چشم یک روز شانه کاری آشفته گاه و در آن کار جله فرو بستگی شود افتاده در نیست جان صد زبان خمس نکرده بیکجا می نگران با آنکه بخت شغل خورشید ز فروخت صد بخت دل بر آتش حسرت گشاید</p>	
	<p>رضوان خجل بر سر کوه بگوشه رفت گلنمای غلج خار گلستان باشد</p>	
<p>خوشایکچنانگی آشنا چون آشنا افتد خدا دادند که در دشت جگر خوار می گماشتند سازد الله که کس در کوچه هجران بپا افتد که دامن دصال او بدست بجز ما افتد که چشم داغ او بر سینه اهل وفا افتد ازین اندیشه آزاد هم که رازم بر پا افتد بزار می گر چنین بر صبح دنبال با افتد</p>	<p>ستم بر مهر باشد مگر بر بی وفا افتد شکار دل ز شست و شک خیم کار می آرد اجل از رحم اگر خواهد که گیر دست تو افتد مگر هم عشق او آرد بدون از نا کسی آرد بجز راحت پنهانند بی سخت است چندین بجز اندک در گفتن نیست بجز حدیث من و داغ دل معطر میشود آخر ز گلزار</p>	

	<p>بر روی عاقبت از رشک چشم میل بکشاید کسی که شوق شمع چون ظهور می نماید</p>	
<p>همکارشان به باش که کار می کرده اند پژمردگان که نکر بسیاری نکرده اند جان هیچ از برای قیاری نکرده اند تا بر باط عشق قیاری نکرده اند گردا بیان خیال کناری نکرده اند صبر شکیب و عهده قیاری نکرده اند ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند</p>	<p>اما نکه جان قدر انگاری نکرده اند در سایه سنال نمی چون طرب کنند تنگ حذف شمار در دوح سینه نشاند از برد و باخت کینه نگر و نگر نگر ساحل برای کشتی اسید و گیران از دل ز رفت رشک صبر و بصر نگر خونی ز نوک نشسته مرگان نمیکند</p>	
	<p>تا کی بجز خویش نظری فغان کنی خوبان بکوی رسم گذاری نکرده اند</p>	
<p>ز عکس روی تو هر روز آفتاب آید ز بس برای تو جانم ز اضطراب آید که عکس عارضت از ساغر شراب آید ز ذره دانه فشانند آفتاب بر آید که در محاذ له باد اسن نقاب آید اگر ز عده داغ جگر حساب بر آید روا بر او که دود و دل از کباب آید</p>	<p>بوی بوی تو نکست ز شکتاب آید سزا اگر رود از خاطرش دواغ خیاب قدم بسوی تو بنم بجان لیک زمانه بران زمین که فروغ رخ تو داده خیال نسیم طالع مار او به خدا جان نیتوان ز درون تفنگان خم کرده بشب شراب باغبان ز عده کرد خدا</p>	
	<p>شبه ز رسم در آئی اگر بخواب مگر</p>	

	ومی که دیده کشاید فغان خواب آید	
<p>دوام عیش محال است غم زوال ندارد بیان خواب که اطلس بنوشان ندارد درین چو حرف که صحرای خنجر آلود زمان عشرت عشاق باه و سال ندارد زبان ماست که تقریر ابل حال ندارد چرا حکایت از حرف خط و خال ندارد</p>		<p>بهار گلشن آیام اعتدال ندارد زمنان خرم در لباس عجب فروخته تا به دکنی نازم نظیرین رسیدن بروز و هفته در آیام وصل کا زفاوت همه حکایت خود را بشرح و بسط ننمود بجز گرفته چو دانه حدیث ساده لانا</p>
	<p>هزار سختی بجهان حواله شد به غلظت زهی زمان یک راحت وصال ندارد</p>	
<p>خیر ز جلوه خورشید نیر و ال ندارد بیا که باغ جو قدر تو یک مثال ندارد رهی بچاک گریانت از نهان ندارد تحتل از من در رحم از تو احوال ندارد بهست رشک ولی تاب گوشت ندارد چو حرف مانع بیان آید انفعال ندارد بعیش و عشرت خود کلفت ملال ندارد</p>		<p>ترا کسی که در آینه خیال ندارد بپای سیر فرو کرده ام تمام جهان را بجوی کیمیت چنین پاره پیرین گل را با حمال دل خویش را عبث چه فرستم بیان و بجز دلم را هزار جامی او بکن بدره بین که چنان مهر در کنار کشید گذشت در روز در مان علاج چیست</p>
	<p>بین که چیت غلظتش تو خود را غلظت ز خود نخواه که او قدرت سوال ندارد</p>	
<p>بن زهر بن بویم صد آفتاب و آید</p>		<p>خیال او چو بختی تسری خواب و آید</p>

<p>زمان زمان بر افتد چاک پیوسته چو روز من بر آید سیاه از قفتم ز تاب حسرت چندان سرشک شوم زند که شسته شویش آب بر رخ ختم گناه بکارم در سوا قمار یافت کافر در راه آید و گرد تو گرد و به نشیند</p>	<p>بن هر بن یوم صد آفتاب در آید بکلیه ام شب بجران چو با هتاب در آید که شور خنده آوای دل کباب در آید چو از نیمه بیداریم به خواب در آید مگر بگاه نمان از در خواب در آید بجلس تو درج گریا حساب در آید</p>
<p>شدم بپاک خطوبه فریب عده وصله که تشنه را بنظر جلوه سراب در آید</p>	
<p>چون دل شود آزاد و زندان تو یابند هر چشم که پشت بر خاست تو افتد این حکم که غم از خط شکین تو راند خویشد اگر بر سر پاوارشیند اندازه تمن چمن خلد نباشد در حشر تو ان سوخت غم و در خیا زین سخت کمانی عجب نیست که فدا آتشور که خوتا به کشاید ز جگرها</p>	<p>خاطر که شود جمع بر پیشان تو یابند هر دست که دست بدمان تو یابند تا حشر سرش بر خط فرمان تو یابند جوش دل جان در دو کمان تو یابند آن فوق که در گوشه زندان تو یابند زان دماغ که در سینه خایان تو یابند ولما به بر حسرت پیکان تو یابند برخوان ملاحت که نمکدان تو یابند</p>
<p>ایست که جان در تن از رویا طلوع جان در غمق از عشوه سنان تو یابند</p>	
<p>خیر ندید از درج هر که شربت نخورد</p>	<p>و به کچه امید مدبر که برایت نبرد</p>

<p>عشق سهر در ساخته عیان مرا عقل نشد تا نیم تا ز دم برون دریت تصحیح یافت نسو و انگلی میب زین پی فتا و کار و نوگزینا ششم پس سهر و نو و صلح بخیل باز کرد شکر که آن خرد من عمر سالی گرفت پنبه قصاب مایا و بخون لاله گون گر می دیدار را با و پاندازه</p>	<p>باخته ام خویش با از نیم میرزد معان نشد بشیر هم تا الفتا دم بدرد هر چه میرزا و تو کرنگ میان تن دیگ جنون جوش و آتش نامح فتم بیل با تم نشست شکر که تقلید ناله صد فتم و در بر نفس من شمر بر گلزار و خوش هوس پانسر حومله پتنگ شجرانم گاهست نوز</p>
--	--

دارد در مان هیچ در و دو این
عشق بدل و جان جان پوری سپرد

<p>سینه زنج سست چاک باد سهر ز جگر زده امید زخم بوسه پشانه پشیر تو بست قنارل به قنارل کمر در هر سس طوطی پریشان شدم افعی دست در غم زخم خورد شیر کباب سهر عشق از کباب شده سانی بشد اتم فکند عمر بیکار نشد صرفت یار</p>	<p>سینه ات از کینه مایاک باد دستخوشش غمزه بیباک باد بر دهن حلقه شترانک باد تیغ بد امان نگه پاک باد آه غم آماده بجاک باد سانغوی از دست تو تر پاک باد فانغ ازین کار خطرناک باد بانغ بدن را از کوی پاک باد شرم ازین خست اساک باد</p>
---	---

یافت ظهور می نمایی آبرو بر سر صد عیش و طرب خاکباز		
چشم رقیب از کس جانان کس میباد آلوده ساز گوشه دامن کس میباد در خاک خون قبیله میدان کس میباد در آرزوی چاک گریبان کس میباد زنگار خورده حسرت پیکان کس میباد قتل فراق بر در زندان کس میباد کنفر اینچنین معارضه ایان کس میباد کس چون تو شور و شربت نمکدان کس میباد لخت جگر که در تیره دندان کس میباد	س در کین دیدن پنهان کس میباد دنی که تاب آتش شوقش نگردد پاک نیدی که بر خون ملک نیست جان ش عاشقانه شیخ فروزده بیکب ینه شد به قتل خورشید سینه ام ست اجل کلید گشتت بارها ند و پسر تمام مدار است و امن می دل شکست عیش تو شیرین نموده بری که هست بر سر خوان فراق هست	
بر نقد سود کینه ظهور می عیبت مدور جنس و فایه گوشه و گمان کس میباد		
بی ترس قیام تو حیران تو گردد بگذارد که گردد سر مرگان تو گردد یک روز مگر پاک بدامن تو گردد امید که جانان تو هم جان تو گردد	آن کشته کند عید که قربان تو گردد جان عرقه نوشت از انش کنه تو گردد بر چهره نشاندیم غباری بصد سید من خود ز عمگ بدون آدم ایل	
ز نهاد ظهور می گشتانی لب اری هر چند اثر در پے افغان تو گردد		

<p>پوشان چهره دل زین پیش سر بنیت چو سنگین است بر جان بلاکش بار ساق برای گامکاری انتفات ساقی دور صباحی مگر از وی موی گفته رستا جگر زخمی برای غویش گود بیع طالع کز بنیک و بد سر و کار می نغزاید غیا چو شتاقان دیگر از برای حصد و گلش معاذ الله خیال غیر کے در خاطر کشید</p>	<p>سفن کمره جگر شور ملاحت بر بنی تاب تن چون کاه جز کوه مشت بر بنی تاب سفال در دلو نشان صاف عشرت نیت که سبیل نکست و نسرب لطافت بنیت که در سودای اغتش سینه شکر نیت بایشان کینه گز و زجست بر بنی تاب نزارم انتظار وعده دت بر نیت دل آینه سیاهان کدورت بر نیت</p>
---	---

ظهور می انجمن ماراضیف ناتوان نگر
که بار ضعف ماراضیف حوت بنیت

<p>گریه رسم کم تا میانی بر خورد خضر توفیق ربیر و بیابان سلو از خدایی نخواهم غیر ترک عا کاروان کم کرده ام در وادی در دم تیغ شکان تار کی دام کن ساقی خومین دلمان خوش با و در جام که در صراف توافل جلو و گشت کبیر</p>	<p>تیره گردید ست دل شایر صفا بر خورد میزوم راه و قاشایر بقا بر خورد گر نفس و نمی تا غیر دعائی بر خورد گوش را کو بخت کا و از در آئی بر خورد میزوم هر سوی شایر خاکپائی بر خورد صاف گردد از بلایش بارسانی بر خورد چشم دارم کریم خون سبائی بر خورد</p>
--	--

چون ظهور می داده ام با خود قرار نیک
در گدائی را خشم تا پا و شاتی بر خورد

<p>شده است چو بر سر کوی شکر رود یک ساعتش بر نرود و در نرود تا دود از سرای نعلنی بر آید آذر را بر دود کشته از مغز آید خواهد نهاد در کمر که چشمه سار تا قاصد از بهی سده استینان صاحب جمال راه نیا بهی دل ریزد فلک خاک که اکثشت کین</p>	<p>شیرینی از شکر ز خالیت بر رود غمز کیه در بلای فرات بر رود خواهم غمت ز دل و سینه بر رود از دماغ راحی که بمنز جگر رود این سیل کوهر دار که از چشم تر رود کی از دلم غبار بیا و خبر رود ایوای اگر خاطر صاحب نظر رود در راه شام با چو راه سحر رود</p>
<p>با اهل روزگار نظوری میوه عشق کنشای لب میباید که عوض بهر رود</p>	
<p>ز لب اتخان صبح از سینه آه شام میرود بهایون طائر دل ذوق بالی آتشی در آغاز سلوک افتاد و راه می آید در آن بتجانی کین مندل میدانه کفر در آن مجلس که بر می آید توانا ز دست و دل مگر غناب بر خوان مدار اقل افتاد ز تاب آه من با آنکه مغز برق میجوشد</p>	<p>ز ارم شده عشرت بهر غم از کام میرود در آن بتان که از پر با مرغان نام میرود که در هر گام صد صحرای انجام میرود سجود در گز از پیشانی اسلام میرود گل صد آفتاب زورش بهر جام میرود که در بزم قمرض زهر از بادام میرود همان از دماغ سودا شعلهای خام میرود</p>
<p>نظوری لب مگر تا محرم و محرم میفهمم چو چشم افتاد بر قاصد ز پشایم میرود</p>	

خوش آنکه شام بخت در سحر پیچید خوش آنکه خوابت چنان کرد که اسیر غمزه او غیر ازین ندارد کار کیکه در وطنش ز بهر نیک باخورد در دن سینه دل لخت لخت بدوش از سر کویت برم ترا شارا	فروغ روی تو در نظر نظر پیچید بگردنش کند از دست حلقه پیچید که ز جسم آرد و در پرده جگر پیچید چو مار بر خود از اندازده سحر پیچید ز شوق تیغ تو بر غویش چون پیچید بیاد جلد و چو زلف کمر تو بر پیچید
--	---

گمش تهوری خود را ز تلخی حسرت
بلند تیکه ز لعل تو در مشک پیچید

زخم آن عمر و قتال زناکت دارد در بنجل داشت خطت با خط بیر نما صبا خوان نصیحت بنگین گزین اطلس خواجه که در دیده جلایین زد سینه بر سینه در یازده ام صفت بنیان گیری راحت مگر آهی نداشت در لحد ز نسیم تنهای تو گل خواهد کرد	تیغ برداشته اجمال زناکت دارد راه گردانده که اسان زناکت دارد مهر پرور دل اطفال زناکت دارد میست زمینده ترا ز شان زناکت دارد گر دنیا صیه حال زناکت دارد طرز آشفته گی با ل زناکت دارد روز محشر کفن آل زناکت دارد
--	--

آگهی ز نیکه ظهوری بچ چال قنات
این بر سپین احوال زناکت دارد

دماغ دل پروانه بود از شعله شد با لاج خویش را از غویش پیش افکنده در راه خاطرش حبست اگر آشفته شد حالش نا امید می کو عبث تیا ز دنیا لاش	
---	--

<p>کشتی اوبار کم قائم شود با طالعش آنکه پنهان قاصد آن آرند در گشت برون سال دیگر سال بار آفتد تعجیل نیست کشت زار شعله کاران خجسته گیر و نکود حال بر عکس است عاشق میفراید در امید</p>	<p>گر بر وز خویش گلبه افتد اقبالش چه شد آتشکار اگر نمی بر پند احوالش چه شد آشنای مانده از بخت اما لشرا چه شد دوغ بر جان نیست از دانه خالش چه شد گر بظاهر بد نشیند قمره خالش چه شد</p>
<p>جامه آبی کرده در کار ظهور می خنده شوق میدارد اگر برگریه آتش چه شد</p>	
<p>داد از ان چنان که خواهم را بافتون اب اگر از شعله تیغ عتابش میبکد رو سفید انا که خون بسته خود را پی عاجزان کوی پیشانی چه صاحب ترند تا بیا و ز گش لیل نظر بازمی کند چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کسی نیستم زان تو اصر زاهد که بردوش عمل</p>	<p>آب از چشمم نرم بر نیل و جیون بسته اند مزدخا نیکیه خوش مهر بنون بسته اند برم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند با چنین دردی زبان نادر اچون بسته اند در میان آن جوان صفت گرد و مجنون بسته اند آه ازین رسمی که آزار رسم قانون بسته اند بار امید بهشت از بهت خون بسته اند</p>
<p>چون ظهور می خورده اند انا که بر جان خنده تا لیا از ناله بر رگمای قانون بسته اند</p>	
<p>تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند در نظر دوستان چو باغ شکفته اند از کف پر خار آه و ناله ندارند</p>	<p>تیغ قنابل بر آب کوفت کشیدند در جگر دشمنان چو خار خلیفه اند گر چه گل از گلشن زمانه بچیدند</p>

<p>فازغ از اندیشه بهار و خزانند روی نمودی و سینه کشتوبه خلوتیان بر هوای جلوه قدرت</p>	<p>مخل تنها ز باغ سینه بریدند لاله و نسیم برنگ لبوی رسیدند بر سر هر کوچه اشک خود دیدند</p>
<p>امن گرفتند با نغمه چو طلوع از طرب و عیش پرورگار رسیدند</p>	
<p>بیتو غوغا بکشان تو شرابی ترزند سیر آنا که نشیند بخوانم تو مردگان تو بهر چشمه حیران ترزند تیز چشمان همه از حسرت حیرت مردند مهرهم محبت آماده سازند بجان در سکر غوطه خورد گرچه غنچه گاه و سال</p>	<p>که ز لخت جگر خویش کبابی ترزند تشنه آنا که ز تیت دم آبی ترزند ای خوش انجام که در موج سحر آرزو داود و حشر ز بید او فغانی ترزند بر دل خویش اگر نشیند عتابی ترزند تلخ حرفان در پردای جوانی ترزند</p>
<p>گشت آباد ظهوری که بتان از مرگان نقب بر مخزن هر خانه خرابی ترزند</p>	
<p>بقا گرفت به فرقم لوا مبارکباد عمم بهشت و غارم بگل میل شد بشوه سانی صاف و روان در دست طیب دید که درواز علاج بر دست کنم بیهوده نگا پوی بر سر کوسه رسید کار به دشنام زیر لب یا بر لب</p>	<p>فنا برید به قدم قبا مبارکباد در آمد از درخونم رجا مبارکباد شکست تو به حد پارسا مبارکباد نوشت نشسته ترک دوام مبارکباد تمام شد برهش کار ما مبارکباد سپید خواو اثر بهر دعا مبارکباد</p>

<p>شراب عشق تو بر جام امبار کباد</p>	<p>ز ذوق میوه مقصود سیر و کام</p>
<p>سمنده و زوز میدان جان عیار بر آورد اگر چه محنت بجران زبان مار بر آورد که نقد صبر را بجز کم عیار بر آورد فرغ عارضش از باوه لاله از بر آورد فغانک از گل بار و زنگار رخا بر آورد ز گوش مستمان بانگ زینهار بر آورد از ان شراب که منصور را بر آورد</p>	<p>ز ترف شکوه ظهوری فراموشی دارد رسیده بمقامی رضا مبارکباد</p>
<p>سمنده و زوز میدان جان عیار بر آورد اگر چه محنت بجران زبان مار بر آورد که نقد صبر را بجز کم عیار بر آورد فرغ عارضش از باوه لاله از بر آورد فغانک از گل بار و زنگار رخا بر آورد ز گوش مستمان بانگ زینهار بر آورد از ان شراب که منصور را بر آورد</p>	<p>خوشم که خواری عشقم با اعتبار بر آورد ز بیم رشک بگو خیال وصل نگردم بهر فرنج کن ایل ز رشک حسن و حسن ز تاب باوه بر آو گل ارچه عارض جان زمانه گل بر ماند ز غار و درسم چنین است حدیث بجز تو هر جا که ریش کرد بازدا چرا بلند گویم سخن ترست و نامحسم</p>
<p>بسی سخت ظهوری سفید روز نگردم که روزگار مرا تیره روزگار بر آورد</p>	<p>بسی سخت ظهوری سفید روز نگردم که روزگار مرا تیره روزگار بر آورد</p>
<p>شده بر زهر قوزد جان شد لذت اگر نگردد چشم مهسان شد لذت در زبان فریاد و افغان شد لذت کی بجاش آب حیوان شد لذت طرح شد صد شکرستان شد لذت کاسای زهر بر جان شد لذت مظل حسرت برین خوان شد لذت</p>	<p>داشت شوری از تو جانان شد لذت مینان گردید حسنت و دور نیست واد عشقت در دو عسقم را چاشنی خضر را تا شور عشقت در نیافت یک سخن از شکر کج لبست دوش و بزم وصال از رشک تلخ اگر توانی بهمان عشق شد</p>

گشت از مهرش خوری نکته سنج دوستان تلخکامان شد لذت	
<p>در صید گشت و شوق یک نیر چون گریه ناگلی تو سیراب جور آن نکند که میکند لطف ایم پرده چشم بجرمان نیست کردیم اجار و پشت و انعی بسته درون چشمه آئین این راه بگریه میرود پیش</p>	<p>صد سینه برداش لبسته بخیر چون حسن تو عشق ما جهانگیر ویران شود کس به تعبیر خو لیس که نمود زود به تبسیر صد خرمین راحت تو نسیه واعث ز جگر مباد و تلکب از دیده خوشه مست خواب بگیر</p>
<p>بوت هوس جنون ظهور است هین سید را از تو بوسی زنجیر</p>	
<p>خجلت زده لب خنده بر گیر شیرین شود زهر را مشک ز نزهت بکثرت بشوق خواهسم تا زیده توان بنا توانان بردار همچو گریه شب را از جام اجل چه از دست دست دانع بپذیر از چراغ اندر از بزرگ نهمان ست</p>	<p>مژگان به شرک در جگر گیر روشن شو و شام را سحر گیر خود را از تنگیب و دوتر گیر کاهی شود کوه را کمر گیر کو سیل سره حسد گیر از عمر لب لببت بر گیر تا یک دسے بلاست بر گیر هر چیز جز آوست مستقر گیر</p>

	عیبست ظهوری از تو تلخ زهر همه را به شند بر گیر	
تا نشود عشق در جایت سپید بچکدش جلد خراش از خفیه خواست برویت تبراشد نظیر گریه ز خاک رهت آرد عبیر از جگر سوختگان ز دمسیر کز شکرت کام رود ابو شیر تا بکند تو نگشتم اسیر آب حیات است عبا رخمیر غمزه تو دوست بر چون به تیر نیست زدوغ تو جگر را گریز غمزش پاک نشود و سنگیر		پیر بجز تازه جوانان گیسر تاخن گل بادل لبیل چه کرد داوز آینه زهری خست روی جیب سمن و انشود بر صبا دوغ تو دارد عین سدره چاشنی عشق تو آرد ز بخت نام نکردیم باز ادگه تغ تو گردیده زبان حیات تن شود از شوق تا شازده بر دل اندوده بمیاد مرگ بر سر کوه تو خرابست کار
	دور ز جان افتد این دوگان تا نشود زنده ظهوری بمیر	
از دین طلبیده سان ز تار محکم بستی میان ز تار گردیده عیان نمان ز تار رسند شد از معان ز تار		زلفت تو فرو زده شان ز تار در خدمت کفر طره خویش سرشته کفر و دین یکی شد رستم به جواز تار تسبیح

بازار من ست خانقاہ	پیشینہ من دکان زنار
تسج مشنوز من ٹھورے	گرینے زبان زنار
<p>یارما گشت یارما آخہ وعدہ راد او آشتے یوفا بوسہ کار مسہ آستے گشت داد گلزار خندہ رازنگی تیتے نالہ بیج کشید کو صیرنے شد غم و ز دق نہا برواز عرصہ گویا بیرون آپنجان رم نمکودہ بودارنا</p>	<p>بارسی آمد بکارما آخہ اثر انتظار ما آخہ چہرہ پزقبارما آخہ دیدہ لالہ بارما آخہ نفس مایہ دارما آخہ ٹکے برعیارما آخہ عشق چابک سوارما آخہ کرنگر دوشکارما آخہ</p>
برسر چار سو کے سوائی	شد ٹھورے دوجارما آخہ
<p>برون چرتے درون آور سبکیا می بس گران در عشق میتوان نیچہ فروتا سپ برکنہ کار خندہ تارنگے در تر آزدی بستی خود را زاع خود را کم ازہای مران</p>	<p>ازہوس خویش را برون آور برسر عقل دوزخون آور وقت بازوی جنون آور سمن گریہ لالہ گون آور بکی ازہمہ فرون آور در پدمش سایہ شگون آور</p>

دز گریبان دور و دور آور	بگریبان خود فرو کن سس
	زهر و آسنه و گی نموری چند رو بزنزان گر مخون آورد
<p>روز مارا چوب سیاه مدار خیمه را بر فغان و آه مدار رحم کو در دل تو راه مدار بکلیت این گناه مدار این همه شونخه نگاه مدار یا دلم را در نگاه مدار ریشک بر آفتاب دماه مدار الفتات گدا و شاه مدار</p>	<p>پرده بر عارض چو ماه مدار دو دو میاید نیاور دست تا هوس در دله نیا بد راه من و اندیشه و گر هیسات طفل کردی بهشت پیران را باد بارانگاه دارد و گر پر تو دیگرست حسن ترا نوبهار گل و گیاه بسین</p>
	شد ظنوری بزم هر چشم بکش یک شکر خنده عذر خواه مدار
<p>نیست گرازشتمی گیران خریداری بخر ترک تارک گر نباشد ترک ستاری بخر تا کنی در کار اهل عجب پنداری بخر تا سزانی بشنوی رود سزاواری بخر با وجود طاعت کم ناز بیاری بخر و چمنای کاری انفع مستکاری بخر</p>	<p>روفق از دکان بخر چین و ز باز بخر سود و ر بازار بخر پرست سودانی بخر در دکان ستان باید که باشد هر متاع تا ز بگزین تا ز مادل بر نیتا بر نفس صرف دار دهم خود آخرا ز تو خوبان بخر سرخ روی سود این سودا تم بر خود کن</p>

ایکه سودا یکی با چین کامل زد و باش رفته باید چه در کفر و چه در ایمان کین خلوتی بگزین که تنائی نیار و از دها بر گرفتاران بازادی گذشتن عیب بیخستی رو کن نقد قبولت نکست	بیشی سیاه از دهر تار ز تار می خنجر گر گره نکشد و از تسبیح ز تار می خنجر تا نه بینی روی عکس آئینه ز نگاری خنجر چند بیکاری فردشی بی هنر کاری خنجر صد زیان بستر ز یک انگار اقرار می خنجر
--	---

بر رخ خوابت طواری چشم پر آبی زد تا زنی بر آتش من باد و دانی بخنجر
--

برتاب و لا پسیدی آخسر در عشق لباس تنگ طاق میادی سالها عبث بود یا دمره بخت افگند عکس که فروغ جان از دود از شرکت عشق خود فروشان شد گفته تلخ من یقینست ناگفتنی که بود گفته کردی با خویش آنچه کردی	در بخودی آرمیدی آخسر بر قامت خود بریدی آخسر از آه و غم در میدی آخسر در خاطر خود غلیدی آخسر ز آئینه بدون کشیدی آخسر بمگ و جهان خریدی آخسر زهری بکمان چیدی آخسر نشیند نه شنیدی آخسر دیدم که از چه دیدی آخسر
--	---

کو گوشه نشینیت ظهور رسد از خویش برود می آخسر

نیست جسم از جسم من بیاب تر نیست چشم از چشم من پر آب تر

<p>چرخ و تاب بایشای جان پر بخودی می باشد و بخود ترس سفر از می در غور افتادگی صفت من شد جمله خضیعا ملین خنجر خود را به عهد ان داد ایل شعله رنگین ترا ز آهسم که دید نقد یازان را عیار دیگر است</p>	<p>از خشم آن طره با پرتاب تر صبر سیاه و ز من سیاه تر کاران تر که بے اسباب تر دشمنی از دوستی نایاب تر کس نمی بنید از و منتاب تر اشکم از انگریه بن سیراب تر زاهدان از یک دگر قلاب تر</p>
<p>شک لب انسانه خوانی کرده ام گشته از افشک ظهوری خواب تر</p>	
<p>روز زم از بختم خضاب لوده تر در سوال من نموشیهای و آشنا میایم بیگانه کرد صبح از غنوتاب دافع نشست اینده گلهای تر باغ بست بهنم از انسانهای خویش ساخت دیدم آخردامن پر بسین را سیرسانی بازخ غمی کرده و ش مولوی عسل و ق شرفی بخواند برگرفتی که چه از عمار من نقاب</p>	<p>لفظش از قمرش نذاب لوده تر از سخنایش جواب آلوده تر اختلاطم اختلاب آلوده تر سینه من آفتاب آلوده تر بنیت از جنس گلاب لوده تر صبح را از شام خواب لوده تر از لب ساقی شراب لوده تر کرد شب را ما هتاب آلوده تر هر زمان بختش کتاب لوده تر چهرتش دارد نقاب آلوده تر</p>

	چون ظهوری کرده ام رخ حجاب کشته ام بیکن حجاب آلوده تر	
صحت از حسرت بر بخت رنجور جگر از دواغ تو مشت بشعله طر زنگست مست فکایت مخور کرد از تاله چلب با سمور غنفس سوخته جانان مزدور چشم رضوان را از چهره حور گرد بر خنده شیرین دستور دور از دل شده گان بجز تو دور	ای نعمت گنج طرب را بگور سینه از آه تو بسم سبیل خلد سخت تلخ و دو هانت شیرین هر طرف ورد قوی مایه تو شد ز استاد یغم آه مرا آن غزالی که اگر ام شو گریه شور به ستور کنم کس مباد از تو بر روی نزدیک	
	شرح بی طاقی همبر از داگه دارم چون ظهور	
آرند چه سینه با بیازار صد بر من گسته ز نار از پانی گرفته پاست پرکار از مغرمت یک استخوان دار از رد تیورنگ از عنوان دار هر خواب که بود کرد بیدار بر آینه زانده ایم زنگار	دلق تو اگر شود خسریدار چو ندی تازه طهه تو سرگشته بین و شب عشقت بر خوان نشاط باد روزی هر سال وظیفه بهارست افسانه شام دوری تو تا کین تو برین آورد عکس	

در ناله بس نه یار خویش اند از نازیب از چشم دارد	من می نالم ز یار اعیار گاہی که عزیز می شودی خوار
یکبار ز خود مردم غمخوار هر چند سری بخویش میدار	
بر بختان وفا بکار بس چون ز بیکان نظر باتری یا بمن کیسند یا به دشمن مهر بوی پیرا من لوتحق منت این گر بها که ابروت دارد کار و بار انتها پذیر شده است بیکس چون نمنه نالد	در دوا رمی و ا بکار بس نگه آشنا بکار بس این جدا آن جدا بکار بس در من گو صبا بکار بس همه در کار ما بکار بس روش ابتدا بکار بس در دوز و بیج جا بکار بس
نفس بے اثر غمخوار می چند در دوا مدعا بکار بس	
شد و ما محتاج و دشنامی دگر آه در صید پریشان کا کله هر چه خواهد او بهمان خواهم ما آیین گرم شود آرام صرف سوخشم صد باره بخوشم هنوز میش جسم با جرم میریزم بجا ک	او این تا کامی و کامی دگر هر زمان میثافت گو دای دگر نیت غیر از کام و کامی دگر دام باید کرد آرا می دگر کوچمن از پنجگان غامی دگر سرخوشم از جرم جام دگر

	در قیام یک گام خود برایشستم بان ظهوری بر روی گام دیگر	
بر قیامی بیوفای از من نمی آید دیگر در خوی خجالت نشنا از من نمی آید دیگر عجز غرض مدعا از من نمی آید دیگر بهر دشنامت دعا از من نمی آید دیگر آن نگاه آشنا از من نمی آید دیگر مهر شلب مرجا از من نمی آید دیگر ره گرفتن بر مسبا از من نمی آید دیگر		صبر بر جور و جفا از من نمی آید دیگر دست و پا تا کی توان دهر با پس از وقت صبر جدایی نیست میگویم دیگر گریه شور از برای خنده شیرین نخواه چشم شد بیگانه از همیشه بیگانه گان در سخن گو باش زخم عشوه یا مغرور دیگر عطر جنت بهر مغز هر که میجو امید
	در جواب چند گو چون چرا در کائنات با ظهوری با بر از من نمی آید دیگر	
آشنای آن قدر نا آشنای اینقدر بیل اشک ناشکیبان غم و منای اینقدر از خدا انزایشه کافرما برای اینقدر شرمی از انملسان یار ریای اینقدر از کجا آورده برگ بنیادی اینقدر		ای زخوه هم میوفای قیامی اینقدر روزها شد خود دل و دینی که می آید بکار در محبت گو نمیدانی محبت را از من موشان خالص نمی بینم نیاز غیر را در چنین خیم بهاری بکسل بر پرده دل
	شد ظهوری یار ساقی شود در تعلیه هر با شخصت یار ساقی یار ساقی اینقدر	
این کار شک کرد مرا به ناگه		اگر چه اگر از تو زخوشتم به ناگه

<p>فکر صواب لازمه عقل و ماعقل است ترسم تیغ و در تو بر هر زمان منت سمور کرده ایم لب از بنا لسان ناز ترانیا ز اسیران چه هست گیرم که آتش بسن نیست مشکوه</p>	<p>این عشق و عاشقیست که مگر خطا گیر کوتا که تو بر لب انعیار جا گیر ما را از تاب و درد خراب و ناگیر حسن تو گفته بیش کم عشق ما گیر بیگانه را در گرسن آشتا گیر</p>
<p>چند در عشق دل و دکان دگر باغوی شرم رنگ لاله چکید گوش کن تابنا را پروازم میداد آبروی جبهه بیا و دزدل مرگ کرده ام خوینا تا محبت ز خویش دام کنم حرف سازان مهر بر لب را روشناسان کنج غلت را بوی آفتل که منف پیکان نیست اخترم را براج بودی دست ز می از من بچو در سنج</p>	<p>سود من هر زمان زیان دگر رشکم آورده از عنوان دگر دارم از درد استان دگر سجده بر خاک آستان دگر زنده که میکنم بجان دگر ای درینا چون صفای دگر بیزبانی دهر زبان دگر بی نشانی کند نشان دگر جده این تیر از کمان دگر گریامی شد آسمان دگر وارد این سزا ستوان دگر</p>
<p>از نظوری برای بهیران</p>	

عشق آورده مهربان دیگر		
<p>کارگر شد ناله در و آورده کار دیگر بر میان زد شوق آلفانی بیکار دیگر عقل را پا از در و درش از دکان دیگر همین بیدین با بیچستیست بیکار دیگر فرض کرد دیدست پاسخت خوابید تا چه بکشاید ششم بر دزانی دیگر بهر مردم می نویسم خطا بیزاری دیگر</p>	<p>با انزوم میزند آه از هوا و آرد از بنای صبر و طاقت نشانی عشق دستی داد و بر هیچ نیست و دل ساقیان خرد سال با بر سالیان ما شدم دشتام را کشته ندانم از دعا گر یام زارست صدره گیر ایم زان معه زارست بنام زد افش مهر شد</p>	
آفت مرمی ظهوری در باد از نغمه	راحتی بر سینه بزم از دل انگاری	
<p>فیت از احوال خود ما را خبر بیا گیر راه بپای اگر کردیم مسر بیا گیر ما گناه تشک و تو گلبرگ تر بیا گیر عذر رنگین شد بخت تاب بیا گیر رخت دل انداختم از دل بیا گیر بچکس خوراخواه در بدر بیا گیر الحذر زین فکر باطل الحذر بیا گیر بخت کس یا رب منتقدی هنر بیا گیر</p>	<p>بجزوی سرگردا گردن سفر بیا گیر بر دل آشفته طنینان جنون افشوده پا گلشن بوی ترانچا روشن میز استم اشک گلگون بر رخ زرد گشتگان در کار ما از پیش بینی اینچنین افتاده پس بر امید آنکه نگذارم در رفتن ندیم خوبش را ناحق کشتن داده بودید از نیت از برای عیب جریان کار پیدا کردیم</p>	
بر سر کویت ظهوری او طرب از یاد رفت		

	نکر رفتن کرده از خاطر سفر با گیم	
<p>منغ بیایی نه منبر باید و گ عشق بر بخون نه پایاید و گ عشوه و پنهان نمی آید و گ جیب در گلزار انگشاید و گ دشنه در نگار نفر سایه و گ استخوان ساغر میناید و گ بر شالم خنده می آید و گ زخم را بر رسم نیا لاید و گ</p>		<p>پایس حکم از من نمی آید و گ حسن لیلی باز خواهر خویش را کار مجنونان بر سوانی کشید واسن و لها پرست از چاک جیب بر بندار و دل از اغیار دست در دقتا بانه بر مایید دست ز عفرانی گشت رخسار از رخ ز خمای سر زدن در ارجاست</p>
	<p>جستجویش خوشش خور می نور کرد در طلب یک دم نیا ساید و گ</p>	
<p>مردم از بوس چنان لب جامم هنوز از نگاه گرم خوابد ساختن خامم هنوز ریخت در کامم اجل نه هر دورا برم هنوز هر که را خواهد شود تنگ لبش نامم هنوز از کامم در دهم مشد بر زو یا هم هنوز بیرود با آنکه صحنه در جامم هنوز صبح وارد سینیه بر سینیه شامم هنوز شرم با دم تربیت میخا هر اسلامم هنوز</p>		<p>سوختم و ز ساقیان در پیش کامم هنوز در هوس بختن قوت خون گشته خوشم هنوز عمر را میخواستم شیرین بلمخی از لبش با وجود آنکه توان بر و پیشش نامم گشت میر نماد نام ویران خاکشن بود گرفتار قطره پایس و دم از سر بر در دل روزم دل شب گرچه خوشم سجده روی در گیتا پادشاهم</p>

لب بدندان ریز ریز انفعال برآورد قال بگیرم که هست از اشک است کرد	خشم قادر بحث عاجز گس در الزام هنوز سخره نیک و بد تقویم ایام هنوز
	گشته غایب هر شینا سسم چون ظهور مهر و کینه خویشین را خاص می پنداشتم عامم هنوز
حالم گردید هر کاس و ناکام هنوز آفتی خوش در قفا می دشتم افتاده است با وجود آنکه دل بر بندگی نشسته فاصله آمان جان بر خویش دایم باقی لب پیش زهر می در شیر خوار کرده ام مستی این بهنگامه گیر بر ایم بزبان دل نیفتاد دست از طوفان آتش منع دل را در نفس دارد هم از بار بار در دلش جای برای میکیس نگذاشته ام در جوابش قاصدم دارد سخن صد ناله	شعله هر آتش بر چیدم و خام هنوز دشت دشت از خویشین بزم کردم درام هنوز یک نفس آرام نگرفت آرامم هنوز هر دو عالم زیر بار دام دور دامم هنوز میتراود وطن شیر و شکر از کامم هنوز شور صد میخانه سر نهاده در جامم هنوز بر دم گرداب داغ سینه آشامم هنوز عشوه ساز من بیاورد دست رد امم هنوز دا کرده در زبانش جانی خد نامم هنوز از زبان غاشی نشینده پناهم هنوز
	گفته ام با دشت احوال ظهور می بارها هر غرض حال خود در پاس بهنگامم هنوز
جانان کس نشود آن لایان هنوز جرم نیست اینکه قرائش قرار نیست نور نزد زور احمد از نقش مهر نیست	آفتاده دل قبول و خیل مانده جانم دارم بخویش صبر و تو هر گمان از داغ کعبین گشت استخوانم هنوز

<p>هر چند دل ز خنجر مرغان ننگنده معلوم نیست غایت نامهربانش پیکان بجزب مهر در آغوشش گزیده بستر خاک آن سر کو یافت تخم در حرف و باغ تو جدم بر تن زلفش میزان راه در رسم نهادیم بر گران</p>	<p>خود را بمش غمزه ز زبرستان هنوز هر روز عشق بیکدم مهر بان هنوز تاجسته ناک شمش از گمان هنوز بالین بنافست سر از آستان هنوز باشعله هست و باغ کهن هم زبان هنوز بر خاطرست خوش بکیا گران هنوز</p>
<p>سود وصال گشت میسر بی بخت شکست یزد از طوری زبان هنوز</p>	
<p>مردم دیسوز و از جهان هنوز بر طرف اسباب فرد چیده ارد نیست نمی در بگرد بیکشد غمزه همان دشنه کش و فتنه جوت میثم دول بجا به که داشت دامنم اند چاک گریبان پر است تفرقه بر خاطر من گشته جیسع</p>	<p>شعله کش ست آتش حرمان هنوز ناله من هست بسا مان هنوز گریه غم کو به طلیان بسوز صفت شکست آن صفت مرغان هنوز جور نهان لطفت نمایان هنوز داد اذان چاک گریبان هنوز آه اذان زلف بریشان هنوز</p>
<p>چشم ظهوری بوس میکند گریه آن غمزه خندان هنوز</p>	
<p>گر چه رسوا شده ام راز نهانست هنوز گر چه دامنم از رشک چنان میوم</p>	<p>مشکل حل شده محتاج بیانتست هنوز بار دول گر چه بک گشته گرانست هنوز</p>

صلحت بر دهنم مهر نهادست و لی غمزه بر منز جگر گزید کشد و شنه کین گر زبان از ستن تاله سر می می سپید همنان انسپ کالای بیا میگروم سجده و اش جنون میدراز جوشان	لب خاموش در انداز قفاست هنوز مژه را نیش ملا در رگ جااست هنوز گریه را پر مژه پا حکم رواست هنوز کیست ست پراز سود و زیاست هنوز اگر چه غافل شده دل قفاست هنوز
---	---

کوه اندود ظهوری گمزه کشاید بتنه سیم توان مهر جواست هنوز	
--	--

جان فدای طره خاطر پریشانست باز یکس را بنفش دل و سینه بیدار می بیا خوش بکزه جان و بنال سوا رسیدیم بخت دیگر فکر باید کرد منتیست در قشای بیامی زیده را گمناست در و ردن می پیچیم هر دم خیال طره در گواران لخته افسرده جان نیست منتیست سینه نیست حکم آورده بدیدان	دل کباب چهره صدف شد در جاست باز در رگ جان نشسته از نوک کشتانست باز کوه طاقت همنان گردد جواست باز واقعی ایران که لبر سست پیانست باز هست نور و زیکه در عالم گمناست باز صفت را پیش مانع از طره در جاست باز دانه دل حدینه دارم در گریانست باز نیست و غلی غزل را در شوار آسانست باز
---	---

بر سر کوی ظهوری سید میفرمایم فانی از گشت مانع نفع زندانست باز	
--	--

منت رسید دارم نشد ز من هنوز بر چیده سوز بلس نشد ز من هنوز	مردیم ره نبرد لبنا کمی هنوز ریش از تراش نوح لب باقی هنوز
--	---

<p>جنس نمی نما نوبیا زار و نگار با سدره جطر اوست همیلوه نقل غیر خوتاب در دوج بر آورد و در جگر بنی نسبتان عربیت می بزم چرخ داود صلیح و جنگ بهم دست است</p>	<p>حال مرا معالیه در همی در هنوز یکسان بجا کشت من این بنی هنوز بر زخم دل نکرده نکست می هنوز مادر تماش نسبت نامحرمی هنوز خصم سیان عمد تو و محکمی هنوز</p>
<p>ترسم دلت ز مرگ غلور می شود بول در چاره ممکن است سبب آدمی هنوز</p>	
<p>خون را بای فای از خنجر سبب آوریز تا از تاب حسرت مستی سر انگشتان کنند آنکه بر خضر و ز شورش خنده افشاندی شکر باغبان چون کرده آهنگ قتل قریب پس نمایان از هر سر و پای دیگر تراش گشته بیار چشمی معدول و دین دام کن گاه بگاه کمی از اشتکبار می بر خیز رهنمای نیست در قفس راحت دانه را</p>	<p>خاکما شد گل بچون طبع بنای آوریز مستی از نقل و گزک در مجلس نه آوریز ز هر چشمی بهم زکاف و ناز بر فرا آوریز لطف فرغان شان در سایه شمشاد آوریز در رهش چون خاک گرد می خاک بر باد آوریز جلوه نشتر بهای غمزه و صفا آوریز میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد آوریز کو خرابیای خود بر سینه آباد آوریز</p>
<p>تا ز در دظهور می گشته حاصل کند در صبحش بر صبح یک صبح بر آوریز</p>	
<p>سرایق فراغ کن ای سینه بر خیز از خود بر خیز تا عکس در افتد</p>	<p>نداری مهر بر بخشد بر خیز قوی از نگار این آینه بر خیز</p>

بمیزان خرقه پوشیدنه بر خیز قوی در دوسم دیرینه بر خیز نداری لذت لوزینه بر خیز نشین در شبینه و آدینه بر خیز	گمشتی گرم از اطلس برازی ز بازیم طفلان چه پرست برین خوان نیست چیر بستر از بهر نشت و ناست از ساقی بیا
--	--

ظهور می صبح کن خود را که شامی به شکر صفای سینه بر خیز	
--	--

درد میخواست از دوا بگیریز از مسد یغان بپوفا بگیریز وام کن بار آشنا بگیریز روز محشر ز خون بها بگیریز ز کشتی نشت از صبا بگیریز کو سرشک گیریز پا بگیریز غازی غازی از عزا بگیریز با کن در خفتن به بگیریز	عشق می درازی از هوا بگیریز می صحبت از دهر ترسم قد ربیگه نگه نمیدانم از شیدان خون فردش مباشر بگمش خوش چراغ میگردد گرچه خود را باب خواهد داد پس نشین پیش من عرصه نه درین بخت تازه کاخ بقا
---	--

هیفت باشد که مدعی باشد هان ظهور می نمود ما بگیریز	
--	--

در شکار مرغ دل تارنگه دامش پس عالم آرا آفتاب گوشه بامش پس در تسلی کاری دل طریز پیامش پس	خاطر هم خوردگان امیدوارامش پس جلوه گر باش صد غور شیر بران فلک و عده خوبان نمیدار و طرازی از دفا
---	---

<p>خیر کے بیغ کہ فکر مطلب دیگر کنم دارم امر و زانچه در کارست عشق شدم سرشتگان آخر کنون او را عقل اگر خضرست ایوای تو در دست دل نشد سیراب یکبار از زلال شعله بود الهوس کو از ره خمیازه مایا کس مقتدای پرہم زرق در بانی بخرد</p>	<p>در زبان من مایا نذر و شامست و بر و آنچه فردا ہم بخوایم عیش و آرامست و بر سر دینال من سرگشته ایامست و بر طے صد وادی بیاک عشق بیگامست و بر میوه این سرستان نادر خامست و بر عشق در سوالی بجای باد و جامست و بر نی بہن تقوی فروش شهر بنامست و بر</p>
<p>شعبه را نباشد غمتی تا بر شام کس اگر قاصد کشد منت عاشق جامی گذارد عبت در پرده دل آرزوی نامیدی پس ملک را منفر بر اوج فلک از تاب تبی تنامی غوان و شکیبانی زہی خلعت زمستی جرم یکارم بخرمن بس میرد کند کم شام را صبح شہای سیہ دوزان درنگ در تلافی کربخای منی از دوز</p>	<p>براحت باد و ایم منفر از رنج ز کام کس کہ میگردد دمش گیر ابا نذر پیام کس زبان خامه خوبان نیگردد بنام کس اگر خوشی بود روی تنہا ہای نام کس چه میکردی اگر آرام کس میبود آرام کس بی ہرگز نکردم لب چستی کام جام کس چراغ دل نهند اگر بر راہ شام کس ہمان خود میکشد از خود نبرد و انتقام کس</p>
<p>بجنان بخت الزام ظہوری کی دست بند سخن در لب بکستن تا نباشد التزام کس</p>	

<p>کشتی نام تو آن ز تو گریه می توان پرس داد از تو داد و او دستگیرگان بد و بیجاست شادی اندوه بجز دور با گرچه گشته دیده بیگانه آشنا بار که چشم پریشش بیگانه از تو بود راحت بنزد فرشته فردا جان سپرد نقدین هر بانی با جلا کرده اند بشما که طوف کعبه کوی تو میکشد</p>	<p>بانا ز مشورت مکن از خود منان پرس آواز تو آه باعث آه و فغان پرس سودای ایچم قصه سود و زبان پرس احوال و ستان خود از دستان پرس یکروز از زبان تو گوهر زبان پرس از شعلهای تنگدست استخوان پرس اسکار تا کی از دل نامهربان پرس مرگان قدم که میکند از پاسبان پرس</p>
--	--

بچشم خفتان ظهوری ترسم
 در دل ز غمزه که خلیدش نان پرس

<p>حال چشم دور از آن خساری می پرس صد رخا و یک چنان آید نریاری که است آتش بار اکن در گلشن عیسم نیز پر نقد و جنس هر دو عالم رفته در بیابانی خنده لب ز هرگز آشنای لب نگشست زهره گشت از دست از بیابانی جان پرس غیر را در دوستی با من و با خود بستم تو به شاید برکت طریقتی زنده</p>	<p>اشک غم شد حسرت یاد می پرس دوستی اقیقت مقدار می پرس بیکمان از گل و گلزار می پرس از زبان سودا این باز آید می پرس دیده را از گریه سرشار می پرس داستان بود حرف تار می پرس کمتر است از خود از دیار می پرس از نراستای استغفار می پرس</p>
---	--

حرفا باید نفست از خود ظهوری لب بر بند

میشوم نویم از غم زاری سپری پرس	
نیست شکست ز هر که هست پرس حال پیمان صبر و طاقت را صفت زور باد و غم خویش ای ز لعل تو خنده عقد کفایت ماه رنگ شکسته دارد هر شکسته که ریخت بر دل با دانه گردید شاد می جاوید دل ندادمی بسنا تو ان چای عیب بالانشینی دشمن همه شبها ز روز من بدست	هر چه باشد زنده پرست پرس از خم نموی پر شکست پرس از نفسهای آهست پرس اشک مارا اگر که بست پرس که کله گوشه پر شکست پرس طرفی از عهد مایه بست پرس که ز دام غم تو بخت پرس سیر و کار بول ز دست پرس از بهرهای بخت بست پرس که باین روز من نشست پرس
نیست کاری بجان ظهوری از اسیران دل پرست پرس	
با آنکه شهر گشته پرواز دستان گن خوارم حریت سیر و نیران میشوم در کوئی سکر بخله شکوه میزنم پنهان و آشکار زنگ ضبط کرده ام افشوده گوهر من تن را بر آتش جامع سمنه پند چه میسر نیکنی	حرفی نگشته گوش ز دوستان گن خاری نیست اگر کنم از گلستان گن در شهر و کو بهری نامهربان گن سوگند میخورم به نگاه منان گن کز تاب بکین سوخت سخن ز زبان گن بیجاست طعنه چون از کف زبان گن

<p>باید که کار ز غم کند استخوان کس بی صدف صفت شود آه و فغان کس</p>	<p>آسان مان چراغ و بزم فتن و دل نرسد چرخ عجب گرو فغان کس</p>
<p>تشریف زیب عشق ظهور می بفرستید هم جلوه انشا کس پر بیان کس</p>	
<p>تا در لب مسکن افغان شناس تا شناسنت بلی جان شناس قطره خون شود عیان شناس خاطر جمع و پریشان شناس چاک زن سینه گریبان شناس بشین گنج و دربان شناس خشن و سر چشمت حیوان شناس گلشن باش و گلستان شناس</p>	<p>چون بود در دود در مان شناس غیر جان بد شناسی نهان جوهر دل بنا گوهر چیست از مقام عسم و شادی بگذر شوق را زور بهر پنجو در آ دید و برهن و حایل بر دار دم نیست بخت دم آب احسان نیست گل باغ جان</p>
<p>سو دلم مایه ظهور می سبب است مایه دار می عسم از ان شناس</p>	
<p>شکر که رستم ز تنگ جوس سو ختم ای وصل بد اوم بر گردل مجنونش پاشد جوس خار بیابان تو در پای کس از تو بجز نست اگر نتمس</p>	<p>عشق تو برشت دهرس خار نفس شعله کشد آتش طلب فراق روز و پیش اگر یک قدم کعبه و دوبر سر ره گردد باید از خاک دمان بوال</p>

<p>در سخن گریه غلو می بوش شور مکن چند توان گفت پس</p>	
<p>بور و چنان حد ببری یوقا ترس بیگاندر ابر جنبش درنگان درخشان تا چند از تو دور و جدائی کشد که در نفس نامزد دست خنای شک بیاست التفات تو با غیر و بدنامت بشار اگر چه صاحب نقشه منازکم بشت ممال آه بهر نیره دل مده</p>	<p>ای یوقا ترس ترس از خدا ترس لشتر در زور جگر آشنای ترس پیوند جسم و جان شد با هم جدا ترس بر خلق اهل عجز می فشار پا ترس بر خیرگی شوره ز طعن سبای ترس در زود دستی ز لرزه نماند ترس ز آئینه ز روی بستا بر جلا ترس</p>
<p>در دست کمال یافت غلو می در کمال نکر گزند کن سپند و دایه ترس</p>	
<p>عشق بر خاک سرت نشاند بر او رنگ باثر در بجز ناله بر آتش سنگین لبت جگر بی اصولی گردن قصه بیت اران بکن آشنائی با ترا انگند در بیگانه بر ستایش ترا زدگر بنام من نه سود باز از زیان پرمایه دار و دورا بر کشاد جبهه کس دیده خواهش مدور و غلط صیقل میزدن ایام تنهایست آن</p>	<p>شن نگردیدست از شکوه دست تنگ باش دل ز غم خون کن خجل اگر یه رنگ باش جز بد رو آرزو مند می نمای آهنگ باش چند کشتی بغل با آتش ز رنگ باش جسم چون کاه هم بین صد کوه رنگ باش نقد مات هست جو یا ناع تنگ باش نیست تا کی دوزخ چو خاطر رنگ باش تا نبینی عکس و آئینه کو در رنگ باش</p>

گرم رو سوزد سوزان منزل اول زبانه برق شود ز سالکان لوبی رنگ با اثر

کار تو بر کرده خوش رنگی خطوبه می شکری
شکر پرواز کلمات می رنگارنگ باش

ای دل ز جگر سپهر کش
در عشق غم بلند دست
بر اشک محبت نشسته گردی
چشمه بیکار بر رنگارنگ
در پرده شام دل چو پیچ
دل تشنه چشمه سار و است

ایمن مشدود تیغ بر خط کش
خطی به فلک ز آه در کش
در گریه طراوتی و گر کش
صدایغ و بهار در نظر کش
روشن شود پرده بر سحر کش
نخ در رنگ دریشه جگر کش

ورده اند شمس نشان خورشید
خامست بشکوه آه در کش

به بین لیسند مسجده مهر و ماهش
نشید و رست آن زمان نقش خاطر
رسد صد خط پیش از زنگ گانه
نازد و شنید شاه بر خاکساران
تعلیل طلب دادی پیش دارد
بسوایان ایسا بند طوق اسیری
ایز کرم که نه نخبه دارد
می خورده نقشلم ز پنجه حشمت

بر آورده عشق زینا ز چاهش
که یاد نگار می کند تحیه گاهش
بهر که می رگی نباشد پنا هاش
که پایمال گردست طرف کاهش
که طور نیست در هر قدم سنگ آهش
که بر ساق بر حشمت زنجیر آهش
که و روست بر پشت حبیب گاهش
که صد و شصت مجنون چران بگاهش

در ازست سودا زلف سایه بستر	شبه کوبه پنهانی روز قیامت
<p>ظهور می محبت جان پله مشید که صد کوه گردید یا سنگ کاهش</p>	
<p>بر دبر ده رعنائی ماه و سالش که یا قوت تر گشته مغز سفالش که بر شانه چسبیده صبح زلالش که شتر سنده پریشانی نیست حالش دو داند صد جا صبار شالش که سبازم خیال آشنا با حالش در آتش نبودی که از تشنگی آتش که بخت جوابی ندارد و سواش که شد مردم چشم مشاطه خالش بزرگه که افغی خورد گوشتش</p>	<p>خوشا تازه رودنی که از تشنگی آتش زهی عیش رنگین خوتا به نوشی سیرابی تفته جانی نیازم چه تنگ بر قدر بے اعتبار از آن بخیر و انعم که هر دم بچک وصالش کجاست کجا در تمام چه عشرت که پر دانه کردی آتش بگردید سخن بر لب بیزبان بر خضاده دیده ام و دخت حیرت دل خیره سر میکند مستبار</p>
<p>ظهور می کجای پیشه کردی تواند که گردید با نفسش خود در خواش</p>	
<p>جانی کشم بپایش جامی کشم ز دستش بر قوبه سایه افتد از لطف پرستش خنخنا بگویم از خنده های ستش تاسیه ندوزم از نادکی زشتش</p>	<p>خوش آنکه نقل سازم لبهای می ستش بر گریه شور ریزد از لعل نوش خندش از شادی وصالش بر بستر غم آستش گرد و فونک دود چاک دل نکارم</p>

<p>معلوم میتوان کرد و از ناله های مستمتر با در کین که هرگز صید زده ام پیش</p>	<p>در دمی بلند شدی ناخن در دست صد با کین دیدن کردی دست بهر</p>
<p>خواهد کند بطوری تحویل کنج آن لب زخمی که گردن در کار نیست پیش</p>	
<p>که ماه غماشید بر دوش و پیش جبینش بلبل را آمد استلیم حسن ز بزمینش ز غم و های ساقی نشاند امه کنیش حلال باد اگر مدعی نداشت بریش ز بسکه خورده فروغ ابل عشقش اگر جگره کنم مریخی خنجر کنش که گوچه گردی من کرده است غایتش که چشم کا فر در خنده کرد و دلش</p>	<p>هنوز بود سر دس دایه در زینش ز برب سکه خالش رسیده محضش ز صید کردن من می سید گرچه بظاهر برای نجات اینده عزیز می خورم عبار آن سر که گشته کیما می محبت میان زخم پرستان مهر خویش کافم ز جگر که کبابم ز تاب شک خلام تصا در هر دین بر کس دیال نباشد</p>
<p>رجوع دارد و در مان بر دوش طهور نشاط و پیش نهاد دلی که نیست عینش</p>	
<p>خوش پیر افتاده بکوش کج تر حلقه طره تاجی بر گوش خجلت گشت بی اثر خردش بجای نشمارد ز فرودش خفت را دستی انگیزد بر دوش</p>	<p>سخت ناپخته بکوش بکوش مشت پیره تاجی بر چشم ناخن ناله را حسرتش نیست دو جهان سودا لیر ناظرست کو چنان ناتوانی که توان</p>

<p>تقصه صحرای عشق را نامم ایچنین دل نیک شود و بش بهر سحر خرقه بگریزان</p>	<p>از نقش قطره گشته دریا نوش گر نیک داشت سینه آغوش بجز گریه تنگان دیبا پوش</p>
<p>بر غلوه می و بال باد سخن گر نگر و بقصه تو فرشت</p>	
<p>گنج خواجه ساکن در ایند باشد تا تو انی گفت دل و لدا کرد بیتان پیوست میاید بزیه خوش خماری فته و منفرت فرو بهر و بسا و دوار و مدخل آرزوی عشق تا آفتاب بوزا بعد جهان خواص بهر قلم و کتیب شاه مسان بگدا لے میشود نار تے شایر و رون ناز و زور سخت میر سوز گشتن چشم تو بسیج شکست به کام گس</p>	<p>عاشق داری موس و روانه باشد تا شود بان از تو از جانا باشد بیتان شده آشنا بیکانه باشد چند گناهت خامو میخا باشد در پناه و ساغر و میانه باشد در شب و سم گشتن اینان باشد در تماشا گوهر یکدانه باشد در سپهر آرایش کمان باشد باز گنج و خوشایع خانه باشد خون مادر و دوش و دانه باشد و انج دار سینه پر دانه باشد</p>
<p>در تومی بسیم غلوه می و نرس در من غیر از انی دیوانه باشد</p>	
<p>چون خورده از بیم نقل ریخته شود</p>	<p>جان فدایش بسیم جانی و برادر</p>

<p>از جگر تفتیگان جویبار خنجر مش آه اگر بهیم یک قدم دیر تر در محشر از سلسله چرخ خواهد فراق کاغذ گر باد دامن غدر را رود خاکستر مهر لیلی بود و فر به ساختن انسان و غل دار و القات شعله بال و پر عشق شیرین تشنه هم بچا زد هم بر سر</p>	<p>زرم و کور نذر آن گوارایی صد قیامت پائمال اضطراب شود رفت ظلم از حد و صالح خنجر من وکیل دامن آتش دیر سر پایش بر ریاضت نامی مجنون نیست آنقدر انجمن پروانه کی از شوق افتاد کو کهن در شکر راست گشت سر تا پا</p>
---	---

اینه خوار می که در کوشش طوطی میکند
در دوسر سیرد اگر میبود جانی دیگرش

<p>شعله خواریم آب حیوان گرباشد گویا سر ساع هست سامان گرباشد گویا لذتی در شیر جان گرباشد گویا در طلب خضر بیایان گرباشد گویا بنت تا فرمان فرمان گرباشد گویا</p>	<p>مرد و در دیم در مان گرباشد گویا پیش ماس و انیان سودنیز یکباش چاشنی گیران هر مرگ قوم دیگرند سالکان رانیت بزگم کردن محو گشت چال رتبه فرمانده از فرشت</p>
---	---

نقد دین دول طوطی میتران بجایه داد
جن ناز و عشوه گرازان نباشد گویا

<p>ای خوش آنمزد که بوی کشد از پیش میر و چنان محس طایفه بسیر پیش و ازار که رسد بر لب طایفه پیش</p>	<p>پیر بن بگ سگشته ز لطف بر نش سدر در آتاب کمر سیر داز تا سیر و اوار اگر نذر نیاید بر دست</p>
---	---

<p>ز خموشی که کند تربیت کام و زبان دل بجدست مگر وصل تو اندر گون عجب از دلین درع پاک براید و شمر بر در تبکده و یکبار خدا را گذر</p>	<p>هم زبان میشود آخر ختمش با بخشش سینه و رقط غمزه بخشش فلشش بخت رندی که شراب تو چکر بخشش تا نقد مهرت از طاق دل بر بخشش</p>
<p>نذر کرد دست ظهوری که میر و از وقت آورد و بار دیگر وصل تو گر جان بخش</p>	
<p>چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش تکلم بعیش ابد و کثرت به بین غمت ز سیر چشمی من حسن پروردان اغند نیا یدم بنظر صد هزار باغ و بهار سبار رنگ بریزد ز شرم چون آم چه پر شدست ز منو استخوان بنابر ایجا کیک پای دلش را به سفت خار غم غذای طرفه جوانی شدم که پر و جوان شکایتیم ز نامهربانی او نیست</p>	<p>جگره از سر کویت برم گرانے خویش نظر کنم چو به فهرست کارانی خویش که کرده ام بیال تو سیاهانی خویش ز لاله کار نمی مرگان از غوانی خویش بمجلس تو من این چهره خزان خویش بر ریج ظاهری در است بنانی خویش کلی بسر زوازی باغ زندگانی خویش کنند صرف غمش پیری جوانی خویش بجان سیده ام از دست مهربانی خویش</p>
<p>جواب هیچ سوال از تو کس نخواهد بر دنیا ز ظهوری بسجده انی خویش</p>	
<p>ای خوش آن نیم که گویم غم بنانی خوشتر نیست مقدور کسی طاق شوا ری خوشتر</p>	<p>زلفت در دست هم شرح پریشانی خوشتر دید جان اگر بزی بی گسانی خوشتر</p>

خوی شک از گم یاقوت خود در زدن اینکه لیل به قف بر فروید کباب سیر در ابجای نگامی دیده چنان دارم امید که در سیر گشتان جمال ذله ناکش طالع عاشق بر دوش عجز اندازد مانیت مروت از دست	گر کنم تربیت گریم مر جاسی خویش بود در سایه اقبال بیابانی خویش تو و نظاره خویش من ویرانی خویش حسرتی پیش منم با دل ز زانی خویش چون در آینه کشد حسن تو معانی خویش بر نه بست کسی دیده قربانی خویش
---	--

عشق گویا که بیمار می دل بسته بیان
که ظهور می شده معجز ویرانی خویش

شوق بر آسان بند و غبار باد و بلاتش کنز زید و زبر تتا سپاه صبر طاقت شکافی از بین هر بنجیه و لغش با دوسر فرد میریم از رخ گریه شوری گریه و بجای حمیتش نخل عمر جادوان ویر ز چشم خون نشان فلین اوه کعبه آوردم هوای سیر باغش، اچو نیست با دماغ ازین و ز سیاه و خاطر آشفته سیاه چرا دامن زباید بر سها از خاک کمالش	ز بس آغشته در خون شهیدان کمالش بر و لب تاج زو نمایان عثوه گرا صفت کمالش اگر افتد در سجده چشم بر چاک گریاش به بخت تلخ من قندی بر خند و نگاش بجای دل نگه دارند اگر در سینه پیکاش زبان نذر گو نطق است بر خا بیاباش نبی اقبال اگر کنیم ما در تنج ز زاناش که گاهی جمع کرد و در کفم زلف پیکاش کسیر زو برای شرف جامه است با دامن
---	---

نذوق جوی ای شکاران که قنارم
مطلوبه است با دامن از کف پیکاش

<p>تک از خنده تو شد فروش هر طرف صد نگاه را بهوش جوشد از کام تلخ چشمت نوش با خیال تو دست در آغوش بار و ردی که دل نهاد بدوش عاشق نیز بان زلفت گوش جلوه سرد قد و پیا پوش سردیوانه دمی سر جوش</p>	<p>ای نگاه تو خشم طاقت و هوش کرده کیفیت تماشا سیت حرف زهرت چو بر زبان آید تند خونی چنانکه توان کرد شاید ارکوه را کند کمری پندناح بلاست ایمن باد خسروان را پلاس در بر کرد دل بیتاب و غشوه پنهان</p>
<p>دل طهوری بر آه و ناله نهاد نیتش زهره نقان و خروش</p>	
<p>که ز مرهم برید زخم دل نجوش که مرا صید کند آهوا بو گیسوش صبح تا شام حکایت کند از شکوش خودت شده کام از سخن قیسوش چش کاکش انداخته در زنجیرش شکر مهر تو آینه شد با شیرش</p>	<p>طرح الفت نکشد شست جفا تا شیرش نگش بر صفت شیران ز زندن کسوم در سفر داشته تا شوق حرم خواب مرا دوش خواب بهوم را بشکر همان دشت با جنون عقل بدوران تو به سلسله شد مزه از عمر کسی بود که در روز ازل</p>
<p>هر که دایم چو طهوری غم طفلی دارد در جوانی غم ایام سازد پیرش</p>	
<p>زهی شکیب دل ما خدا دهد دوش</p>	<p>نقان ز سخن حیران دور و بیدادش</p>

<p>تو بیت ضعیف ندانم و لم بهم خواهد کرد بجای خوش تشبیه نمک نیپاشد بفرقه ناز و گریه بر رقیب باید کرد خرابه دلم از چشم زخم امین باد جریده ناله صحرای سخت پتخیر نزاکت قد و تاب کمر می نمند</p>	<p>فغان اگر نرسد ناله بفریادش خجالتی ز جگرهای تو بچکان بادش خبر برید بشیرین که مرده نر بادش که کرد آرزو ز خشم رحمت آبادش که لاله میبکشد از دست تیغ صیادش رقیب از ره تقلید در پی افتادش</p>
<p>هلاک گشت ظهوری از بندگی ندید خدای بنده و آزاد طبع آزادش</p>	
<p>خوشایانی که از زلف پریشانی زدیش به تماست اینکه دغش ریشه در غر خجندارد هلاک بخت آن فرخ شکارم کا فرین خواند چه ذوق چشم ترا ز گریهای تلخ خود دارد زبیداری خود طریقی نه بستم سبعا کردم شاع عقل بهوشی در دکان خود نمی بینم چنین عاشق نیگروید ز اید بر نماز خود اگر نگر شود صد کوه تمکین کشی در را رفو به بیناید بر کستان عصمت خوبان</p>	<p>تو شایستی که از روی عرفانی مد آیش چه زلفت اینکه در گسای بن بند آیش صدای اتخوانش بروم ساطور قصایش زرب خنده شیرین بانی رانده آیش شبی ناپیار خود را عرض خواهم کرد و خوش ز بهمان غمزه به هم خورده بازار آیش نشانی گرز ابروی تخی آورد مجرایش بیکل یا کشاند گردش چرخ بگردایش مناسبت با غیاث شهاب سیرتیش</p>
<p>سر از مشرندگی فردا ظهوری چون کند یا خدا باروی دل از آزادی غیر بر تابش</p>	

دگر خوش بر سر سودا چشم عشوه بردارش تفان ناله آفرشد چه شد احوال یارب جهان آفر دزمی خورشید چند آتش نمی ملائم نغمه کز مطرب گردون طعنه را	بصد گنجینه جان دل رز است بیکنازش دور دزمی شد معنی یزدنج سینه آوازش بر افکن بر دلمان غرض ز تاب شک کنارش بصد زنجیر نتوان بست برابر شمشیرش
--	--

چه میداند طوسی حیلای لوح ساده دارد نایان ست از آنده دل جوهر رازش

نکشم پای تو دوز سر سیدانش بت بید اگر جلوه دهد بر زاده قاصد این نامه بی جلوه اندازم از بیت کرده آشفتنگی رشک یزکم نزدیک خوشدم عافیت اند و حکما مودند ما شوق آنوقت کنه نیل جگر خایند از کمان گوشه ابرو تو یک بیکت	گوی سر بر بخود تا بخشم چو گانش کفر ز اتنگ ز آغوش کشد آتش محض پر کاریم از ساوگی عنوانش گر چه جمع ست دل از دوری و یکا از جهان جان که تو انگر دلا گردان که لب عیب بدو زده سبز دندانش که بر سیدن دل نه نشد یکانش
--	--

در گشاید شده بیچاره ظهور می کند هر زمان بول فراق تو دود بر جانش
--

خوشم به برون ذوق عمر جاوید در آفتاب بیابان غم خویش دل بجز ز فریب کبرخ آشتی نمیداند سند گدای زرش چون بر دوار	که یاس را کند اخلاط امیدش حلال سایه کنان با سایه پیش پراز آه جنگست جنگ نایبش بجز سجده کند حشام حبشش
--	--

<p>سسل باشد که بروم کنی از مفضل خویش رشک بالیده ز آفتاده و لم سیر که بدل بوی تم مهر گياه است چه سود تا شدم بیدل از د خوش نزد من گفستی گرفتاری شکند در لب و بنا به دوان خرج بسیار دشکیمانی کم کس چ کند ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند هر جفائی که کنی شکر برابر دارد</p>	<p>گر توانی بر راند از مرا از دل خویش که با دارگی آسان کنم شکل خویش نم امید دگر خشک کنم از گل خویش ساعتی خوش کنم و باز تا خم دل خویش محله میشود آخر جرس محمل خویش باقی آورده ام و میطلبم فاضل خویش پیشا سند عسم دور تو سر منزل خویش نیستم آنکه حسابی نه کنم بادل خویش</p>
--	--

صرف کردست خلوصی همه آگاهی دل
 بامید که شود یکنفست فاضل خویش

<p>دو دیکه بر آورده ز دل خشم یارش بکج کلان مهر که دارمی بسر آور شای که بیک حلقه بهم بر زده صفت از روز من انداخته این تیغ بایام خود را به جانا خوابه بک کرده چنانچه گیر و سر راه نیست نکست سنب خوابیکه با فانه رستا رو آید دیوانه ز بخیر نگاه تر ز آشتست مهر مشه عادن ستمای عداوت</p>	<p>گردون بر باید که شود سر نه باش بس معرکه باز شکند طوف کلاش خود را زده دل کیت بقلبش فرصت که بیزن کنم از بختش زمین کوه تکر که بخیر نه بجایش آنکس که ز موی تو دور آرنده باش دارنده چرخ ماه و خورشید برایش دیوانه که دارنده ز بخیر نگاهش خوش شبت و پیا شده حق بپایش</p>
--	---

اثبات وفاداری خود کرد و ظهور دعوی که کند مدعیانند گوا همش		
کرده ام جل زور و جید دانی کام خویش کار و بار بنمودی هرگز باین سامان نبود برهن آلوده دارد صندل تجانه را سیکند و انشتیج خود سپر بر طاف بام روز بجران دیدگان میباشد از شب تیره سایمان گاهی کریمان را بتقلید افکنند جمع ترمیاز دم در جمعه و میخواستم من چنین ساقی چنان میبود اگر چه زبان	فانی بر ناله دارم از دمان و کام خویش گو پسندی اینهم از طاقت آرام خویش در حرم کردم نمازی حبیه سلام خویش تا نیند از دفلک خورشید را از بام خویش و او اندر برج صبح خویش را بر شام خویش خویش را کردم خراب از زبیل برام خویش هفته را از جمعه لالال در ایام خویش میگرفتم باوه از جامش در جام خویش	
عشق ناموس دگر دارد و ظهور کوشته فکر تنگی بایست کرد از برای نام خویش		
دوغ دارد گرم خونت از جگر نازی کش کادو کاو نوک مخان نقیب جان نازی کش نیست آسان شهره شهر شهر بدون نازی کش تا نازینا زانبا بدگر چه ناز از کس کشید کرده اند ابل و مادستی بلند از هر کس کش	بازه رو گردیده از چشم تر نازی کش هر رگی دل گوید از فیه تر نازی کش بر جگر دندان از هر بی نازی کش نیست میبوی گل ای از ابل نظر نازی کش مرعانی در میان گزاف تر نازی کش	
تا نگر دی کم نیایی ظهوری خویش را خود سری سنگ هست از راه نازی کش		

بو عطا پر خرد ساعی کشتم و دوش
 سخن نسا و بمن رو داد و دوش
 در معاطله از دید و لبه ران در بند
 مباحش از مرثه با سینه ریش نشناز
 چراست لب تنهای بوسه در دم کاب
 ترا چکار که کاکل رسید تا بکر
 رسید کار بجای زنگنه پردازی
 چون عشق دید که در چاه عقل می افتد
 زکات لب بر اعانت من کشود زبان
 مباحش خاشیه بردوش و رعنان کس
 بکنز قافله سالار هوشتیار را
 نخواهد است همه لقمای عقل و خرد
 بنوش زان می سر بریش جرد پیشان
 ضرورت خراش دلی بنا خن نسیم
 اثر زنده بریش طرقت و ابچاوشه
 برسته بندی زلفت بنفشه مویان
 همین بنیید که عشق گشته میسر هم
 نیاز به زمان است جز به زبانه

دل به سخن نشنو بر کشید پنبه ز گوشتش
 پایین مهر و ده که سیکه بیم از زبان مهر و دوش
 دنا ز کس بجز زنی نیاز نمود به دوش
 نشوز کج دهن تا تکام چشمه نوشش
 چراست دست و نعل دل بهر آتش
 ترا چکار که نگذاشت طره مهر و دوش
 که بیم بود شود لوح سینه ام منتقوش
 زمر حمت نه پندیر خویش را تا دوش
 که ترجمان طلب از گوشه های مندیوش
 کردار دوزخ متواضعان نفس خویش
 که نویش را گزرا نیده از کرب و هوش
 در تجلیه اش پرده سستین گوش
 به مشق بشنود که از سر بر زرقه پیش
 برای گرمی نهنگانه نماند و خرد و دوش
 نفس ج قافله ناله گر شود و چاوشش
 مرد بیان چه سبیل کدام زنگوشش
 که گردد در دهن شیر خوار غش گوش
 بکو و گرد بے کعبه تو بس سر گوشش

بهشت رو که نماز و جاد و ج نیست

	برای طعن نخلوی میا و بیوه کوش	
<p>سبب نقابا و ندیده یکیش انگشت گره حسرت هم بر سمش گرد گشتن سبب خور نشمش داروان مایه محرم که هست لبش گریه و دروغ خانه ارسش چینه کو کز نیست خار خوشش بگریه را نده تا که راجر خوشش اگر نمی بود آنجی قفسش که بجز بیگانه نبود کوشش که نیا لوده سایه یکیش</p>		<p>میرود عشق پیش و حسن لبش بچرخ و مهر بر آرد هم از خاک حرف پیوند آه از ان کنشست دل از انصاف یافت ای خود خنده و دردی باغ مشهورش بر مهر گوی خود مرا به گزاش ساربان نیست این پایان از لقب نار لبش میوخت کس خویش آنکیش ساخته است پاک لبیده ام خوشا شدی</p>
	نقد امین نخلوی از سنگ نشین	
<p>چه گوش افکند ام از نار گردید و از آتش سهری دارم بیا اثر از گرم گرد و اندازش بنام زم مستی حسن است و ز فرمایش تابش ز خود تا لم جز با خود نهادم در میانش بهر عشق سوگندست یار نمی بانش بیال عشوه ساز میا و بگری که پروازش</p>		<p>سهر گفتن گسی اگر در لعل سخن نازش چنین چینی بای عشق من ناپار میا به ز پس شغل نیازم فرصت خاییدنش گرا تا محرم میا بر کنارم نیست جرم او معجب حسن از حد میرود نامهربانیا هند با زنگارش کمتر از بختک عنقارا</p>

بشور گریه از مشهوری شهر متاثر
که از شیرین زبان ملکوتی گرد آید
تراخود از لقا بآخر بدین می آید
ازین معجزان شود از خود بهر اگر گویند باز

پس از مرگ ظهور می سر خاکش نه پایی
بر انگیزد تا در عرصه مشعر سرافرازش

شد عده قصا کن فراموش ما را از بقا زیاد بودی افسانه ما بود خوابت باورد دوانی پسندم هر چند که آستان نشینم هر چند گذشته از دعا کار ساقی شکست طره خویش درد خشم باد و نیست ز ابر پرواز گیس پریشان بر ناقه جرس بند بارست	فرستاد کن فراموش یاد نیست و نا کن فراموش بیدار کن فراموش اما تو دوام کن فراموش بنودن جا کن فراموش بهر دم به جا کن فراموش که تو به نا کن فراموش تطییر و اکمن نشد فراموش اندر از به نا کن فراموش بارست صدا کن فراموش
---	---

شد خشم به بقا ظهور
کو خشم قفا کن فراموش

خوش آنکه عشوه گران گشته شاد بهشت مهر و محبت طریق میدانیست به خشم دایم بکارندگان آن نازم	با دو دهن می دور خود ستانندش که حیدر ام کنند آنکه رهانندش که از زمین جگر و زبان مانندش
---	--

یابین نژاد که بود مست حق کردم کرد نیز دماغ ز پر دانه دانه ارا نست سزد که تو به بد ریا کے مثل گردد کجا بنافه اشک این کر یوه طلی گردد دینگی ز سده شکوه خاکساران را هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم	دلی که عشق و جنون فتم خویش دانند میان سوزندگان غام سوز خوانندش ز ساق تو اگر قطره چشاندش اگر نه از حدی های می رانندش که گرد چهره شمال و صبا نشاندش که نار سیده و لطفست و می رساندش
--	--

چو دست و پا که طلموی نزد بام خود
مگر بهت آزادگان رهانندش

در دکان لوده کند و رمانش نیز او زر گدای بیچ دلی سستی شسته خام از نفسم میزبان بین که چه خوان آراید کم عیارست مرا نقد تنگ قیمتی ز گهری نیست ز اشک بانج هر گل که نیا و روه بیار عید که کوی بر اهیستم هست ز اهر خشک چو من رفته فرد	نشود ناله دم پاکانش گلکه نیست مرز گانش گفتم از محکم پیمانش جگر خویش خورد و ممانش چه زنی بر محکم بجرانش کرده شوق تو چنین از زانش بر گلستان رخت تا دانش گلکه گل دل و جان قربانش در جلاب تری و امانش
از طلموی ابدی کشته سخن شعر جسم و صفت شبه جانش	

<p>پرتکر دم به گل گریبا نش که شود حشر لطف پناش که اول نشان برزانش منکر خرو سال و نادرانش تب خط کش کثا و دربان که فرستم سدی بیدانش و چه رنگین شدت سیدانش که جنون کرد و سنگ بارانش بخت فرقی که گشت ممانش نزدیک چند در بیا بان گریبای شکفت تا دانش روغن آرم ز غم و طوفان بهر شمع تو کرد و در دانش</p>	<p>نه گرمش بی باغ و آبانش جسم کردم هزار سودانی تا لبش با لبم غلط نشود در فن خویشتن قلاطون است در و بام دلم اسید گرفت تیش از تنگ نیت بر سر جنگ گرد و لا انگش کف خوشت عقل طفلیست در ممد عشق و انما القوامی خوان جنون وید و ترز شوق کیمه گزانش خنده و رنجی که بیا و رفت هر چه انیکه نیکنم روشتن که بعد جان مشن و یک یمن</p>
--	--

بدر طوری است من عاقل و نادان

<p>بگفته ملک سابق و در شهر بیاد خویش شیرین کسی که زهر تو کرد دست پناش نکین و زانکه و خل باغیچ میکن من نسا زده در عمل عشق باستی</p>	<p>بگفته ملک سابق و در شهر بیاد خویش شیرین کسی که زهر تو کرد دست پناش نکین و زانکه و خل باغیچ میکن من نسا زده در عمل عشق باستی</p>
--	--

<p>خواهر گشود دام گرفتن صد اختلاط فولاد تیغ عشق ز کان دوست نتی به تفتنه دشت طلب ینار پا کو جز گزیدگی هنر برگزیدگان</p>	<p>هرگز ریا نکرده ام از استای خویش حاشا بر آتشم بنشاند ز آب خویش کوثر بجام تانگی در سرب خویش ایام را حجابی از انتخاب خویش</p>
	<p>در گوشه غم از مرده جبار و پستیم کز پیشگاه دیده پر و پر و پر خویش</p>
<p>خوشدل آن کز قید زمان شد خلاص داصل آن سالک کدور و طلب سپیدی ز نایل جاسایانم اشک شد با چاک دامن نجیب ور در اکاسیدنی در پوست بود دل ز صبرت باطل هر گشت چین ایرین زمان پارسان دگر شد عاشق از صبرش بیرون دگر شد</p>	<p>یوسفش از ریج زندان شد خلاص گم شد از خضر بیابان شد خلاص خاطر از فکر گستان شد خلاص از رفوکاری گریبان شد خلاص گوبال از تنگ زمان شد خلاص از تنهایی پستان شد خلاص شیفته از آسیبند ان شد خلاص دل گرفتارست اگر جان شد خلاص</p>
	<p>حل اشکال ظلمتی شد یل خوش ز قید زهر آسان شد خلاص</p>
<p>اگر بامن شود دلدار مخصوص ببین سادگی شد بانگ هم ز شور خند های شکر آگین</p>	<p>سزد گل میشود با غار مخصوص نگاه ز گس ز پر کار مخصوص نمک شد با دل انگار مخصوص</p>

نیاید شد اینمقدار مخصوص	نیازم نیست در بانا نه چلو
بهم نشسته بود و تار مخصوص	پای تشریف در بانا نه چلو
ظهور می پیش این عین جسم میخورد	
چرا گردید با عین از مخصوص	
بر زاده تو گدازد و نگاه در رقص	ای ای از تو گدازد و در رقص
از شوق تو مهر ماه در رقص	تا کرد و بنامک آشنا پاس
آفتاب و چو در چاد در رقص	از پست و بلند راه عشق است
زیر قدم تو راه در رقص	در جلوه گشت بسفر ناز
سینا زو خالقا و در رقص	از رزمی دیار سالی تو
مستانه قناده آه در رقص	از جبهه فشانے غم تو
انداختن مدد نگاه در رقص	هر قطره خون بسمل تو
افتاده گل و گیاه در رقص	و در باغ میبازد از تو را به
آفتاب و چو در استان ظهور	
از دلبر کی نگاه در رقص	
گشتم دگر نزار و اعراض	بسیتم قطره نزار و اعراض
کردیم مجبور نزار و اعراض	از سر جوی نزار و اعراض
کامی بشکر نزار و اعراض	در هر توبه از نزار و اعراض
در سفر جگر نزار و اعراض	در نوبت مرده نزار و اعراض
دلمان همه نزار و اعراض	در روز و شب غبار افشانند

صبرم ز سفسه نزار و اعراض	باقا نسل نصیحت آرد
	آزاسته سینه ظهور ازواع و گزارد و اعراض
<p>گزشت گشتن بر آسمان فرض ازور و تو ناله پیر زبان فرض گردیده نیاز هر زمان فرض آرایش نخل از عوان فرض افسانه خواب پاسبان فرض برچاشی شکرستان فرض برچهره کاسه خزان فرض برق تو باد استخوان فرض</p>	<p>عشق تو بود برای جان فرض بزدول ز غم تو آه واجب از ناله پیای تو بر حلق بر دیده خرچنگان مرز و بیت شبهای غم تو بر خورشید از دهر تو شکر کامکاری انظار غمت بر مرز و ایسا گردیده بلند گردنی چند</p>
	در کوئی غم تو بر ظهور گردید نشا ط جادوان فرض
<p>درد اگر بیش نگر و درد و اچیت غرض غیر شام تو مار از دما چیت غرض گفتم از آرزوی قمر دما چیت غرض مدعی بانه در کویت و اچیت غرض در گلستان خود از مرغ صبا چیت غرض نشانی دو جهان روی ناچیت غرض</p>	<p>گرمیز نه برایت ز بقا چیت غرض شکر را چاشنی از بزم شکر حرفان ست بخت پیران که ز پا پس تو نزدیکترند فکر تا کی نشود بای و گرمیت گمان گرمی اند بوی تو جهانی چه شود پزدگی تا نشود پرده نگر و گفت</p>

نیمت و اف تو وار و سر سودا می همه	خون مارا برساند بیاد چیت عرض
چه نظر پاک بجهت خود دیده فرد	بر سر خوان تماشا ز صلا چیت عرض

چیز رد می اگرش گرم جفا نبوی کرد	
خواهت گفت ظلمی ز وفا چیت عرض	

درد اگر کردی بر زبان اختلاط	کی باد کردی دل و جان اختلاط
رفت بجز وصل از یادم که کرد	از غمش خاطر بر نیان اختلاط
گور فوگر رفته در سوزن کش	کرده چاک کی با گریبان اختلاط
و اف او از گرم خوینای خویش	میکند با سینه ریشان اختلاط
اختلاطش با لب و خوب بود	با لب من کرد و ندان اختلاط
قادر انداز دنیا زدم کرده است	منزول با منو چکان اختلاط
بر سر سیدان او انداز نه نیست	با در آید اگر در جوان اختلاط
تا یکی هر دم در آیم آرزوی	در نیگیر و بر زبان اختلاط

یک جهان زدن ظلمی کو بیج	
آه از شوخ بریشان اختلاط	

سر زدن بگشایان گرچه گمانی بخلط	پشتم دارم ز چشم تو نگاه بخلط
نرسن ایمنی اش سوخته از برق خطر	سینه جز و اف از گر پسته پاسب بخلط
چون کمان حلقه شود قد من از سجد شک	بزدل اندازد اگر تیر تو را زنی بخلط
آن دل و دین که شود منته مایع تو که	ده که بقلب گدائی زده شای بخلط
بجز عشق گران سنگ سازد بکش	گرچه با کوه مقابل شده کاسب بخلط

<p>من که باشم که بیدوشی خوابان بروم غیر در دعوی اثبات فاداری خویش راست شد قصه افسردگی ما آخر</p>	<p>دسته بالاله و گل گشته گیاهی بلفط از دل از گذرانیده گواهی بلفط بر نزد سمرز جگر شعله آتشی بلفط</p>
<p>ظاهرست اینکه نداری به ظهوری نظری افتم از عشوه نهان تو گاهی بلفط</p>	
<p>ای ز زهر تو کام جان مخطوط در د پروردگان عشق ترا جگر تشنگان عنبره تو بایله از اشکفته ردی تو منز تا بدقتیله داعی تا ز پر وانه بر نیامد وود دل بنیداشت پاس ناله شب</p>	<p>وی ز حرف نعمت زبان مخطوط سینه از ناله دفغان مخطوط از خم چشمه شان مخطوط کرده از باغ و بوستان مخطوط از نفس گشته استخوان مخطوط نشد از شمع وودمان مخطوط گر نمی بود پاسبان مخطوط</p>
<p>ز دق دارد و ظهوری رسوا گشته از عشوه نهان مخطوط</p>	
<p>در دنداری ز مد او اچه خط وصل حرم نیست از اهل حرم آبله گلگیر نشد در رهت و انغمناهی سیه جردگان گر نکشد چاشنی هر زبان</p>	<p>و مکش و از ناله عدا چه خط تا نشوی با دویه پیا چه خط خار بر آورده از پا چه خط گرفت و باغ سوید اچه خط در شکر و عده تقاضا چه خط</p>

<p>صیقش حیرت ز متاشا چه خط گویم ازین ناله رسوا چه خط کر نه نمانید ز ترقه آنچه خط سرفشادیم به محسار چه خط غوطه نخوردیم به ریایه حزن</p>	<p>گر نخورد دیده اهل نظر در دلمان گرد هم فروخته خلوتیان گوشه بیایکی فصل بهارست و جفون خانگی این عطش با عطش چشمه نیست</p>
<p>ز هر غمی نیست طهوری بجام کام اگر شد سفسکه اندا چه زلف</p>	
<p>ما کعبه او کجا گشتش تهریت آورد به پیشش کفش نسیم پیش جانم به کعبه تصدیع بعد زین که به پاش تصدیع رفته رفتن ز یک کفش تصدیع بهر و مال ماه شش تصدیع آبیتی است تا کفش تصدیع</p>	<p>بهر وصلش دامن تصدیع در میان سحر گم گشتوا فکر رفتن مان بر شک بساز ساخت بوی تو که بر یونمان ای که رانی شس بر اندن ما ورود دل رازیم که نریست آرستمانی نمی توانی کرد</p>
<p>با طهوری حساب کن بوفا بر ترک بهشت کفش تصدیع</p>	
<p>نیش را ایم تر از شعله کشد در شمع اگر نه پیرشته از به خود و بر شمع باد از شعله چرا کج نه نهاد فشرع</p>	<p>سوز عشقت که پروانه بهال شمع شسته پیراهن پروانه چه میرسد شمع چرا از آشته از جلوه پروانه به نور شمع</p>

<p>ماه و خورشید پر واکمی آئیند بیدیر خواست پروانه شود سر حسابش روشن از خم اینک بهر سوخته پروانه او از بایونی پروانه چه داغست بجا</p>	<p>در شبستان تو که عرض دهم بشکر شد کرد مال مهر خود را ورق دفتر شمع می رود شب به شب دود برون از شمع شمرش اوج گرفتست ببال پر شمع</p>
<p>غیب باشد بکلیا ز جگر سوختگان بان طهوری بنگر گشته لکن بنگر شمع</p>	
<p>سبزدیم بسا مان چه نزع مازه شد زخم بهر چه چرخ افتد و گو بزم نشینان داند دامن از رشک صبا پرچیم تا که از خون جگر سید و نیم دل ما را مهر سوای نیست گشته ضالع جگر از خامی داغ</p>	<p>جان سپردیم بجانان چه نزع بر سر ما که سلیمان چه نزع گرچه کردیم بد زمان چه نزع کویر عطر گریبان چه نزع کودره رشته بترکان چه نزع نیت گر عشوه پنهان چه نزع چون گذشتیم ز تاوان چه نزع</p>
<p>جنگ گردید طهوری دل ما بانتب طره پریشان چه نزع</p>	
<p>از همه خود را برهاندم دریغ نظر افسردیم مهر شد قاصدای بی نفاست م براه بر دل ریش از بوس عمره</p>	<p>هیچ پیرس از همه ماندم دریغ سینه بداشی نرساندم دریغ در عقب اشک نداواندم دریغ سوفس الماس براندم دریغ</p>

<p>قیمت خون رفته زینچوهری باغ جگر میوه راحت نداد آه دم همدیم خورده بود</p>	<p>بردم تیغی نفشاندم دریغ گلشن زخمی نه نشاندم دریغ بر نفس خویش نشاندم دریغ</p>
<p>جزوئی داشت ظموری بکفت بر دل ازان هیچ نخواندم دریغ</p>	
<p>غیر از تو نهاد بر جگر داغ در کوزه عشق نه بته خام از پر تو شعاع بهاست داغ ز شمار اگر چه بیش است افشاندمش بر جان عشقت چون شعاع آتش کشت تیغ در دل نه نشست راست از مرهم روزگار می سوخت</p>	<p>فسر یاد چه ظلم کرد بر داغ ماند آنکه نگشت سر بر داغ گردیده بگیرم چشم تر داغ مدینه سپرد دامن بر داغ اندوخته سینه حرد داغ روید ز جگر سر سپرد داغ تا تکیه نکرد بر جگر داغ گر سینه نمی گزینخت در داغ</p>
<p>در تفکده دل ظهیری جوشید ز روی یکدگر داغ</p>	
<p>من در کوی تو غم سفر دروغ دروغ جز آستان تو جاو جهان نیدانم ز حرف تلخ تو کامم چه کامها که نیافت رخاک راه من اکیر آبروی برند</p>	<p>کجا من و خیر این خبر دروغ دروغ من و فکر جال و گردوغ دروغ دروغ من و حکایت شد و شکر دروغ دروغ من و جدائی این خاک دروغ دروغ</p>

<p>من و ملا حظه بال و پر دروغ دروغ من و شکایت فرگان تر دروغ دروغ من و رفوی شگفت جگر دروغ دروغ من و معالجه درد سر دروغ دروغ من و بغیر کشادن نظر دروغ دروغ</p>	<p>همدم نه گس شفا شعله و پر باد ز شکر خشک لبی لب امان نمیباید امید هست که چاک دگر بران دوزم بیای در دوسر پای مقبلان زبید ز جلوه های تو اهل نظر نظر نبند</p>
	<p>بکوی عشق خطیر اس من میدارد طهوری و نیکایت غدر دروغ دروغ</p>
<p>هم از داغ نهم تا بدر بخشن داغ نکشاید گرا در هر طر فی روزن داغ جگر از پرده دل ساخته بر این داغ خویش را خوش چینی ساخته از گلشن داغ راحت انبار کند دل مگر از زمین داغ سینه افشرد از ان گشته چنین دشمن داغ</p>	<p>ویده ام نفع اشکست و جگر من داغ نزد ظلمت افسردگی از سینه بدر بچه شعله چه گیر است گریبان نام باد و دراز دم افسردگی غنچه طبع تخم زانگر نشان سینه اگر کاشته نیش میباید و در نوش فتادست یفت</p>
	<p>باج پرتو طلبد شام طهوری از صبح خاوری ساخته خود را زور خشدن داغ</p>
<p>بمناشی گلشن بده باغ شده انگر ز رشک شکم داغ فوق خم باد و سجود ایاغ نغمه بلبل و ترانه و ناز داغ</p>	<p>تن تفصیده گشته گلشن داغ خورده سنبیل ز تاب آهم تاب نیت کار تو اضع مینا گر شناسد یک آنهنگ است</p>

<p>نہری پے بہ مرہم راحت پر پردانہ رانستہ کند سمن امر دزدی دیکردا</p>	<p>نیست مجروح اگر زبان سرخ تا بہ بیخند جلوہ پای چراغ دوش جیبی کشودہ از دماغ</p>
<p>با خیالی شستہ در کبخی بر نالہ موی سست فراغ</p>	
<p>بوالوس نہ بندہ عشق تولا شکوہ کردہ بجاقت ما در شامت ذائقہ غم گذشت ببرہ کاروان وعدہ تو کعبہ را از نسیم در گاہت قدربید او خود نشی دانی یکہ بی جرم تیغ کین راندم دل زابدن تیر سگے نہ ہر</p>	<p>تیغ عاشق کشی بخش زخمان گر بچہ عا درین نہی انصاف ماندای شکاہ و سہ زان ہر طرف در این ہزار غلام بچہین گرد آزدوی طراوت ترسم آخر شود کن اسرار بشنو از جوش خون خروش من تا بدوی کسان نگر دفا</p>
<p>بدظہوری بدور شک بہا نیستی مرد بحر ہرزہ ملا</p>	
<p>بد عشق کے بہا است حریف صد سیجا بجز مقرر نہ نہا ہمیش از وفا براہ آورد طرز بیگانگی سنے دانی</p>	<p>این من در طلع غم کجاست حریف درد مارا کجا بدواست حریف بنت عاشق کہ بیوفاست حریف ذوق کن ذوق آشنای حریف</p>

<p>دل زرگمای خویش زنجیرست</p>	<p>باش آنداد مبتلاست حریف</p>
<p>یافته رشک بر ظهوری دست پاس دارش گزیر پاست حریف</p>	
<p>شعله خواریم آب حیوان طرف راد و در دامنست از چاک دل از شمیم طره می گوید مشام بر سر کوی تو با از پافتاد غیرت عشق تو بر بنگاه زد از وفا گاهی بگنایان خویش با و یادت عذر تقصیرات ما شمع ما را عشق در فنا نوس برد</p>	<p>مردۀ در دیم برمان بر طرف بنجینه چاک گریبان بر طرف لوی سنبل عطر ریختن بر طرف سیر گلشن گشت بتان بر طرف فکر سر سودای سامان بر طرف گر ندیسی نامه عنوان بر طرف شمر ساری های نیسان بر طرف دست باز بهای طوفان بر طرف</p>
<p>ز در ظهوری نقب بر گنج دصال سینه کا دیهای شرکان بر طرف</p>	
<p>یار سیمدم نمی شناسد حیف غیر را بر گزیده از عالم آن طراوت نموده در سنش ز نفس از تاب خوشتن افتاد دل ما را چو آئینه بشکست اشک شورم بدیده رفت فرد</p>	<p>قدر محرم نمی شناسد حیف حیف آدم نمی شناسد حیف چشم پر خم نمی شناسد حیف آه پر جسم نمی شناسد حیف ساغر خم نمی شناسد حیف جوش زمرم نمی شناسد حیف</p>

<p>کند بنیاد دست نجان را بدعت های بیوفایان را</p>	<p>عهد محکم نمی شناسد حیف دل پر غم نمی شناسد حیف</p>
<p>ریشک پتہ مرد و طهوی را دل خرم نمی شناسد حیف</p>	
<p>پدید ظاهر راحت ز دام حیف چه حیف نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف در آتشیم ازین جوش فام حیف چه حیف برای دیدن فانی غم بوم حیف چه حیف پانند آه و فغان ناتمام حیف چه حیف ز کام ساخته کام رشام حیف چه حیف</p>	<p>نگشت دلغ تو با سینه رام حیف چه حیف نهار کینه چاک کرده تا چسب به کف بجای خود نقش اندیم شعرد و فکر آمر و صامنی شوق نسیم اشک ایصد امید دل انکاره بود غم خانه پیش کاری گل چین صافش است</p>
<p>نفس کشیده طهوری برای بدنامی علم نگشته ز آه نام حیف چه حیف</p>	
<p>رحم کن گریه تیوان داد از فریاد غرق شد دل در ساق و از فریاد سخت و رحیم و جان داد از فریاد ریش شد کام و زبان داد از فریاد نیست جانی در میان داد از فریاد گشته دشمن مهربان داد از فریاد خشک تی از استخوان داد از فریاد</p>	<p>گشته ام خوش ناتوان داد از فریاد باد و فرکان تو طوفان می کند انچه آتش بود کرد دل سحر کشید تا بلی این ناله های نونچکان شکر غم بسته صفت از هر کنار آه از نامه بانی باسی دوست تا با کام مغز آتش می برم</p>

روید از لب شکوه دستان هر	دانشان و در دستان واه از فرا
باز دل افتاده در صحای جان	کاروان و در کاروان داد از فرا
آرزوهای ظهوری خاک شد ساخت حسرت کار جان داد فرا	
صاف تا در مشرب عاشق	اصلاً فایع لم یحب عاشق
خرد و عقل مصلحت بین را	ساختن عزل نصب عاشق
صبح آغوشی هوس که نهد	سینه بر سینه شب عاشق
نه شکایت ازین نه شکر از آن	مطلب دوست مطلب عاشق
دست در آستین کفیه طیب	سویخته نبض در تب عاشق
نال کرده پرد گے از آه	ناز معشوق بر لب عاشق
نما ظهوری از خود می نشوی تعالبت نیست قالب عاشق	
عش در سایه ام ز پایه عرش	از سرم کم سباد سایه عشق
در گدائی همان بجهنده عقل	خواجہ کن خویش را بایه عشق
در دیر آوا سے تا نزنند	نشود حاصل تو وایه عشق
از شب خون از روی حطرت	نکنی گردن طلایه عشق
و از اگر نه علاج گامی نه	گفته منصور در کنایه عشق
سرخ رویند عاشقان در مہمہ	خون ناب ست شیر دایه عشق
برہمن شیخ را صلا نزنند	نیت گر صندش صلا عشق

چون توانم صریح عقل کشید	من که نمیدام کنایه عشق
مغز گاه سنت آفتاب خرد	بان ظهوری در آب سایه عشق
<p>کامرانی خاصه ناکام عشق نمازه رونی شنبه از باغ حسن بر سر خوان محبت فاضل علم شاهپاد حسن چون پرواز کرد رازهای این شکارستان سپهر صرف شود در حجر کوه صد جان کوه حسن نکشاید زبان در عدد گو کسوت اندوده و خوشحالی بزم کوه شد بر دامن صحرانش</p>	<p>گنجهای کام زیر گام عشق هوشیاری بجرعه از جام عشق سیر چشمان صلاهی عام عشق کرده جان خویش بر کنار بام عشق حسن سوامی تپید در دام عشق وصل فاضل در آوازه عام عشق بشنود روزی اگر بنجام عشق بر تپنده عاشق و عیال بام عشق طاقت و آرام بی آرام عشق</p>
کے توانی شد ظهوری نیک نام	تا سازمی خویش را بید نام عشق
<p>بتو گردید طاقت همه طاق دو فقر حسن دیگران بر طاق عبیر بدست دپای ساعد و ساق دامن چشم کین جان مشتاق دل مشوق و خاطر عشاق</p>	<p>شور عشقت نماده در آفاق روز دیوان ناز و عشوه تو از رودش خورده بردوش پیر در لشکر ز آرزوی مشار از در ناز که کشند از هم</p>

دارد امید داری ورنه	در فراق چنانه مرد فراق	
بر رخ زرد جلوه کرد دست اشک سیخ ظهور می رزدا		
می بود اکیسر راحت مایه از آزار عشق که توان در دایم مقصود برد از کج گوهر عرفان گشتی زینت در سج و جود تاب سازی ثبت نام خویش در طوار عشق پایان بجه بر دل درم از قطره بخت عقل بیرون نامی از عهد و بخت گمان آگاه این بندی به مهر جهان حسن کرد همتم مالیت عشق سرفرازی می کنم	می نوید نسخه از بهر شفا بجای عشق بر همه کاری نداری گردم کار عشق گر گشتی ساحل امواج دریا با عشق همتی جوی و در آمر دانه زیر بار عشق یون بهر در انداختی ساقی ساقی شراب ز نیکو در برهان یقین بهر عشق می کنی سینه فروشی بهر بار عشق بر توان کردن سری بر روزی از آزار عشق	
نیست باک از ناتوانیها فکری می هم عشق همتی خود در آمر دانه زیر بار عشق		
باو بر خور دارد دل از راحت از عشق از لطف دشت هوس مغرم نمی آید بخواست می چکاند ناله ام گلبرگ ترا و دیده با با بهمت مهره پشت طمع را خور و کرد راه کی بیرون برد از دایم گشتگی تا رقانون شفا از بهر بنده دقت	صد حیات عشق کو از بهر صرف کار عشق جای خود و کرده ام در سایه دیوار عشق مثل سزمی ست آملان بلبل گز از عشق می زخم بر جرح استغنا با شطهار عشق نقطه دل زنگه دوم که پیکار عشق خضر ساد و مرده را فیض دم بهار عشق	

<p>بر کشید لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق کوچ جو سن پریایه امر و زور بازار عشق</p>	<p>از در و دروازه غیرت خدیو عقیل را کرده ام بزرگواران اجاس حسرت را</p>
<p>در سر اعلت مدغم نپایان تر دومی کند کرده جانی ظهوری غالباً اظهار عشق</p>	
<p>ناتوان خفت شاد در دل خاک شد ز خاکشاک میر طاق بر دم تیغ غمزه ضحاک پنج سر را شکایت فراق ماه و خورشید نیست بر فلک عاشق و سیر و ناصح و ادراک مست پنهان تو بارگ تا گ اگر تو درخت ره می کنی اساک</p>	<p>باید از خنجر غمی دل چاک گلشن تن بین شعله شوق خویش را جان چه پر دانه بکنند ز بسد در شکار گاه کس اسم پنجم نه ستاره شناس نامی پر مکرر نه باشد کرده پیوند ریشه جان را دیده در گریه می کند اسراف</p>
<p>ریشک ساز دلهام از دانه که ظهوری برای کیست هلاک</p>	
<p>دلها یازگ و در زنگار رنگ عضوهای فـراخ و پنهان رنگ از آشتی در آید رنگ گام بیرون کشد ز کام رنگ تیش از خون مانده از رنگ</p>	<p>دارم از بین عشق بریز رنگ در دلهای قوی و جان فشنگ باید و نیک کار آخر شد هر که خواص قلم عشق است دصل خدایت بجز گوشت و پنهان</p>

نام و ناموس از گواهی تاج که ظهیری ز نام دارد رنگ	
<p>دایع جگر نواذت بر جسم جان مبارک روز سیاه دیدم چشم امید روشن آراست خوان عشق داز قحط عیش تنم برداشت شوق روی مهر کونم از لب زخم از نمک نزار تاخت عمر شیرین هر سو بخت خط سر دوز باغ عارض از ترکنا و حشمتی یا مال گشت طاقت</p>	<p>بر کام ناله خیزان ذوق فغان مبارک جنس بلا خریدم سود زیان مبارک مدر رنگ غممه و غم بر میسان مبارک شور و فغان پیل بل بر گلستان مبارک لبها بگفتن آمد غمین دلان مبارک گلها شگفت در هم بر باغبان مبارک غارت رود را آمد بر استخوان مبارک</p>
<p>رسو اشیدی ظهوری و عشق سیرخی شیرین حکایت تو هر زبان مبارک</p>	
<p>عقل را بر کارا رشک ست رشک بر لب چون و چه مهر است مهر گشته از آسیب چشم هر مه های دید و ره پیاست در دشت طلب شد بسا بیگانه بیگانه از هجوم درد بهر ناله نیست ناله در حبه دانی رخت بست رد بگردان گو اثر لب کرده است</p>	<p>گشتی دل بحر خار رشک ست رشک گشته باقی ماجرا رشک ست رشک کوه طاقت تو تار رشک ست رشک خدمت خود کرده پار رشک ست رشک آشنائی آتش نار رشک ست رشک در فضای سینه جارت رشک ست رشک گشته ام از خود جدا رشک ست رشک بر دعای مدعا رشک ست رشک</p>

از گریبان جگر بکنده شد	تنگسای اشک ما شکست شک
	خویش را کم کرد آفر و طلب شد ظهوری رهنما شکست شک
<p>ای ز قدرت سر بر آستان دل ناله بن در و سر می آورد حسن را دارد چنین مستور آه یکمان جان از کجا آرد که بارها و راستی آن هم رنج است عشق در میان است آنگاه که گشت جلال نگاه باز و لعل جان دل محبت و غم شمع است چون گزیم جای خمیدگان فراید خسته را مزاج دیگر است</p>	<p>آه زلفت بنیل در میان دل در دمی چنید ز مغز افغان دل نثار سوانی پنهان دل آه اگر خواهد که تاوان دل تغی خون مرگ در خفا آن دل عالمی گردیده برگردان دل خوش گماشته در میان دل این دل جان آمده آن دل نیست غیر از درد دل در میان دل مانده زیر کوه غم داران دل</p>
	حیرت تو باینش آرزو است چون ظهوری مانده ام جان دل
<p>برنگ کوی عشق شکستم سبوی دل از سالکان محبت نشان پیر هم نشسته ز دستم دستم چون پروانه که گشته ز مزم از جگر</p>	<p>آمد بکار خاک ندیده آید دل صد بتجوی گم شده و بتجوی دل چون رنجت از قلم رقم گفت و گوی دل گویند اهل معرفت از مایه دل</p>

<p>نخل حیات اگر نکشیدم ز جوی دل گلنمای حیرت از چین اردوی دل در طرب باغ جلوه نیند ادبوی دل هر دم بر بدن بر دژ غم از غصه کوی دل بیرونی که کرد میاور بر روی دل</p>	<p>روید بجای برگ همه برگ جاودان تا بهر فن عشق شود دست چیده اند رنگی ز بوی غنچه نیند اشت گریه یکشاد در محال بر هم زبان کنی رندی نیافت دوش خیالت بد است</p>
<p>تا جوی خون ز دیده ظهوری نمیرود در کیش عشق نیست نامی و ضوی دل</p>	
<p>دزد و دتونا له رشک بلس از چو ش می تو مست عاقل در هرنگی هنر ارباب در نشود نمای شاخ بلس از موج بر آب دیده ام پل در کشن دوستان تامل نی سنج نگاه در تفاقل</p>	<p>ب داغ تو سینه باغ بی گل نخسانه سینه حریفان آباد ز چشم جاووی تو از جلوه کا کل تو آهسم استادی شوق من که چون هجرا تو عیب می شمارد از فسخ بد رفتار گانیم</p>
<p>هر چند کنی حمایت غیر دور است نظیری از تنزل</p>	
<p>لشسته نقش مراد تلطناز اید که غمزه شده مائل تبر کنز اید بر خود در دولت کن فراد اید</p>	<p>نیاز بود و نبود خودی نیاز اید هنر نهانی خود را بروی کار اید پای خود بدر خانه تو آمد عشق</p>

چنین حرفت در هیچ جانی یابی نمی توان خبر از نشأ حقیقت داد تو خود معبری کن بجواب و دوش گراست اینهمه جنبش فابا بکشتا چون غم طلب از بیم وصل بر خیزد بخون خویش وضو ساز و در ز خویش بنیاد چنین که معرکه را نیست گرد آشوب ترا چکار بود گوشت تماشا کن عیار گیری نقد محبت خود کن ملرز بر سر این نیم جان چه می تری	مباد حیف خوری خویش با باز اید نخورده باد و زمی خانه محاز اید که داشت کسوت عشقت ز خون اید بخوابی در دکان افتاد اید بر قص ای بر آهنگ اقرار اید اگر به قبله می کنی نسا اید سند عریده بر قلب عشق تار اید فتاده کار میان نیاز نماز اید رسیده بسر کوزه گداز اید ندای عشوه آن چشم نیم باز اید
---	---

مدار کار ظهوری بقوی غفلت

حدیث عشق شنو کار خود باز اید

خاک که ز خون مانشود گل از عکس تو دیده در تجلیست بگذشت خیال این و آنرا خطا بر همه از رو کشیدیم بر نست که باشی اگر ادا ما گشتم ز حال خویش غافل از جانب محلی و کیست	گر بفشاری فرو چکد دل آینه نهاده ام مقابل از داغ تو منت ست برو رستم ز فکرای باطل گردابی بهر است ساحل کشتی بکنار چون رسا حل در گفت و شنود آبی محمل
--	--

مهر و که کند سران منزل	صد م حله هر قدم پس افتد
بر خاسته از میان ظهوری دلیوار و درسه نمانده حایل	
بنیابی نشسته و گرد کمین دل بیا تونایه روان شده از استین دل پر شد جهان ز خالعه آفرین دل افکنده عکس داغ بلا بر چین دل گردیده نقش نام کسی بر نگین دل خالی که گشته تخم اسید زمین دل بر کیش عقل باش که صحبت مین دل	سوزی نسانده باز عرق بر چین دل کلدسته بند گلشن و غمت دست جان تینی بجلوه آینه زخمی بکار رفت رفتم ز جهر بر تو خورشید عافیت کوجان سنجسل دولت جاوید مکن صد خرمن مرا و زهر خوشه می خنم زاید به مهر بانی مانویش را مکش
ز خسته خودی ز خانه ظهوری بروی نکند در انتظار مقدم خلوت نشین دل	
در گفتن آمدی ز شنیدن بر آمد دل خمیه شد ز دست بریدن بر آمد کارم تمام شد ز پیدن بر آمد وز گنج غم ز راه کشیدن بر آمد دستم گرفت عشق ز چیدن بر آمد گل گشت خار می ز خیلدن بر آمد فرسوده بالی دپر ز پریدن بر آمد	برداشتی نقاب ز دیدن بر آمد یوسف کجاست نیز ترا قفا و حسن تو بردست آرمیدم از دست غم از تاب در رگشته نفس آلت فغان بر شاخ گوجان گلستان آرزو در دوستی ملائمتم کرد در سبت آن بلبلم که شکر نفس آردم و بد

<p>شادم ز رنگ بامه دیدن برام</p>	<p>از بختی بدی به سینه دریدن بیکار</p>
<p>از جمله ربت دیده طهوری چه بچونیک تعلیم دیدم ز ندیدن بر آسم</p>	
<p>ابر را از گریه خود قمر ساری میکنم مستی از شوق چشم پر خاری میکنم داسنه پر در بانه از ناری میکنم هر زمان دمان خود را لاله زاری میکنم بر امید وعده عشق انتفاری میکنم نیست حد چون بنی این کار و باری میکنم از تو پنهان در لبت گاهی گذاری میکنم کرده آهم خوش کنی چین گاری میکنم</p>	<p>چشم بچشم را بکاوشن بخیاری میکنم نیستم مرد خمار مستی می انحصار ای خوش شامی که دار و گریه و تاشن گریه ز بکین شد هوای دامن صحرانمان می نشینم چشم بر دور میروم از خود دور در صر و کار تو جان کردن عزیزان مهربان تر از منی نامهربانیا چرا و گریه گاه افرو میایم به و و نیست</p>
<p>دیوان طهوری حسابی گنیم هر دم هر که از باب محبت را شماری میکنم</p>	
<p>بر و چیده ام خود را حیات انیکه دچم چنین چیده در درون چون دو دچم نشد روزی که بگریزی و آن زلف دچم بزاری هر خبر بدست و دمان صبا چم چه محتاجم بدشنامی از راه و دعا چم نشاط از دودم چو طومار و فسا چم</p>	<p>مرد از و نعل ابدی خوشتر از جان چم بکم زونا که خوش کرد و نشکند انیکه بکارد نشانی از دل آشفته من کس نمیگوید کجا فاصد شد لب بر پیام ناگوشی بمان بر و بر باد ترسم آبروی اعتبار من بجز حشمت جوهر نوروم ز نعل مری نوحم</p>

لگایش در رم بیگانی ز دست همی باید	برای بزم رندان زیر رازی دل و دایم
طهوری خرقه پوشی کرد افتاد دست در کردن	چو آهوی چشم خود را در نگاه آشنا بچشم
بهرش سینه بی کینه خود را بیا رایم جگرگون سد و راسخ ز شوق بیان بچشم مقابل عکس آن خورشید رست بچشم اگر از ساقیان با خند امید روز باز رازی نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاشق	بیکخی هر زمان گنجینه خود را بیا رایم بزرگین کند با پشیمه خود را بیا رایم ببقتل کاری آئینه خود را بیا رایم ببید شنبه شب آدینه خود را بیا رایم بدر و تو غم ویرینه خود را بیا رایم
نشد شیرین طهوری ناله در کام روزی	بزم در دوا و دوزیمه خود را بیا رایم
نشد روزی که بیک روزی خبشتان جهان جستم نشان چند بر لب چرخ از دندان جوس دام ندارم پیش ازین طاق لگایش در رم زبان از دیده خورشید خیز و چهره تر گردد بهار گل بسیر سبزی چنان در سایه رویاند ز لگای گون گریه کام کرده شوق لاله رخساری ز بیداری نمی یابی کسی بر پایه ترازین بحرانی میتوانی کرد شیرین تلخ کامانرا چه با منفر عزیزان کرد در احشای غمخواران	که بنشینم به شب بوسه در گنج دکان جستم که از بس بوسه کاری بر لبش نشان جستم که زاری باز بر لب جبالای زبان جستم فروغ حریف رخسارش اگر در استان جستم بهر سبزی نسل آرزوگر صد خزان جستم ز خیرین شکر گونه در از عوان جستم ز سودا تو صد بازار در گنج دکان جستم چه شکر با که اتمام تو در کام دکان جستم شکسته چند از سنگت گرد و استخوان جستم

	ازان گو یا ظهوری دعه شب گردی رم یکوشم خواب بخت خود چشم یاسان جنیم	
آبا دلخ عشق که ویرانه خودیم با نالین سندنمائی خودیم بیدار بخت شورش افسانه خودیم قیمت شمار گوهر یک دانه خودیم انداز گیر ساعت و پیا نه خودیم زنجیر لکسختی دیوانه خودیم گشتیم آشنا تو بیگانه خودیم	روشن چراغ حسن که پروانه خودیم در پیشگاه کشتیم زیر دست پر تلخ نیست رشک که خواب گیران بیعانه نقد هر دو جهان در حساب در قطره کیست جرعه که انداز از خور کردست عشق چاره عقل و علاج نفس تو در اندوده گم نتوان یافتن ترا	
	برستی بخت گشته ظهوری سپند سوز برتاب تنف نغم اودانه خودیم	
دل گرمی در آغوش آورم از سینه برجویم شوم گرم سماع از خرده پشینه برجویم چو از می گرمی ساقی شب آدینه برجویم تنها صورتی دارد که از آئینه برجویم محبت خام می گردد اگر از کینه برجویم	بلای تار از شعله دیرین برجویم برای پزیران پوشی نشانم در سب عالم سزد که لودگیهای تمام هفته بگذارد شدم عکس که گنجایم مگر خود را در آغوشی فرد تو در دن علاج گرمی افسردگان آید	
	ظهوری یک صبوحی دام خواهم آهمن در که تا صبح خزان از بادیه دوشیننه برجویم	
خوشم که سینه پر دایع مهربان دارم	زبان عجز و لب ناله و فغان دارم	

<p>برای دایع غمش سینه رخسار دارم هنر ارجان و دل گرم چون بان دارم مگر غریز ترا از خود کسی گمان دارم ز پافتاده ام و برق رخسار دارم مغای دل بدگان بکار دارم یکه ستاره مگردند آسمان دارم حکایت گل زهار در میان دارم که طاق سبک محبت گران دارم روم بسجده که پیشانی نشان دارم به نیم جانی خود یک کنار جان دارم ایصد هنر از عزیزیش بر زبان دارم</p>	<p>فسرده را سفر ملک سوز رندی باد دایع حسرت او دیر کرده استم و چنین که خواهد ترا از خود کشید اگر ز شوق گرم دو آه تا در یانه ست بایه داری شب گیر خواهم بلند همتی خویش منعم دارم زبان گرفته کنار از حدیث باغ و بهار فرونی در کمی کوه کاه از من پرس هنوز که گنجشتم دایع روی شناس باین هوس که تشاری بگور افشانم حدیث لبه که خواهم بجا کی تیر گفت</p>
<p>و بد بلامی جدائی بی برگ پیوندم اگر نه جان ظهوی خود نهان دارم</p>	
<p>خوشم از آنکه بیار خوش قمار منم ترا یافت که بی صبر و بی قرار منم هلاک گشته تریاک روزگار منم روم نواز که معشوق روزگار منم سرمک چو کشانید دل فگار منم نماند هیچ امید می امیدوار منم</p>	<p>چون دایع تو چسبید سینه دار منم سپند راست بر آتش هنر صبر و قرار بزم رشک بر آینه سخت و هر شد وصال که ام غم که نه در زیده یاد لم عشقی اگر چه مشتری خنده تو بسیار است نشان یافتنم کشدن مبارک باد</p>

خوش آن شکار که کردست میدان تراکی علم فراخته بر وعده خلافتی زجوی خون تو بشو دست را که رنگینی	بصید بر که کند آفگنی شکار منم جگر گداخته درو انتظار منم تو نور جبره برافشان که شمسار منم
---	--

بباغ درانغ ظهوری سبیر مرا ز داغها زده سر سیر شعله زار منم
--

ز قید پاشیم آزاد بطلا که منم جدائی تو بنحو ابر کشید چندان بر مجمع که شود شوخ چشم جادوت فنا و کار تکیه دفتوی دارد مگر ز دیده غبار است گرد راه ترا کنج وصال فم درفت گرد پای منم	نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم در آرزوی تو چندی چنین که منم بسی معجز غیبت کن رها که منم صواب دید چنین آیت خطا که منم زائل رتبه که محتاج تو تیا که منم هنوز دست پیر یوزه ام گدا که منم
--	---

نظاره کیست ظهوری بشیم ما دیدن شدم زبان خوشی سخن سر که منم
--

باب روی نازم روی بر فاکه روی ارم آیین تبرک مشتی از خاک حرم بدم داوم در تن آب تل از از عطش خیزد شکست تو به نذر شر با شکست طره سست سزد و مجلس تنفسیده خانان که به هم جا زقم لاف ز رشک این دکان دیده نامش	لبی خشک بی در یوزه چشم تری ارم از آن شد نگاه گیرم بکایت فاکه تری ارم شراب شوق زانازم بهر سو گوهری ارم برای روزگار ز بهر فکر نه پیری ارم به مهر فراغ او در گرم خونی محضی ارم ندارد هم خود شن او که گریه دیگری ارم
---	---

جهان گنجیده در یک قطره صندریا بتیابی در آن مجمع که از پنجر خود گونید صیادان	لبطوفان محبت از دل خود لنگری دارم اگر خواهی توانی گفت همدانوی دارم
زیادوم وایه خود رفت تا دیدم ظهوری را زکات حسن گریختی ز خود مسکین تری دارم	
بچ و تاب زلف در هم خورده ایم صاف عشرت چون نباشد لنگر شکوه با دار و نفس از همنشین رنج با بردیم اما می کشیم از علاج طایع نیستش از گزند هر که زدیم کام	گشته خاطر جمع بر جسم خورده ایم و روی از خجسته غم خورده ایم دیو تر بر ناله زدوم خورده ایم تنگ راحت زخم مرجم خورده ایم رام باید گشتش رم خورده ایم ناکه شمد اهل عام خورده ایم
و انی بالیست خوردا از روزگار رو ظهوری شست محکم خورده ایم	
نلاش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم خزان عقل فرد بخیت جمله برگ بریم را بهیج که شب رنگ روز خویش زدوم امیدها بتو دارم خطا مباد گما تخم ز وعده های تو بردیده راه نهادم خوش آنکه گردن و ناگردم بکار نیاید و تاب با ده گلستان عالمی شده رو	مگر ز عهده عهده و قرار خویش برآیم ببایع عشق درآیم بهار خویش برآیم مگر که حقیقه روزگار خویش برآیم نعوذ بالله اگر شمر ساز خویش برآیم که در حضور تو از انتظار خویش برآیم بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم نمی بدایع و هم لاله زار خویش برآیم

در خزانه مهر و وفا کشته زده ظهوری بصرفه صرف نشد آید از خولش بر آیم	
زبان نکشاده و ناله افغانی دیدم نمی خنبد هوا ای ده شان شان تا کر شان غمزه اش در زخم نبیدی کرده اشادم چرا افسرده باشم از برای خود زخم فانی بیای غشتم از هر بلبل خواند بلبل تر دکانا بسته شد یک یک بیازار ز نوکاران	تن مردن کنم تن هر نفس خانی بروندم برای دلکشانی حرف زندانی بروندم علایق زخم پیکان اینک پیکانی بروندم چو من بزرگم خوان کیدت شنبیانی بروندم گلای خواهم که عودهای گلستانی بروندم روم چاکه پرست آدم گریبانی بروندم
فراموشست چون عهد کن یاد من هرگز ظهوری گزید می غدر بستانی بروندم	
دل را از غم مراد دادیم نقشه که حرف غم ما هست عشق بنیاد ما در آمد دل خدمت در در د عمری دل را نفس نه کرد طوفان دل ساخته مست رازها را در بحث صنم بر همسان را دین تو آنچه دل بکفت داشت تا عکس بر آید از دو بیینه	دین فرده بجان شاد دادیم هر هر چه دلی نه دادیم از جبهه برکشاد دادیم تا ناله بسینه یاد دادیم ناموس غش بپاد دادیم کم حوصله را چو یاد دادیم الزام با عتقاد دادیم دین بود که در مراد دادیم آیسنده با ستیاد دادیم

هر چند که بیش باد و آیدیم	اتقان که نشد فراشته کم
از رونق کار غم طهوی تزوینج بران نقاد و آیدیم	
<p>رفعت ز تو در اوج بقا برتر آیدیم شده عیبها هنر به سنرا برتر آیدیم با کشت جفا بوفایا برتر آیدیم از خوشن بستم و حیا برتر آیدیم تا کرده یک آفرید و ابر برتر آیدیم عشق نگذد ظل ما برتر آیدیم از دیگران به تنگه جا برتر آیدیم گشتم کم در راهها برتر آیدیم</p>	<p>از پستی هراس فنا برتر آیدیم با ایل عشق آگه سر و عشق کنی آیام گو بظاقت بی طاقان بنا نمی چشم بر نگه نه زبان بر سخن بود کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم عقا شدیم تا نشود سایه بار کس خاطر داشت و سوت یکتا و پیشتیر دانستن طریق منازل تو وقت است</p>
<p>مگرفته عشق گرچه طهوی عیار تو ز آهن خردتری ز طلا برتر آیدیم</p>	
<p>با آنکه بلبلیم چو پروانه ختمیم بر خود سپید از دل فرزانه ختمیم بالا گرفت آتش ما خانه ختمیم در آرزوی گنج بویانه ختمیم از گرم اختلاطی بیگانه ختمیم خواب فسونگران که با فسانه ختمیم</p>	<p>شمنه نکشت گلین و کاشانه ختمیم کردست حق مایع دیوانگی گرم مجنون بد و آه سیه که خمیه بر عاشق آشنای افسرده گشت نقدی نبیه کاری امید نه ایم خاکسترش چو سمر نه بیداری نمیدست</p>

لم شعله آتش است هند و ز با نیر است گیتی فیتله برده ز فانوس کاسه	آتش چه تیز بود چه مردانه سوختیم از شعله دلخ چون بر مردانه سوختیم
گر دیده هست بحر ظهور می از سابقان عجب و سر با چشم باد سوختیم	
باران ساخت ساقی بنیانه سوختیم جمع استیم خرمن بی دانه سوختیم اول گمان پختن گریه و آه سوختیم از بخت خفته تا بلند کشتن آه سوختیم و در دل ست گشته بیا که فرو سوختیم شد گریه آتش بر خیزد به آه سوختیم ز نیچه ساخته بر خیزد از آه سوختیم	این سوختن چو خار کشته سوختیم و پنهان سوختیم نوز قند و آه سوختیم آتش گرم خان بر دانه سوختیم خود بر دانه با خنجر آه سوختیم غمی و با کین سوختیم آه سوختیم فانوس از آه سوختیم سوختیم از آه سوختیم سوختیم سوختیم
این مرد آتش را که سوختیم	این مرد آتش را که سوختیم
نیکو نیکان کشته بهر میل تو کمان داده خدا آیت ز موج گریه سوختیم سوختیم بخت بدی از برای گریه ام مفایده چو گل از آتش به زنجیر آهن بر سوختیم در زخم جگر بر بوده ام آسوده ام در دلم آه سوختیم سوختیم سوختیم	فصل دهم در یاد آمدن و چون کوه ایم آتش آید و در دلم سوختیم سوختیم دل به یاد آید که در دلم سوخته ایم برده ام خود را به جوی چون کوه ایم نیش کمری خورم و فاسد کوه ایم در چرخ بخت نگذارش سرنگون سوخته ایم

<p>ماہی از من که غنما را بداند پشه رخ روح کو کهن در غلدر دازی شد ز گریبان تو در پیراهن خسر و شکون</p>	<p>در شکارش باشد بخت دیون دادیم در بختش برده ام در دستش دادیم پرشی چاکے با نثار شکون سر دادیم</p>
<p>راز دنیا از ظهوری باز در زندان عقل سخت بیدار دست و پا برش فزون دادیم</p>	
<p>می خیزم ز هر تو در کام شکر سید زوم ذره خویشید شودشت اگر بخش کن مزاج سینه به تھانی من آه است گرچه غارم ز خیلین سپهر نراخته است ایها ما به این شش سیر زمین ای خوشا بهر که از رنگ نفاخته بود آنچنان آه مرا بر تو دوا عشر است می شود هر طرفی حرف نکایت من اگر سپید گویم و کهن این مهتاب ای بر دهنده پاشیا بای لب خشک</p>	<p>روشنم کرده اگر شام سحر مید زوم این فروزی که ز رویت بنظر میدم و بروی کارم داز عالم اثر میدم تیغ می کردم و در معرکه سحر می زوم از کین گاه جهان خود و خط میدم می کشم عیش در آینه و ز سیر زوم شعله از گریه خویش شیر میدم قاصدان را ز زبان لب که خبر میدم کوه را اگر چه قالیق ز کمر میدم خوشه خشک که از گریه ترمی زوم</p>
<p>نخل را پیش ظهوری بنشانم سر جا ناله را از چین سینه اگر می زوم</p>	
<p>بکوه دشت به شوقش جزایم گویم ز هم نمی گسدر و دانه های شک</p>	<p>بر آستانه لبان چینه سار میگیم خوشا جنون همه زنجیر داری می</p>

<p>رسیده وقت در شوق نگار میگیم برای خود همه بانغ و بهار میگیم چو کشتگان ترا بر فراری گریم اگر چنین بره انتیل میگیم</p>	<p>در انتظار سرشکم اگر حسابی بود پرست از گل روی تو پژه پژه بزاری عجبی عید میشود تو باین امید آمدنت را باب خواهم داد</p>
<p>ز بیم آنکه ظهوری غمی بستیها و هر زگریه بردن هوشیار میگیم</p>	
<p>خراب نامه کنم خویش از فرار دارم هزار بار شنیدی که اختیار دارم حرایت و عده نیم تاب انتظار دارم چه آرزوست که با شک و گنا دارم چرا در دنیا با عالم که غم ساز دارم چشم نشود رنگی از بهار دارم خیال ز بخت خودم شکوه زیار دارم یکه بناخته ام طالع قمار دارم تلافی شده در بارعام کار دارم</p>	<p>بیتق هیچ رجوعی با اختیار دارم نظیر چشمم صاحب اختیار چه گوئی چه دوست که ناله زرد چو بخت درازی و لم بگیر حیرت ز آرزویش را دارم سهرستین صبا از غم غبار بیدار دارم به گنج منری اگر تحفه حاجتم افتد زیاده ماند ازین صرف کردنیست کشتا دوستم بر دانه بختان دارم اگر چه بستم در برنگاه خاص دارم</p>
<p>چه بیدار بخت نفس خرج ناکرد و ظهوری تمام صرف شد اکنون ز یک هزار دارم</p>	
<p>چه قدر بخت آن قدر غم مست کردستی بختی حاتم</p>	<p>ای عجب کارنا کامم بوسه خواهم با که لث گزی</p>

اشمی بادعای پاکانست
 سخن زهر از زبانم رست
 بانگ گویب سید را ز شکم
 آفتابی میان روز که دید
 ترسم از نماز در بر و نبود
 سازم چون بشوید بوسه طلب
 دام گردیدیم آزاد س

لبش آلوده شد بدشنام
 که شکر راست گرد از کام
 سینه چاک بت گل اندام
 چشم بر ما و گوشت بر ما بم
 از لبش گو بردن میانام
 مایه صد گداشت ابرام
 بخت کردید گر چه در دام

عیب خود کا میم ظهوری بس
 هنرمین بس انب که خود کام

کرده شوق خرم سبک گام
 از غیری بر اسع صبح وطن
 جوش در پختگی نمے باشد
 از لبش فعل بوسه ناک چنر
 نتوان عیب را خلاصم کرد
 بعد نامحرمی صبا می داشت
 می توان با بزم نسیم سنجید
 روز در عیش وصل بشمردم
 برگزیند سینه می سوزم

نیت بردوش بار احرام
 می فرستد گفتگی شام
 ذوق دارم ز خام نوش گام
 قرعه غلطی بخورده بر نام
 بر سبیلن مگر کند راحم
 گرم می داشت قرب پیغام
 نیست کمتر رکف اسلام
 یک از غمکشان ایام
 چشم زخمی نصیب آرام

این زیان آوری ظهوری چند

تاجیکه التزام الزام	
<p>وقت اگر بچیب بقا سر فرو کنم داروی غم که بر دل خود کرده ام فرد خواهم که گریه زلفش آورم نجویش بانی دکان معامله نیست غم نه را از سن زیاده کیست مرد زیاده ام لشکر کشید بر سر من زخم عیب و عار زینت تاج و تکت که در جگر ناسه چیده ام هر داکه حرف زهر ز لب می کنم بدر عجز و تنبلی که با تشنه نهاد دل در زیر لب پیاخ سرافتم اقا تش</p>	<p>در خلوت دلش کشم و در سر و کنم هست از تو اله نوبت دیگر فرد کنم کز تاب اشک شعله باخسگر فرد کنم رگمای دل تمام به نشتر فرو کنم بر روی مهر باد و کشته شد بر فرد کنم وقت آنکه فرق میفرود کنم خوش شامایا ببال کبوتر فرد کنم لذت زیبا پشه بر پشت کمر فرد کنم دامن روزگار به چرخ فرد کنم بالا و بس و منور فرد کنم</p>

از سیر قطره چو قطره ری بر دروم
 نخانه بایدیم که بسا غم فرد کنم

<p>از لب زرم خونی اگر آه بر کشم غیر می تماش دارد و صورت پذیرد شسته در در و خویش نهم گردش کوه عیب و ریده چیم از مد نترست بر فاشات جرحه فاشم از آفتاب ارم غم نزاکت پاشی سگان او</p>	<p>جوش هزار لجه بهر قطره در کشم عکس ترا از آینه خواهم بر کشم هر لحظه ناله و گرش از کمر کشم کردم تماش آنکه ترا از بن کشم جام صبوحی که بروی حسه کشم کوفارهای درد که از چشم تر کشم</p>
--	--

<p>نخبر بقصد خویشتن از بالی و پرستم ای عشق جنتی نگر اورا در سر کشتم</p>	<p>بیاره بلبلم که ز سید او غمار و خس باز و کشاده در لخت تنگ چون دلم</p>
<p>در وصف زهره او چو ظهیری کنم بیان مقصودم اینکه چاشنی از شر کشتم</p>	
<p>نفسون دارم وی در یوزه دارم نشد راحم رمی در یوزه دارم ز ابر غسم نمی در یوزه دارم چپه قامت خمی در یوزه دارم من آرام کمی در یوزه دارم ز حق جام خمی در یوزه دارم ز زخمش سر خمی در یوزه دارم ز زخمشان شب خمی در یوزه دارم نگاه محسری در یوزه دارم ادب بی خمی در یوزه دارم</p>	<p>ز اهل غسم نمی در یوزه دارم ز خود بیرون ز غم و دینیار توان از گرد چپم گرد رفتن حق آرد راست از فکر سجودم همه بسیار با از هر که خواست بدلای سفالین خلق شادند ز زهرش زرقی در کام جدم طراوت بر گلی جسم نماندست سختن در محسرت کرد چندی بغجواری ملائم کرد ناصح</p>
<p>نشاط جاودانی از ظهیری هلاک هر دهنه در یوزه دارم</p>	
<p>بدامن آتش خود را با همان خود باد میکرد بحرفی خاطر غمخوار خود را شاد میکرد کز غم بار دیش ادا آهن فولاد میکرد</p>	<p>ز غم بیستی در میگی با او میکرد ترا گفت که ترک بی خودی کردیم در ز روشن نقش شانه بودی بچرخان</p>

<p>همه صبح و چنانرا الصبوح اورا میگردم سخن در بیتون از حسرت فریاد میگردم اگر گرد تو می گردانمش آزادی گردم بزور ناتوانی ناله را فریاد می گردم اگر نه از چه اول خاک شود را با میگردم که می پسند حرفی داستان مینویسم</p>	<p>همه کار این تنها را که در زخم تو بر غلظم بیاس طاعتستان اگر مامور میبودم باشک تلخ پر شدجوی شیر از صورت شیرین مرادی دارم و کنجک دل را در نفس میگردم به بیداری نمی گردند اگر آسانه خواب بحکم قرعه آبی می زند بر آتشم آخر بحر نفس را غنیمت از دستان ای خوشنما روز</p>
--	--

مروت نیست با این دستگاه درد و غم میشد
 ظهوری را باه و ناله گریاد می گردم

<p>نیت در دست غنایم که غناش بکشم وقت آنست که در خلوت جانش بکشم گردم از خویش زنده شمع زبانش بکشم هر گجا نقش کف پای گناش بکشم بهتر آنست که بر بنیده نشانش بکشم نجات من ناله اگر خواب گرانش بکشم دام ایست که از کنج و پاشش بکشم باز و سیم وزی که که گمانش بکشم خرد آنرا که خریدست زبانش بکشم رگ که درون نمکتاب و قافیه شکسته</p>	<p>دامن دل زرقم رفت چنانش بکشم آماز پیشگیه دیده بکاشت نه اول پیش رویش که چراغ همه کس روشن است گوهر حقه پروین نه نثار آرد چرخ دل مباد از غمت داغ شناسی شود هیچ در دمی تیراز در و سبک تنگ بستی شه هر بوسه بکامم نمود اند لذت پنجه مهر و وفار کشتی نیست چنان کیسه سو به سر پای عشق ست آباد ضرر ابدل که همان ناز و نزار اثر دارم</p>
--	---

گشته خوش پیر طهوری و علاجش نیست که تین خانی ازان تاده جوانش بکشم	
بپامردی فشارم پاکند گر عشق نیادم گر نیزی نیست چشم را چو صبح از شکبار بهیا در ذوق جوانی و انمی شد بر رخ دیگر بآب روی محتاجم ره در یوزه میوم بسوز خاطرش گرفته ام بر جان خودم درین ره سالکان را تو نشد پردازی نیبا اینفین دهری کردم سخن بر عکس میاید ز قانون ست بیرون زخمه در دم تند میاید بحرین نخل لالایش لب من کی چمن گشتی که خواهم انتظار اینجا کشیدن حسرتی دارم	ببالد واد از من گر یکا به جان بیدوم اگر خود را بطفان وقت پیری دیدم که می ترسم نشیند گرد تپیل بر او دم رو دهر جان غبار راه کولیش همه بادم فراموشی اگر عهد است گوهر کز من بیدوم نیم من از سبک و جان کل میکند ز اوم میاد و نم شود شادی نمیگویم بغم بشاوم که نتواند گرفت از ضعف شدت ناله فریاد کشیدی در زبان قدحیت و سر شادوم که عقل بهوش خود را جمله با قافیه شادوم
طهوری از خطا کوی بن تکلیف خندیدن ز راه سیل نمیشین یک طرف در گیر افتادم	
خوش آن قمار که در بافتن حرف شوم توان زلال بقا گشت در گوارائی رسید شمر و کاه یادم بکاهیدن ز خویشین بشنخواهم بلب نمی خواهم چه چاره غیر سرفروزش گران شوم	بنزد عشق مشرف شوم شریف شوم ز خویشین بتر اوم مگر لطیف بشوم نعم آمده است پیروزم ضعیف شوم که با مسیح برخش فلک رویت شوم میاد و نظر خویش بزم ضعیف شوم

<p>اگر چه نام مرا از زبان قافیه ماند هر لیف تیغ تفاسل که می تواند بود</p>	<p>بهر کجا بخشش بگذرد در دلیف شوم نمود بایستد اگر غافل از حر لیف شوم</p>
<p>شکر لبان به ظهوری نظافتی دارند خوشم که مایه نفاق بلم نظریف شوم</p>	
<p>سری در سجده هر در ندارم بشوق از هر که می گوئی زیادم حقیقت گشته اوج از موج اشکم به تحصیل غم در کار و ایم چشان دارم از هر کس مر جانی دخاک کوی دازخت سر کوی نشان هستی صافم همین بس توانم خویش تن را بوی هری گفت</p>	<p>جز این در قبال دیگر ندارم به صبر از خود کس کمتر ندارم نگویم طایع از دستر ندارم برات عیش و روضه تر ندارم که غیر از خود کس دیگر ندارم بسر بالین تن بستر ندارم که غیر از درد و درسا غم ندارم بنازم اشک بی جوهر ندارم</p>
<p>ظهوری را اگر خواهم به بخم کس سنگین تر از سیر ندارم</p>	
<p>در یوزه دشنام ز لب فرستم آن سنی در آوا گیسم بود که تا صد تا منفعل از سر زلف خلق نه گروی امید که نشیدی و نانشنوی از کس زلفت به پایشانی ماداشت رجوعی</p>	<p>شرم ز دعا باد و دعا گفتم فرستم آورد پیام تو و نشنفتم و فرستم آنها که کشیدم رتو نه نفتم و فرستم تا گفتنی چند بنمود گفتم و فرستم جمع از کمر و طره بر نشنفتم فرستم</p>

چشم ترم از بحر فزون بود گوهر طی کردن قربانگه جانها بقدم نیست ذوق مست که گردد لحد کس چنین کس	از منقب شرکان همه راستم و فرم بر پهلوی بسمل شدگان خنقم و فرم از تازه گلی جیف که نشگتم و فرم
یک روز ظهوری از تو خوشو دین دوست صد معذرت از خویش پذیرم و فرم	
در جهان جانیت در کوچه چای میروم خامشی دارا لالان دست از دمان برود دستها از خم بسوزوم ز نخست تیره تا بر آید گوهر مقصود با لبهای خشک بیم دیرانیت شهر و کوی را از گریه در رتبه دزدان من نقل سر انگشتان بر کار من سر بر نزد هرگز خلاف شرع عشق عشق یکجا محنت فرمود و مخون کرد و جمع	وام کردم صد شکست و ناشکیبایم گشته هر موم زبان و خوش غما میروم حیرت دارم بنخن دست با میروم سینه بر سیلاب چشم ترید بر یا میروم آفتی خلقی چرا با ششم بصیر میروم باده پیای بر در یغان باد پیای میروم غیر را خوش باد و غیری داد و قوا میروم بر کمر کوه بلا زنجیر بر پای میروم
بایه در بر میبارم از ظهوری خویش را اول بود آمد اینجا من ز سودا میروم	
از میقیمانم نهان گرا آشکارا میروم کو دماغ آنکه با همزه تو انم ساختن مردمک در غوطه خواری که سری میکند راه می بینم که پیش آید مگر برگشتی	تا کنی روزی بسودم یاد عدا میروم میگذارم خویش را اینجا و نه میروم ده چنان در گر ریای مرد با لا میروم ره خراسیدم در داد دین چه تنها میروم

<p>چون نکرده ای هیچ پروائی بنبج رفتنم دستگاه ای در محبت زین مفرقه صلح از تماشای تو محرومی نصیب کس میا بیستوانی کرد بارب خج را آینه کرد تو شسته آردارگی بختت بخت خامس کار</p>	<p>منم از مردن ندارم هیچ پروا میرم از فغان عاشقان عشتق بهر جا میرم لحظه جهان کننم دارو تماشا میرم کاش میشد سال ماه امرو فردا میرم می کنم صدی در زمان تن آما میرم</p>
<p>چسب در کین ظهوری خوش دیان بر لبست باد ستره محبت بے محابا می روم</p>	
<p>بزم نشاط از دیگران بهر غمی خوش کرده ام عشق دزدی بیدی صبر شکنی اندکی هم در نگاه اولین گفتم نهایتهای خود و نخواه زهری خورده ام شکر انجلی تسخیر وحشت کرده ام در فکر الفت کوش تا تحفه سوی کنم شکر آینه آشتی</p>	<p>ایبای مردن میکنم غمی نمی خوش کرده ام در پله سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام دل خوش کن رسوا بچم خوش نمی خوش کرده ام روی نشاط و عیش را بیاغمی خوش کرده ام میایدش رامی شدن آری خوش کرده ام در ریشهها میخان دل پیچ و خج خوش کرده ام</p>
<p>فکر ظهوری کرده ام در گوشه و بر سستی از اهل عالم نیستم خوش عالمی خوش کرده ام</p>	
<p>زده بشیریم گونه در گلزار چینم نشاط هر دو عالم پله بگلنگی دارد بلند افتاده عوی عاقبت از چوبی بروی کار من بهر خج افتاد بر چیدم</p>	<p>زخویش بنیو بچم شعله بر بلو مار چینم چوبه کالای و کان عشق باز می چینم سرری میکنم کرسی بیای داری چینم بکارم آمد آینه بر لب اسکار می چینم</p>

شگون دیگر و فال دیگر باشد اسیر ترا بر و گو یاغبان خود را بطرف بلخ و بلخ بکشت خانه در دو در تسلیم شب خیزم شب گرمی شو خواب گران افسانه رویش بصط آن تغافل تاجه آید بر سرم آخر لب پر خنده ساقی و گریه تو بدم خند	گشاد کارها در عقد های کار می بینم کل خورشید من در سایه دیواری حنیم سحر خوان بلبلان را ناله در منقار می بینم به بیداری همه پیش نظر گلزار می بینم نهایت های خود را جلد در انظار می بینم چه در کام و زبان پیوده استغفار می بینم
---	---

برایش کریم خواهی نگاه می نهم بالین
ظهوری کوشش شکر در انوار حنیم

کوشب که ز چشم تر بستم طشت از چه بخون با تهادی در باز نه کرده تاز روئی فرگان نه شار یادوستی ساکام بر سر او نیا بود داعت بدرون بر انداخت بروانگش نهیب پاکان آه هم بود در گریه سحر دام	در موجه سر سحر بستم دست از کوه ستیزه گری بستم تاروی خجاک در بستم در یادریا گشته بستم لب از سخن شکر بستم دغمم که دل و جگر بستم از چشمه شعله پر بستم در دل هوس اثر بستم
--	--

در خشکی راحت ظهوری

رگ از هم نیست تر بستم

سختها و قهقار تو کردم	نظرمانند دیدار تو کردم
-----------------------	------------------------

<p>شعاع ماهی به عجز و نیاز است نمی آیم بدون از عهد لطف نبود از دوستی در یوزه هم مروت ساده طور ت کرد عهد چه دیدنهای رسوایش انقیاس نمی گردید چون از توبه پامال بیازاده فرین دار زندان</p>	<p>خرید از جنس بازار تو کردم قیاس جور بسیار تو کردم ز شوق راحت از ار تو کردم چه خود را خوب در کار تو کردم ز خود پنهان با ظهار تو کردم ز در جامه سرشار تو کردم گذاری بر خشک زار تو کردم</p>
<p>ظهور می نیستی از تنگ چشمان دو عالم یک نظر دار تو کردم</p>	
<p>گر دیده ایم سوز در فکر فدا دیم پشیمانی خنده بر لب خشک دیم ز قیست با ذوق موافق فدا دیم بالین قبول نیست ز گلنای باغ خلد از دست رفته کار محال تلاش است قادر نبود بهر دم آب در سیرا مارانشست نقش خنجر خنجر ایچنا</p>	<p>رگ گشته ایم و بروم نشتر فدا دیم در تازة رک و از شره تر فدا دیم در تلخی از تخمیل شکر فدا دیم از خار کوی عشق پست فدا دیم پا چون کنیم بند که از سر فدا دیم در فکر افتد ار سکن ز فدا دیم در عرصه حیات برابر فدا دیم</p>
<p>در خار زان غرقه ظهور می شگفته دل بے خود نبکست گل ساق فدا دیم</p>	
<p>پیریم و جام مرد فلک بر گرفته ایم</p>	<p>و در جیب دست آید شکن بر گرفته ایم</p>

<p>از حرف شمد لب آلوده نیستیم رفت آنکه در خیال دود مستیاری نگذاشتیم دیدن و گفتن بدیگران بهدوشی سبک قدان را ولی روا آورد خوشن معامله حجر در میان از اشک لاله رنگ خانبندی کنم</p>	<p>چشم بوس ز کج دهن برگرفته ایم از طره نیجه گفت ذقن برگرفته ایم چشم از نگاه لب ز سخن برگرفته ایم از دوش بار زحمت تن برگرفته ایم جان داده ایم مرگ تبین برگرفته ایم دل از نگاه عسده شکن برگرفته ایم</p>
<p>در غربت فدا ده ظهیری بهر قدم گرد خیال راه وطن برگرفته ایم</p>	
<p>دوشی نخورد قصر شمان خانه بدوشم بتبانی ما نیسکه بخار تو محویم مضمون حدیث تو چه گفتن چنینند فایده شده سر گرم نصیحت بیم در هم کش کالاشی یک اینهم کردیم باشد که دهر روی خریداری عکسی پایانه سر است درین دست جگر تاب در عجزه ساقیست مراعات حرفیا</p>	<p>سر خلقی از راست بلی معلقه بگو شدم گویایان ما نیسکه بحرف تو خمو شدم خوش دولت با جمله زبان همه گو شدم بر شعله نهاد دست کمی مردم دجو شدم در بیگانه عشوهر گران پاک فرو شدم صیقل گری کرده دل آینه فرو شدم از تشنگی راه طلب بادیه نو شدم بالیده بهوشی و کا بهیده بهوشم</p>
<p>مستی ز کسان نیست که با خورشید آید عمر است ظهور می که خراب می شود</p>	
<p>از شک بهران که بازماندیم</p>	<p>نویس را باز پشیمان گفتم</p>

باغبان را سزنا سازی بود فانغ از فکر سر و بزم گشتیم بر لب طعنه من نخیه زدند سخت رویی در گفتن واکرد گر ندارد سوزنی باغسیر خویش را ساخته عید دیگران با همه خیرگی و میر جگری	خار و خس را گل و بریان گفتم ز خشم را منقر و حقان گفتم با تو تا حال گریبان گفتم خن سستی پیمان گفتم این سخن از چه پریشان گفتم اینهمه بیوده تیر پان گفتم حرف در وصف خراسان گفتم
--	--

با ظهوری چه قدر حرف منفر

بود و شوار چه آسان گفتم

بچنان مهر بردمان دارم داد از ناصحان پند فروش جهنم آسمانی خواهم کرده از حسرتی چه خوش پریم عشق تشنه زنده پوشی داد ساده گردید لوح پرکاری هم گم خود سپر توانم شد روی گرمی ندید داغ از دوا خواهر آمد یقین به تکیه نم سازگارش کنی بخود مارا	شهر بر ناله و فغان دارم چه قدر بخودی زبان دارم سجده نذر آستان دارم آرزوهای بس جوان دارم شال را رشک پر نیان دارم نزدی بر سر زبان دارم نادیده چند در میان دارم جسگ بخیر تو جوان دارم اضطرار بچه بخود کان دارم میسر در راه دارم
--	---

از تو امید بیش از آن دارم	مهربان گر بمن شوی هلاست
راز شد فاش در تمام جهان وزر ظهوری همان نشان دارم	
خویش را ترجیح دادم پیر دلم پس دلم دادم زیر لب زیر خواست دادم خجلم ترک دادم از جبین خوی فشان دادم به نفس همغان دادم بگزیدن نشان دادم	بودش خوش بشکوه رانی کردم پهلوی دادم از وصال تنی بر سخنامی زیر بود زبان هنس دمی داشتتم پسند طبع باو گر راه عذر آب زخم توسن آه داشت جولانی لب خود را ز حسرت لعل
با ظهوری ز سر گرم عشق ز دور پیری جوانی دادم	
خوش روی کرده صبر دارم نگه گرم کرده خوش خامم که گذر کرده بر لبش نامم همه طفلان دهنه از نامم تسلخ کرده است زهر بادامم عشق نمیانه ریخت در جامم صبر و طاقت که سیدم و امامم	طرف صیدی کشیده در دامم جسم و جان رست از بس تخت لذت بوسه کرده ام حاصل بخت طاقت خود در میان آید نمکین پسته ام بشور آمد طرف نیش از قریب بود سبب جان ددل گشت برین مهر وفا

صبح بردانه بهتر از شام	شام بلبس ز صبح من خوشتر
بظهور می چه منت از قاصد بکیسی بار سانه پیغام	
بده ساعسی تا ندیم کدیم فرو رفته خنما بگرداب جامم کت در گری تو بهستی حرامم بیال که در دوستاری تمامم بهر بوی بنجو نیفتد مشامم ز اشک دم صبح چو شامم من از شور بختان شیرین کامم بزهرت مگر برگزیند کامم	بیاساقی از زهران ده پیامم زور یکتا غم باین تنگ منی حلالم چاک کرده ام شب بد غم بنایم که در دشمنی نارسام بهر رنگ حیران نگردد نگاهم ز آمو دل شب به سیقت زورم شدم تنگ کام تو در دهر لیکز شکر جاشنی در خود از شرم درو
ظهوری نیارد سدا و سلاست همان بے جوابی جواب سلام	
مد و نور شید و آبله چیدیم چه شیرینی که در یوزیه چیدیم هزاران گنج در دیر نیمه چیدیم بوی خرقه بشمیه چیدیم جان مهرش بجای کینه چیدیم ازین مستی که در آیه چیدیم	ز دانت روشنی در نیمه چیدیم ز زهرت تلخی در یوزیه کردم که دوست این چنین آید و نود نمودے در پرند جامه زیبان با سایش بدل شد پنج دشت تمامی هفته را کریم شنبه

<p>حساب میرا سال ظهوری همه در دفتر یارینه چیدیم</p>	
<p>ز تیر ناخست کارانارم شب دروزم طراوتی بیخواب عشوه نیم کاره کارم سخت انیمه الفت آنهمه وحشت غالبا ماند زیر سنبل خط مهر بانی فزون کنم با خط طرح با خاص کرد منت همه امید شد نبو مید</p>	<p>راه دورست گام رانازم گریه صبح و شام رانازم عشوه های تمام رانازم همدم کشته رام رانازم دانه چینی دام رانازم شیوه انتقام رانازم اعتقاد عوام رانازم آرزوهای خام رانازم</p>
<p>یافت غیرت ظهوری از خواری رفت قدر احترام رانازم</p>	
<p>نبودم پاس رازی ردم عشق مست حقیقتم کردست دو جهان در تار یک داد کرده ام خویش از خانه برو خوار تر از خودی نمی بینم نفس از کوتاهی برون آمد همه جاقبل طاق ابرو هست</p>	<p>پاکم از غش گذازمیر ردم می جام حجابازی ردم رندم و پاکبازی ردم می کنم در فرازی ردم نازش از امتیازی ردم آه زلف درازمیر ردم روی مهر سوخا زمیر ردم</p>

<p>به نیاز این چنین عسلم شد دیده بی عکس تو نمی سازد</p>	<p>چه قدر به تو ناز میبردم بای و بهوی خجازه میبردم</p>
<p>چون ظهوری بافتلاط ولم از نشاط اخر از میبردم</p>	
<p>اگو ششم که در غم بدل و جان فروبرم دارم بدست نسخه خون از گرسنگان دستی برای عهد بدستی ندادیم سلسلت بر زون بگریبان همسری گل کرد از زودی حرم راه نازک است ایتاب بشد غیرت اخلا بود گهر در بان هر آنچه گفت همه ناشنیده پرتشنگان زخم خدنگ جفا بسیار</p>	<p>کام دزبان بناله و افغان فروبرم رگمای دل به نشتر شرکان فروبرم سازم ز موم نجبه بستن فروبرم با او بگری بگریبان فروبرم پا از حسن کشم بغیلان فروبرم گردانغ دل به سینه عمان فروبرم آن شیم که حرف ز رضوان فروبرم ما چند آب حسرت پیکان فروبرم</p>
<p>خوش است کشته است ظهوری در غم ترسم که در دگر کشد افغان فروبرم</p>	
<p>دلم دارم بجانان میبرم باید یک از دست عم دوست سهم مستانه بهر خیر و عشق نفس از دو دمان آه ماند از زخم دوا گلستان میبرم</p>	<p>شده که صرف دل جان کسم بهر چاک گریبان میبرم گریبان را بدمان میبرم تراولب با افغان میبرم از زخم دوا گلستان میبرم</p>

<p>سر آشنگان را در هوایش علاسه نیست جز پاسبان دری نو کردم از گلخن بگلشن زا اول کرده ام قطع عداوت بر نخل ملامت کس مجناد غمی اشک غفقی وعده کرد</p>	<p>تبرک فکر سامان می رسام که دردی بدران می رسام چمن در کج زندان می رسام محبت را بپایان می رسام سر انگستان بدندان می رسام ز مفرگان رشک حریفان می رسام</p>
<p>طهوری را برای یک شدن بدین بانمایان می رسام</p>	
<p>کرده گل سوز محبت داغ را ز افتاده ام اضطراب بن برد آفت تسکین نه صید او گشتن چه صدمی است بودم منتظر کرده نیل سیله گلبرگ من روی خزان ویرتری آمد و خون در دل خود می کنم نزد داغ خود نمی چند بجز سینه ام سرفرازی میکند دعوی گواه افتادیت دیدم یودی در میان بهر بلا می بستم مانند از شهسواری صبر طاقت در رکاب گشت رایج از روح شوق هم گریه ام</p>	<p>لاله زار از دیگران در شعله را ز افتاده ام خوشد دلم در بی قرارای برقرار افتاده ام زخم هم کار سیت در خون شمر افتاده ام سیر خاطر کرده یادش ر بهار افتاده ام وعده بجز رفته و در انتظار افتاده ام کرده خوش با من حریفی در قمار افتاده ام از غریزاتم بدانم انیکه خوار افتاده ام حرفتم بین کز همه چون بر کنار افتاده ام نیست در دشم غمان اختیار افتاده ام از گداز تو به غم در عیار افتاده ام</p>
<p>جوش عشقی از برای خود طهوری فکر کن</p>	

بردم تیغ خفای روزگار افتاده ام	
<p> خز تو کس در جهان نمی خواهم می کشم آه سر دانه دل گرم بش من در سعادست بر سر زخم تیغ سازده ام داستان های گفتنی دارم راستان جمله شدت چیست هرگز رسواست خوش کند رها چشم ناز ترا سبک نه کند تنت سبب آرزوی خاطر نشاند </p>	<p> بے وصال کو جان نمی خواهم نخل غم را خزان نمی خواهم سود بیش از زیان نمی خواهم راحت را لیگان نمی خواهم گفتگو در میان نمی خواهم تیر خود بر نشان نمی خواهم اتفاقات نهان نمی خواهم با کت پرگران نمی خواهم خشم را شادمان نمی خواهم </p>
دل ز من مهر و ام می خواهد خز ظهوری ضمان نمی خواهم	
<p> کاست تن جان فزونی دارم شوخ کردیده عشق دیده باز چه عجیب بگذرم گز از مطلب بعدی ره بریده ناله شوق بر شکسته سگتن اندامم گر چه بیگانه من او نشود نی خود می دانم می توانم کرد </p>	<p> سوخت دل روشانی دارم کیتم خود نمائی دارم در طلب تنز پائی دارم گریه های پائی دارم و ه چه خوش موی پائی دارم من باو آشنائی دارم شهرت خوش ادائی دارم </p>

حق آہمیش نفس مکرده ادا بر لیے تیز کردہ ام وندان کاش دیگر کسے کرم نکند	در حق خود ادائی دارم میل گلبرگ خائے دارم از کریان گدائے دارم
گشتہ ہزل من ظہوری جمع شہرت روستائے دارم	
زراہت گریہ خاری در آرم اداز ناخن و دندان بریزد پریشانی من با من سری داد سویدار بخورشیدی در آرم کنم جہدی و از مبلغ بر آیم قبولم ہست ادبہر چہ پاشم ز آہ حسرت و رلاف بانی ہمہ یوسف فروشانہ خوان ز دتا خط کشم برد فقر خوش بغش خویشان می بند و تم نہ گرد و کفر و دین ہرگز بیک گام	بخاطر تازہ گلزاری در آرم بدل دردت اگر باری در آرم وگر کے سر بہر کاری در آرم بدل چون یاد حساری در آرم مگر خود را بقدراری در آرم بہر انکاری اقداری در آرم بہ پود آرزو تاری در آرم روم خود را بیابا زاری در آرم نغم خود را بطوماری در آرم بدم تکبیر ز تارے در آرم برہ شب گیرہ انواری در آرم
ظہوری سخت زنجوری بہ مغرب بیائے راحت آزاری در آرم	
عشق در آئینہ حسن تو ادراک کنم تیرہ گردیدہ دل از رنگ تیرہ پاک کنم	

<p>ای خوش آن جامه که آرایش است با همه زانغم آرزو سے فریب تن دروغ از عشوه ساتی بوس الوده بود از درود منت سز و گر همه مجنون رویه گریه راپار دواز پیش بدریار قسم عشق خواهد بستاند بدول دیگر بر سر کوی تو عمریت چمن افتاد</p>	<p>تا کی جیب باندا ز نو بیاک کنم در کینم که شکار خشم فتراک کنم بکیدن لبش از یاد لکریاک کنم بسکه دیوانگی از درود تو در خاک کنم خزه را اگر به تمنای یونماک کنم می روم مشورتی بادل بیباک کنم که گل و سنبل اورا خس و خاشاک کنم</p>
---	--

<p>صاحب بهمت عالیت ظهور می آری   نیستم بپست چرا شکوه افلاک کنم</p>

<p>هوشم ربوده که فغانی بر آورم دار و دلم هاله با فراق وصل ناچیده این گل از چمن آرزو باد در کین چرخ ناله حدنگی گشته ترسم که راز با همه ازل بدید مری برای محضر راحت حضرت شکریه بخت سوگنم بخش مهر در داستان رنگ بخت تا برم بکار</p>	<p>خاشویم زبان که زمانی بر آورم گاهی حساب سود و زیانی بر آورم گزرد چهره را بخزانی بر آورم از قامت خمیده کمائی بر آورم رسوا شوم گریه نهانی بر آورم داغست سینه پوش نشانی بر آورم گرام لب بکنج دہانی بر آورم هر حرف را ابله ستانی بر آورم</p>
---	---

<p>آلوده تر ز طلق ظهور می ست دانم   از دیدہ ابر نور نشانی بر آورم</p>
--

<p>حرف زنجیر ز زلف تو گر افسانه کنم شره از اشک چه در پاله نه در شسته کشید شمع و این جلوه بر تیش بزم هر کس را آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است از بردن کردم و از ذوق بگنجم در پست دیده در گریه نداشت به خیل هرگز شره در صومعه چاروب کشی کرده بی</p>	<p>خواب آسوده دلتان را همه دیوانه کنم بامیدی که بیای تو مگر دانه کنم شعله را بیکل بال و پر پروا کنم که اگر شکوه کنم شکوه بیگاه کنم اسی خوش آنزور که در مغزوش دانه کنم دارم امید که این کار کرمانه کنم چند روزی بروم خدمت میخانه کنم</p>
---	---

منحن گنج ظهوری زده تا در گوشم
 صد نوائی برم آرایش برانه کنم

<p>چون بیاد تو شراب پیایم از خوابت دهم بذر فروغ گریه در جگر بشو آرم یافتم گنج عشق آبادی نتوان دیدنش به بیدار چهره نمودنش بعد از او شرح من غمش ازان پیش نیست به سخن لب کشوده خاموشی بایدم آه طره تو کشید عشق و پیری خوش است گریه</p>	<p>نشاره در شمع و شباب پیایم نور بر آفتاب پیایم نمک بر کباب پیایم بر جهان خراب پیایم سرمد در چشم جواب پیایم صرصری بر نقاب پیایم که رسم بر کتاب پیایم بر سوالش جواب پیایم بر نفس بی و تاب پیایم بر بهار شباب پیایم</p>
--	--

<p>بر ظهوری دوباره بتیابے به سکون اضطراب بپایم</p>	
<p>رگے دارم به نشتر بگذرانم بجقیصا مطالب بر شستم خی باید فرد غور داند فردن کنم دعوی که نیل و دریا کنند بجو من پسند است نامت ستد از من اگر غمزه زدم زخم به آتش غم و اسب فسون دوستی فانوس زدم ز سپهر حسرت که هر دم زخم تو چرا ایوبی ز بهر شش نگردم</p>	<p>دکے دارم به بر بگذرانم برای دل ز دفتر بگذرانم عجب کن چرخ دیگر بگذرانم گواه از دیدۀ بر بگذرانم ز ادب آسمان سر بگذرانم بتغیش خود و مغفرت بگذرانم تبت در از خسار بگذرانم چراغ از پیش سر بگذرانم ز پیش صید لاف بگذرانم که خلیق را از شکر بگذرانم</p>
<p>ظهوری دوزخ در دل زساقیت چنان خود را از کوثر بگذرانم</p>	
<p>روزی که ز کام دل زان لب شکر جان بکنم آورده آیم تکیه کوسنبل بوته کن عشقم معلم ساخته در ملامت بی طاقی تا کی هستی عهدین از سوم بشکسته در سینه ام منده و قد ابرو کمانی ساختند</p>	<p>در بوسه آن سبب وقتن از زخم دندان بکنم در رنگ دادم گریه از لاله دمان بکنم با آنمه به لنگری کشتی بطوفان بکنم جندی کنم در حکم پیمان بندان بکنم بر شست نشینم گردل را ز پیکان بکنم</p>

در عشق طبعم شد و گر گشتم سبازی ز خیزان در چیدن بزم هوس چند آنکه دل بستن با بیعانه جنس و قافله دو عالم داده اند در یخ ابرایسم سه دریا معنی گشته ام آب رخ رمد و در سح با خاک کو مشغولم	در گوشه تخم بشکفم ز زمان زبستان بگشتم بر سر نکر دم این جفا گر فکر سامان بگشتم بیهوده زلفی ز بزم برون بازارد و کان بگشتم از نغمه های گوهرین گوش شمعان بگشتم در مجلسستان کنون جام بهاران بگشتم
--	--

کردی ظهوری را چنین فصله در نامحرمه ترسم که شهروکی را ز راز زنیان بگشتم	
---	--

بدرد افتاد و اتم خاصیت جوران بچشم دل آمد و طپیدن از درونم بچشم بسیل چشم بختگان بخت بیل و جویان را جنون چون دروغ میبارد باندا زنیان را سند و از من گرانهای بارش تیان خود بماند با وجود خلد و بیرون زبسن تنگی بیم مهر شده چشم تر حدار و دکاند روز	کشیدم جام زهری لذت تنگ بچشم بگراختم آرم شکاف سینه بچشم بجای فطره کو دریا که در مرغان بچشم اگر افتد ز فریم از برای سینه بچشم اگر با کوه گویم صد گشتن در کمر بچشم ز بس یاد تو در خاطر بروی بگر بچشم که بشنیم نگر در چشم و حرف از لب بچشم
---	--

ظهوری از تنهای این و آن قطع سخن کنم روم کنی بریدن در زبان لایه بچشم	
--	--

در بهار از لاله داغ دل بهامو میرم ویده را با گریه دیگر شوق صلی داده ام اتهام و گوشه شیمین از سر خوانم	می دهم عرض خون و عرض مجنون می و بگذر از شکله به خجک بیل و مجنون می برم محنت و غم از نصیبش از زون می
---	---

<p>تخته شونی که از کیش دلم گردید خون حرف زهرش گفته ام شکرش بایکد بر تبا به عشق بالادست تقدیم می خالی از آهمن ولی چون سنگ بایدم</p>	<p>صد دل مهر از یک قطره خون می برم در وطنان میکند گرام آنون می برم می برم خود را ز برم وصل ممتون نمی این همه خواری ایفران سخت سیر دکنم</p>
<p>عشق شکرگیری بهر طهوری می کند بر سر عشق و خرد روزی شب خون می برم</p>	
<p>از راه زده گرد ز شب ایام می شویم نفسه دوست می بندیم کین سینه می ویم عبار خود گرفتیم همیار باوه نوشا نم گرفت دوست از بام باندی طشت ناموسم نهر هر شیرین را برون آوردیم از بطنی چنان چنیم در صید افکنی کزینج میداوت خوشاندی که درینجا راه عدستی دارد کنیم پاپوس قاصد بر لب زلفتن زبان می برم</p>	<p>زهی گا ذکر که صانع هیچ دردشام می شویم زغم خون آب پیازم ز دل آرام می شویم زینج زردی با کسیر شقایق فام می شویم صد آورد و در چیده دست از نام می شویم شدم از چاشنی گیران ز شکر کام می شویم بجوی صبر و شش خون صبر می شویم زلای خضر می شویم سب و جام می شویم ولی با گز به مقنون حلا از پیغام می شویم</p>
<p>طهوری دامنای تازه و تر بر یک چیدم بوج شعله از دل چو شام خام می شویم</p>	
<p>رخم شکسته ترازو بهار میداغم زمن حدیث شکیب و قرا می رس چو کوته شده دست نصرت خون</p>	<p>غمم زیاده ترازو غمگسار میداغم همه حکایت عمد و قرار میداغم بعد تو همه را هیچ کار میداغم</p>

<p>می زخمکده معشوق رفته در بیا نم طراوتی دگر از شبنم ست گلشن را خوش است علم اگر زیو عمل گردد ز من کناره مکن بروم از میان بر دگاز خزان نالهای من گردد</p>	<p>که مستی دگران را غار میدانم صبا کموی که زو بر غبار میدانم چه شد که علمی و حلم و وقار میدانم قسم به بوسه اگر من کنار میدانم چه شد که علمی و حلم و وقار میدانم</p>
<p>مساد داد و ظهوری و بایش برینجا که در بساط محبت قمار میدانم</p>	
<p>بر سر کوئی وطن می بایدیم در صف پیمان درستان نیستیم در نهادم گرچه شور ز غم زم نیستیم پروانه هر شعده تا تو انم برود آتش را بسر شیشهای زهر بر کام شکست حرف حسنی میزنم فرو نفس در صد اعظم کو گلاب و هندلے کس نه بخت بلبل و قمری میان بیزبانی لب بگفتن گرد باز از قبا پوشه پذیرفتم ز خود</p>	<p>از غمی جانے به تن می بایدیم دلبر پیمان شکن می بایدیم آبله از چاه ذقن می بایدیم شمع شمع انجمن می بایدیم سینه رشک چین می بایدیم شکر گنج دهن می بایدیم صد بهارستان ز تن می بایدیم صاف ساغر و دهن می بایدیم طایع زانع و سخن پیدا بایدیم صد زبان در هر سخن می بایدیم خلوتی در پیرهن می بایدیم</p>
<p>تا ظهوری در سخن دکان هند</p>	

نصحت شاه دکن میباید	
<p>دیده را پرده نشین کرده بدیدن رستم برگ و پد و گرانظره کا کل سید زخم عشق خشم فتراک بنجوم افکند جز شکستن بنود را بطه پیوستن از دل تیره چرا شک دل شب بام بجده واکمی بود متناسک جبین میوه نخل نامت همه را روزی باد تا بمنزل برسی بال و بری می باید</p>	<p>پنبه در گوش نهادم بشنیدن رستم پیچ و تاب لبه بسرا گشایدن رستم خاطر م یافتم قراری بطپیدن رستم تا بر دوزم و خود را بریدن رستم غیرت سینه صبح بد میدن رستم کرده پیری مدد انیک بنهیدن رستم لذت از می بسرا گذشت گردیدن رستم بدویدن نرسیدم بریدن رستم</p>
<p>گلزار رخسار و ظهوری نغم دید صد باغ گل خلیجین رستم</p>	
<p>از خودی گاه گاه برخیزم از زود دستگاه بنشینم چند در ماه بوقت بنشینم آنقدر بے رخ تو آه کشم گرچه لب سستی کنم ز سخن کار ایمان و کفر ساخته شد گر بقتل گواه می خواهد گرد از خاک بر تواند خاست</p>	<p>که با کو که گاه برخیزم چند حسرت پناه برخیزم خواهم از سال و ماه برخیزم که بر وز سیاه برخیزم دیده پرنگاه برخیزم از ثواب و گناه برخیزم صد هزاران گواه برخیزم بین هم از خاک راه برخیزم</p>

<p>نخبر از شهر که ظهوری شست تر زبان عذر خواه بر خیزم</p>	
<p>دیران تو گردیدم دآباد برآیم از شدت درد تو فغان باد و نغری از گرم در رهت آیم شده آتش در عشق تو خواری ز من و جر بغریان گردیده سبک کوه ز سنگینی عشقم روز و شب و شام و سحری بخته دم با خویشتن آورده ام این مجنون یک جلوه موزون نتواند بر وزن</p>	<p>در بند تو افتاده ام آزاد برآیم کز خویش به بهر اهی فریاد برآیم خاکم بجای نیست اگر باد برآیم نمکین تو ناگشته چنان شاد برآیم شیرین تر ازانی تو که فریاد برآیم گر تفرقه ایست را دوراد برآیم شاگردی خود کرده ام استاد برآیم صد بار بدر گیر گل و شمشاد برآیم</p>
<p>در عشق ملائم ترم از سوم ظهوری در عهد شوم صلب بقولا دبرآیم</p>	
<p>قسم راستی با توالم عشق چند انگه پیش و لبش همه اوقات من بقتی است آسمان برگرفته اوج و ضیف سبکی داده عرض سنگینی ششم چاه را فراتر است از غم گشته بهر نام گاهی</p>	<p>بر دلم کر به عشق ابدالم همه دولت تمام اقبالم گشته خالی ز روز شب سالم از فراز و نشیب احوالم عرض خسروار برده شتالم خنده گیر و چه برینان شالم چشم نه را به گریه آلم</p>

<p>در نظر سر خط خط عالم نفس من بود پر دالم گشت میوه آخرا همالم دشمن اگر سبب از حال</p>	<p>مشق دایع و الف چرا نگفتم منع و مشق نفس نمی خواهم جان ندادم بادل هجران اگر از حال محرم خوشم</p>
<p>عاقبت پیش می برم کاری خوش ظهوری گرفته دنیا لم</p>	
<p>گریه بانی پیر ادخاری ز گل سیرانی دارم لبش از خوشه چینیانم و لیکن خونی دارم ز موباریکتر در زیر تیغش گردنی دارم به سسی شمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم نهاده دیدار برادر کنج گلخنی دارم ندارم هیچ پرد از محبت جوشنی دارم متاع دین ددل بر بگذر از شنیدی دارم نگاهم رشته می تابد ز شرکان زنی دارم ز استاد ی غریب یک نشان برقی دارم</p>	<p>رنجی بر رنگ زرازدین سیمین تنی دارم در و کردم بهوسها سینه آینه محبت شد بکیش کوشش بر غیر و برگ کردن تماشای بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد با میدی که شاید گلشن روزی بسر آید بقصد عالمی گرتین خشم تو علم گردد بجاه عشق میر کاروان مایه دارانم بهوس دارم که از نادیدنیها چشم بردورم بشاگرد می قبولم کرد و انای هنر پرور</p>
<p>ظهوری دل بکسب داغ از ظلمت برور آمد چراغان می کنم بهما درون خوش روزنی دارم</p>	
<p>چه حاصل فکر تاثیر می نکردم چه بهتر کسب تذویری نکردم</p>	<p>در آه و ناله تقصیری نکردم بزا بهر محبتم که خوبیا نبود</p>

<p>و لے در عشق تدبیری نکردم که در انوار شبگیری نکردم تلاشی بر سرتیری نکردم که در تقصیر تقصیری نکردم بیای خنده زنجیری نکردم به بطنی حدیث پیری نکردم</p>	<p>اگر عقل گردیدم بعد رنگ رسته نهاده بکوه عشق بشنیم دل بیکان طلب رخسارین ز ابل جود جدم میتوان خوانند در یغ از گریه های دانه دارم به پیری خدمت طفلان ضرور است</p>
<p>به گنج آبا چون گرد و ظهوری بوی را نیش تعمیر کند کردم</p>	
<p>وز سود و زیان کم و بسیار برآیم عشقست مددگار که در کار برآیم پسند که از تو به گفتگار برآیم در خاطر م افتاد که گلزار برآیم مرهم شده از سینه انگار برآیم که در دل غارت زده صد بار برآیم آن ز در نزارم که باغیار برآیم خاکم بامیدی که هوادار برآیم کو سبغ تو گر بسلغ و قهقار برآیم</p>	<p>سود از به باز از به پانوار برآیم تدبیر خرد و گرچه در آورد بکام و اعطانه کنی منع که از دیدن سنا خار و خس کوفته شدم از بخت بهار سر تا قدم از غم شدم سوزن لب شنایید بد را گفتگی در نظر آید از ناله نسازم مگر این کار بزاری از باد سرم کوی تو خواهم سروجا بیانه خود و نینی و عقبه نشاتم</p>
<p>ریش جگر تازه نگه از ظهوری نگذار که از راحت آزار برآیم</p>	

<p> بیشه ام گریه ست و دجله گرم دایغ را پشت گرمی از بگرم دیده ام درج و اشکها گرم جاد و ان فیض شهبای ترم کردم اثبات اینکه من دگر خوانده اند اهل دیده دیده و که شکاف رسیده سحدم که ز پیمان تو شکسته ترم آب گریه زهر و شکم و دجیان هیچ کمتر از لظم </p>	<p> بچه دار ست ناله سینه دم اشک را تازه روتی از دیم سینه ام چرخ و داغها اختر چشمها امین انداز خشک شاهدان را برق دیگران همه نادیده فی فاده چشم نفس تیره روزا و دست نبست شمع این دست دگر در هر اسم تلخ کامی نه شش از این سیم شنه لظم دارم </p>
--	---

باشش و عنده در آمدنیت

ایان طهوری ز خود بکن بدیم

<p> هزار بار بسوزم بگره نام برآیم همه نیام برآیند و من نام برآیم اگر یکام درآیم و گریه گام برآیم که با وجود تسلط از انتقام برآیم بعض گوش ندارم غدا و عام برآیم ز کینه های ظرب مبره ام برآیم همه نیست که گاهی برآه شام برآیم </p>	<p> ز خود تمام برآیم بگره تمام برآیم اگر است ننگ که نام من و عین من ز کام من او حدیث شکرت شکست کشیده ام از ابل کین بهر پیام بقول عشق عمل میکنند زمره صبا غم نقد بگرفتست و ام خاطر گیز آینه بنیسان بیاد برآیم </p>
--	---

<p>خوش آن زمان که ازین خنده خرمم که از شوایت خورشید و خلامم سرخن بکشتا تا خود از پیامم برآیم</p>	<p>بگریهای حالم نداشتن نور نخو اعلیٰ چه نشینی فلک بغیر باله پیام یار رسالت تا صد بگویند</p>
<p>دو ال کوینم نمیب کوب ظهوری صد ابانگم چرخ را بامم برآیم</p>	
<p>ز چین مو تو سنبل در آه می چیم نخو چو موی تو سنبل در آه می چیم ر روز تیره که در سال و ماه می چیم بجای رشته بران تا راه می چیم هزار برق رسد در گیاه می چیم بعض حال سخن در نگاه می چیم چنین که در وصف جو شاه می چیم</p>	<p>ز باغ دوتیو گل در نگاه می چیم اگر چه شعله عشق تو سوخت جرمم را مباد صبح کشد عیسان شامم بر سر بیان من چو گلنمای تاله و تنه برای رحمت من تا ذخیره باشد اگر چه روز خرم نیامی بچید دلم هیچ ز گرداب نافت دیار را</p>
<p>سخن ز روی تو رویدید ظهوری که در حکایت خورشید و ماه می چیم</p>	
<p>خرمیها چندی ساخته در سینه کشتم صحبت شنیدم اگر برونج آفرین کشتم ده چه در وقتیت که در تره سینه کشتم باوه عکس به پیانه آینه کشتم مهری از دل رخ بگریه کشتم</p>	<p>سال نو گشت بی ثانی پاری کشتم زاهدان را بهوس صحبت خلوت کشتم شادی را که بر اطلال نشانی کشتم دیدار حوصله هستی دیدار کشتم سینه پر زخم دگر آفت مرهم کشتم</p>

<p>رخت بر ذروه این منبر نه زینتم وانغ یک بخت سرت را که در نیتیم خصم با دوستی از دشمن اگر گزینم</p>	<p>نخایه رفعت دارای دکن حجام در پس پرده نماند مگر افسرده شکر نکر که زار باب محبت شده</p>
<p>مگس آن پس گشته طموسی عیشت کام در تلخی شیرینی نوزینه کشم</p>	
<p>ببال عشق پریم خویش را بگیرم بگاه گیریم نه غورده بر بهر بگیرم کسی ز گشگان کو که رهنا بگیرم که طفل خواب ز شیر فسانه داگیرم امید هست که در خاطر تو جا بگیرم برای دیدن خورشید تو نیا بگیرم مگر بس اثر کار بد ما بگیرم نهر از برق جبر ریشه آگیا بگیرم</p>	<p>بسان چند دین کنه چاچه جاگیرم نگشت اختر شکم ز خورد و خشان تر نه آن رخت که ز خود سر نند پا دران بسید بخت بیدار بختیم وقت ست چه غم که جای گرفتن دیدگان در بیم غبار ز بگذرت هست سر حشمه چشیم لبت چکار به بنام چون نمی رود ز خوی شعری تیغ تو آب گشت جنان</p>
<p>فنا ده راه طهوری تهنه و شمت بلای خوشش آنکه جانب چشمه فنا گیرم</p>	
<p>شیخ راز و دراز ترند خراب اندازم خویش را چندی اگر در می تاب اندازم دیگر این را چه به تشویش جواب اندازم وقت شد گشتی افلاک بر آب اندازم</p>	<p>راه تو رفیع خود و کوی شراب اندازم قابل تربیت صاف تو اتم گر وید شیر کردم که سوا لے بگذارم لب ساعتی خوش کنم در خست گر به ییم</p>

<p>تا که از کوی تو محروم ترم ساقی عشق دیدن وصل تو این کار بیداریست</p>	<p>خویشین راز برای تو خراب اندازم بهر تسکین دل این عکس خواب اندازم</p>
<p>گر ظهیری هوس هم طفلی دارد خویش را بر دم شمشیر عتاب اندازم</p>	
<p>در محبت ذوقنون یک فغم لب لب اندازم با گذارفتن صبح طرف گلستان ناشسته دای دای دکنشان نالام رنج آب خضر خون زخمها تا گریبان عرق در آلودگی کایم دار تجله از رخس ختم عشق جمله در انبارین</p>	<p>دستمنی گرد دستی دارم در هوای طوق قمری گردم باطرا و نهامی شام گلخنه های های چادشان شیونم رنجت از هر قطره جانی و زخم پاک ترا ز نیل و میون دانم آفتاب از تابان روزم خوشه چنیم لیک صاحب بنم</p>
<p>هر چه می گویم ظهیری کرده ام گردن من پیشه کار گفتنم</p>	
<p>چرا بر خود بنا لم می پرد هر دم بردم اگر مطرب باشی غیبت خواهد کرد تمام نظر تر تشنگان دارند آئین نگه کردن دیم گز خویش را یادش ز حال خویش می ختم بزرهر چشم وادست آب نشترهای گانرا</p>	<p>که بوی دولت آغوش می آید از تشنه در ساقی باین سبزه خواهد کرد به چشم ز من برسد آئین سخن کردن که خاستم سنم در خاطرش از عهدگان عهد فراموشم نشانیدست از تهای نیش نغمه و نوشم</p>

نقد رنج و رنج ضائع در آن نه افتادم محبت بی رضای او تو اندر کن این غمی ز بانم بر سر کار آید چنان آورده حرف تو	که ساقی مایه غم می کند در کار سرچشم نیایش خویش را می انگنم هر دم آرد غم اگر خواهی بنده توان جز بجزش ساخت خامو
ظهوری را برون آورده از خاک عیانی بدان نعل سوختن به عشقت قیاسم	
دزد دروغ ز دل کجی ناب شسته ایم افسانهای زهر تو گردید گوش زد بر آتش جبال سوزان نقاب ناز فرسوده شد ز و عده گمان کج و صبر جوشی نزد بپای کس خون بیکان جاییکه حقت ابروی او خاق بیکان باید زبان پاک برای حدیث عشق در عشق طرّفه واقعا دیده رستم از صبر و دستکامی خصمان خوشتن تصحیح داده نسخه حسن سلوک خویش چون و چرا کنیم که اکسیر بدبختی ایم	دزد جوش داغ بخوناب شسته ایم از پردای دیده شکر خوراب شسته ایم در چشم تیرگی بنر آراب شسته ایم شبه زانک شوق چو متاب شسته ایم بس لاغریم دست ز قصاب شسته ایم از سوج آتش غم غم محراب شسته ایم هر حرف را بصد نفس تا باب شسته ایم از خون دل سرد در سهراب شسته ایم مهر و محبت از دل احباب شسته ایم در اخلاط صفحه آداب شسته ایم تغ هوس ز کشتن سیاب شسته ایم
کس را بقیت نیست ظهوری توان ما از زلف تا بدار تبار تاب شسته ایم	
انجام افتاده در گوشت چوراهم	ز سر نهم برون پاسر راهم

<p>برای دعویٰ خصمان گواهم شوم کاهی که با خصلت کا هم نبودندی بلاما گریب با هم مگرافتاده بر روز سیا هم قسم ریحان منبل را با هم نمی گنجد جالش در لنگا هم چه منتها بر خورشید و ماه هم پرست از عید قربان سال و ماه هم اگر سوزد سپیدی برگنا هم اسیر شوخ چشی کج کلا هم</p>	<p>که اثبات محبت کرد چون من دلم دارم بریر بار کو سه چه کردندی بجا لم عافیت با سید ترگشت چشم سر سه بیزش ز موشین بیش ازین نکلت بچند بچشم آفتاب از دوره کمتر به تشبیح کنخ عالم فروزش بخون غلط اندم هر روز یاری ثواب عالمی ریزد در آتش بازادی چکارم راست گویم</p>
	<p>ظهوری از گل گشتم بهاری خزان رنگی ندارد برگیا هم</p>
<p>همه الماس شوم در جگر زایش افتم هیچ کاری به ازان نیست که در خوش افتم عجب نیست که از جمله شمان پیش افتم بیش از اتم که بسودا کم و بیش افتم نسبتی نیست که با پیر رفان خوش افتم دارم آن رگ که ز فرغانه تو در پیش افتم که بسر وقت یکم شوم و در پیش افتم</p>	<p>غمزه کو که ز سوس بدم نیش افتم خلق را پوست چه در هم و در هم او بزمی سروران را همه بر سر دریم رشکی نیست کینه سود و زبان فریه لا غرنه کنم درم عمر ببقائی ز مزم شده صفت ای خوش آن کام که از زهر تو در پیش افتم دین و دنیا ی خود آباد کردم و قست</p>

خواستم رند و دلاست کش در سوا یاشم	وہ نگفتم کہ چنین مصلحت اندیش افتم
مہربانان وفا کیش ظہوری دیدم	میر دم از سبے بامان جفا کیش افتم
<p>جان را بغم فروخته دل نشاد کرده ایم از راحت زمانہ نگر و دخراب دل خواہد نفس بلند بی فساد دام کرد گر دید ریزہ ریزہ سرہ ز رنگ تو آید از لفته گلخن غم و گرمای آن پیر جان سخت تر ز خود نشنیدم در وفا بر ما تم نہیں دار کس کہ تا ز کس بادوستی چگونه شود چہرہ دشمنی</p>	<p>خود را ز شوق بندگی آزاد کرده ایم خوش سینہ را بدائع تو آباد کرده ایم زین نالہای پست کہ بنیاد کرده ایم سب باز و وقت نالہ دفرا د کرده ایم دل را بشعلہای بگرمایو کرده ایم در مهر گنج کاوی فرہا د کرده ایم زین داد باز حسرت پیدا د کرده ایم گر خصم کردہ خیبر گئی امداد کرده ایم</p>
از اشک صبح و شام ظہوری ست سجدہ ساز	اندیشہ طراوت اوراد کرده ایم
<p>روی پر گر بہ چو بر خاک نیم سنخہ را کہ نہ وصف رخ آست بایدیم بخت اگر آرزوئی پاکبازم و دو جہان یک داد ساعیم را بقیہ خشم دادند چہ تا نیست گریبان عشق</p>	<p>چشم را دیدہ مناک نیم زنگ آئینہ اوراک نیم دیگ بر شعلہ افشاک نیم نہورا باختن پاک نیم سنی در تہ تہ تاک نیم سنبہا در گرد چاک نیم</p>

<p>آهوی شوخ ترا دل بینیم آورم فرش رو شدایخیال</p>	<p>که سری در پی قتراک نیم پیشی چند بر افلاک نیم</p>
<p>تا نظوری کشد از زلف تو آه در نفس ناله بیابک نیم</p>	
<p>ایاه شدی شمع بکاشانه مردم مجنون بهمان بحر که میبود اگر اکنون در تربیت چشم سیه شوق چاک کرد ولما همه بیان بهم تیغ تو بستند در تیغ که دل تمنای تو هر سو تا در و شود بیش نگیرم کم درمان در شهر ز شکر دی آوازه بهیمات</p>	<p>رو ساختی از گرمی پروانه مردم لیلیش گرفت پی دیوانه مردم از گریه سفید ست سیه خانه مردم از غم راه پر شده پیمان مردم صد توده جگر ریخته بیعانه مردم خوابم شده بید از افسانه مردم چشمی شده هر روز زن کاشانه مردم</p>
<p>بیگانه او هم شود نیست اگر وفق خوش طرز ظهوری شده بیگانه مردم</p>	
<p>بس است خواب زافسون فسانه بگذارم تلاش شادی غم بر سر دل از هر سو اگر ز ریخته مرغان کجاست خار رس خوش آنکه پیش درت بستم چنان افتد بنام مغر جگر که گذار ز مردم بطاعت که سر و گردنم فرمای</p>	<p>بکار و بار در آیم بهسانه بگذارم میایم کنسم دور سیاه بگذارم که به مرغ نکانه آشیانه بگذارم که بالشی به سر آستانه بگذارم برای سینه زوافت خزان بگذارم که جبهه ز تو در سبزه خانه بگذارم</p>

<p>مراسم خود غم جو دش از آنکه میماند چو در خیال بهشاشکے شوم بخود خراب گشته ام از درد دل علاج نیست</p>	<p>غم زمانه باہل زمانه بگذارم پنج درختم آن سوسے شانہ بگذارم کہ چون بدون روم اور اہجائہ بگذارم</p>
<p>ز آہ و نال ظہوری دمی کہ دام نهند ز دل بے یس غم و درد و دانه بگذارم</p>	
<p>چون عشقت شراب خورده دلم آری آری بخت خواهد داد چشم بینا زبان گو یا کو گشتہ سیراب شعله زار جگر شد نصیبش نہ قطرہ آبے عاشق طرہ بود آسانست</p>	<p>درد اگر بوناب خورده دلم عشق از خورده خواب خورده دلم دم بہ تیغ حجاب خورده دلم کہ بھر تو آب خورده دلم غوطہ ہادر سرب خورده دلم چند پیر و تاب خورده دلم</p>
<p>از ظہوری ست مریم لطیفش زخم تیغ عتاب خورده دلم</p>	
<p>شدم از سران سریانی رسانم ضرورت شود کاری از ہای ہو پی داغ خوان جگر گستراند ز سر و گل دلالہ چون بار گردم چو خون مرا بہ ازین نیست رنگی چو بہ بان بصر انیم آشیانے</p>	<p>جبینی ہدایغ وفائی رسانم بفریاد و افغان صدائی رسانم بافسردہ خوانان صلائی رسانم بخاشاک کوئی دعاائی رسانم بششیر گلگون قبائی رسانم زداعی تبارک ہمائے رسانم</p>

<p>مگر غم کند شسته من که شسته بهست رفیقند با من و خردان</p>	<p>بدیوار عشرت سرائی رسانم که آوار گے را بجائے رسانم</p>
<p>درین خاک نشو و نما هست خور را ظهور می آید و هوای رسانم</p>	
<p>چسب رخ را اگر خود کردم در تلاشی دیگرم بی غلط و بعد رنگی داد کار قریب ما صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکندم از نسیانی کجا و چشم خونبارم کجا بر جرات دست اکیس ناسوری نزو در خراش امل طمع خوش و خوشاش ققاده کاسه خورشید پسیدن نمی آید ز من</p>	<p>اطلاش را اشال بشمارم قماش دیگرم هر زمان نزدیکتر از دور باشی دیگرم گشته ام دیوانه و عقل معاشی دیگرم او گهر بار دارم من لعل پاشی دیگرم زوغنی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم میکنم بهوا خود را در تراشی دیگرم کو فلک از کین و دهر هر روز تراشی دیگرم</p>
<p>کرده ام خود را ظهوری بنده درگاه شاه چرخ را در سر بلندی خواجہ تراشی دیگرم</p>	
<p>سیر گل کرده بوس خار زره بردارم بماشا و قن میردم بخت بلند من که باشم که در معذرتم باید زد قبله ابروی تو سازم فلک آرم نیاز دست کوتاهی انوار منبرل نرسید انتظارم بره عشوہ گر از بسکه نشاند</p>	<p>سر پیایس ترا مرده کلمه بردارم نفر از بهر درافتادن چه بردارم نجلتم با لب از عذر گنجه بردارم ایم بود کلفت از جبهه سه بردارم روی از راه بشبگیر نگه بردارم نتوانم که دمی چشم زره بردارم</p>

<p>افسر تارک اقبال ظهوری سازم کفت خاکستر اگر از در شش بردارم</p>	
<p>فرد شتم تا بقدرت فرق از جنس کسا و آرم کشاد جبهه ام ظاهر کشاد دست ظاهر تر سکر وحی چه پرسی گرنم میزان بنجین رسیده محضر بختم بهر تیره روز دانش فرد سپیدم بجام خویشتن اسبابا کامی کنند بختم بوس چون خوشه در دل شود بخت بخت کف میکشتم از گرد دست زفته می بینم نبا شعیب بدی بگریز شود ساز از را خوشا پیشمی که بی تقریب هر ساعت فرو گوید</p>	<p>نشد روزی که سودای بیاز از مراد آرم نیامد و اگر در روز نقشه بر مراد آرم کنم پاستنگ کوه و کاه را از خود زیاده آرم ز صبح سور شام ماتم خود را سواد آرم بسا زوبیگ خود را بر سر برگ مراد آرم کنم از شعله خونی باد و برقی در نهاد آرم چو در خاطر ز طور جلوه دانش بیاد آرم برای عهدش از زبان خود صداعت آرم کنم با دیده تنگ ماتمها بیاد آرم</p>
<p>مد و باد از غم کنون گسستن در افش دارم ظهوری آه را خواهم بشوق استدا و آرم</p>	
<p>اگر چه عشق تو تو و ثلث پیا یم تبانش به از تاب سرت درو بن گمان محبت که بیش ازین اود نکار خانه فغفور افتد از چپش سم بوسه کاری لبای خود گردم زش نگاه بهر تماشاغی نگه سیدار</p>	<p>زدل بصفتل عشق تو رنگین دایم ایدر هست که نفسی بیایه پیا یم منزوت است که در دوستی بتقرایم بدینت نگهی گر گسے بیارایم مگر سبده در گهر سدی بفرسایم بخت عشق در افتم اگر بیاسایم</p>

بلای عافیت عقل و دوازده کس برفتن حسن خاشاک بسته جاردلی بعشق گرچه نداری زین حیم تری علاج درد سر زده سندی و گریست	بهشت و حور چه باشد که دیده بکشایم پدید در ره او خدسته بفرمایم هزار چشم که بر خویشتن جنبایم روم بمیکند و پیشانی بیالایم
قدیم نماده منظوری و ادوچی بیان هزار بادیه در هر قدم به پاییم	
زیم خوشخوی بانو شخو بمیرم ز خضرم التماس این مدد هست بسرافتاده خوش سودای کاگل خیالش گرچه نه کرد دست زانو مرد و مردم گردان روی از تن ز خاکم نرس عجز از روید	بدم بابد مگر نیکو بمیرم که تشنه برکت آید جو بمیرم جدا از حسرت هر جو بمیرم همان سر بر سر زانو بمیرم که رود در قبله آید و بمیرم اگر زین نرس جان و بمیرم
برگ خود نمی میرم منظوری هوس دارم برای او بمیرم	
چنان خواهیم که گر خواهیم بمیرم باین حسرت اگر جان داد خواهیم کم در حشر و لعن از ریش طلام خون دل در جام کردن بمیزانم چه سدر دار و چه شغال	ندانم از کد این غم بمیرم تو پنداری زوا سن هم بمیرم اگر زین زخم بے مرهم بمیرم حرامم گر ز رشک جم بمیرم چرا از فکر بیش و کم بمیرم

جگر تفتیده دوز مردم بیسرم اگر چون مردم عالم بیسرم	بیابان حسرم زین تفتہ تر باد چو میترسم بزرگ بے طراوت
<p>بیکبارم نئی رائے نظوری که پیش روی او هر دم میبرم</p>	
نفس برد استان یار بندم قدم برگردش بپیکار بندم که روزی دیدم بردار بندم بصد قفل اردو انهار بندم چسان بر چنگ افغان تار بندم محاسن اینکه هرگز کار بندم چو در خاطر زکویت بار بندم ز مرگان دستماسه خار بندم ز غوغا شکش منتقار بندم کنسم در یوزه هرگز از بندم منزدین عشق اگر ز نار بندم	زبان از قفله اغیار بندم ز سرگردانی این ره چه خوشتر نگاه میبایم و این چشم دارم کلید عشوه و رساعت کشاید نفس میتاب تر از رشته خام چه سود از علم و از سب و عقل بخوار آورم غم بر دل تنگ بجای لاله و گل بے تو در باغ ببیل از گل روئے تو گویم طراوت از خس و فاشاک کیت مراد عشق سنجے با برهن
<p>بدینال ملک گردم نظوری که برایش دل افکار بندم</p>	
شعله ور شد و در بر خاکسرم وانح حبس افروز در بر خاکسرم	غم نفی نبود بر خاکسرم گرمی کایام از هر شعله کاست

<p>جای در آتش سمنه خوش نکرد حلقه گردیدی بر آتش نهچو موسی کز خورشید آتشم بسته بهود آتش را اگر نمی بودم زبان</p>	<p>خوش بام آسود بر خاکستر م گرفتادی دود بر جن کستر م جبهه میفرسود بر جن کستر م توده میشد دود بر جن کستر م</p>
<p>آتش عشق و جنون سیکر دود با نعلوری بود بر خاکستر م</p>	
<p>کار خود را بنیال او سازم کعبه در سجد فتره چون سر زلف تا دم زرم ز شکار اندازم کم از ناله گریان درخواست عشق کو تا ز دور و دوی بر هم روی بنام که بخود گروم از جالت تجلی سنج خم کنی همچو کمان گر پشتم</p>	<p>باغ کردم ز سمن خوش سازم قبله گزان خم ابرو سازم صبر را غیرت آهوسازم آپندان درد که دارو سازم کار خود را همه بیکر و سازم چند درد دیدن خود و سازم ماه و خورشید ترازو سازم کو بهما بهیكل باز و سازم</p>
<p>چون نعلوری ز فاجویا خم برخ از گریه سپهر خوش سازم</p>	
<p>جای در بزم اگر تنگ شود و ابروم خضر انیس بکرومی همتا من گر حسابی ترازو است بسی مایه درد</p>	<p>خوار تر زین توان گشت بیات ابروم صرفه ز راه درین ست که تنها ابروم در مدوا طبعی تا بمسیحا ابروم</p>

بر خود از دوق بنا لیم چو از شاد کس شیوه زده پس از فشار زندی زیست گوهر را زمر اسینه در یاسد دست نمکت سوی تو بیانه گرفت ز مغز عکس از خال تو بر مر و مک دید قناد باشد از وصل اگر رخصت استغفانی	بر و بالے بفشانیم بسا لبروم میکشی با پس سر کرده بقوا بر دم همه گریه نمود تا است در نیا بر دم اے خوشا سوداگر در سر سودا بر دم در دل اهل نشسته تا بسودا بر دم یا سناوه همه جا بر سر سودا بر دم
--	---

چون خلوری ز تو بچویش ز بسن یایدم

آنقدر جاے نماندست که از جا بر دم

از بد و بخت دست جنا میکشتم چو عشق تو کرد خون مرا قینه ناز نشن شکست در وجدانی بخت نمشت او گوهر دیرت من گویان برده برن و نقاب مثل دل دین بخت نیست بحسن و عشق چون من هیچ جان ساکت وقت خودم برده جاده کرم خندست نزدیک کرد پیر من او مرا با چرخ خویش راه چون کنم از انتظار	از بد و بخت دست جنا میکشتم تیغ اگر میکشے زخم بهای میکشتم ناز جدا میکند آد جا را میکشتم حیف بد شام اول بد عا میکشتم بر سر دست جان روی ز میکشتم ناز جدا میکند ناز بیا میکشتم خا ز پا میکشید ناز بیا میکشتم تا بکشاید دم بد بخت میکشتم از لب و عده بایسده و میکشتم
---	---

من خلوری کن صحبت زندان شوم

نقل بقا سید بر بند جام بهت میکشتم

<p>منکریم که عاشق و دیوانه نیستم بلبل ز ناله هست زین صبح خیزتر مازیم آنکه ناله باب در دهن خواب و مسلم هم و شاقی خود کرده سرفراز گای هزار غریب آتش دهم میاد خود از ترک ناز و دهم کرده ام خواب نامحرمان کجاست که از محرابانم گردیده گریه قلی و ناله بچه دار</p>	<p>شکر خدا که عاقل و فرزانه نیستم وزنگ گر مخوفی پروانه نیستم شهباز و درگوش برافسانه نیستم گوخبر در کوب که در خانه نیستم دین طرفه ترک صاحب یکدانه نیستم گر گنج نیست در دوتو ویرانه نیستم چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم مشاطه آینه توشانه نیستم</p>
<p>پایان درست تر ز طوری ندیده ام باتو به در شکستن چپانه نیستم</p>	
<p>صبح است شام روشنی در سحر کشتم رفتم که واکم گره تار و پود خویش پروانه گرد شمع چه افسرده سپرد در دیده ام چو سوزن مرغان نشسته با حاشا که سرکشی ز من آید زیر تیغ مشکل اگر با جله و حیون بسر رود در طالع ست غنیمت دل را شکفتگی صورت گرم بصورت فرا چون رسم روشن شد از کایت خورشید هوا لب</p>	<p>تلخست کام چاشنی در شکر کشتم مهر ترا مگر برگ و ریشه در کشتم برقی ز شعله آرم و در بال و پر کشتم گر خار رگبزار تو از پاس پر کشتم گر سر کشتم ز فقر بر افلاک پر کشتم آتش است قطره قلام و عمان پر کشتم خود را بر بگزار بشیم سحر کشتم بجو است کوههای غمش بر کشتم خود از نفس بحرف مد و مهر کشتم</p>

چون گویش دادم که ز قاصد خبر شوم	گر چه لبش نمی چوکت بر فشانگان
	دعوی اتحاد طووری خلافت نیست بر نویسش واکتم بغل اورا بر کشم
غنی در سینه بے کینه دزدوم روم از هشته تا آدینه دزدوم که داعی بهر دل در سینه دزدوم ز بام آسمان باز نیه دزدوم که از مشاطه آئینه دزدوم شی در حسد قه پشینه دزدوم	نشد که مهر و زدن سینه دزدوم گر ساسه زرد اتم شمشاد تا پیدان چو داتم وید بازست بیا دوستی افتاد گیسو ز کسب گر چه داتم داغ دارم مگر غنای اطلس پوش خود را
	طووری گزشتنی دامت زد برایست ز سرور او زنیه دزدوم
اگر سو انا شوم پس چه باشم جان بش غیرت گرس چه باشم بخوابش غیرت گرس چه باشم خوشم با ناکیسها کس چه باشم توانم بود طوبی خس چه باشم	ز سر انیس پیش و پس چه باتم منو از سمنان بود از شیران بزم سندی ندارم بر بار شک سپاد با کس کاریم افتد چرا چونان غنم بنالم
	طووری پیشتر از پیش افتاد ز هر واپس تری واپس چه باشم
در هدایای ابرگ بر زمان خوشمکنم	چند گوشتی بر سید گفته او سیکسم

<p>زندگانی تیر و دشوار است و دراز و دشمنان با غم و غمخیزان چه بنجم این غم و اندوه تو مورم و مالیده ام در پی گیری شیر را تزد باغ روزگارم بر دماغم میخورد</p>	<p>وصل با مردم منم از خویش کیسوی کنم صبرت فریاد با شکست ترا زو میکنم زیبیدم در ضعف اگر دعوی بر زو میکنم سنبیل و سرن شام و صبح چون بوی میکنم</p>
<p>عشوه همزانی گویا منظوری خود رده بود خنده با دار و گران تا بزانوی کنم</p>	
<p>در وصال تو چون در خیال باز کنم بشوه سخت فتادم ز کار و خواهم رخ تو قبله نامی بیدار دوست ایده و اینچنانم که فرق عقل و جنون بصیدگاه غمت شاه باز کنمشک بنایینی تو گرچه نیست غیر از تو در آنچه صفت تو نیست صفت من نیست برای داغ تو انداز صبح می آرد کشادن گره کار بسته در پیش است نذیره دیده محمود روی خواب نهو</p>	<p>ز نیم ناز تو با خود هزار ناز کنم که نازهای ترا هر کار ساز کنم بهر طرف که تویی در هر دم باز کنم بتاج شعله داغ تو سرفراز کنم کنم تلاش که کنج شک شاه باز کنم بحسن عشق تو ام که بر تو ناز کنم میرغ از من اگر از تو احترام کنم روم برابر خورشید سینه باز کنم ایده کوته خود را گرداگر کنم رعایش مگر فساد ایاگر کنم</p>
<p>بدستی چون منظوری و گرنی باشد گواه خصم چه دعوی اختیار کنم</p>	
<p>نیاز کل چو دران کو بنابر عرض کنم</p>	<p>بوقت خود در زبان به بار عرض کنم</p>

<p>لمی بویادرساند نزار سیتے را نماند در جگر آب و زرد و دیده تر ز شور خنده شیرین توقع ام نیست نهند رشته ز ناز باغ مستیج غمش مباد که عریان شود همان بهتر</p>	<p>اگر کایت صبر و قدر عرض کنم جواب گیرند بپند سار عرض کنم که بزم کشتن جان فکار عرض کنم اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم که در لباس غم روزگار عرض کنم</p>
<p>پس حال ظهیری بالاست که نزار نعوذ بالله لرجال زار عرض کنم</p>	
<p>از شیم چن موتی در ختن افتاده ام مهرت را مغر و دیگر داود الحق عشقین لذت شهیدم هرگز نمی آرد به شور نیست منت گریه نام باغ نصف لایع راست میگویی پنهان بخشی و ازین شمع گردانید گرد سر مرا آزاد کرد خاطر دم و زندی از کار مردن کشته جمیع از تجرد در لباسم حرف باید زد هنوز</p>	<p>گشته ام در خاک کوهی در چمن افتاده ام بردارم پوستش در بر چمن افتاده ام تلخ کام مشک کج و دهن افتاده ام کاش این در بمانی کو کین افتاده ام چند روزی شد چشم خویشتر افتاده ام بر پریم از دهن بر پا کس افتاده ام از غبار خاک کوهی و کفن افتاده ام اگر چه با عریان تنان بموطن افتاده ام</p>
<p>پیش خواهد رفت کارم و شنای شهریار چون ظهیری خوش بینال سخن افتاده ام</p>	
<p>عند لیم و استان گلستان آورده ام خون قمرین بهادر صل بر جم صیده ام</p>	<p>غنچه سان در یکدلیساحه ز باغ آورده ام در موزه بهر مغر استخوان آورده ام</p>

<p>از دیار عشق و ملک آشنائی میرسم به رفع دشمنان اندر حصار دوستی سینہ را محض بدایغ محرمی گردید مهر کو ملال دانی از سینہ ام بر چین بساط هستی جویم ز بهت خوش بلند ست آستان</p>	<p>مهربانی و محبت از معشای آورده ام از خضر ابرو شده اسن و امان آورده ام آشکارا از پنهان را نشان آورده ام بهر دلم انبساط جاودان آورده ام از برای سجده فرق فرقدان آورده ام</p>
<p>میزنم چون حرفت عبد از صده می آید بدر گر ضمان باید نظوری را ضمان آورده ام</p>	
<p>آبرو از سجده خاک در سب میبایدم می نهد خوش بالش نرمی بر پیر سر مرا کوتاهی گردیده پال و رازی در رهم خشک لب چند انتظار گیرید شادی کنم وارم انداز تبار وصل حیران مانده ام عمر از غوی ترکان آب باری کرده ام</p>	<p>قطره ام از تشنه چانی کوثری میبایدم از خض خاشاک کوشش بستری میبایدم دست و پائی میزنم بال و پری میبایدم زودترین گریه ترکان ترس میبایدم آری از جان قیمتی ترگوهر میبایدم از کفن نخل بتنا نوبری میبایدم</p>
<p>شرح اندوه منظوری گشته در طومار و رنج ثبت سازم تا غم خود و دفتر میبایدم</p>	
<p>بجستجوی توان شمی در قدم دیدیم اگر آه ناسره باشد نفس تنگی در نیاز و نازند نام و گر چپا یافت تنگیم و گر شرح سینہ ریش رقم</p>	<p>که با در ابتکار چه میبایدم دیدیم شدیم صیرفی غم ز بسکه غم دیدیم که در لباس همه تار و پودیم دیدیم از ان شگاف که در سینہ قلم دیدیم</p>

که وقت بهجوشش گیسو سینه دیدیم	اگر که در پرتو یونین دید و بود به با
زخار راه کوکله اردو قدم دیدیم	در وقت زخم زانو کام خویش اندک
بنام تنگد و پیشانی صغیر دیدیم	بنا بهجده توحید حیدر بر سر
اگر که در زین مرغان بجای نمودیم	ز قهر اگر که غم و در خشاک سانی دید

نیز و باو شکوشتش همین طور بود
بجای قصر کسبے راکه منتظر دیدیم

نیم تا قدمی تا کسب ارم دیدیم	طییم و تار و تشق و قدم دیدیم
براق گریه تن زار بهجده دیدیم	بهشت زار شین بهر سینه بهجده
سر شک و راجک پاره و قدم دیدیم	در سرست که مگردن شتاق را
نیم هر چه باکره و خسته دیدیم	نظر خودت مانع دیدگان کردیم
پتین کرده و دست ز روی هم دیدیم	پایان روی افشاری بختا دیدیم
ز بار پیری قاست اگر چه نمودیم	بنا بهجده کمان در نه جوانی داشت
که جام برآید و در آن خاک دیدیم	و در باو میالای آتشین نمودیم

فردی و طوری بهر و برتری
خندید و شیک که در و راجک نمودیم

ندارم اعتباری یک جا بهجده دیدیم	آیا در تنه بهر و شیک بهجده دیدیم
خون بهجده و در سرخ پند دیدیم	نعمت بهجده و در سرخ بهجده دیدیم
اگر چه حبت زار و کاس بهجده دیدیم	نعمت بهجده و در سرخ بهجده دیدیم
نعمت بهجده و در سرخ بهجده دیدیم	نعمت بهجده و در سرخ بهجده دیدیم

<p>لستش کردگار خوش بخت بشما ای خوشایندی خواهش فکرمس میرتم هوس دارم تا یان تر شود شیرینی شمع</p>	<p>دوم در برگ و پی از چپ پیونید میگروم اگر دلم که چون حاصل شود پیونید میگروم که باز تو گرو آرزو سے قست میگروم</p>
<p>و که سچو شتم از ساقی خموری راست میگویی چه بے خارانه گرد تو به وسو کند میگروم</p>	
<p>شکست کشت ناله فغان آب میکنم چند آنکه باد میروم خاک سے شود اشکم که ابرو اچگر از شکست ام رسوایم عیب زنده در آتش از پاست سرو آید و افتم اگر نیست شاه گلکش میکنم و آفتاب را بر غیر تیر میکشد در در کاشاکشتم شاید که زخم ناوکش را تا بدای تو انامه را بسک بکند چپ طراو سے</p>	<p>نقشه است از خم سینه نشان آب میکنم در آتش آتش که توان آب میکنم آبم که شعله را بدستان آب میکنم دل کورده گشت را از نشان آب میکنم و پای سرو خوش بر دای آب میکنم از تار پختات آینه سال آب میکنم از زور خمیر زده کرا آب میکنم از بیم چشمت زخم نشان آب میکنم و سینه درد دای کرا آب میکنم</p>
<p>میراندم در آب خموری بغیر خال در تاب و ششم نام و زبان آب میکنم</p>	
<p>بسم صحت و تندرستی آب میکنم نگلی گردانم از بسمه در با ناگواریش نکند گوش را گران</p>	<p>و بیج شست سرو و نیان آب میکنم در سزمین چهره نران آب میکنم شبه سخن باطن بیان آب میکنم</p>

<p>در شاهره شبنهستان سبا و کرد طعنه زن که زخم نمایان نهان شوست گفتی نیش و دلم از گریه تو نرم دل را که زهر گوشت ابرو پیچیده است تا بگریه زبون بریزم برای خویش آن دم که تاب نیلده شرعست از بزم</p>	<p>آودینه را بکوی سفان آب میکنم از بیم زهره و گران آب میکنم بنشین بهین که سنگ فسان آب میکنم از ذوق شده کنج دیوان آب میکنم قالب تنی شدت روان آب میکنم نام شراب در رمضان آب میکنم</p>
<p>دل را غرض نهند ظهوی بر دلم لرز از تاب سینه جوهر جان آب میکنم</p>	
<p>بمنمیزد پیر عیث قیام عقل و بهوش کشم بلاست عشق که چون شعله خام سوز کشم زیش سبب زنده باد در دل ناخن بجان رسیده ام از زبانه افسوس کشم هزار کام و زبان بهر نیم حرف نگردد حدیث شامد کشانم ز چاشنی افکند بحب که راه تواند برد و بدوش کشم</p>	<p>نشد که از تین این کوه بار ووش کشم نداد دست که خونی بپاسه جوش کشم فرو رست خراشی که در رخروش کشم سری بجهت زندان باد و نوش کشم سخن سرانی تو هر کجا که گوش کشم ز حرف بیش تو گاهی مگر نوش کشم بشام عجز ز اس آه هیچ پوش کشم</p>
<p>فروزد قدر ظهوی که جوهری گردید که بر تخم چیده که فردوش کشم</p>	
<p>شراب شوق گرانست ذوق جوش کشم به عشق گریه ز منت کشیدم قمار غ</p>	<p>ز بزم چون بروم خویش را بهوش کشم هزار زنت از ناسخ نموش کشم</p>

<p>چه حلقه‌ها که نهد دست طرّه بر سرم پیا که گرچه لبالب دهنده بسیر ز طرف بلخ بگو بلبل شکسته پر م پلاس و بر دوسر خیمه نشن بازان خوش آنکه مایه افتاد گیش حاصل شد</p>	<p>کجاست بخت که آناسی که بگوش کشم بیهوشیاری مستی جان پوشش کشم قفس بگوشه توکان گل فروش کشم که زلفت سیمبران حریر پوشش کشم پهر سر کشی اگر کف فروش کشم</p>
<p>برم بدر سستین خود طوری را هزار نشسته سخن از سخن پوش کشم</p>	
<p>گیرند از کتابم که حسب حال مردم خوش عشق گشته رنگین کردست غازه کار باغی ندارم اما هر دم ببار آرد سیر و بخت شورم کاش ایند که میکرد شد لوح ساده من سر مشق عشق سازان فترک نازنینان هر بار بر نسا بد بگذر شتم از وصالش اربع و گران است امید وصل جانان بندی نمانده بر پا دور از امیدواران محرومی و صالت بیوده نکته سازان افتند در زبانها</p>	<p>خورشید و ماه زو صفش آید بغال مردم رضای آل مردم از اشک آل مردم بار دل بر ایم نازک سنال مردم تلخی و طیفه من شکر مقال مردم از بسکه دیده بستم بر خط و خال مردم بر دار کو متا چشم زوال مردم مشرع نیست دیگر فکر وصال مردم ایوای گرنودی فکر محال مردم بیداد کاش حیران یکدم محال مردم خود را برون بر آورم از قیل و قال مردم</p>
<p>در کج غم طوری جادوب آه بستم از سینه پاک رفتم فکر و خیال مردم</p>	

<p>بالی بریزد دل گاه از خیال مردم روز و شب باز و صالت در یوزده کرد عیشی غیر از تو کیست لایق تا با تو عشق باز شاه و گدا از عشقت و شرف بخت در برابر تا مردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت در چرخ تو حراست بر خلق زندگانی بر روی هم قنادی هر سو بنزد گفستن بخت کسی ندیدی هرگز و بال کوب بیایک باش در میانش ترسان کوه سیاه</p>	<p>نشستی و گریه آنکه بحال مردم نور و زو عید آگست در راه بحال مردم خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم از جامه خانه او دیبا و شال مردم مهر و محبتی بس مال و منال مردم زلفت تو ذوق دارد بر گوشال مردم خوردند و چه خونابا داحلال مردم داومی اگر جوابت راه سوال مردم هجرت اگر نکشتی گاسی و بال مردم از جامه چشم شکستن مسکن بنال مردم</p>
---	---

از جان نقشه خورن فاعل شود هری
ز شمار ترسائی لیس از مال مردم

<p>دل را که میش بود به هم نهاده ایم از دست راست هر دو جان کا بطاعت گرمیده از بهای حرم گریه آتشین این دلا نیست بر سر خم چنبر بردگر یک روز میش گریه ز حیران زرقه است از مباد آفت بپا نشان شود پیر و دانشمند غنچه دل از عوم شمر</p>	<p>از عیش بر کشید و بر خم نهاده ایم در حجب و بار کی ز قهر خم نهاده ایم و راقب دایغ سین از مردم نهاده ایم بر آتش تنائی خود و هم نهاده ایم صد و ساله مرد و شست که بر خم نهاده ایم مهر سکوت بر آب محرم نهاده ایم از سر و پای خاطر خسریم نهاده ایم</p>
--	--

راحت طلب همیشه ز آزار خود کن عزت بآن توان نتوان هیچ کردست	تا مفسد خوار از مزه بر هم نمانده ایم بگر بنای عهد چه محکم نمانده ایم
	دینار و درهم از طهوری برهنگن دل در شکنج طرزه در هم نمانده ایم
آمانده از دواش نیش و فسیل مردم داوست هر نگاهی زان نرگس خماری بر سینه نقل داغش بس لاله و گل من این نپه گوشتینان کردست پشت بر تو خواهند حور و ضوان ریحان و سنبلش را اندازه که باشد پا در طلب نماندن داوا از سیاه روزی آرام من چه پرسی خورشید داغ گردد از عیب کم جلای	شب کرده روز ما را چشم و چسب مردم خمنانهای مستی سر در ایاغ مردم تا که نغمه چسب ز بر داغ و باغ مردم روے سخن بگردان از بید باغ مردم بوی که کاکل او ریزد داغ مردم نذر اگر نشانش تن در سر داغ مردم تا صبح دیده هر شب روی چرخ مردم آئینه گر بر آرد از حجب داغ مردم
	زهرت چه اظهوری باغ از شکر گیرد ز شک های گردد از عشق ز داغ مردم
جوشن ناوک خطر ماییم تین بر خضم می کشیم و لے آتش کینه چون برافروزم یا در ترز ما ناله نیست ابر چون تر نباشد از خشک	دل ده زهره جگر ماییم از برایش جان سپر ماییم گر می آنگرد و شتر ماییم همه جا بر دم تیر ماییم صاحب دیده های تر ماییم

<p>رگ پرازدنوک نبشته مایم کو کبوتر که بال و پر مایم شور شیرینی شکر مایم</p>	<p>کس چه داند که جنبش منزه چیست همه در شوق خط می پیچم چه توان کرد حق از داده است</p>
<p>خام سوزی شد ست پرواز از ظهوری برشته تر مایم</p>	
<p>پای بر جاس در بدر مایم خنده پرواز گریه گر مایم محک نقد هر مهر مایم پای افشوده اند سر مایم کوه اندوه بر کمر مایم نظر افروز هر نظر مایم کار پرواز بس و بر مایم زور بازوی سیم و زر مایم</p>	<p>جیب پیرایه سینه در مایم قنقه و باپای ساخته جنت عیب ارا همه گرفت عیار فسق را که زیر تیغ بلا دست بردوش سایه از نفع کم جلا گشت عنیک بر دهر تری چشم و مشک لب هست نچیز از نقشش نموده بنشدت</p>
<p>کم نکردم بخود ظهوری را پیش زبانی را مهر مایم</p>	
<p>رفتم بفضا که سر بخارم تا که بوس نظر بخارم هر چند که پیشتر بخارم مهرگاه که چشم تر بخارم</p>	<p>منه پرتی که نبشته تر بخارم در صورت کحل خاکپایه شوم شعله زخم صرفه من از راز و خوار خشک سینم</p>

بیکاران راهب نه سسر از داغ نه سس بر جسم تاخن پروانه ام از خوشی کنم ضعف من شال بزا و او قصه بپ	کو فرصت آنکه سسر بخارم تا من ندول و جگر بخارم از شعله چو بال و پر بخارم زین نسبت دوش و بر بخارم
خارے کار د اگر ظهوری مغزش بدم بسر بخارم	
خوش آن که گفت باده آشام کردم بجوش آورم باز دیگر بوس را چو بلبل بر آس دم صبح میرم چه نقد شکب و چه جنس خرد را سر اسیمه از آفتاب سرانے اگر انجانی از سهر وان خوش نیاید کمال کمال ست نقص ست نقصم چه تجانه خوانند ناموس کفرم به مسجد و گر خدمت از من نیاید صبح نشد فرصت این ندارم	ز غم بخت مستی حجم جسمم کردم پس از چنگی یاد گر حشام کردم چو پروانه گرد سر مشام کردم کنم جگر را خسیج و بی دام کردم دوم سایه و ش گرد هر بام کردم رهی پیش دارم سبک گام کردم ز خاصان عالم اگر عام کردم چو در حرم تنگ اسلام کردم بهیمنانه شاید که خدام کردم که بر منحه صبر و آرام کردم
ظهوری ست سر تلش از حیرت خود مرا نیست کاسے که ناکام کردم	
هتمین در تنای وصال افتاده ام	ماهی تغذیه بودم در زلال افتاده ام

<p>سایه داغ جنون از نسق عظم کم بباد نیت زنجیری که تنو انم بشیری پروید از ضیعی اچکدیم داد عطر طره کوک گردیرست خوش نعل و طنبور ما دست و پای نیز نم در موج خیز عرض حال خانه خواهد بنام من رستم زدمایه نیت اکنون نیتی از پیشش بر حال من باد خاکم را بر دو آتش آیم را لبوخت چرخ گردان رشتنای روز و شب می تند صرصرم از کشتن شمع و سپهر آرزو</p>	<p>در پناه آفتاب بے زوال افتاده ام از نگاهی در کند آن غزال افتاده ام اینقدر قوت که در راه شمال افتاده ام کم جوامیت اود من هم کم سوال افتاده ام در محط خوی آب انفعال افتاده ام ز آنکه در کامش نمایان تر زوال افتاده ام ریشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام خورده بریم لطیفم از اعتدال افتاده ام حیف آزادی بدام از ماه و سال افتاده ام آتشم در خسر من مال و نال افتاده ام</p>
<p>مده جان جان از کجایم طور می بر زبان از چه در فکر بر آورد وصال افتاده ام</p>	
<p>بهم نشکست از سوز جگر بر چشم تر جو ششم نایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوائی ز برق مسرتم دودی نزد بر خرم هم هرگز بنفادی چه دستی برد بالا عمره شونخی با فسون کرده ام صد دیده پنهان از بن هر دو افت داغ برون اندرون دستی بهم دادست زهی لذت شدم از چاشنی گیران شد غم</p>	<p>بزد و شوق از فواره مزگان بدر جو ششم خوشبخت از پینگان خامی خامان بخت تر جو ششم شد انبار آرزوی خام تاکی از اثر جو ششم ز سر تا پا همه رگ گردم و بر نیست تر جو ششم که بهنگام تاشا بر درو بام نظم جو ششم نفس هم شعله شد خواهم که خوش بر یکدگر جو ششم نماندست آن کس طبعی که دیگر بر شکر جو ششم</p>

<p>گرم کرده است باقی در صبحی باده مست ز آتش پاره گردیده ام خوش بخت تر خای</p>	<p>که چون بر تو زنده زویش تو اتم ز بحر جوشم کنز گرمی بمن چند آنکه کمتر بسیار جوشم</p>
<p>طوری دیده گردیدیم اما برده قاصد که او گرم خیر گفتن شود من بخیر جوشم</p>	
<p>خدا شکیب و بهر جناست میدانم اگر نقاب بر افتاده از شمال و صبا نه طور دوست که با بدی شراب خور نذا و خضر بر آتش حیات خویش مباد چه مغز با که شد از عقل و هوش بیگانه نه جای من سرگوش نه جای دیگر هم بالتفات چرا عاشق التفات کند</p>	<p>من و وفای خود ادب و فاست میدانم نیکم نگار خود ناست میدانم کباب گشتن من مدعاست میدانم نیکست که صبا آشناست میدانم شیم نافع چمن از کجاست میدانم نیاز زندان چای باست میدانم عتابش اینهمه با من چراست میدانم</p>
<p>سلامت از تو طوری من ملاست که عافیت طلبی باست میدانم</p>	
<p>خوش آنکه آینه دیده در جلایکشم اگر چه کوه شکوه ریاضتم کاسه بچند باید اگر منصب شرف داند هر کجا که شنیدن مری بخواب بند بقای خضر چون مرگ در قفا دارد کنم ز سوختگان دام صد نفس هر دم</p>	<p>هزار عشق همه بر عشق روانمایکشم فشرده جاذبه بالی که کمر با یکشم بفر عشق های یوسنی از هایلکشم فسانه از لب بیگانه آشتایکشم مگر که رخت بسر مشبه فنا یکشم که آه زلفت دار زمی بدعا یکشم</p>

<p>بهم برآمده در دای طبعیت آنست حدیث لاله کند پیش عارضت سون مگر نشسته ام اندر کین بخت لب قرار داد دل اینست مشورت کردم</p>	<p>که صاف و در و به پیاپی در و آبگشتم زبان هرزه در انیش از قفا بگشتم که انتقام شام خود از صبا بگشتم حریف ترک وفا پیش از جفا بگشتم</p>
<p>سوال ز هر ظهوری حرف سازان نیست بگوش حلقه زندان پارسا بگشتم</p>	
<p>عشق میان جان نشانم تا ناله کبیر ز سر بر آورد بخواست دبان بناله برخاست گوش دو جهان بحرف زهرت در دیده زمره مک شب دروز خونتاب سر شک چشمم کردم از صفه سینه شعله داغ آواز جرس چه گریه فرماست</p>	<p>مهر مهر بر کران نشانم بس ز مزمزه در زبان نشانم ببسا همه در فغان نشانم در شکر داستان نشانم بر راه تو دیر بان نشانم آوازه ارغوان نشانم بر کرسی استخوان نشانم گر در ره کاروان نشانم</p>
<p>خود را به حایت ظهوری در جبهه گنه عاجزان نشانم</p>	
<p>سود آوردم از سفر گویم دم مشتاقی بر آوردم کیست در کبر و برقرینین</p>	<p>نخل پروردم از شر گویم عیب راز یورینر گویم از لب فشک و چشم تر گویم</p>

<p>قصہ سر اگر بسر گویم اگر آفتاب کس سر گویم سخن شام با سحر گویم بعد ازین زہر را شکر گویم جگر پارہ را سپر گویم اگر از پا کے قطر گویم ہر نفس را رگ و گریں گویم</p>	<p>از شہیدان سر سرے باشم طاقت کوہ را بخواب کنم روز را سرمہ بدیدہ کشم خطل بچہ پاشنے کردم تا بدیدم خدنگ ولد و رش با یدم گرفت حرب و اسن او سینہ نیش بر سخن نگش</p>
<p>تواند کم از ظہوری بود گرچہ بقدر رم انقدر گویم</p>	
<p>نشد روزی کہ روزی دیدہ را در تو تیا گیرم برای مصلحت حاشا کہ خود را بچہ فاگیرم بسیر بوستان عافیت و شبت بلا گیرم بزورش تا کشم از بحر بازوی شنا گیرم توانم بود اگر بیگانہ خود را آشنا گیرم بگو شتم باز روز چند و نہال دعا گیرم کہ بوسہ از دم تنہی برسم خونبہا گیرم مگر در جگر شوریدہ حالان تو بجا گیرم</p>	<p>بحسرت ہر سحر تا کے سراہ صبا گیرم غزنی خاصہ اغیار کو سیر و جفا بر سن بزار و خانہ خود آوردہ ام پاسے مداوارا باین سیپارگی کہ قطرہ در عرفات می افتم کم نہ دعویٰ نزدیکی کہ سینوا نے زود را تم و گر راہ سخن از کوچہ دشنام گردانے لبی در تربیت دارم خوار و زی کند روزگار چہ بجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر</p>
<p>ظہوری خدست مینانہ ساز و صاوتیادار ز فیض درد خواری خاطر ت را در صفا گیرم</p>	

<p>بجج تاشای عکست نشستم یه صبرونه طاقت نه قدر و نه عزت کمر بسته عشقم از سالکایم فرد شویدا ز لعل گلگون اشکم زخم تیشه خوش تیر دستانه ما بکیش شهیدان اوتا پلشتر فتادم ز مرثکان اوتا به نشتر پریشانم از طسره او بگویم</p>	<p>ز داغ دل آئین با تینه بستم باقبال عشقت ز بس تنگ و بستم ز چون دهر آرزو دست بستم بنار و بدردت رخ رنگ بستم لطافت تراشی دلی کند و بستم بحراب خنجر که حیرت پر بستم چرا که ما که در نوک نشتر شستم که طر فی ز بخت سیه بر نه بستم</p>
--	---

ظهوری خلاصت نقل بستم
 تو دهنده خود که سن گریه بستم

<p>عشق تو حکمران ست که من اینم کنم پیرانه سال عشوه شوخیم نفل کرد دینج سود دست تنی کیسگان و بستم راحت قسم بخت سختی کشان خورد اخک مرا نواخت رنجینه سینه داشت بروی دل در حرف و حکایتش بر بستر زیان من افتد بجاک مرگ</p>	<p>خود در میان نیم که چنین و چنان کنم بودم درین خیال که خود را جوان کنم پرمایه ام معالیه باز یان کنم صبا بزم نصیب باد که مغز استخوان کنم دیگر که عقیق و سمن ارغوان کنم اخراج حرف غیر ز کام و دمان کنم گرنه بگری شب هجران بیان کنم</p>
--	---

گر دی هزار بار ظهوری خجل مرا
 دیگر ترا چرا بشکست استخوان کنم

<p> همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم صبر بر مانده عشق و جنون مهلاست ذوق چایک نفسی ناله زبایان دارند پیچ تن پی حسیر زلزله جبر بسا حسرت از زشته کشا دست جنون با فائز سینه گرم و عاده چه خطر دارد گرچه گشتیم کمان در نه نهامی گران گشته ام از قف سودای تو خوش کرم سفر مصرفی بطلبه خواه کرم خواه ستم گرم پروا نیکم العطش شعله زینم </p>	<p> کوچه گردیست بجاگر چه زمین گیر شدیم از خرد سیر خجاییدن ز نیر شدیم هر کجا در و بدر تاخت عنان گیر شدیم بن خرابی بنگر آفت تمیر شدیم اینچنین چهره کن از ناخن تدیر شدیم تنفس صاعقه من من تا نیر شدیم آفر از رشک در آورده شدم پیر شدیم روزی سوخت بسر سایه شکیبیر شدیم تو به مرمی ما به تصصیر شدیم لکسان مرده که سیر از لشکر و شیر شدیم </p>
--	---

سحرز با بلیان تو ظهوری آنجست

شوق فزیمک عنان کش شد و نیر شدیم

<p> چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم صد حصار آه نین برد و بر ماست دل با و خواهی و خواهی داده ایم بر طرف شد سیر باغ و بوستان اشک رنگین گشته از شوق حرم شرساری نیکشیم از دوستان نیست از زلفت بکفت سر رشته </p>	<p> شیشه را سربوب سندان کرده ایم عشق را آری نگهبان کرده ایم قطره را در یکا رغان کرده ایم باغ و بوستان را بزدان کرده ایم لاله در حبیب و گریبان کرده ایم خاطر جمعی پریشان کرده ایم بر نفسها آه تاوان کرده ایم </p>
---	--

<p>از پیشانی گریستم خیس نارخاک به و تخته چسب</p>	<p>پشت دستی نذر دندان کرده ایم کادکاو و شنج در میان کرده ایم</p>
<p>با ظهوری در میان کی می بینیم قضه کنز خویش پنهان کردیم</p>	
<p>آفتابی در نقاب زره پنهان میکنم کرده ام خوش در هم اسباب شکست سیکتم بزدن بجوش از دل بخار آرزو چند از هر سو خلد و در سینه خار صد جوس شوق خوش افشرد پای من گنم دخی روان حرف نعل ناله و لب میان و از زبان ناله مرغ دل داری در دل شب آرزوست حرف سختی گفته ام خود را و در دم بدوست نوش تر بیا میکنم در شوق خشک است آب</p>	<p>میشوم گم در خود دکار غایان میکنم سیکتم بینایی و خوش سر بسامان میکنم عشق آکسیر سیت آری جسم راجان میکنم مشت داغی شعله داری در گریبان میکنم هست شوری در نهادم قطره عمان میکنم چاکمای جیب را تحویل دامن میکنم طلقه در گوش مرغان سحر خوان میکنم ست عذم صلیقی در کارچان میکنم دیگران در گریه سن در خنده طوفان میکنم</p>
<p>ایقدر بیدردی و راحت پرستی خوبست حق دهد فرصت ظهوری را پنهان میکنم</p>	
<p>تا یک بنفای کار بر دصد وفا کنم در جیب گل بوی کاین چاکمانی بگریخت خون ز جوهر ترنج تو قسمتی عالم سیاه کرده چشم بلای اشک</p>	<p>دشنام بایدم کچه عجزی دعا کنم بر سر برین پاک زد دست صبا کنم آن نیستم که آر و خون بها کنم کوروز گاه بجز تو ناستا کنم</p>

<p>بسم هم بشام دم اتحاد زد ترسم فرو کنند در خنده بستان هرگز نشوم یزیدی چو دیگران</p>	<p>روزی نشد که روز و شب بجم خدایم کز خرم شوم شود که سرگریم و انجم خود را هزار سال اگر بیو خاکم</p>
<p>از خود بیرون می اگر اتم خویش یگانه شوز جبهه است آشنا کنم</p>	
<p>بهر آنم که دیگر ترک خود را سر دهم سخت و دشوار است جان از شک دادن شعله غارم میکنم پروانه دل تربیت غیرم در درگی بر خویش می چیم چو بار شاخ و برگ می میدم از شک اگر تقلید را</p>	<p>دیدم خوابا نیم از شرم و زبانی در دهم گردم در سیر بندارم که آسان تر دهم زهر میدانم که در پیش کس شکردم نوش بے ذوقان شوترم که نشی در دهم نیستم غلی که جز مهر و مروت بر دهم</p>
<p>از ظهور می شد چراغ آرزو در دشتی از ضعیفی شعله اش را یک بر صحر دهم</p>	
<p>تا چند گریه بخواهم محب بگیرم خوش آنکه با طالع بی کشید روزی یک روز بر دادم شگفت غمخیز دل از بس درون بیرون پرگشته از تناسل پیغام من که گوید از خیل یکسانم نشاید در رخ من در شگفته او</p>	<p>او آشنا بخند من آشنا بگیرم گنجینه های گوهر در دهن بگیرم کو شادی وصالش تا تنه بگیرم یک گریه کردیم سر صد عالم بگیرم هر چندم بزاری پیش صبا بگیرم صد دیده دام خواهیم تابد و بگیرم</p>
<p>دیوان نام طهوری شادی غم چو دهم</p>	

از خوف که بخندم گم بر رجا بگیرم	
شدم خود بر تو شکر شناسم ز برگ گل نمیسند سازند بالین نیام فرو سر بر خاک پای ز صد نیدی خنده بوج از من اگر خوارم از نسبت او عزیزم ز قدی نگاشت نگریده موزون	بدم بر سراب تو کوثر شناسم ز خاشاک کوئی تو بستر شناسم ز گردن فرازان افش شناسم شب گریه از اشک اختر شناسم خفت قیمتم یک گوهر شناسم بر دباغیان من صنوبر شناسم
از گم کنی خویش تن را طهوری سرے در رجم نه که رهبر شناسم	
شوق آمد و خشم گریه کشتم دو نرخ به نفاق دشمنان باد نتوان خطا رو کشید بر ما افسانه آئینه ست و زنگی معاری عشق انجمن است بر قامت بخت طاعن کردم	بر دیده بر است نم نوشتم کز دولت دوست به شتم خود را ز ورق پدر نوشتم گرد نظر خود ز شتم که صوبه و سنگی کشتم آه که به عشق طره ر شتم
حسرت تر از طهوری هر چند که آرزو سر شتم	
به نوزت که از بله بیکشتم نشد جسم و جان تنه نخرت	بر بیم ز خود بر تو آه کشتم نشد را بخون تا نیا کشتم

ز ترتیب سباب دل فارغیم نگم دامن افتاد بر قوت سنا ز شوق طلب خون برود پیش هو اسے تودر سینه پرده اگر کرد	عظم و عیش در یک گز ختمیم بزرگان عیار رسد غنیمیم زهر قطره رسته بر گنیمیم زهر بروی پائے در گنیمیم
<p>ظهیری برگردم گما سیر سه بفرنگ از خویش بگریختیم</p>	
ای خوشا که چشم ترور پاکشتم تلفی آیام از شیرین تم خار خود را بلوای گلین دهم قوتی در نخبه مهتشم خویش را از سخت پیمایان کنم خلعت مهت بلند ان کو هست هر دم از نقاشی نیرنگ عشق شهر و کوجای شنای گریه نیست	گر کشتم آب فلک پاکشتم ز شتی اغیار را از پاکشتم شال خود را پهلود پاکشتم سیل بر روی اسد عاشتم اقتحام شیشه از خارا کشتم دامن جریانی در پاکشتم یاد خود بر خاطر صد جاکشتم سینه بر سینه صحرای کشتم
<p>بر طهوری ترک سازی آورم طاقتش را تحفه نیتما کشتم</p>	
روپوش از همه سو کرده ایم در تر پائے کنده چین عشوه با به وصل پنهانی بچشم	با خود و با خلق گیر کرده ایم قوتی در زور بازو کرده ایم از اشارت های ابرو کرده ایم

سر در چشم بصیرت بار اگر یار من و شاگردی کشد بازوی شایر برآیینم که بستم گم طفت با خود میکنند زخم می بندیم بیکان میکشیم	از غبار خاک آن کو کرده ایم خندست چنان باد و کرده ایم تار کی خویل زان کرده ایم ای خوشا تا خویش را آورد ایم یا و بهوشش وار و کرده ایم
---	---

از تلوری کو پنج آن طره سر
جان خدای هر سر مو کرده ایم

گوهر ز جوش اشک بر یا گداختیم میکرد و دود آتش هر دو محبت فرق بمن ز میرت یکداغ خفت بر میگاه راحت و محنت رهم قتاد بهر دلم تب غمش افکند بستر آمد بحرف و عده حیا ی سر ختن این روی شعله ناک نیاورد آفتاب در دشت جستجوی ره از دست زنگان بر صدف نکر دم اگر جبر و مسل شد	از تاب ناله لاله بصیرت گداختیم آمد به شعله صبر و مدارا گداختیم صد داغ پیش در دل نشید گداختیم سود و زیان زگر سب سود گداختیم از شک نبض جان سپرد گداختیم در کام گفتگوی تقاضا گداختیم از دیدنش بریده تماشا گداختیم تا گل نکرده آبله در پا گداختیم میوخت پیر نم ز منت گداختیم
---	--

شکم جگر بهفت طوری حریفیت
در کوره غمش تن تنسا گداختیم

آرایش باغ خویش کردیم	دل گلبن داغ خویش کردیم
----------------------	------------------------

<p>تخیل دماغ خویش کردیم ممانه دماغ خویش کردیم در کار ایاغ خویش کردیم از خضر سراج خویش کردیم آه نیک چراغ خویش کردیم</p>	<p>از طره شمیم سبستان بر خوان ملامت تبسم سرخسکده بخودی دست کم کرده ره سخن زبانش چشمه بهنم گزند صرصر</p>
<p>خون در جگر خزان تلخوری از لاله راغ خویش کردیم</p>	
<p>خضرم ولی بپوشیده پمانه برده ایم تو در ایجای گنج بویانه برده ایم شطرنج عقل از دل دنیانه برده ایم صدایغ نذر سینه پروانه برده ایم که دل یکبه که بصنم خانه برده ایم عرض نگه بدیدن بیگانه برده ایم صد گفتگوی بر سر افسانه برده ایم عشق آشکاره است دل لانه برده ایم بس سعی در شکستن دندان برده ایم این غم زیر خاک شهیدانه برده ایم</p>	<p>خست بقا بگوشه میخانه برده ایم اکسیر عشق از مس ناگشته جلوه گر بزم ناز عین سادگی ماکه میشود یک شعله تا ز جیب نفس سر بر آورد در عشق لازمست مراعات کفر و دین چشمتی که آشنای جانش کنیم نیست شاید خواب برگ فتد بحث و دود در صیدگاه سینه تنیدیم دام آه تا قتل جانی نکشاید کلید سی بزرگ خون باز ده تیغ تو خویش را</p>
<p>تولدیده موتی تو طور ی نتیجہ داد از پنجه مهر موسه بتان شانه برده ایم</p>	

صد چینه بر زین سر انجام کرده ایم فرز انگیزت شهره بدیوانگی شدن راندر زلفت ما بزبان میشه شمع کام بستانیان گلخن کوسه محبتیم تا بنده باو جلوه گر سیاهی روز وصل از رنگ زرد آینه سینه گشت پاک معشیت و فشنای چمن بال دیزل از تشنگی میرس بر آبست هر طرف	دایه اگر ز سوز کجایم کرده ایم از چنگلیست کار اگر خام کرده ایم زین خطلی که ترسبت کام کرده ایم خاشاک خشک اگل تر نام کرده ایم شب را سحر ز روزنه شام کرده ایم صیقلگیری به شعله یک خام کرده ایم زین عادت که در کن دام کرده ایم مین عکس لاله آینه ما شام کرده ایم
--	--

رحمت بر دعا بشالاب طبعن اگر
ابرام در گدائی دشنا کرده ایم

کوشتری که تنل دکان بر گرفته ایم نشینده ناشیندنی بهیچکس ز ما زور ملال تا نکشته کرده تیر آه تا در رکاب بخش طلب پانواده ایم کاری در گلفشن و دین نماده است بنگام دیدنست بی حایلی نمادر	سود است سود را بزبان برگرفته ایم از غیر صرف عشق زبان برگرفته ایم از قاست خمیده کمان برگرفته ایم از دست اختیار عنان برگرفته ایم چشم از نگاه لب زبیاں برگرفته ایم سند نگاه هم ز میان برگرفته ایم
---	---

خود را ز بیم زخم طهوری مکن خموش

بجز روش اثر ز آه و فغان برگرفته ایم

بنام رنگ در عشق باری نام سید اتم	بکام نامرادی را مراد و کام سید اتم
----------------------------------	------------------------------------

<p>شدم روش نگیردنگ شب آینه روزم گدایان در میانہ رازید شمشاد ہے مرا بیچ عاشق بر نیاید بزبانی صبر کے نمی بالست در بال ملائک شملہ سردادن حدیث نیش سر کن سخیلدا فسانہ نوشم کند پامزدی آشوب ہر گر گردش چشمتے جان در اول صدرہ باختر میسر از رہ</p>	<p>بیاض صبح را عکس سوا و شام میدانم کلاہ شمشت جہم را جباب جام میدانم اگر دم کرده صبرم طاقت آرام میدانم چه حد من کہ سوزم آتش را خام میدانم بخواری کرده ام عادت و عادت نام میدانم یکی از دستبازان گردش ایام میدانم قدم بر خویش نہ آغاز را انجام میدانم</p>
--	--

ظہوری عشق صاف دینہ صفا از دل صفا
 ہمہ از ہمت زندان در و آ شام میدانم

<p>از حیر آہ مفسد نریا شکا فسیم خون میچکد بجا کہ جنون جوش میزند گشتم باشک گریمستانہ بخیمہ ریز غیرت دلم گرفت کہ بر حیرت تو بود چربی بفرحون گدایان عشق نیست ز روز نگاہ بین کہ بہنگامہ وصال شد تا بہ آب خاکرہ جستجوے گل نیل غش زویدہ تر میرود ہنوز</p>	<p>از میل اشک سیدہ و شکا فسیم از خیمہ بلادل شیدا شکا فسیم خوش عارفانہ فرقہ تقوا شکا فسیم ہر چند آرزوے تمناشکا فسیم پوچست پوچ قصہ دار اشکا فسیم صد صفت نگہ ز شوق تماشا شکا فسیم در سعی بسکہ آبلہ در پاشکا فسیم ز فتم بمصر خاک زینا شکا فسیم</p>
<p>از زہر تیغ ہجر ظہوری حکا سیتہ گفتم کہوہ زہرہ خار اشکا فسیم</p>	

<p>ای عشق مایه که بهمت نفس کشم دلدار نه چنده دایم تدر و زوس کشم و نه صد بار از رشته پیاسه گس کشم پاسه پیامردی اقبال پس کشم نیشش بلذت شیرازه پس کشم ذاک تبار قنار چاک قفس کشم بوسه کباب در نفس بنفش کشم سیراب ناله راز گلوی جرس کشم</p>	<p>کوششم ایلیه نفس بنفش کشم مردان تنگنا شیر بشیر یکم کشم برین نیال بر شکار است حرام کرد از تو زان خوش بنوا و کار بخت استی که است ایون بگر خام سوز را این بنفش بر شکار عشق بدو کشم بوسه کباب در نفس بنفش کشم سیراب ناله راز گلوی جرس کشم</p>
--	---

چین که ز ناله فلوری بشبوی
ای عشق که بکش در و عرس کشم

<p>از پیش چراغ بر گرفتیم خود را و ترا بر گرفتیم حرف همه مختصر گرفتیم تا ز هر تراش که گرفتیم نوک مرده در سب که گرفتیم خونی که ز چشم تر گرفتیم خود را از میان گرفتیم</p>	<p>از روی قوه خوش در گرفتیم خوش یگانگی که گرفتیم لباس خود را تو بخت گرفتیم نموده خنک است و در غم نمینی که ز و عشق گرفتیم ظلمه که ز و عشق گرفتیم از استخوان که گرفتیم</p>
--	--

از پرتو خفا فلوری
بس غلام که در سحر گرفتیم

<p>بخت اگر دوا داند و چه غم گرنه تازه روز و کار است گرنه خود خند و میتواند کرد آتش اشکم از بستم او خصت از داغ یافت سینه تنگ یا دمن محو گشته در یادش آب مرگ آتش فرو نه نشاند مایه داران زریان نمی بینند</p>	<p>در با چرخ خوش فستاد چه غم نال از کار اگر گرفت و چه غم خنده را باب واد چه غم قد بی پیش اگر نه و چه غم بنای گریه و کشتاد چه غم گر نمی آیمش بیا و چه غم رفت خاکم اگر بیا و چه غم باش گو جنس با کسا و چه غم</p>
<p>گر نظوری بقول در بند است بر چنین دار و اعتماد چه غم</p>	
<p>از دم تنی مگر تن بطپیدن دهم از روش حلو آه بر آه انگنم بند نقابی کشم تیغ و تیغ آورم فرق بزم پیشم نمی گمشت دست گوشه دلمان آه مانده کوه ضعف گرچه نذر کنند کنگر ایوان وصل بهر تماشای حسن بهر شاهین عشق از خضر ناز بوی حبیب گلستان کنیم توبه چه میز اگر ده شکستن دست</p>	<p>سر نه حیرت کشم دیده بدیدن دهم وز غلش غمزه خون چکیدن دهم یوسف و یعقوب کف بریدن دهم در پی زانو می حیف لب بگیدن دهم اشک سبک گام را پائی دیدن دهم نال شکیمره را تا بر سیدن دهم فاخته عقل بلابل پریدن دهم برگ گل دلال را لوک غلیدن دهم محضر ناموس از لب دیدن دهم</p>

گر بن هر سوز آگوش شنیدن دهم بختی انبیا در اسر محرابین دهم	آمده نزدیک لب حرف کسی دور نیست عمل دل در حرم پای بدامن کشید
بخت ظهوری بی دهنی است گرفت باز و اقبال را در و کشیدن دهم	
بحرف لبی حرف بهدم به بندم در حلقه سوز و ماتم به بندم وزان نقش بر خاطر جم به بندم کشادی برین راز بهم به بندم پل موج بر سیل ششم به بندم بدامن مرگان بے غم به بندم طلسم برین اسم اعظم به بندم چو تقویذ بر بازو چشم به بندم که گلدسته ناله خیم به بندم که بر زخم خود تنگ مریم به بندم که دل را بران طره محکم به بندم	خوش آن کرغمی راه بر غم به بندم ره جلوه رنج در راحت بر آرام گدائی کنم خاطر ساده نقشه برون افتم از پرده مزد و ایما ز شب خیزی گریه تازه روی ز سیرابی اشک و امان موی نیار دزدن تا دم از عشق بر کس بر آنم که از رشته آه دل را بنامیده بر سینه باران دردی نخواهد رود داشت ناموس تنی باین طالع شست و ارم تلاشی
تراودا اگر راز زخم ظهوری ز خون و جله بر چشم محرم به بندم	
هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم ز داغهای محبت گذار میترسم	هم از تقا دل بیدار و نیاز میترسم شماره هر حکم صده شعله غمت

هزار بار بران میشوم که باز کنم بیز و غیرتیان فصل داغ نیز از نیست ضرورت بقانون عاشقی گاهی کسی ندیده که فشته را ستخوان گذرد نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد ز خرقه پوش حکایت بخرقه حبیب ریا بجز اخلاص نهر بالا زد سبا و صحبت را باب خلوتم رود	بر روی خویش در هر باز میترسم ز غیرت جگر سپینه باز میترسم نیاز دانا ز ناز و نیاز میترسم و جنبش مرده های دراز میترسم بگوشه روم از ترک ناز میترسم فرو بر دم از افشای راز میترسم ز داغ جبهه ازل نیاز میترسم زیای کوته و دست دراز میترسم
--	--

ز بند عقل ظهوری مگر نزد خون

شوم خلاص ازین حیل ساز میترسم

از زبان کارنامه ساختن ایم خیل امید و بیم خورد شکست گرد چو لان ماست کون مکان بود دار العیار سودا ز ماست باوشا نه کرده ایم قمار خورده دل ز خم غمزه ساعی طوق ما با گلو بریده شود کیمای حقیقت است مجاز	نفس خویش را نواخته ایم رایت فتح بر فراخته ایم گرچه از خود بد رفتافت ایم سکه داغماشتناخته ایم داد اول خزان باخته ایم مرهم شیشه زابر ساختن ایم هم گریبان عشق فاخته ایم صدیقین در گمان گذاخته ایم
---	---

از ظهوری نصیحت دارم

	باجه غیر خویش ساخته ایم	
اضطراب آسوده بانی در زلال انداختیم ره بهر کو کباب ز کوسه و بال انداختیم از لطافت دست بر دوش خیال انداختیم شاهباز دل بدام خط و خال انداختیم صد شمامه در گریبان شمال انداختیم سینه را در تنگنای انفعال انداختیم		بار خود را در تمنای وصال انداختیم گوشت در دوزه کن در کوچه ما آفتاب ریشک جان گردیده تن ریس گلزار اسید کرده بر تارک های بخت بال افشانی چین زلفی نافه بر حبیب بخت ما کشود شرح میدای محبت در میان او ردول
	زیر دست خود ظهوری داد با خود قرار صدر را در غیرت صحن فعال انداختیم	
چو شمع شعله بر آرم بآب تاب بگیریم ز غصه های جگر کاو کاسیاب بگیریم بر آتش تو بصد شعله کباب بگیریم چو شمع ناب بخندی ز سرباب بگیریم زرم رفتنت از بس اضطراب بگیریم برای دیده بیتاب خود نقاب بگیریم ز گاه چشم بکاهی که یک جواب بگیریم چو آفتاب تو هست ما تاب بگیریم		چو در حجاب رو دیار حجاب بگیریم ز درد های نفس خای کامران بخروشم به طرف جگر گریبوی تاب نهیتد و آتشی و شیرینتی زمانه بر آید باشک سرمه از دیده آرزو تیراود در آفتاب بخت تا نگاه خیره نگردد دینار رسوا و رخ بجنده کشاوی در اشک شور و غلظیده دیده خوابم
	پرست دیده ز روی اگر شب ظهوری زین خنده صحبت آفتاب بگیریم	

از پای نهاد جبرست بر جاست آفتابم کز نیست دست و پائی چون ذره بر اتم توان از جای قرن نیست و بلند عشقت بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم بیداریم ز هجرت تار و زور کین بیت بر ذره جبرم خورشید بخت کرد پیران کزین سن خندیده غنچه او و صورت تمایل چون ابر دیده بار	بر صنعت رنیت قوت آسودا خطرابم روئے و آسائیم چشمه بر آفتابم که آستان نشینم که آسمان جنابم شده لبی ملک ز در سینه کسبام شاید شبی خیالی تن در دهد خوابم تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم حدایغ تاز و دردی افشاند بر گلایم از تاب رشک سوز و نظاره بر جایم
---	--

از طاقت ظهوری حرفی قلم رقم زد

بر کن بختیاری ستمی از کتایم

نمی آید از من که بقیع بسازم لب بسته برین در خنده خواهم نذار و طراوت گل خنده رفتم نگندم بره گر هیاهو پیایم طواف حرم فرص شد میتوانم طبع کرده ام از گدایان کوته چنینا دوزخم و گرد و دم از دل کشم خانه و در گوش شبانه پیدا	باین شوق با گریه کم بسازم که کاری ز فرنگان پر خم بسازم که از گریه صبح شبنم بسازم نفس کو که آه و مادام بسازم ز شورابه اشک ز مزه بسازم سفالے کز ان ساغر خم بسازم اگر بهر این زخیم مرقم بسازم آب کز ان رخت پر خم بسازم
زنا محرمان نیستم من ظهوری	

که در اراداری بحرم بسیارم	
<p>باتن پین گاه کوه غصه بر جان میبرم نیل و نیل اشک محرومی ز قهرگان سیکشم سیرم دین در گرائی چون گراسی میکنم از جگر هر محظه زور گریسته میکنم چرخ و انجم را بسا و آنچه در دمان رسد گر می در حسیب وار و آتش مجنون هنوز زین سفر مرغگان خون آلوده گردد و سودمند بخت شود از گرام خوابد ملاری رساند پیرین و تنگنای پاره کردم زین چه سود بزم بگردینه از دعت حصار زنی سمنم</p>	<p>غم گران وین بسکاتان و نیزان میبرم گر و غم بر رخ بیابان و در بیابان میبرم در دسری آورد افغانم افغان میبرم نال و خونین بطرف بلخ و بستان میبرم شعلهای داغ را سر در گریبان میبرم میروم اینک بهامون باد و امان میبرم از میان خاکساران شاخ مرجان میبرم خویش را خوش تالکام از شکرستان میبرم کز دل جبرم خود یوسف بنزدان میبرم هم برای خاطر از یادت نگهبان میبرم</p>
منع تقلید اندکی از هر دو جانب و شیر	
زودی آرام ظهوری را پیشیان میبرم	
<p>خوش است آن پردیسان پیکان بگردم شود داغ اندرون سینه و حسرت برون ز در دمای داری دستکای حاصلم گردد محیط گریه موج با میاه بر تنه آرد از ان افتادگانم بر سر میدان جولا سله ره شوریه خالان میروم شاید بدست آید</p>	<p>بجنگ خود روم چاک از گریبان بنگردانم کنم دشتی روان چاک از گریبان بنگردانم که از لبها برات آه و افغان بنگردانم بشور انم جگر در دیده طوفان بنگردانم که گوی سز خنجر زخم چو گان بنگردانم دل جمعی آه از زانست پریشان بنگردانم</p>

مبادا از سر گلزار چنید مغرم نشین شب من نیزند راه حرم کردست بخوانی بگشتم زخمی شمی که از مرهم پیرانم دوان قاصدان کی مهرمانداز حدیث ما	اگر بی شبلیه نکست ز در میان بنگردم که در بر نیگاش صد بیایان بنگردم نذارم ناله دردی که دران بنگردم اگر در نامها مضمون عنوان بنگردم
ظهوری خوش بخوبی افکن هر دست افتد گری که از افسردگی با دست شادان بنگردم	
چون شک این غمت چشم ترنگردم سمندر مددی کرده سحله طالع سرم بیایند از غرور دامن عجز ز جو چپ بمشا طکی رود زاهد چو بگسند به تار تو عقد گریه من بکام تلخ سخن رب بیان دارم بمستجو تو نامردن این سکر دمی زینج بسط افتادین جوس در سر بدرد عاقبت لیل نیتوانی نیست بگریه دل شب گریه زنگ دل شویم هزار تیغ خطر در نیام هر عمل است	ز اشک بر فزده نخت جگر نگردم بشعله که بران بال دیرنگردم که دست گرد که چون کس نگردم اگر بدیهه در آید نظر نگردم سرشک رشک پیشم گهرنگردم ز شرم زهر تو نام شکر نگردم که خویش را چو صبا در بد زنگردم که ریز تیغ تو خودی بس زنگردم ز ناله تو بلا منی اثر نگردم ز سینه راه صفای سخن نگردم درین مخاطره نیت گهرنگردم
در آفتشی که ظهوری ز پردهش سوزد صد آفتاب بجای شرنگردم	

<p>دل پرست اگر گریه برنگردانم بجلوه گاه تو گر کوه بر سرم گردد چه زیر پا که ز کام هوس بپایم کنم ز پر تو نه در خشتید اختر طالع و لم بودی در راحت و آفتاب غیبت نفس زدم نشود و حرف و تو قیاسی</p>	<p>بیشتر بگریه پیش من برنگردانم رخ از لعل تو تاب نگیرد و نگرانم اگر بپوشد به لبه در شکم نگرانم که از رخ تو سبب در عمر نگرانم که داغهای ترا جیب نگرانم زبان بهر سخن مخفی نگرانم</p>
<p>بجنبش مرده شقی دل ظهوری را چگونه در گنج جان بیشتر نگرانم</p>	
<p>نفس گذشت و گدازه برنگردانم چنان کشاد کنج تنم در خلوت گدا می در برم لیکن از این اقبال در میره تیاریج و به حکم نیست فتاده در دهن عام قصه خاصان کنم نصیحت ناصح ز کور بینائی نوشت سست غیبت از ام کعبه دل نگاه آید و از نات صد هوس سوزد</p>	<p>ببیند این تفت جانگاه برنگردانم اگر آفتاب و گر ماه برنگردانم که خاطر از هوس شاه برنگردانم که سل اشک زینگاه برنگردانم حکایت از لب افواه برنگردانم خطاب بگو که از جاده برنگردانم ذراه و میرا که راه برنگردانم اگر بحیرت من از راه برنگردانم</p>
<p>ز راه بخیران آه که نامور و را بکوششش دل آگاه برنگردانم</p>	
<p>ز بر آرد و بخت شور شیرین بخورده ایم</p>	<p>و دست در آن گزینش کشیدم تیرین و ایم</p>

گلشنی چون گلشنی گرد و در آسایش فته خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما برخیزد تا با شک از سینه گوهرای غم حیف تهری که دشمن میکند از کار ما سعی در آزار ما چند آنکه باید میکند	از شک در زیر پهلویاسین گسترده ایم با حیات جاودان روز نخستین مرده ایم دیدم بر دیده ترستین افشوده ایم خویش را از حاکمان آفرین پیموده ایم مانند ایم آرزو ازین آرزوه ایم
	صاحب ریشم جگر رشک خویشم قدرت چون خلوری روحانی حیره نگین برده ایم
چاک اگر سرخی بیار در گریبان داده ایم پیش عید خویش میخوایم چون قربانیان برخس و خاری سرکوتی اگر افتد گذر نبص دل در دست تنهائی بلای عشق باد از مشام آرزو چیده عطسه سنبه دلکش تیبای کوفی سیر خاطر میکند عشق دارد اتفاق این نخواهد شد که من بر زبان گر حرف زهر اوست لبها بر کنم	سیکشد گرداغ حسرت سینه جان داده ایم باتن آغشته در خون چشم حیران داده ایم تا گلی چیم ز باغ بخت و امان داده ایم تا بنوک نشتر مرگان رگ جان داده ایم نسبتی دارد و ماغی سر بر بچان داده ایم گاهی اگر کوشی بحر فغان رضوان داده ایم واگذارم در داخو در ابد رمان داده ایم بر گلوگر تیغ اور دست شیران داده ایم
	تار و دواز لوج یا دم نقش نام دیگران چون خلوری خاطر خود را به نسیان داده ایم
طی نشد راه حرم خود را سپرد از انگنم در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت	باجرس در ناله آوازی بر تو از انگنم پرده شاید از جمال شاه در از انگنم

خوش را بر باران صد باره باز افکنم خواب غفلت تا کی که غم بر آواز افکنم عشق چون صیاد شد که شکار باز افکنم گریه در چشم خون پالا سرافراز افکنم بر سر راه نگاه و ناوک انداز افکنم پردۀ زری بدخ چشم غم غم افکنم	خوش را بر باران صد باره باز افکنم معنی دارد صفی طائران صبح خوان میتوان سرخیز قدرت بر درخت فشان در شاوگو تیا قوت تر باید فشان دل بچکان نسبتی دارد با خوش را راز غریبان میشود سرخ شمع دوشان
--	--

ز دلخوری درون شیرازه دیوان طبع

بهر دیوان غزل خود را بشیر از افکنم

خوشا رحم سلمانی سلمانیان مسلم نام نگاه صد زبان و امان بقصد قاصدی نیر بسوی او اگر میم شود در شک پری نازم دل موست صحن باغ و بستان چه بگیرم دواند هر طرف موج سرایم احطش گمان تم در آتش و هم دنیا رم سینه خود را چو در بزم تخمیل شمع اقبالش شود روشن چه دشوار است ضبط ناله ای اختیار آتش	نمیپرسید عشق بت چه بخود زایا نم بر سوانی پایمی سفر شد و اینچنانم ز بیانی که در کج تخمیل کرده حیرانم اگر سید اشت بخشی از کاشکش قفل زندانم چه میگویی باین سرگشتگی خضر یا بانم بدایان داغ گو میریز گردون در گریبانم طیور پروانه سان خورشید بر جای شبتانم کشد از سم بیدردان زبان و کام افغانم
---	--

سر آوازی دارم خون پالا سر کوئی

در یغاگر بنودی در تیر کو هر طرف دانم

نزدیک شد ز طوق جنون بر آورم	خود را بقتل از همه کس بر آورم
-----------------------------	-------------------------------

<p>گرم در چنانکه ندزوم اگر نفس مژگان ز کوه نوک سنان میکند برین ترسم ازین غرور که آن صید پیشه را افکنده عشق سایه بغیرم غیبست تا صبح فکر معرکه برین امید هست گردیده نیم غنچه بوسه های خام حیف</p>	<p>بهر سمن در آفت بال و پر آورم رفتم که ز غمهای درون بر آورم ایسدا ز صید گمش لاغر آورم اگر مهر را بنجینم نیلوفر آورم لکین شور را بجز که محشر آورم خونی در گماند که جوشی بر آورم</p>
<p>بهر شار وصل نکلوری خدا کند کز قبح دیده دامن پر گوهر آورم</p>	
<p>غمی را چو جان در بر آورده ام ز افتادگان جان خویش را بر اهل بوستان جگر زاشک که بر سعله دامن کشید چرا و خور و حسرت از هوس نهم تا لب سرخس آفتاب بقربانکه ناز قصاص خویش بدون کرده ام صد تنها ز دل</p>	<p>طرب را چو بر سر آورده ام باختاد گس بر سر آورده ام نیم چشمه غنچه آورده ام نق سینه افکار بر آورده ام هوس را بجز بر آورده ام اگر بیان نیلوفر آورده ام عنم پهلوی لاغر آورده ام که یک حسرتش را در آورده ام</p>
<p>نکلوری چه پرسی چه آورده ز خشک و چشم تر آورده ام</p>	
<p>از سینه گزانه بلبل بر آورم</p>	<p>صد داغ تازه از جگر گل بر آورم</p>

<p>خوشید و دست شود و نظر هر چه آید م صد غم برون و جگر ریش میبرم با مردم نماند و سر سلسله میروم بیتابی نناده قدم در سرائیل مردم ز خا و ذریع ساقیم کجاست</p>	<p>گای که سر کجیب شکیل بر آورم گر میروم که تنغ لغافل بر آورم کز گوش نام عریه ناعقل بر آورم رفتم که در پردی تحمل بر آورم تا سر ز جیب خرقه گل گل بر آورم</p>
<p>برجوی دیدر بند طوری زلال اشک از چار باغ بخت مگر گل بر آورم</p>	
<p>پاس از دنبال محل می کشم ریشه تدبیر سامان را بعلم پر توش آئینه هر جا می بند مستی که آب حیوان می کشید تا نسوزم میفشانم سوز را حسرتی برگوشه می بینیم کوه انجین گویم که از شوق حرم</p>	<p>خوبش را آخر بمنزل می کشم از دماغ عقل جابل می کشم خوشتن را در مقابل می کشم از دم شمشیر تا می کشم آه از آن آهی که غافل می کشم دست در شبها چو برون می کشم ز غم از دامن محل می کشم</p>
<p>چون ظهوری میکنم کسب جنون ز محنت تحصیل حاصل می کشم</p>	
<p>زودیک شد که خوشن غیرت بر کشم ز دست مرفوت شربن مگر آورد و شک دروغی میسرست</p>	<p>بر روی غیر تیغ و عای سحر کشم کاری مکن که از دل تنگت بدر کشم کز سیننه نخل مهر تو باریشه بر کشم</p>

<p>ساز طاق اردشیر و گرشم تا چن بیل و جله ز مشکان گرشم تا کی ز آه پرده بروی گرشم خود را مگر که بر سر آه گرشم</p>	<p>با غیر خنده جنت مکن سر تو شمشیر هر روز از پیش تو لب امید خشک تر بیکه سبزی بگلجه مادر نکور و ز بر دوش صفت دست نهادن تا خشک</p>
<p>جان از غار رشک سوری لب لب کور طعن نرم و صل که از بر عهد گرشم</p>	
<p>در و بیگانه از دوا دارم ایل تند ویر با شاد دارم دماغ دل صد بنابر جاد دارم خانه در کوچه رضا دارم پشیم بر راه تو تیا دارم قاطر م خوش که آشتا دارم واسه بر من که من ترا دارم من چه و انچه چه بد عا دارم</p>	<p>آب با ناله آشتا دارم عشق از جیلا حلاصم کرد استغاثه عشق در گریبان است نه نه تمسیر و کلغ شکوه بنا ای صبا بر غبار راهی زن رشک بیگانگان بلام کرد هر کسی پیش تو که و ادر مدنای من خراب پیرس</p>
<p>تا امیدم اگر چه از همه کس بی نظوری امید با دارم</p>	
<p>وز گریه چهره از غبار می آردم بر گرد دل ز داغ حصار می آردم از هر تنالی تا زو بیداری آردم</p>	<p>آن هر که که ناله زاری آردم ترسم که خراب تنای را حلقش چون سر کمره ریش تو در باغ بوستان</p>

<p>در پرده های چشم نه چون گل شکر تا گیرم از شکیب جان گرد مسرغ خواهم برور گریه ز منت ذول جگر ای شیخ نور مذمت ز تار بر تیغ</p>	<p>از پا اگر براه تو خاری بر آورم هر لحظه دل بگرد و باری بر آورم بختی حسا بعشق تنگاری بر آورم اگر خواهی از رد تو تاری بر آورم</p>
<p>آبی ز جوی گریه ظهوری گر آورد از نخل خنده برگ و باری بر آورم</p>	
<p>دانه اشک لاله فام آورده ام یار هم از تیره روز بهاس زده یکسان جان بر فرمش بگذر شمار گویر آتش سودا بچوش بر سر او شیم کاسه خار کوبش را اگر افت قبول و بزم او صیاد راه نیست چشمه را میباید ز نواد بکشود</p>	<p>تا تر و غشم بدم آورده ام بر تو خورشید جام آورده ام بر سر کوه خرام آورده ام آرزوی حسد خام آورده ام صد شام از هر شام آورده ام از بهارستان سلام آورده ام خود بر آخود پیام آورده ام خوشی و آنا پیام آورده ام</p>
<p>چون ظهوری عشق خواری بکنم رو پشت اترام آورده ام</p>	
<p>ساقی ساقی ساقی ساقی خاک کشیدم پیش درگاه خوش را با ختم از و ممو ر</p>	<p>دُرّه اود آفتاب خود دیم عرش قدر و فلک جناب خود دیم بند ازین عاشق خراج خود دیم</p>

<p>پایان سرای خواب خودیم نک سینه کباب خودیم روز و شب گرم احتساب خودیم</p>	<p>در غفلت زمانه بند و طرقت گریه شور لذت دار د خون بختی مگر بر آرد و جوش</p>
<p>با طوری حریف تمام شدیم اینچنین مست از شراب خودیم</p>	
<p>بر بزرگ صبر ز نوک تر و فشر ز دایم قرعه بر سایه شش و صنوبر ز دایم بسرانگشت تمنا در دیگر زده ایم شعله آه که بر بال کبوتر زده ایم سلی عسده بدو بر چهره صرصر زده ایم باوه دوستی سالی کوثر زده ایم</p>	<p>حال خود را چه صبر زلفت بهم بزده ایم بهر خواب ایل از آرزو قد کے هر زبان حسرت اگر بر رخ من بسته ورس چه نوید بگر سوختگان نامه ماست آن چراغیم که از تقویت سوز و رون سر خوشی جریه کش ساغر و پیانه ماست</p>
<p>عطر ریحان بهشت از کو ظهوری خوش لاش رو که ما بر هوس زلفت مغبض زده ایم</p>	
<p>خرایم کرده زور آرزو تعمیر بخوابم زیغ غمزه در گردن زدی بخوابم ز چین زلفت در عبا گردان زنجیر بخوابم قوامی حیرت مزینم از بهوس قیسیر بخوابم ز شوقش خواب انا صبح و شبگیر بخوابم چراغ عجز الی بر تو تا میر بخوابم</p>	<p>پی عرض تمنا قدرت تعمیر بخوابم برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را جنون خویش را نا ازم که بهر گردن بخوا بخواب امشت لبم هر لحظه بر تنگ شکمزد بمنزل کی سد سالک دلی ز نیست بیدار سباد او چشم زخم افتد شب بطافتی برین</p>

باین دست گریبان ز ظهوری تا بلی سالم خدا را جست و جوی دست امن گیرم خاتم	
روزی نشد که در شب غم بر سرم بکشاوری روی غایب من کز اثر ترسم آب دیده و هم روز وصل را صد شاخ تازه ازین هرگز ندم از تاب شک ساخته آشفته طفا شمشیر نغزده جوهر خود آشکار کرد	ما چند فال روشنی چشم تر ز غم شاید ز بنده خانه مرمان پیر ز غم شسمای مجر کز قره بر یکدگر ز غم برکنده نخان باغ هوس چو این تیر ز غم آلت پیچ و تاب با که ز تاب کفر ز غم پنهان بخت و تانگی بر جگر ز غم
پروانه ام بشعله ظهوری تا ساراه آن شستم که همچو گیس بر شکر ز غم	
سرخوشی را خاک کرده ایم لب ز تپا بشد آمد بجوشش کمن با صبا حجب ما را پسند بیای طرب نیست یک نفس سنج نداد رد گر عجز رسد با ز هم نگسده نغمه بزم ما ازین غم که ناخوشی و غم ز غم	بلی سروری آرزو کرده ایم بشیرتی ز مهر خود کرده ایم که بهر دریدن رفو کرده ایم ز بس و غمش با هیو کرده ایم کل گلشن وصل بود کرده ایم لب و ناله را رو بر و کرده ایم جگر را بدندان فرو کرده ایم
ظهوری تو در لب گره کن فغان که ما گریه جل در غلو کرده ایم	

<p>از نسبت چون شد سر بگام بر دل کس غبار نگذارد چون دلش پر شو و زبیدات چند از جان دل بر آری دود دامنای سرشک آخر شد راه گلزار وصل میسر شمع زاهد نامی من گیرد جان فدایت بگو بگو قاصد</p>	<p>بچشم ملک ملک لب جام دامن افشانی تو گاه خرام لب کشایم ز شکوه آیام صبح بر رخ کشیده پرده آیام طائر گام را نکردم را م ایدل اول علیح رخ گام بر همین آیه تمت اسلام وصل میبازد از ادای پیام</p>
<p>احتیاج مر البصیر به دین کر ظهیری شکست اہم دام</p>	
<p>عشق آورد بر سر کار م دیگر از صبر میکنم بر ہیز باغ باغ ارغوان تو انم گشت زیب اوراد گشته ذکر بتی نرگس شمع او نہانی را میدہی بخت سودائی</p>	<p>کرد در ملک و در دہار م تازیہا چشم بیارم صاحب دیدہ ہای خبتارم رشک تسبیح باد ز تار م عشوہ چہند کردہ در کار م بکسادی رواج بازار م</p>
<p>کر ظهیری تو میروی بوطن بسلاست کہ من گرفتار م</p>	
<p>کر و غیر از برای جان رفتم</p>	<p>غیر حرف تو از زبان رفتم</p>

سردسان بال میدانم سایه پروردنخل ماست مبار حسن بروی عشق خوان آراست مشرقی عشوهای تهنائیت فانوح از فکر آبروی شدیم	بهوائی تو خانان رفتم از محل باغ خود خزان رفتم مغرد مفر استخوان رفتم از تیغ خودی دکان رفتم بجبین خاک آستان رفتم
--	--

تا ظهوری رود پستگدی

خواب در چشم باسان رفتم

راو بر عزمه جهان بستیم روای مشکرا از زبان دادیم خون خود را بهر طریقی که بود یادش آمد درون قیامت الفتات آشکار میخو احسم در چین از طراوت سمنش آخرش در کنار می آریم	محمد با عیش جاودان بستیم هاتل شکوه با بان بستیم بر دم تیغ امتحان بستیم در صحبت بروی جان بستیم آب بر رنگ از غوان بستیم چشم از عیشه نهان بستیم بطریق که ما میان بستیم
--	---

خزه ز درول ظهوری نش

تست زخم بر سنان بستیم

اگر اول کوپ عیشی دویدم بنویف نامرادی راه بردیم بروی ششاهنم نیل حسرت	سری آخر کوی غم کشیدیم سراشت پشیمانی گزیدیم با تگشت سیه بختی کشیدیم
---	--

<p>زهی سودا که جنس سودا نیست مبین بار چنین افتاده و زبید نموده خونت سرتاپا رجایتیم حبسین با دیگران بچسبیم غم</p>	<p>زبان از زبان کاری زیدیم که درهای کشایش را گفیدیم گذشته کار از شمشیر شهیدیم که مادر شام ماتم صبح عیدیم</p>
<p>اگر با خویش می بودیم همراه طهوری کی بشنل می رسیدیم</p>	
<p>چه پنهان میکنی رخسار دیدیم تو خود را هم تقد بود و نالود بجز جنس مصیبت نیست ترا خدا یا خیر باشد رسم نیست نیم التفاتی داشت در کار بیای چاره دامن میان</p>	<p>فر از تنگ با خود ده شهیدیم ببالفر ختی اما خبر دیدیم اگر چه خواجسته باز از عیدیم شکایت گوید از خود شنیدیم گل امید را انشگفته چیدیم نقاب از روی حال خود کشیدیم</p>
<p>طهوری سخت تر گردیده بیدست مگو بهوده در دامن تنیدیم</p>	
<p>راه بخت چاره جو بستم گوش را به منبسی و گردا دیم رنگ از چشم اعتبار افتاد صبر مجلس بر اه شوق اگر است نیست چاک لباس سوزن گیر</p>	<p>دریا پارگی مرد و بستم لب یاران پند گو بستم سزد منی بر اه تو بستم تار بر سازهای هو بستم عقد بر رشته رف بستم</p>

<p>از قیاسان کینه و حلیم تا کے سدا راه سبب نشد</p>	<p>گرچه ز نار آرزو بستیم خویش را عاقبت بر لب بستیم</p>
<p>گر گلوری ز پا فتاده چه عجب کردل بجست و جو بستیم</p>	
<p>دل سر کوئی گرفت از ناز و روان فارغ در نور و دیدیم بستی راه نرد یک بند آرزو داریم خاری از بر پای جان بیشنا صد غم تر بیت خویش خوش صحبت سرمد پیدا رفتی باشد سرا و شام عشق با بسا شو بهد و پیوسته تا ابد ز کوی و</p>	<p>بانیالی آستین اگر دید از جان فارغ در طواف کعبه از غم بر پا با تا غم از تمنای گل جنت گریبان فارغ پیش ما آورد کس وای در مان فارغ هم شد خاطر ز صد خواست ایشان فارغ از رسوم نامه و آواست و این فارغ</p>
<p>در بیت گرم محبت چون نامور می خنکیم از امید پرستش تا صبر مان فارغیم</p>	
<p>بر شو و در بنای محبت کشته دایم افرد دایم غریب تا خواری پیوسته دایم کرد خدمت بخانه بر جبین رنجیم و پارسا گزیدیم با شاه کو جود و محبت خود را نکجا بردار از خنده لب بستیم و ساند بخت را امید گرم گشته در این پیش نرل</p>	<p>کم کرد دایم از تن در جان دایم در بزم وصل ز محبت است دایم در کعبه گریه بین ملاست دایم خود را بر که بطریق نمود دایم بر حبیب بخت ناله زلفی کشته دایم زان بوسه که از لبش نمود دایم دوش از زبان خویش خبر با شنود دایم</p>

خود را در آب آتش غم از دایم	ماهی طبعیتیم دستم در مریح هم
از دیدن مراد ظهوری حجاب نیست تا ز رنگ خود ز آینه خود ز دوده ایم	
دانی بسینه سینه بدانی رسانده ایم از باد و دمان مانعی رسانده ایم چون خویش را بکنج فراغی رسانده ایم مانج کام نقب سرغی رسانده ایم از شلهای آه چراغی رسانده ایم تا فرق خود بسایه تراغی رسانده ایم	گلچین شوی امید که باغی رسانده سر داده ایم رخ خماری بنوعصر چشم از نگاه گشته توی در تخیل در کوی جست و جوی سامری مید ظلمت بشام کلایه بازت خود کشید بال بهاری تار که اقبال یگان
از صفات جام من ظهوری مانگو کیفیتی ز دور دایمانی رسانده ایم	
از مد او ادا من حسیم جگر افشاده ایم از سو او شام پر تو بر سه افشاده ایم از نهال آرزو بر خود شمر افشاده ایم یک جهان خورشید و مه در بام افشاده ایم در دجام تلخ طعمی شکر افشاده ایم پر تو دیدار بر بام نظر افشاده ایم	مره می بردل نبوک بیشتر افشاده ایم آفتاب عشق طالع شد سیه روزی گشت بر سر کوی غزل جان دل گم دیده فروش شمع اقبال شبشان تمنا در گرفت خنده شیرین بجام تلخ در کاست باز چون برون آمد نگه راهی بجایی میرود
از تو غیر از تو با به ظهوری هیچ چیز دست بر هر آرزوی شکر افشاده ایم	

<p>عیش و فراغ را همه بکسو گذاشتیم سراپا به پیشانی زانو گذاشتیم از بس ادب نقاب بران گذاشتیم دل را با اعتماد غم او گذاشتیم این کار بعهده دارو گذاشتیم فرودیا در ایلبیل پرگو گذاشتیم قوت بضعف و عجز به نیزو گذاشتیم در تنگنای تفرقه به یلو گذاشتیم در چ زلفت به شکس تو گذاشتیم</p>	<p>تا سینه را به باغ غم او گذاشتیم کردیم سیمسا و نیامد بجای خویش طوفان آو ما و جهان را بسا داد خون میکید ز تیغ خطر در جهان عشق شاید بدست در و مداد او شود پاک گشتیم طوطی نفس گنج خامشی بر هم زدیم نسخه ترکیب عشق سرا ما چند به یلو از کس و نا کس خورد آن تو به کرد و نفع کار شکست از دست</p>
---	--

در خانه بنیستیم طهری کوب

خود را به ستمی بخت در آنگو گذاشتیم

<p>منظور بود در دمی بهر سو گذاشتیم بر دیم خرقة را بلبس جو گذاشتیم در جلوه گاه قامت به جو گذاشتیم در بنبل از کنایت او گذاشتیم در روزگار مرمت او گذاشتیم دل بر وفا لاله خود درو گذاشتیم خود را بهر زده و زنی او گذاشتیم صد چشمه زهر در بن بهر جو گذاشتیم</p>	<p>در راه دید و کینه کرد و گذاشتیم تقوی بجای کمری کمری بست برود بهوش که باز ماند نظر ز نگاه بود بر لاله از حکایت او رنگ ریختیم امید را که لازم مهر و محبت است از دغمای سینه توان شعله بر فروخت زانوی غیر تکیه که انفاس شد از روزگار ساغر محبت حواله بود</p>
--	---

<p>هنگ بر دقای ظهوری تافتم در وزن مهر خود چو تر از دگر آیدم</p>		<p>شام گشتان خود را از سحر چو کرده ایم نیست غم از شعله غم بال پر چو کرده ایم ساغر زهر بیا گردی تر چو کرده ایم جو یار شایخ را از آب تر چو کرده ایم بر کنار خوان ناکامی نظیر کرده ایم باغ و راغ خود ز نوک بنیشر کرده ایم</p>		<p>تا بناسور باز نسیم جا چو کرده ایم پرده فانوس کو پروانه را مجبور دار لحن بید روی ندارد و مجوزت بدهیم نخل بافتادگی اسایه پر در کرده است سیر چشمایم چشم عالمی بر دست است ناله زاری میرسانم از خیال غمزه</p>	
<p>تا ظهوری قفا ندوزنار و زوصل دامن چشم تر از لعل گهر کرده ایم</p>		<p>غمی در جان گره شد گنج این بر اندامم نمک در چشم خواب اپناشتم افسانه نامم بده ساقی بده انداز پیسانه نامم و گریخت خانه را ز لور شوی بخانه نامم فریب شمع چشمی آشنای گانه نامم بدست دوستی صیادی دیوانه نامم</p>		<p>بر آمد کام رسوائی دل دیوانه نامم ز حزن شکری داستان شوری بر اندم جنون این بانی جز از مستی سرشارم دارم بیقرانی اگر قدرم گرد جرم کردم بچشم آشنائی صورت بیگانه دارم چو لیلی طره صیدی را از آزار باب نموده دارم</p>	
<p>ظهوری شهبود شکر از لعل شکر بنوا در وزن شامه بال افشائی پروانه نامم</p>		<p>مست گشتم و در مذنب دیم</p>		<p>جام عرفان بر می مشرب زدیم</p>	

<p>رنج راست یوده و ما بنجب رد برود کردیم اشک و دیده را لب بر یاری انداختیم خون چکاند یارب از دیوار دور مشوه مار بعد ازین جز و ز نیست</p>	<p>شکو را جبرادب بر لب زدیم پشت پا بر یاری کوکب زدیم آتش در استخوان تب زدیم بسکه در کویتودریار ب زدیم آتش از آه خود در شب زدیم</p>
<p>پای جمل عقل حکم گشته بود تا ظهوری راست گرد چو نیم</p>	
<p>دل را بیک کرشته پنهان خویشتم جنس دیار عشق یار از رخسارم در دشت شوق ز لعل و لعل اینک شوق ز چرخ دل از زبان برده بود سودا گز عشق نمیشد بقدر دل سودا یان کاکم ز لعلم و در نیست کار بهر ساله رو پیش خویش زینت از منت تبید اسباب فانیسم در مخزن جگر گهر چند جمع بود</p>	<p>بر کار بود مشتری از زبان فروختیم آتش به پنبه شیشه بندان فروختیم صد شاتم بلبزم و دمان فروختیم در احتیاج غصه نقصان فروختیم با چار بود گوهر ایمان فروختیم گریه لب سبیل وریان فروختیم زین چاکس که با بگریان فروختیم عشرت سرای کو چسبان فروختیم دلالت گشت دیده به امان فروختیم</p>
<p>دیگر ز ما جوی ظهور می سرودنیش لب را از عسقم بناله و فغان فروختیم</p>	
<p>نمی آورد و ام در بیع جان شادمانم</p>	<p>بصد عشرت اگر بگذره بفروشم زیانم</p>

<p>شبتستان جگر بر زور شد از شعله افغنی نگه های نمانی ز رنگ از آئینه بر دایره چنین و این فکندم کار خود را از شکلیا گر نذر مهر منم در کام من کاری نیساز دی زن ای نصیحت گو سخن نگذاشتی لب</p>	<p>نمی میرد چرا عینم مغر تا در استخوان دارم بروز عجز شاید کم نگاهی را بران دارم چرا زین پیشتر رسوا گشته تر جان دارم که از کار انانی شکرستان بر زبان دارم بخود زین پیش مبصری در سوالی گمان دارم</p>
	<p>مگر در کوچه صاحب عیاران خانه میگیرم طهوری نقد دل ادر کردی استخوان دارم</p>
<p>کو غمی تا پایی منت عشر عشرت نسیم از کند زلفت آرام گردن دل را بر بدن آرزو را بر کنار نیل ناکامی بر م بر کشتم خنجر برست عشق در کوی خون گسترانم مهر طاقت بستر بتا بے</p>	<p>توئی از ضفت در سر خنجر قدرت نسیم رم کنم از خویش سهر و زوای مشت نسیم بر زلفش در آب داغی بدل حیرت نسیم رسم را بر میرم در دامن عادت نسیم بالش بیار سی بریز بر صحت نسیم</p>
	<p>با طهوری گردم گاهی نیمه عقل مال مهر مانع از خوشی بر لب خیرات نسیم</p>
<p>وقت آنست که دستی بر عاثر داریم میرد دهره خود عشق بجای مارا گفت اشکی اگر از مابین جگر گمان بار دردی که زنده کرد تو شکلیک</p>	<p>از ره عافیت خار یلایا بر داریم یکجان جان زنی روی یلایا بر داریم نام زمینی از رنگ خنجر داریم توئی بخشد اگر ضعف نیلایا بر داریم</p>
<p>وقت شکرست طهوری برین کوه پند</p>	

	خوش بیا تا در دیکم در ضایع دارم	
<p>خدا فرقت دهد کاری با تنهای دارم بظاهر دست نبرستی دل شیدای دارم کشیدم یا بدامان بستی بر پای خود دارم ز حد بگذشت بی پروایش سودای دارم سحرهای فراغت در دل شمع خود دارم زبان آتش کردم شرمی از خود دارم شکایت گوشت از دیده بینی خود دارم</p>		<p>سر خود را بای دلبر خود رای خود دارم نشان گوش جان دل تو پامان سبابی ز خار رشک نشتر خیز از باغ سرکوبی هنوز اصلاح حال زار خود شاید توان باشک شک شستم دیده را از زنج بگیری هر کس بمنزله اینها بسیر گشتی منتظر شد در اول آتش هر کاری باید نظر کرد</p>
	<p>بظاهر گریستم شسته عجز طهوری را نشان سر رشته در دست استغاث خود دارم</p>	
<p>که حرف از بیم تلخی راه میگرداند از کاسم چه حاصل آنکه چون آرزوی دکان کنم بیگانه ست غفلت از برای دانه دارم سپندی بیز در دفع گزند صبر و آرام سخن ناگفته بر دارد لبش مضمون بفرم که پذیرم غرور و ثبوتی آید بار بارم شبیه صلت اگر نه نند سری مردانم</p>		<p>غمیر انم چه زهرت آنکه دوران بخونم تمام عمر خود شیدم ز ناب آتش جیت با بخت خیر یا بدی جنگ تر خواهم ز خالی تخم شوق گشته ام در سینه آماج قیاس اشتیاقم کن که چون قاصد شمش چه زمت میدی خود را برق تیغ قاتل بافتان به در انم بیست روز خوشتر</p>
	<p>ز کیش زین پیوستی تلخ و گری عاشقم عاشق نزد بروم که قاری از حدیث کفر اسلام</p>	

<p>نیگرم و لیکن درین شرکان نمی دارم همان پیش ست پامی جان خواصرت کوئی بحر و غده لب بکشا که رسوایت اینک چه حاصل از چنین روی که داری آنچنان خوشی اگر محرم نگشتم شکوه باید کرد از خویشم</p>	<p>هنوز از بهر کشت بقرار می شنیدی دارم همان بخار کدل گل نگذار غمی دارم تو داری ناز بسیاری من صبر می دارم چه شد گر عالم مست است همه حکمی دارم که در خلوت که دل همچو جانا محرمی دارم</p>
<p>ظهوری عشرت نشاد می سازد طرح بر افکن که مردست آرزوی من پیش نامی دارم</p>	
<p>ز رشک من چنین افروخت صحبت خویشی دارم علاش رتبه منصوریت میدارم پی پرواگی پرواگی بنوا هم از شمع بمن ساده لوصها هوس خوش نایه دارد همیشه خاطر ترم همیشه ساعت برب مدار می کنم بامدی تا میتوان کردن</p>	<p>شمار راه گم گردیده رهبر گو گبی دارم خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم بر شوت میدهم جان آرزوی منی دارم این دست تکی انداز بسین غمی دارم نیگونی دل شمرده جانی بر لبی دارم چو بر سیر از انصاف تیغ یاری دارم</p>
<p>برای غیرت تقوی ظهوری می نمایان دارم گوارا باد از رندان زاهد مشربی دارم</p>	
<p>از طره اسپر بریشانی خودیم چاغند هوز حیران یل غم برون شاید که بر کشیم سری از دل حم زین پیشتر اگر نداشتیم در خطر</p>	<p>مقاصب کو که گشته حیرانی خودیم در انتظار گریه طوفانی خودیم پی بر پی شکب بیابانی خودیم غم نیست در پناهِ دیشانی خودیم</p>

مژگان زار با بخت نگی مدد نکرد دامان دل عبث ته کوته امید باز گو باش روی حرف حکایت بیگران بند و پسر مسالمة با ما نمیکند	در خون نشسته دل سپیدی خودیم در دید ما سبک زر گرانجانی خودیم نرسند ما بدوق زباندانی خودیم شمر منده رواج مسلمانان خودیم
--	--

برزد سری ز سینه ظهوری میدرخش

بان بهتی که در پی دیرانی خودیم

بر جگر رنجبت سنان خوش مژگانانم کس بهم بر زده تفرقه عقل مباد بسیکس از سر دشت من از رسولی سایه کعبه ز مغرم لغت بجز آن بزم	پیر من گشت قبا چاک گریبانانم سج گردیده دلم زلف پیشانیانم رفعتی یافته ام عشوه پنهانانم عشق شد را به سرم خضر سامانانم
--	--

نیست اندوه طلای که نداری صدرنگ

ای خوشست عیش ظهور سر و سلمانانم

سر ایچان شدم جانان خویشم نرم خاری نمی بینم تران رفت رفش نبود و اند هر قطره خون نبلان من کشودند زیش ظاهرم بهر گریه اخوان میفرودشت برای دیگران طریقت نشانی	سر آمد درد باور مان خویشم بهار آمد گل در بجان خویشم تو شاعشرت نگارستان خویشم در آغوش غم پنهان خویشم از نایم بوسه از زان خویشم از آب کوشته دندان خویشم
---	--

بسیکس از سر دشت من از رسولی

	طهوری در غم رسیان خوشنشین	
<p>راه طهوری باز شود در نظر نشین در خرمی بد دولت فرگان تر نشین زندان خود مشو بهوایش بار نشین چستی میان به بند ز دلما بدر نشین شام که در تی بصفای بحر نشین اکنون در آتش از بهوس اخلر نشین داری اگر رگی بدم نیشتر نشین کو خون بریز متعجبت بدر نشین تخی از ان جهان شنود در شکر نشین ایست نشسته اند بهر پیشتر نشین</p>	<p>پنجم چون دانه کنی در نیشتر نشین پر مرده گشت خاطر ازین خنجر نشین در گریه چون جاب بدر پردار نشین چندین فردم و برگ ریشه کسان بکشادری ز خلوت شب رضای نشین نون گریست تسه گران کرد نشین زان بوی غمز گشته خیلدن به نیشتر نشین مردان به نو زگر دیت آرد در نشین زهری زرق تا قدم ای بند گوهر نشین بمان خوشی در آغوش طهوری نشین</p>	
	<p>خشم تو آگست طهوری تو غافل از دیگران میرسن خود بر خدر نشین</p>	
<p>در آمد غارتی از در نه آن من نه من چو دلفتم بد ز تازد نگاهی از کین من ز دوح دیده هیان در می آستین من چه بودی کاش میبری بنود می بخوبین من تکلیفی شد دل من سادگی نقش کلین من بصد ساطور توان بهست یک چن خبرین من</p>	<p>بلی شد غمت در احوال چنان من چنین من بنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را بامیدیکه ریزم در تار آشنای تو نه دویای نزدیکان دنی نزدیکی دورن نیام خاتم جشیدی کنیز تو دوش ز خاک خون قربانگاه عشقت عید می پوشد</p>	

<p>چو بکاری خشک بلب چو سبزی ز شتر هم ز آتش پاره بر سینه خم داغ افشاندم</p>	<p>بباد اختلستان کام کس از انگین من نهاد از شعله خورشید خرم خوشه چین من</p>
<p>ظهوری را بردن آورد از آلاش مرهم دل بیگان پسند من رگ نشتر گزین من</p>	
<p>خود دیت شد قاتل قربانیان کعبه را رقصان با استقبال صیقیل صیرت زدای زنگ دید تا بمترل یکدم تیغ هست راه کیسای سر خردنی کرده اند از قلم درجوی سیرابی نوشت بر کند عیدی سر از هر قطره خون</p>	<p>هست حاصل حاصل قربانیان بلوه های محسل قربانیان گشته دفع حائل قربانیان راه راه منزل قربانیان سبزه آب دگل قربانیان صل خط و اصل قربانیان بر شگانی گردل قربانیان</p>
<p>بک گفت خون طهیری خج کن ساز خود را داخل قربانیان</p>	
<p>لب فرو بستم سخن انیست این در ره هم گرد امید و هم نیست بزرگوار نیم ماهه گزورق در جو د آستانه تار کم در تماشا چشم تابیدن مانند ذوق در بالیدن کاهید نست</p>	<p>گوش بکشاوم زبان دانیست این بر دو عالم دامن افشانیست این درو فاداری سبقت خوانیست این رو نگردیدست پیشانیست این چشم بدین دور صیرانیست این کم شدن در خود نمایانیست این</p>

کنده میل تیز دندانیست این گشته گریان زخم خندانست این	تا که تار بوس شد ریز ریز تخ او بر حال ز خون گشتگان
گر طهوری گشت رسوا در مرغ اقصای عشق نهانست این	
هر چیز جز او ز دل بدر چین در گلبن خنده سحر چین طف لمانه لبی بگریه در چین از انگرا شک در خبر چین کو و غم دور دور کمر چین صلح ست ز جبهه چین بدر چین	کجی نشین بساط بر چین از شبنم گریه ناز کیس پیرانه سر از ترا کست غم هنگام پیام آب و تاب شاید که شوی زمر دیاران در رخ چه کشتی سپری جنگ
چون گرم دعا شوی طهوری اول ز نفس نف اثر چین	
فشتی نشسته مهرن از دیدن چین میخواست آن جریده روی نه چین مقدور کیست ندین و ناویدن چین سوگند من بدوستی و دشمن چین حیران نزد بر آتش کس این چین میخواست آرزو کند ام روزن چین دار و زبان خامه من وزن چین	دل ساده طور و نرسل و پرن چین بهرین کین غارت صد کاروان کشتود این مرده تنافل روی گشته نگاه باد وستان بد شبنم میخور دسم دامان شعله در کف خاکسترم نماد سورخ گشته سفید ام از داغ حیرت در با بر دی حرف تر نم فرد کست

<p>نارحم بر دمان کشاید بیکر زنج بر سینه و انعمای تو از شد و خوش گر و نمکشی خطاست بگردن دگر</p>	<p>من بودا توان تو شیر افکن چنین تو شیر و ماه دانه از من چنین طاعتت ظلمت را بر گردن چنین</p>		
<p>بگذشت چاک جیب ظهوری ز دانش طوفت تباستانه بر این چنین</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="676 665 1030 1282"> <p>از تو دبرون نتاخته پادری چنین در خون پیری یم از شرم لاغری دار و تقاضای زنگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد لبعت جانی خوشم امیدها در دل فسر دگی ز تقاضا گر ه مباد دیدم نمیشود بنگه رهن صیرتی ناگسرم برای گل چهره شبنمست</p> </td><td data-bbox="302 665 644 1282"> <p>در عشق ملی سناخته کس منزلی چنین که در شکار گاه فتنه بسلی چنین با منافای ای آگهی غافل چنین دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین ذوقیست مهر بانی سنگین دلی چنین حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین تا دیده آرد در بیان حال چنین ترم نفسی که کرد گذر برگی چنین</p> </td></tr> </table>	<p>از تو دبرون نتاخته پادری چنین در خون پیری یم از شرم لاغری دار و تقاضای زنگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد لبعت جانی خوشم امیدها در دل فسر دگی ز تقاضا گر ه مباد دیدم نمیشود بنگه رهن صیرتی ناگسرم برای گل چهره شبنمست</p>	<p>در عشق ملی سناخته کس منزلی چنین که در شکار گاه فتنه بسلی چنین با منافای ای آگهی غافل چنین دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین ذوقیست مهر بانی سنگین دلی چنین حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین تا دیده آرد در بیان حال چنین ترم نفسی که کرد گذر برگی چنین</p>
<p>از تو دبرون نتاخته پادری چنین در خون پیری یم از شرم لاغری دار و تقاضای زنگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد لبعت جانی خوشم امیدها در دل فسر دگی ز تقاضا گر ه مباد دیدم نمیشود بنگه رهن صیرتی ناگسرم برای گل چهره شبنمست</p>	<p>در عشق ملی سناخته کس منزلی چنین که در شکار گاه فتنه بسلی چنین با منافای ای آگهی غافل چنین دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین ذوقیست مهر بانی سنگین دلی چنین حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین تا دیده آرد در بیان حال چنین ترم نفسی که کرد گذر برگی چنین</p>		
<p>کس در مزاج عشق لفرن چنین نکرد از زانی تو با ظهوری دلی چنین</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="676 1441 1030 1769"> <p>شد کار من ز دیده تر گل این چنین جای تعجب است که از سحر زنگه گرم آینه ان شوند که از خوش بگذرند نشستی در آب دیده کشیدند دشتیان</p> </td><td data-bbox="302 1441 644 1769"> <p>پای کسی ز فتنه فرد در گل این چنین اعجاز عقل و دوش شود باطل این چنین افتادگان و دندنی محل این چنین دار و محیط عشق خون ساحل این چنین</p> </td></tr> </table>	<p>شد کار من ز دیده تر گل این چنین جای تعجب است که از سحر زنگه گرم آینه ان شوند که از خوش بگذرند نشستی در آب دیده کشیدند دشتیان</p>	<p>پای کسی ز فتنه فرد در گل این چنین اعجاز عقل و دوش شود باطل این چنین افتادگان و دندنی محل این چنین دار و محیط عشق خون ساحل این چنین</p>
<p>شد کار من ز دیده تر گل این چنین جای تعجب است که از سحر زنگه گرم آینه ان شوند که از خوش بگذرند نشستی در آب دیده کشیدند دشتیان</p>	<p>پای کسی ز فتنه فرد در گل این چنین اعجاز عقل و دوش شود باطل این چنین افتادگان و دندنی محل این چنین دار و محیط عشق خون ساحل این چنین</p>		

<p>آری زمین پاک به حاصل بخشن آتشکس کشید مهر تر و دل آشن می باش از تر و دین غافل بخشن</p>	<p>از تخم داغ سینده ام اینار را خست آورد صد کشت و بیک تنگنا کشند از جنبش نسیم تو دور کوی آبی</p>
<p>ترک نمود کرد ظهوری برای تو فود را بگردن خرج که شد دال بخشن</p>	
<p>قفا و آفتاب از نظر کیست این در آمد بمنجز جگر کیست این ز جانت نزد مکتب کیست این منا و ست دلی بکبر کیست این ندارد کسی رو سیر کیست این نمک آب شد در شکر کیست این نمی آید از دل بد کیست این ز شام علم زدو سحر کیست این</p>	<p>می کرد بر ما گذر کیست این هم از گرده راحت داغ او بد است از طاقت صبر دور فیض قد و شش و عار اثر اگر سر رود در تمنای او ز شیرینی شور گفتار او بیادش نمی آیم و یاد او پیراغ شب بحر روشن مباد</p>
<p>ظهوری صوری سفر میکنند کسی آمده از سفر کیست این</p>	
<p>دستی ایدل تو هم رنگی با عرض کن سوز عشق خوشین و لمای شید اعرض کن لطف فرما ساغری بربد تقوا عرض کن اگر داغ امتحان آری ملود اعرض کن</p>	<p>در دجیرانی که داری برون اعرض کن بر گل خم دیده آبی زخمت آسان برست زاهد یزداد رخا رنج جان آمد بلب بوی درمان در نمی تابد و مانع در دما</p>

<p>حسن پوسن را برای گرمی باز از عشق بر سر کوئی تو مرد اسپد از بالای ما دعدۀ او خوش بلای شاد برای جان ما عشق و افسوس شکوه بی انتقامی میکند</p>	<p>شعله برنی بست تکیب ز لجام عرض کن پایه برون جلوه بر سر و بالا عرض کن آرزو افتاده بهوش بین تقاضا عرض کن حسن را نیست عادت عذر عذر عرض کن</p>
---	--

زودنی افتد زبان از کار و حشت غالبست
هان ظهوری حال خود امروزی فدای عرض کن

<p>جلوه کن بر سر کوه اسنی بر پافشان گل بدامن رخمتی بر حبیب جان مدعی خنده شیرین نمک پاش نشا طاهر دست ای صبا لطف کن از خاک و افسوس هر بهار عشوه ساقی لغت در مزاج تو به کرد گر نه کم سید بهر باد آب روی شوق غفلت امر و زخوش بی چشم در و دار و ذرا</p>	<p>یک جهان جان جمع شد قربت عین افشان مشت داعی بر گریبان دل شید افشان شور بخش گوهر شک تلخ بر خار افشان لاله و گل جمع کن بر تربت عذر افشان کونگه به جبرقه تکلیف بر تقوا افشان میکنی گریه دریا بر سر دریا افشان حیره باغی بر زمین از حجلت فردا افشان</p>
--	---

مشرقی از همت ظهوری چاپوسی تابکی
بر کم و بیش جهان دامن استغنا افشان

<p>نخلد از سر کویت نمیتوان رفتن ترجم مجروح طمان توان ترست از من خدای رحم کند فصل گل بران بلبل در درخت بدفع بلای شام فراق</p>	<p>بی بلاست بزمندان بوستان رفتن کجاست قوت طالع نمیتوان رفتن که بایدش بفرودت رگستان رفتن بهر مانی مرغان صبح خوان رفتن</p>
--	--

<p>چو غمت ست و گر بر سر فغان رفتن بروشنای آه شرفشان رفتن</p>	<p>لحم بزمه نو کرده عشق دوارم چو شکست شب بحر راه دشت بلا</p>
<p>تمام خلق جهان راه بودی بنیند نه عالمی است ظهوری زبان رفتن</p>	
<p>یکبار گشته باش فلک گو بکار من سرخ گشته رام ز بی بخت دامن یاد غزال وحشی من گشته رام من دخول تمام داشت دران تمام من شکل که در بیان تو گنج پیام من آواز داد کوس طامست ز بام من کی میدیدم را دیکس از دحام من خوش لذتی ذخیره ستاد کام من کلک قضا نوشته رات مشام من</p>	<p>پر گشته از قرایه امید جام من بال و برهای بر آورده باغ بخت رم سیکتم ز عمری بخت دشت دشت عیش وصال گر چه بین نصیب بود قاصد بر عبث سخن در یاد رم صاحبقران ملک عاشق منم حسن گمی که رخصت نظارگی ده نام ترا احادی صد مهر شکر ست نازم بخت خویش که بر عطر کاسه</p>
<p>آه در و نه تاب ظهوری فرو نشانند کز خوش سینه بخت پوسهای خام من</p>	
<p>گر نگردی مشق بیانی قلم بر خویش زن عشق در بخت گرفت اکسیر عجم بر خویش زن مینوانی کرد در اجام هم بر خویش زن یزنی خود را بر باب کرم بر خویش زن</p>	<p>ساده در عشق پر کاران رزم بر خویش زن سکه دغش تمام سینه صافا میزنند صیقل در کار دار و ظلمستان درون این همه خاک مذلت فقر را بر سر من</p>

صد چن چرم دگی در غنچه دل چیده	از بهارستان تو برگی ارم بر خوشن تن
از چه برگردن منی یار خزان زندگی	آباد بودت بیاغ خود اید از عدم بر خوشن تن

بنی د تو نهیا طهوری صدفه جان کرده بود	میشوی ناگه بر بخشی مستم بر خوشن تن
---------------------------------------	------------------------------------

بر دای عشقین که خوشی در اجتنایم من	پذیرانی مرمت نیست احوالم خرایم من
ز لب و عشق تا نادانسته شوم بیوفا گیرم	چرا از دیگری نالم هم از خود در غدا هم من
اگر بیداری بودی سرم صد محنت افزود	زین طایفه بین که بخت خود بمنون خواهم من
سر و برگ گل خندان کی دادم منی خواهم	که کی چشم تری با شتم بود ارجبایم من
پیه پاک ز سوختن اندیشه دامن خن دادم	منید اتم چه خواهد شد برای خود کبایم من
پریشانی اگر ببول صبا جمعی منی بندد	لبش جلوده کامل همان در پیچ و تابم من
سری و دایم در پای اسیدی دمی نازم	باین روز سیه نیکو که چسبم آفتابم من

بر دوشک خوش دوی که حاصل کرده آری	نگه سید اربادوی طهوری و حجابم من
----------------------------------	----------------------------------

دام کردم سیما در جستجوی خوشی	کنج دارم خراج از های بوی خوشی
و دیده نناک در هر قطره ز دوی گرد کرد	چشم دریا کرده ام در شست و شوی خوشی
پیش پیش چلبه عشق من بین دسان رود	عشق هر جا هر که افتد بسوی خوشی
در دوا عالم کو تر از دوی که میزان بشکند	جرم را بستم اربا از دوی خوشی
در تو گل صد اید تازه هر سو بسته اند	آبرویم رخت تابرخاک کوی خوشی
نیستم در ظرف از دامنش حریفان دگر	میکنم خنما بر آبر از بسبوی خوشی

<p>از نشان بهتر گدایان را که دوی نوشتن گر مخوی را بر آوردی بخونی نوشتن گر به آب فتنه دید آخر بچوے نوشتن گر نسا ز غنیمت انار بوی نوشتن بر نو آوردم سخن از گفتگوی نوشتن</p>	<p>همه شک نیست درستی تلافی میشود نوحی از گفتن آتش زبان گر شعله را نویس احاجت روانوای مراد از ترقی در گلستان کی بسعی باد گل نرسد شود همچو پس رجبت خاموشی بر لب من نبود</p>
---	---

آب تنی از طهوری آتشی انداختست
از زلال حضرت میگید و گوی نوشتن

<p>قسم مقبلان را با احوال شان به روز جم نیست در سال شان بر ایش فردش طلسم ز شال شان ز نورشیده قرعه فال شان بخ کاهی و گریه آل شان سبک رویه باد بر وبال شان بخردار هنگ شغال شان ز قبحیل در پیش اقبال شان مبین ست خوش من اقبال شان</p>	<p>چو کم زمستان احوال شان ره هفته شان کرد آدینه گم سن در شک از شان نوشته چهر بیه روز بر صحنه روزگار گواهان رنگین در اثبات عشق در انداز پرده از افتادگی ز سنجیدگی پیش و کم شان یکی بگاہ پس افکندن انتقام نوشتست تفصیل مد شرح پیش</p>
--	---

درین ره گرفتند از نوشتن پیش
طهیری گرفتست و نبال شان

<p>جگر را خوش نخبج آورده اند از سپهر گشتن علاجی نیست رگسار انجیر در دیشتر گشتن نه پای پیش رفتن دارد دنی روی گشتن بزیر کوه ندن به که بتیاب گشتن ملی در طالع هست از شبیدان ز نظر گشتن ولیکن دارم این صلیبی که تو را نم در گشتن میسر حمله را با حمله عالم سر بر گشتن هنوز این غیر بر در را نماند دت بر گشتن</p>	<p>ز پیش قیسه گردیدست دلمای بکر تواران یغنه بکسین رخسار خورشیدش مترگان اگر گاهی نگاهی بینم شوم میشود عاجز ز غم چندان پریشان نیست بهم تو را کل نخواهد رست غیر از از غوانی ز کس از غام ز تاب عشق تو هم هر چه بنواهی بساز از من توان خود را بصلح گل ز بزدیت آوردن فلک فارغ نکر و از در بدر گشتن اسیر را</p>
---	---

ظهور می نکند اگر میشود از گرمی مضمون
 نه ز دست آفت پروا از مرغ نامه بر گشتن

<p>از تو وقت صبحدم کامل پریشان ساختن دشتی هر لحظه عاشوری ز غیب لاغری کاکلی دارد چه گویم طره دارد پیرس در امانت نیست با احباب ز سن دوستی گر خود نامزدم سزد پیران و انار ارسد شوق را پرورد می نبود دوستی گردان زو دیگر از تقیسه خرابان خاطرش بتو انعم مرد و فانی شد حمیت مانع هست</p>	<p>در صبا منزه جانی غیرستان ساختن خوشی را عید میکردی بقربان ساختن خاطرش حمیت از خاطر پریشان ساختن مهرادر چون تو انعم صرف انسان ساختن خویش را همبازی طفلان دان ساختن فرض باشد در گریبان چاک دامن ساختن چند روزی رد را باید بدین ساختن سخت دشوار است بر خود کار آسان ساختن</p>
--	---

چاپلوسی چندینی در هم از سرگشتگی است	خویشتر را موردیوان اسلیمان سغتن
عاشق مسکین ظهوری روز در نگر د	بسیج در مان نیست میباید بد رمان
<p>ز مفرگان تو خنجر کشیدن به جانانی ترا میزید و بس صغنی از دشتستان بستی زردایت یکی از دستگیری های عشقت باین تنگی دلمانی و بخت و وار بصید تیر تو آن آه گم کرد نیم قانع بیگانه ناز و قنوت نیازم بر کانی میسنزنده ز لب باناله پاسنه و انگیرد چنان برین نگارمش بود فر به</p>	<p>ز دل چاکم در بر کشیدن دل هر کس ز دلبر بر کشیدن بجنگ دوستان لشکر کشیدن عزیزان را بخواری در کشیدن تواند شور و شکر کشیدن چه حاجت منت رهبر کشیدن بتان بر روی یکدیگر کشیدن که میباید بزور ز کشیدن سری باید بدرد سر کشیدن را که تو اندک بجز لاغر کشیدن</p>
مکشی غم خود در یانی مکشی	ظهوری از منت لشکر کشیدن
<p>چمن پرست روشن دل جان نگار من به زلفت این زیاده جلوه دارد پریشان تر از آن شک بر نخل حیاتم گر چه میسر نزد تلاطم آنکه حرف و عده زان لبی دن آید</p>	<p>برای سینه ام شیر سیر گاهی لاله زار من هزار آتشگلی مقصود روز و ز کار من بدیدی کاش تو آن جلوه باغ و بهار من درنگی که شود واقع گناه آفتاب من</p>

<p>اگر دم میرنی ناصح تو هم پانی روان کن درع و مجلس دندان زبان خود نگه دار زیاد از خود نمی بینم کسی در تردد بازی تبریز از شایو نشان فرسان بهارستان</p>	<p>زکف رفته عنایتها در رکاب شسوارین که میسر کند بدستی ناکه خار من نشستم کن و عالم نیست خصل یکبار من سین آن عارض گل گل میران از غار غارین</p>
--	---

<p>طهوری کوشش نرزانگی کاری نیسازد همان دیوانگی روزی مگر آید بکار من</p>
--

<p>توش است از آرزو دندان بحسرت لاله زخون خون بهادیر شرب خط امان دارد تماشای دگر دارند بتیابان نمی باید مدار و سیکس آن نرگس جادو برابر شد بشور آورده شوق گریه آورده جانان را اگر باشد هر در صید گاه قادرانه از آن سلوک عشق در بخت خرد و دانسته می دوزد ز شب گیر یبندی کوتهی از راه میریزد و هم صد دل بردن در عشق از قهر خوئی بنام فرمانی چرخ سترگ تازی تا ز م</p>	<p>نی آسانی خود کار با مشکل بر آوردن نخب گزیر توان از خجالت قاتل بر آوردن میان چشم در خند از تنگه حائل بر آوردن به یک دیدن فونی در خرد باطل بر آوردن چه دشواریست در کوی توپا از گل آوردن نه آگاه نیست عداوتش را عافان آوردن نمیداند مروت علم را جابل بر آوردن سری ناصح خرابیم از دل سوزن آوردن بجز ج دل اگر خود را توان داخل بر آوردن ضرورت گشته فرمان به عداوت آوردن</p>
---	--

<p>نمی دشوار تر از جان بر آوردن نیست از آن دشوار تر داند ظهوری در آید آوردن</p>
--

<p>ز زیات رنگی ندارد مثل شندانی برین</p>	<p>ابی رگت توانم ترسم شمشیر کانی سپهرین</p>
--	---

از برای خود شبنم خواب پشانی به بین قلزمی در عشق زور و حسن طوفانی به بین سینه در چاک کش چاک گریانی به بین بر تو رحمت ای مسلمانان سلمانی به بین طوف بستانی ندیدی کج زبانی به بین سوختی ز آفسر دگی شمع شبستانی به بین گو نفس از بند غم بر راه افغانی به بین در دل هر قطره بی آب عمانی به بین نحت دل در گریه کاهم حیا دانی به بین بر لب خود از ناسمت زخم فدانی به بین	گوش کن افسانه سوری و غاطر جمع دار در میان دور کن راقا و انگر بکش سینه دوزان جوشش کرده از خود میداد حمد دو دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند سپکشان فضل خزان اباغ خود دانسته رویت بردانه شد پرواگی بر سر زدن گر چه لب تشبست لیکن ناله از لب و نیست در بر هر ذره بقیاب خورشیدی نگر باد بود آنکه دل یک قطره غمی نیست عالمی را از روی بوسه حیرت مرگزو
--	--

تایلی از صحنه در حرمان هوری زبستین
روغمان نیم جان خویش بانامی بین

بطرف بختوبه راز قدرت پای رنگ بین چون بی بقرار هیای باقی صبر غافل بین تو غافل میکنی کار نگاه آگاه عادل بین که در دیدن نگه را چون رود پو غافل بین کمی سپهر جانمازی طلاق بر تو غافل بین بر است تارک من چه هم شمشیر غافل بین که آری کن که بر لب خالصه جان غافل بین	رویت باغ را از لاله گل رخ بر لب بین سایه غل غل خج خویش را سر رشته دارم پای نادانی من بشمارم طغیان و آتش رئی پرده می بینی تماشا کن که من بینم روح حجاب طاعت دیدم در هم دیدم که فرمان جاد بوشش بر گرد نارندان عالم مجلس نیامادیدی
--	---

اگر گرد و شیار از زخم دشمن سینه دهقان	سیفشان غیر مهر او دران تنی و حاصل بین
عجب گرمی و جوی در یابی تواند شد ازین دریا	هزاران کشتی پر فوج گرداب ساحل بین

پیر در مان با طهوری جزند را چرخ عالم را	
فخری روزگارش سانه واری دل بین	

دل غم نشین شد دست بیا خانه شاد بین	در بسته ام بروی دو عالم کشا و بین
عشق و خویش بود پدر بر پدر همه	ناز و بخت نشین دل و الا نزا و بین
میخواهم آنچه باغ بر جان نوشته است	روشن شد از خط تو سودا سودا بین
در خانه ان حسن نبودست چو تویی	چون ماه آفتاب صد خانه ترا و بین
عمرت اینکه پای کم آرام زهر کس	از جمله زیاد سودا آیم زیاد بین
نوتی و هم که هست جبار دل پر بین	یک نفس عشق هر که نزد اجتناب بین
ای آنکه میل نذیب سلام کرده	در راه و عاصف گریه را و بین
در عشق تب کجاست برهن بعد دل	زنا بسته است گر اعتقاد بین
کلای ناله را بسوی چار سوی داد	با هم زبان بعد دل جان را و بین
صد چشم دام کن توان دید سر غیب	چشمی پوش از همه و بر مراد بین
از زلف شعله خونی او در گرفته تب	آمنم نه با تاج بر آتش نهاد بین
صد بار کشت گشته زباید نود و خجل	یکره نگشته من در قی اعتقاد بین

تا بر سر چراغ طهوری خبر زند	
طوفان فراز و نشین و هم باد بین	
بوفانی باد شاهی از سر سن	بنازم ترک نماز کمال فیر سن

<p>کلمه غار تو زهرت شکسته من بزرگان تو گوید نشتر من همه بی لنگر بیا لنگر من بدریا ریزی ارغاکستر من چراغ افروختن از مهر من زند بر کوه کاه لاغری من هم آغوش ست خار بستر من مگو بر دانه کوبال دیر من</p>	<p>چنینم یا تو من توانچنان باش رگی دارند بیا ران عشقت ز طوفان نورگان بجز شوم بجای موج خیزد برق بر من چراغ روشن ست از پر تو عشق اگر گردم بخت در عشق فربه خیال شوخ غار پوشش شبها بیاد شد شش می پراند</p>
<p>ظهوری میردی از سختی رشک مکن پاست دستت بر سر من</p>	
<p>فلک یک گلشنی کاشانه من شود غنایب و دانه من حلاش بادیه پیا نه من بر زیر حنر قه شیشه من بدخل عشق حنر ج غانه من همان سرخپه من شانه من غمت گنجیت در دیرانه من که هست از کاکلت فسانه من</p>	<p>ز کوی خاک دولت خانه من بدام عشق اگر گنجشک گیرم بستی گردد بدستی باده توان رندانه کردن شیشه من شود هر روز یک کشور ترا جی که تو اید شد کس ولیده مویان با بادی شدم سوای غیب نیست سزد که خواب سبیل موی گردد</p>

نگینی پیچیده دیوانه من

رویت بحر سفر فردشان	رهت شکر شکر فردشان
شعشع فرزند آشنا باد	پروانه پربال دیر فردشان
جز چشم ترم کسی نماندست	از سلسله کسر فردشان
زینین ز سرکش گونه دارم	باز از چه جگر فردشان
در سایه مشام باد کاسنا	لبسته آئین بحر فردشان
از شتر بان قاصد اینیم	جان نختنه این خبر فردشان
یار بجه نریخ باشد آغوشش	در سر کمر فردشان
هم بی بهری که دعا رست	این سر که مهر فردشان
می باش برهنه چشم بر دوز	از ابره آستر فردشان

آن شوق نظاره طهیری

غاک قدم نظر فردشان

آنانکه نه غمگین بو عشرت بحر امان	و آنانکه نه گمان تو شمرت بحر امان
نازشین هواداری بالای تو مارا	باشد نظر بازی همت بحر امان
از پر تو خسار تو خشنده نظر ما	بر سر سه دو بدند بصیرت بحر امان
خلعت چه سازند شیرینی و شکر	پی پاشنی زهر تو لذت بحر امان
از یاد تو برون نرو خط عاقل	اندیشه اغیار ز غیرت بحر امان
جز سود نیارند بسیار محبت	آمد بزبان کار شرکت بحر امان

	<p>از خوارمی و ششام تو عشرت بچران درند سب با خون محبت بحر امان</p>	<p>در باب نصیحت و ندارند نصیبی در حجب بر نمودیم کش تیغ حلاست</p>	
	<p>بیماری اوقات بلا هست ظهوری بر سر زکن از حلقه صحبت بحر امان</p>		
	<p>دل من خشک و خاکستر من مبارک باد و انعام من پریشانیت جمع و فترت من اگر حسرت بنودی لشکر من و هائے باز کرده ساغر من که دنبال من افتد رهبر من شتر دی کاش دامان تیر من مگر مهری مند بر محضر من نشد گنج و هائے شکر من بین چون میطید دل در بر من</p>	<p>خسے در آتش او پیکر من چون اوزنگ بنهاد از پر ام قسم از ناله و آزار آه دارد بدر بای بوس بوجم ریود به بندم دیده از مینا که بر خم از خود ببردن منادم با عجب شیت برای حسرت و غمی زانده مشک بداغت بینها گردید مت از چه حاصل این همه زهری که خوردم سبب من چون سجد منقض اسیران</p>	
	<p>ظهوری بر سر کوی محبت زیا افتاده دوش در بر من</p>		
	<p>بلبل دارم ضروری ناله بر آهنگ چک زخمی گشته طرب ختم جنگ زن نیوان پرداخت خط بر صوفه شکر زن</p>	<p>ماندنی گل غار خرگان گریه کو بر زنگ زن صلح در کار شکست تو ندارد و گوشه شش داستان نقش پردازی نقش سادگ</p>	

<p>مردان رهستی بر غنای رنگ زن گزنی لاف صفا از سینه بر بنگ زن بادل یک رنگ بر غنای رنگارنگ زن چند پیمان شکنی پیمان بر سنگ زن ز غلط بر سینه دغش قرعه کو خنگ زن خیسای داغ خود بر سینه های تنگ زن</p>	<p>دیده دیدن نداری در صفت کور نشین سهل بود آینه بر اسکنه ران بر توداشت عشق یاران عیش رانی طور دیگر کرده اند کرده از سخت روی تو بهستی آینه حرفه دل نیست صلیح زخم مرهم ز نیار تا بپایه غم طایب بر گردن کشید</p>
---	--

بر تو آسان کن طهوری ششای تویش را
 سخت دشوار است پاس نام روز رنگ زن

<p>که من گفت دی ساده بین داغ پستی بسینه داده به بین دام تو دیده با کشاده به بین رو مغر جگر هدا ده به بین کار بر مید گرفت داده به بین بر سر داغ های با ده به بین چشم بر چشم ایستاده به بین رهن عسریانیم ازاده به بین لطف پر کار و پر ساده به بین</p>	<p>گریه ردیم به نفس داده به بین روی راحت که می تواند دید گرچه از صید دیده می بندی داغ از استخوان سینه گذشت شوق سر کار دیده به نانیست گشت کالای زند تمنائی چند در یوزة تماشا چند پیرهن سدر راه آغوش است تازه مستوق از کمن عاشق</p>
---	---

بدی را زیاده گر بین
 یکی از نشن زیاده بین

<p> زبان برخیز باده دار بنشین زیادش گشته که خاطر مبهاری گرازدشمن رسد هر دم صد آزار نکردی حاصل اسال انبار نفس برکش ز حزن عشق زینا زدکان در پس بپر کوچه بر خیز زبان بر خاستن شریکست در عشق بر خیزل چون تو بر نکردی </p>	<p> بسر داری بسای دار بنشین بگلخن غیرت گلزار بنشین همه بردار و باده دار بنشین بده بر یادگار پار بنشین بدام تهنیه این کار بنشین نخلوت بر سر بازار بنشین بر مزاری ز غم زینا بنشین بیای داغ بر خور دار بنشین </p>
<p>طهوری تا کی بهیوده گونی؟ زبان در مهر استغفار بنشین</p>	
<p> با غیر آشنایند تا آشنایه بین را می بگویم و شناسم خوش نیست بهوش و بسیم که بود ادا این شود تبت نگر بر جم ترانام سپهرند تیر نگاه تاب برای چه سیکشی ز بهر برم که غنیمت شد و مشکتم هم اقیان حاجت بخت هم غنا بر خاطر کی عشق که یاد خود گشتی از محرمان خویش بباد و اجل شوی </p>	<p> گردیده خصم اهل وفا یو قابه بین خواهم دگر دعا بکنم به عاب بین بهر چی شمال دستیز صبا به بین نسبت دهنده صبر من فقر آیین بر غیر بسته چشم تو شتی خطابه بین در کسب رو خویش تلاش و آیین در عشق خود رعایت شاه و گدایین نفرست پیشتر غم خود را و فایین سنا میم که دخته تنها مرا به بین </p>

آری ترا که گفت که احوال ما بهین	ما را چه حال گر تو ریششان نگرتری
	چشم ترا چکار طهوری بر روی کس بجای آن کن نگه نگه آشنا به بین
افقاده مرگ شکست بنال جان من ترسم خاک شود بدن بستان من صدش شکوه رنجیده پیش کان من چیزی نماند از جگر خون چکان من بیایک من ملاحظه از زبان من لطف تو هم مگر بکشد ترجمان من باشکست دست دین بندان من	بس شکست حال دل ناتوان من بی جویار دیده غم گشت غم مباد از بوش شتری شده بازار شک گم چندین تنم نکلین صیبت با قریب بصیبت ز همزبانی اغیار باک نیست عشقم دلیر ساخته در شکوه اینچنین و امن بر آتشم مزن فخر ده نیستم
	توان امید وصل طهوری بکس تران مزدگر و خیر کند استخوان من
فرمایش شام تره اشکبار من زلف تو طوح فقره روزگار من بر خیزناصح از ره رعنا سوار من در صید گاه بخت همایش شکار من خوادم قسم خوری بدل اغدا من	آید خیالات از نفسی در کنار من از بس مہم برآمده ام شاید کشد ز کم غنیمت غاشیه از دوش من کسی گر دیدم بحلقه فقر اک آشنا گفتی دگر بدایع بدالی بسوز نیست
	حالم بکوی حیر طهوری خراب بود تا از خال وصل نکشته دوچار من

<p>گرچه باران رسد بر سیدین بنیست در کیش مروت بایز رحم ویرینه یاد مهر است چند بر لبتر راحت میرم چند در کوچه در یوزة وصل انصاف قوت فرست میگوئی</p>	<p>همیت دیگر سبب رنجیدن دغبت خنده ز لب در دیدن یارگر دیدن و برگر دیدن ای خوشامرگ تمنا دیدن بجالت پس سر قرار دیدن گفتن از دست من نشیندن</p>
<p>مردم از غصه طهوری نمی چند بر گریه من خندیدن</p>	
<p>نیست دمی مرگ اجبر بجان عاشقان نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود از در و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم دیگر انرا در ره مصد بخیر است احتیاج نیستند اهل جفا جنس و قاراشتری در گریبان پاره کردن دست میکشید نفسه میگیرد و دوا از در و بیدرمان ما لااله و گل در نظر قدری ندارد آنقدر</p>	<p>پایمیدار و خزان ربوستان عاشقان بگسلد گریخته آه و فغان عاشقان باشکستن کرده پیوند استخوان عاشقان چون یقین و خیال ره دارد و گمان عاشقان گشته در زنگار گم فضل دکان عاشقان گرنی کردند مستانی کتان عاشقان سودر اسرمانه بخشد زیان عاشقان ارغوان خیرست چشم خونچکان عاشقان</p>
<p>سختی نمون شنیدن را طهوری لب بلند نیست نوشته داستان از داستان شقان</p>	
<p>امرا بنف از بزم وصال و رکن</p>	<p>زکات قوت خود بر ضیف و رکن</p>

بروی بی مکان خندہ چند شور و گیت بلا بہ دور بر باقم لباس شور و گیت باقی پاس نگہ نگیر بر غرور و گیت نیا ز در دل افسردگان عبور و گیت چرخ مجلس فسانہ نور لور و گیت سوزن ز نشاط غمخواری غمخور و گیت	نہرا رسیدنی کینہ ز شمشاد رشک بلبلت ظاہریت کی رود و گیت زبان غمخوار شکار و گیت سبا و آتش آید شعله بندشاند ز برق شاکلے بوز و گیت چنین کہ بہت از یاد و گیت
---	--

تراویہ و سبکہ اندیشیدہ صالحی
ادب نوشتہ ظہوری تہذیب و گیت

صرفہ کار نوشتہ شناسا دیدن تگرخت لخت با سیدن آفت انداز غرہ تا بیدن چون در آید بے بخت دیدن باد توفیق پند نشینیدن چند بر خود چو شعلہ لرزیدن ہمچو گردون بدان پرتیدن	تا کہ بیدل بیاچ در زیدن بر سر غوان رشک شوارست در کین سگر نشاند خاک نڈت ریش سیتہ دریابی پند گو خالی از فری نیست در طہای سوم دشت فراق شہر شد یار در محبت غیر
---	--

پر طہوری سلم ست عشق

شوخی نامہ بان پسندیدن

کہ دشتوارست پیش بن برگ بنیان مردن کہ کن بسیار مردان از آزادی ہر زمان مردن	اگواہی دل کرد شوارست ز غم ناتوان مردن غنیست دان کہ عشق بک زبان کی دگر بخشد
--	---

بدانی نقد گنجینه دین در شمار آید سر آمد خود را چون پسندم باز را نوی هم افکنده بخت بدتر گستان بحر آنی بر دوقتی دیگر اینجا سری کشای غلنگر	میسر نیست در کفر محبت رایگان مرن کرم فرمایا خدا یا بخت سر بر آستان مرن که در دنیا لب باشد نیم جانر اصد جهان مرن باین لبشگی هم خود گویند میتوان مردن
	برای اوست گرم کردن که در نواری که در عزت ظهوری نیست ذوقی بخشن تا آنگهان مردن
بامداد وقت فکر بقای میتوان کردن ترا آب یا عقل میدانم منی سازد شمع بربخ بسیارست نقد راحتی داری ازان اسباب بیانی که بر هم میشود ایمان همان غم دست بگیر و اگر روزی زیبارفته توانی کرد اگر پابر سر کوی جفا محکم	بخواست ایدل که خانی را دوانی میتوان کردن بلکه عشق تغیر هوای میتوان کردن زبان خود کن بیع و شترانی میتوان کردن خدای چشم کافر ماجرای میتوان کردن تمنای غم مرد آرمائی میتوان کردن و فاعا طر نشان بیوفائی میتوان کردن
	ظهوری مدعی را اگر نباشد بر دلت دوقتی اثر اوست فرمود عانی میتوان کردن
ای بخت وقت ناز رسیدت تا کن از حرف تلخ باش زبانی بکام کش ایام بی توانی در بر مردگی گذشت ترتیب شکر منت عیش وصال ده بان در تن اثر زد عا کردیم دوش	در بای کام بر رخ امید ناز کن دمی بخوان نقل تمنای ناز کن گلگشت خود در چمن برگ و سلک کن در بای شکوه غم خزان ناز کن بر خیز بر جنازه دشمن ناز کن

ای لب برای خنده تو هم جای باز کن	ای دیده خفت گریه ز تنه زن دن فلک
	نخست بلند پایه جمهوری موافق است خود را مگر بیاس کسی سر فراز کن
<p>ز باغ چهره گل در گریبان نظر چیدن در دون سیننه کئی اغخ دل بر یکدیگر چیدن بزدور گشته شادی ز دل حسرت بدر چیدن چه حاصل و تحویل محله ز رنگ شکر چیدن مکن منتحس از نخت عکرا ز نیشتر چیدن توان در سایه شام شبستانم سحر چیدن سمند ریتواند شملها بر بال دپر چیدن مینیمیت جز کو تاه دستا نرا شمر چیدن</p>	<p>خدا یا دیر شد از تو نهال وصل چیدن یعنی افتد برون این انگر عجز از گریبانم نخست خم جوهر بگرنگداشتیم از زودام پوز کام تنناز هر حسرت بیشتر بوشد بجای جنبش مرگان نمیدانی تو ای ناصح ز دم نالی مبارکباد آخر شد سپه روزی گس طبعی بروای غیر شهیدی چاشنی سبزی از ان لبان که روید بر لبه ز پای گیاه</p>
	<p>طهوری عشق و پیری خنده دارند چون لبان ز بیابانی لب حسرت برای گریه بر چیدن</p>
<p>که بند در راه بر امید من امید گاه رس مگر غنوترا روزی بکار آید گناه من که روز هفته را بیرون کن از سال من که باشد از گفت من بچو تو قانی گواه من ندارد تو بکس دوست داری و تنگنا من توان انداز هر دو داشت از دور سیاه من</p>	<p>چونیم نندارد و آنقدر رقت رگناه من همه معتمدارم تیغ و تقصیر تقصیر من چنین باید اگر در دلمنت بز خوشنقش شاید شتر آب مدلال اثبات این بزم نشاد من اگر در شکر دشمن فشار دپای با مردم بواز دیو جوری حبران شریک حال میری</p>

تغافل اکین فرموده در پاسبانگاه من	بیشیش دیده را از روی جان هست سرشار
	<p>بشوق علم ظهوری جمله عالم را قدم و ادم کنون سیاح گردد و غم طناب در دهان</p>
<p>محبت غایم این خطر باد و پناه من که در طوفان محشر برنجیزد گرد آه من بودی سختی کوشش بردن از برگ کاه من که گرد و بر سر من در تر شد خیر خواه من که نور دست آب ز روی قفا کی نگاه من پیشانیست اثبات انیسی گواه من ز جور برق دارد بهر نقشان گیاه من بیا بگذرای مشاطه زلفش آتاه من</p>	<p>ببین بگینی غم کوله بار کوه کاه من ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شاید فزون از کوهن در شوق عشقم اگر بودی لباس صبح بناموشی زن نزدیک کی باشد دید گلهای تر بر خار خشک فدا اگر چشمم دل کم کرده راهی تا هم آنظره آوردم بفرق نعل خرم ابر تر کو خیمه بر کن بخور و دود دل هر جا که میاید غلیبا شد</p>
دری از خنده بگری ظهوری خشک لبشین	نیادری بکف شتی گلی از گریه گاه من
<p>بیست و نگر دودمانی در دست پیچیدن بر درشته غم تا کی چون بید لرزیدن بصدغذرا تشنگی کردن گز خوش بخیدن بدامان از رخ پشیمه پوشان زین جیدن میسر شد بدشت ق گوش حرف تابیدن شمرم کند ما بر برین درت پرسیدن</p>	<p>بیست و نگر صاحب عمر کی توان بدیدن بقهر تمسایه عشرت نیتا و از بی روزی سرت گردم و دلم چون شد مروت نیست چیدن به زینبده است و کوی دنا تر گس قیایان را ز دعوی های بی عقل لب بست و شام به پیچی که اشک در دین بر یکدگر چیدن</p>

بوزن میستون می آیم افزون در درون	اگر فرما در باسن توان در عشق بنجیدن
نصیحتهای عاشق گوش کردن از توبی پروا چنان خوش بینماید که خطوری بند نشیندن	
در دل آمد حسرت شرکان شکن مایه در کار سیل اشک کن دفتر ناموس در قلم مشغول ریش کردی سینه تاثیر را نیستم مرد ملاستهای خلق منزاد در سبیل کامل رده است	خار از پا و کفش در جان شکن موجها از سینه عمان شکن شیشه آید بر سندان شکن در لب بیچارگی افغان شکن مهر در ج صبر را پنهان شکن باغبان کو نظر در ریحان شکن
باد تیری غنچه دل را نواخت رو خطوری در جگر بیکان شکن	
حدیث کام میرفت ز زبان بوالهون کنون ساوال الله که باشد دست دست نخسته حیرت بمنزل که تواند بر و عمل زگر انباری منال بوستان وصل بند و سیوه شاهی خزان آرد با استقبال نه هر خار گلزاری بزم دص طالع میرد یک یک بر لیان	اگر میرفت فوق شکله از طبع مگس بیرون خوشحال کسی که در دود خود از نهوس بیرون بریز در راه رو بار صد اگر از جرس بیرون که باشد چرخش زانند از های تشریف بیرون اگر آید صفیه بتبل از نفس بیرون بغیر از من نخواهد ماند کوه چیکس بیرون
خطوری از برای ما تمنا وقت میباید باد ایا مندا از سینه حسرت کنفیس بیرون	

<p>ست عمدی نسک پیا نه پمان نرن هو شما رفتند و طاقتها سپر انداختند یا کند طره را از پیچ و ناب آور بردن بر بساط وصل اید فال زن طالع خوش بی نصیبی و اغطاء از عزت و خواری بیع ایکه نوای کبوی کامرانی پی بری</p>	<p>دست او بر سینه سنجی کشان آسان نرن دست و عوی عشوه از ترکش مرگان نرن یا سان طعنه بر جانهای بیتابان نرن قرعه بیارگی بر محنت هجران نرن خار چنیا تراصلای گلشن رضوان نرن میشود راهست عطر بر کوچه سامان نرن</p>
<p>چنگ بزم غم ظهوری غامی راهوش برد هر زبان بر تار آهیم زخمه افغان نرن</p>	
<p>تا که دغا غورم ز تو ای یونا برو آنها که در قفا تو گفتیم و گفته ایم دشمن نکرد آنچه تو کردی بدوستی امید صلح نیست دگر هست نیست حالا خود از توقع دشنام فارغیم بر خود حرام کرده دشنام شیم او ترسم که هیچ جای دگر بر نفیست</p>	<p>بگذاشتم بده عیان مد عا برو ماد انکرده ایم لب از پیش ما برو بیگانه ام دگر بردای آشنای برو نشینم بر دوبرو برو ای یونا برو خیزی بروز کام در زبان نمی عا برو هستند بخودان دگر ای صبا برو ای دل اگر بفرقه توانی ز جا برو</p>
<p>غیر از سفر علاج نداری بکاج چند مردی از شک غیر ظهوری بیا برو</p>	
<p>سودر اسر مایه زد لاسه باز اراو گفتی زهر حرقان شکر فروش چیست</p>	<p>لاله را پیرایه از رنگینی گلزار او مانی از شیرین نیابی نیست در گفتار او</p>

<p>درک حشمت ممکن ترین بیان جانند نیست عاشق را بجز افزونی غم طلبه چون کشد باناله بلبل شکوه میریزد سینه گم وید از خزانش تا نهن بیت بشاید راه او شکل که بکشاید میان حبس و شیخ پیش از تولد این ندی بیایک شد است ستی در پایه پستی مانند از میهن دوش فی نهین ز نایبیت بر تبسج شیخ گروش گردون نشد هر روز بر مین</p>	<p>برنگر و دنگ افتد چو بر رخسار او مزنه او گر نباشد درش غمخوار او خوش فراح افتاده عاشق تاله سقار او توش کرد از شعله و آتش جان لیلیار او گر نه بند و خویش را بشکیر بر انوار او سید هر گویا اثر بر عکس استغفار او میشود عالی نزاوی ظاهر از اطوار او برهمن کو تا بر آرم سبجه از زار او کیست در عالم که اقباش نشد و بار او</p>
--	--

<p>مرهم خاموشی بر لبش گوش من نهاد مرجانا صبح طهوری گشته منت دار او</p>

<p>ناکمال صبر باز جلوه رفتار او کی بسی چرخ غنبد از جاذبات مایسمار از رشک خود به لبستر افکنم بر ریش تجانه ساز و دیده بر روزن دوش بر جم باغبان چش بکدی داده است شکر بایدش ازین مدرو در نیشتر تا غم گشت است و حق با اوست و این بر که ایان حشمت جبهشی گردید طح</p>	<p>گو شمال هو شما در عهد گرفتار او جای دایمیکر و اگر در سایه دیوار او چشم دارم پرستی از زنگس بهیار او بت بوس او که بندد بر میان نار او دسته گل خود بخود میرود از دستار او رفته تا مغز دل و جان تحت آزار او دوستی بنگر گواه دوست دعوی دار او بخش اگر میکرد قدر خویش میبار او</p>
---	--

گشته کزین ازیرای پایدارم دارد	پایه از پایه منصور عالی تر بود
ساوگی نیکو طواری شاد و سیدار و مرا کوچون هر کار را خود کرده ام در کار	
شدت پاتیه تنگ رویه داری که صبا کجاست ز جولا نکت غباری که در رخ و دور و با خراش اختیاری که برای پای ز راه تو نوک خاری که سنا ده غم نمی روی غم ساری که سپهر عالم عشق همدمی قرار ی که برای نقد تشکیبایم عیاری که که در و میدهم دام اعتباری که بیا بیکدین تو تبر حصار ی که	برای منزجر داغ سینه داری که سنا ده پانگه از شوق تو تیار کباب ز کف هنوز زنت است اختیار من برای جیت ز مانع تو نیست برگ گل دو اکیاست که در دم زیاده تر گردد دست نشسته چاکل گرش قرار یست بجوش کوره اکسیر گر چه ز رگشتم ز زمین ناله در آورده ام زین لبها بدخ شکر غم بر جهای خم بنگر
هنوز گوش محوری بنا صحن داره چون ز صبر و شکیب تو شمر ساری که	
نگه از دیگران تغافل کو عشق را نیم جو تحمل کو به زنگ گلزار و بوی بنبل کو عقل را خفت تر نزل کو اشک را از سهره تحمل کو	از مدارا یکه طول کو به چشم که حسن خرم کو باغبان زنگ و دوا گر نیست عشق در پله نبات نشست شوخ اگر بر زخمت لخت بگر

<p>در نسج و تاب کامل کو نمک لوبیان کامل کو صبح پروانه شام بیلن کو</p>	<p>ای خوش بمانکه آه طره کشید شکرست بیان دلم را برد منکه از صبح و شام خود مانم</p>	
	<p>ای ظهیری گرسنه چندی چند سیری نمست تو کل کو</p>	
<p>از رگ و پی خویش ز کرده بخورد یاخته از نالادام در دو گیرد سیرین بودیده بر تن تخیر او بد اینهمه بیل او اینهمه تاخیر او خیمه جان راستون گرد او زبیر بابل پرکاری صورت بم دزیر رو و فنا میشود آلت تعمیر او</p>	<p>ابن دل دیوانه را نگر دند بر او کیست که کنجشگل غیرت بیند ذوق نظر باز نیست حلقه فزاک کو وعدۀ تکمین گران گشت سبک انتظار از رگ و پی هر طرف بهو و تابد و طس ساده فغانان انداله یکدست نش قصر بقا چون جابست بنای بر</p>	
	<p>برو ظهوری از عهد شرم و خیال پیش پس تا یکی از خود کنشی غیبت تقصیر او</p>	
<p>بلبل گر بایت از شیشه قفل میشود داستان زلفت میخوان حرف گل میشود سر خواب فسانه صبر تو گل میشود بر مدارشان مدار آمد تطاول میشود گفتنیها آنچه خواهی از تفاضل میشود</p>	<p>گلزاری ساقیت حرف لاله و گل میشود از پریشانی زبان و گوش عاجز می شود می بند از همت بیدار بخان حرص و آرز تمام کردند آشنائی را بتان بگانه ششم و نازش کرد اگر منع نگه از گفتگو</p>	

گر به ایوبی زخم لاف تحمل سیشنو در دکن دیدیم جاد و سحر بابل میشنو	سپید و مهر طفل و صبر و شکیب ایوب سن چشکار بر انگاسه یک همان سحر و فتون
	از طهوری هیچ در گذر که بی تقصیر نیست لگای از گویم که پیشوزم تغزل سیشنو
در خون پیشین می تم این چشم زخم تیرا افتاده در کون و مکان ششیر بر تیرا تقدیم خواهم بر همه فریاد از تانخیرا بخشم برو که گنج او و برانی تیرا او آهین خود را چنان بستت شبگیرا سر نیمه شوقی شود یک ره گریبان گیرا آندل که در شادی غم نمیده کس تقصیرا در جمیعستان مگر فکری کندند ویرا گردیده شیرین تر بخون پر کرده ی شیرا بر شعله و آتش جگر صدایع دل تو فیرا	سیدی درین پنجر که کولان بخیرا در د چون عشق و خون عقل و خرد و کیرا در شبگاه دلبران جای شهیدان دیدم بر طبعی از هر شش نشین بر لذت شکر مر عشق میر کاروان یاریم از پس مانگان گرد در بند آسمان کتان هستابی اگر نمکین خوشست از بیدلان یا نصیب کس کن مازم نفعه شهر را در شمع دار و حبلسا از دایه دوران مگر طفلان گم کنش نسیرین اشک از چشم تر عقد در افتاد از نظر
	از خود طهوری کو سیر لاف تناباکی انگار اش از تیغ شده کو سیر تاشیرا
مگر دی جمع تو در ادای حاربت برین شو زنی غفلت زنی غفلت پشیمان تو پشیمان شو سراغ چاک کن شرمنده محبت گریبان	نداری مهربه از کفر عشق می کلان شو چو بید روان تمامی عمر در زینت لب بر روی لفکر زار نالی باش و بر کام و زبان خمی

<p>فجالت سلیستی فردا سواد از مردگان بستان بنور دما در نمی بناید پاسبان غیارت چه سرگرمی که اسباب کانداری کشی و بزم گدائی از گدایان چشم خواهش برنسیازد اخلاصت بر رخ مردم در اخلاصت چه می بندد بسان موج بازوی شناسا کشاید بر غنیمت</p>	<p>بیشتر دوشی جان بر افشان ز سپید شو بریز شعله تیغ سپید چشم بپیران شو بشواری در بیکوش آتش کالای کان شو بنور دما چشم آرزو و ممان سلطان شو بر سر ز محبت خود گردان خوش نشان شو جرات ساجد آئین دید و فارغ ز طوفان شو</p>
--	---

مطوری در مصاف نفس نامی بر نیاوردی
 انزوا فی خوش است از مظهر بان زده الحان شو

<p>بامایه خوش لبه زده شود دهن نازاد سمور بادول چقدر جان قیاس شکل که گفتش به چو من تا کسی سید محمود از غلامی خود باد شاه بود دست تپ بوس شده کوته ز نعل وانی نهاده دست غشش به لم بے بهتر نهاد شال مرا از حریر نعیم ای سخا اگر خلوت عاشق گذر کنی</p>	<p>بچاره آنکه بخت ندارد دنیا زاد آماده کرد در دهر بوس ترکنا زاد ای کاش می رسید بمن احترام زاد دغنی که خواجگاه نشستی آیار زاد شتر کشیده تا فرهادی دراز زاد مری نه داشت جرج گهرهای راز زاد گویا نکرد در تعللی اتیا زاد اگر در حقیقت تو مرید مجاز زاد</p>
--	---

راست زمین بخت است از نور دست
 انارم به انعمای مطوری نگدازاد

<p>سر طرقت سهرهای خنجر بر سر میدان تو</p>	<p>از نعم صد خیزد هر یک خنجرش مرغان تو</p>
---	--

<p>تج بے ہنجا ریمیر امید پر پیکان تو حیرت تا دخت چشم داو بر ایوان تو شعله پرورد دست باد گوشہ دامن تو خاک می آرد و گراز کو چہ پسیان تو جان فدایت جانی سیارست ز زمان تو صید لاغر تر ز ماوار و شکارستان تو نیست باکی دل تربست از سر پیکان تو آن سر دسانان نزار دگر دسانان تو</p>	<p>ہست قربان و گراہم شہیدان دگر سخت شایہ چوین بنا دناز برای شایہ آتش عشق و دل بر سر کویت حرام بہشت خانہ صبر و شکیب با فضا باغ و بتا ز با سیدی ز چشم انگندہ ام یک خدنگ ناز ہم در کار ما کو رفتہ با آرزوی ناو کی گریخت در جاکم گشت تا بساط آرزوی وصل بر ہم حیدہ ام</p>
---	--

<p>راز دل ظاہر طور می میکند دیوانہ است اگر بد نباش نیفتد عشقہ پنهان تو</p>	
--	--

<p>کارم چہ سخت کردہ نبری زبان تو من و دل تو ہم گدزم در میان تو از شرم خویش را تنہم مہربان تو دادیم وعدہ کہ بخویش از زبان تو گردیدہ سدرہ کہنہ ز غل جوان تو ہر داستان مقدمہ داستان تو پردای جان خویش ندرم بجان تو تا سود من شریک نشد با زبان تو میخواستہ ام کہ از تو بہر رسم نشان تو</p>	<p>کو بازونی کہ زور زندان بکان گاہے اگر تو ہم گدزی میکنی بدل بر عمر خویش رسم بدور تو دیدہ ام یک یک بین مہر و وفا میشود وفا نیشک است جلوه سازی شمشاد قلیان از قصصات مقدمہ گویان گرفته اند با گفتگو نمی عیسر زبان مرا چکار دستی پر پی نداشتہ ام از کیستہ تے کویند حد نشان دنا نم نمی شود</p>
--	--

<p>گر آسان بود ظهوری کند سزد بر تافت بار سجده ما آستان تو</p>	<p>صبح زهد و ورع از می شبانه تو زمانه دگران نیست در زمانه تو بناز خانه من گشته ناز خانه تو هلاک میکند آخر مرا سبانه تو چو از نگاه روی چشم آهوانه تو بچشم دام تو خوش کرده اند دانه تو لبست مایه خواب پسین فشانه تو</p>	<p>ساع ملک ملک برده حرا نه تو ز اهل حسن کسے فتح میتواند گفت ترا ز دیدن هر روز من علانجی نیست رسد بجام زیک مدوات نرا ز خلعت عجب که رام شود صبر شیر جو صلیکان چه بینش است که این بال بستگان دارند چه احتیاج چلیقین بخت بیداران</p>
<p>همیشه باد طهوری است بدو آباد برات ناله نوشتر رخزانه تو</p>	<p>قتل تا کنم در کار خود عقل نقل کو مرا را بر نیتا بدلم تاب قتل کو همان پیچ و تابم حلقه می لغت کاکل کو هو اواران خدا را نمکه پیراهن گل کو سرت گردم چه واقع شد گاه از قتل کو</p>	<p>مزن حوت تحمل نامحار و محمل کو مرا هم میکشد نازک بعشق حسن او نازم حرم را حلقه بگرفت در می کشود بر رویم گریبان تحمل چاک خواهد گشت لبیل را بیکبار اینچنین بستی در اسید بر رویم</p>
<p>نیایی نمته سخی چون ظهور می خراسان هم نگاهش دار این بندست گل بسا بلبل کو</p>	<p>چو موبراتش ایام پیچ و تاب شده</p>	<p>ز قضا وصل و گز قضا و خواب شده</p>

<p> ز تار آه چه بانسم بشتن زیبا نیست چه حالتی که می بینم و نمی بینم امید دار نمی صد گنج خنده ام پرسم چهره روشنی میتوان بکلفت کرد سرخ و درمن و پایمی بخت بیداران هوای کعبه روی در سرت که افتادست بر گیران هوس بزرگ زیده آرزای گرانی و سبکی بر نیست و اینم یافت چه فرق غیر اگر بے حساب خود ماندست نزد بشتی از باب اضطراب خود </p>	<p> که تار و پود رنگ بر رخ نقاب شده به فکر بستن چشم نگه حجاب شده چه خواب خاطر ستور من خراب شده نماند تیرگی سایه آفتاب شده بصد و نماند رنگ گردنم بخراب شده از دست عشق که صد کوفت رخ آب شده برای خاطر من حیرت انتخاب شده بگفت غیر من محبت عتاب شده جفا و جور من موبو حساب شده کجاست جنس کساد و فاکه باب شده </p>
--	---

بیزم بار سخن بشتن ظهور است

به شسته رویی بود قابل حساب شده

<p> هر چه هر جا میدی بیجا مده آب از سر چشمه فرو مده بیش ازین تشویش استغنا مده میشوم ضائع بخویشم مده خرج در عشقت باد و مجر مده بیل شکم را و اگر پست مده بچکس را پهلوی خود جا مده </p>	<p> جز به بیا کس خاک مده تشنگان و عده امروز را داد و حق عجز مرا خوش قدری کرده ام سب و تو صاحب هستی از حیات خود و کرد دست اینم خضر در گذشتن برنگه شده دراز حرف پست و دار اندکس نشو </p>
--	--

<p>پایس عرض مال گشته فرمن گشتم از بالای عنوان تفعل مشتی زین کیمه بر زبانم نقش شیرین نازکستای کون</p>	<p>خواجده که عرض خرد دیبا مده باقه شش کوسه دره را یا لاله نقد جان بیایه مسوده اند این چندین تکیه بر خار اند</p>
<p>از خطبوی خرقه شوی یا دیگر آتش آلایش دریا مده</p>	
<p>بر در زینستی شب پیران ندیده نگذار پهلوی تو نشینم بکام دل ترسم که بنجیه سوزن سولیم ز ند ترسم کشتی ماست مبر سکون من سیر خجسته نماند من رنج نام دگر بر مرگ رشک غیرت بان اصداده می گاهم از تنافس دنیا لم از نگاه پیشم دگر حکایت شیرین زبان گو</p>	<p>جمست خاطر تو پریشان ندیده از عجز من بکسر در مان ندیده ایوای بر تو عشوه پنهان ندیده ای پندگو تو جنبش مرگان ندیده چو نیمه دوز چاک گریبان ندیده انگشت حیف در تیر و تیران ندیده چو رنسان لطف نمایان ندیده شد تلخ نوش من شکرستان ندیده</p>
<p>تکلیف طرف باغ طلوعی چه یکنی رحمت تو گوشه زندان ندیده</p>	
<p>خوش فاعلی از فکرهای آشنا بیگانه در گره بیطاعتی خاست جوش جان دل بر بوی تو بیگانگان در سیرت دستان</p>	<p>بیگانه شد دارد از دوا ای آشنا بیگانه زین گرمتر با دوا ای آشنا بیگانه من مباح صبا ای آشنا بیگانه</p>

<p>جان دلی در میان داغ و دانی شسته دارد زبان شک و دست درازنی و مجر خوردیم عمری خون خود از پشته تقصیر است با دوستان این دشمن با دشمنان این</p>	<p>داد از چاداد از یغایمی آشنا بیگانه کو تبیین با براس آشنا بیگانه ظواهر شد تقصیر ای آشنا بیگانه بیگانه ای آشنا ای آشنا بیگانه</p>
<p>پیش خیالت از خیال زد ظهوری در دعا اغیار و عرض دعا ای آشنا بیگانه</p>	
<p>شب کرد و بود شب شانه کشیده خاشاک صبر و دوا فلک پیروز خندان تازه رو رنگین بگشت بگذاختم چون قلم دسری کشیم گم گشتگان براه سکنه ریزند در فصل وصل غیر فرود بسته او در مانده طالع لب شکسته بسته است</p>	<p>باد و ریاض عمره خمر کشیده از گوسهای شعله با خمر کشیده از گریه گاه اشک بخون در کشیده از خط خطی بمبر و دوا در کشیده بگذار حرف بست رهبر کشیده بنشست او نقش مهره شد کشیده چون دو جلا از دانه تر کشیده</p>
<p>کی بدم ظهوری آلوده میشود زمانه باب زمزم و کوثر کشیده</p>	
<p>عشق را نشان دگر از نازده عمر را دل گرچه عمر آلوده شد و کیل من سنا از آسوده ام طرح میگردند رخ یاران بن</p>	<p>سحر را به روشنی احب زده کرده سومی بزودی بازده اختیار خود بدست نازده چرخ دون کو کام فرزند نازده</p>

<p>گریه از چشم تر پرواز دده شعشع رهوانی بختسم راز دده تای طوق قری دل باز دده رشته داری رخت پر راز دده</p>	<p>خفته شایز که بر دارد لب مساسب نصیحت تو در علم عشق ناصح آنور و برزن بر طمع من ای که بلیل در قفس بودی بیایغ</p>
<p>سازشده شایز طوموسی لشنوس گوشتال طوموسا سار دده</p>	
<p>بخیر بسته جبین مناز گدای که چه کدام روز نیستی از خدای که چه بیاد پرده بر اندازد منای که چه در سسش نشستم و اگر دشت پای که چه دگر نه عاشق و امروزش نه پای که چه زمنان دروغ شهر پر گدای که چه سیاه روز من از صبح شام زای که چه بر کشیده از انگلی متبای که چه غم فراق درین طرف تنگنای که چه به فرش شاه ختم فرق عیش سبای که چه من و خوال دکن آبوی خطای که چه</p>	<p>در کوی بادشاهی گنجا بجای که چه زبان طره فراق تو غلج چون کاشد بغیر دین دلی نیست اینچه لایق نیست به پیش رو تو از دست ناکه داد کنم گو که آمدنی در دل تو افتاد دست به سوسه بختی لعل تو شسته کرده است بطالع و گران علم به شرت آستین چسان فراخی اینجا که بگذرد دریب زمنز شهر و غم روزگار خوان افکن بغیر خدمت درگاه شاه مستازم بسته عشق بر اینم شه شکارم کرد</p>
<p>میرامید طوموسی که عقل ناقص رخت مینزنی در عشق گره کثای که چه</p>	

<p>سکون مجوسی طاعت حفظ اب شده ز شکب خوی تو در شکب بوی گشته گرده بهار بستر بالین بخت سیداری زبان چو باز گشتم گوشها شود قیج بکوی صن تو گرد زه را افتاد گذر جگر ز لذت داغ تو باد بر خور دوا کتان طاعت دل خوش برخیزد ز شوق دیدنت از بسکه بر ترا شمع چشم خوشی تو مرا بر سوال می آرد رساله گله که تو در نوشتن بود فتاد گرمی مضمون بنجده ام بر دهن</p>	<p>با خنک طرا در آفت اجتناب شده ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده که از فسانه مانع رفت بجواب شده بوصف نرگس مست سخن شراب شده کرده طی قدم چند آفتاب شده چنانکه کام در زهر تو کامیاب شده خراب و عده گام گشت با بتاب شده فضای گریه بهم سرسبز باب شده بقا قل تو برایش مگر جواب شده ز فضل فضل دل آرزوگی کتاب شده که ترا از لقت غنایم کتاب شده</p>
---	---

<p>قرار یافت ظهوری نطفه دشنام قرار داد دعای تو مستجاب شده</p>	<p>نواد از بهر تو ای برجم رحمت گویند ریخت پرواز نگه دایمان برقع بر فلک اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمدند چند روز دیگرم شاید که دریا بدوصال کج منش نکر تنهایی به فریادم رسید من کجا و آرزوی دولت و صلح کجا</p>
<p>رحم بر ما میکند دشمنی موت گویند در جلاکش دیده ترا بحسرت گویند دوستی از دوستی برخیزش تمت گویند کرده حاصل از فراق امید خست گویند عاقبت کار خیل یافت صورت گویند خویش را خرسند میدارم بحسرت گویند</p>	

<p>در زبرد قیمت کالاسے بازار ہوا آر سیدن میشود آخر رسید نمایا</p>	<p>جان دل با یک دیگر کروند شکر گونہ طرح الفت را دل انگندست جشت گونہ</p>
<p>غیرت از آئینہ من عکس او کردی نیست گر ظہوری را خدا سید او غیرت گونہ</p>	
<p>غیر افسردست داغ در گریبانش منہ نام عشق او بہر شری زجن خود دبار دیدد باشی آہ ماشن او کاکل آہ نیست اشک شوق خود بیک دیدہ پاکان نشا دل نزار و مینوی آرزویم بستہ پیش در محبت بودیبا پر چکار آید نمود ترک پاکی میتوانی کرو باز می سکنی</p>	<p>نیست بیاد تو پا در راه در مانش منہ حیف لب را بر حدیث غم پانش منہ نیست در ہم گوش بر حرف پشانش منہ چشم او آلودہ است این ابرامانش منہ گرچہ از زان او مش دانستہ از زان منہ درعی گر خطا ہری دار و دنیا پانش منہ بیوفائی سخت شرارت آسانش منہ</p>
<p>عشوہ پر کار در کار ظہوری سکنی سادہ لوحی اندکے بسیار پایش منہ</p>	
<p>رویدہ ام یگانہ ز عشق یگانہ سرسستی ہوس شدہ ساقی پیانہ دم برد کہ تحفہ مرہم نمی شود فسردگے و بال دم بر یکس مباد زلان بشتن گرچہ دہر باد رخس شوق نیتہم از میان کہ بنیاسیم در کنار</p>	<p>دار و جگر داغ محبت نشا رقاصی ہم زدہ سطر بترانہ ساقی شکستہ ام بیکر شیشہ خانہ احی سینہ در نفس نکشیدی زبانہ خواہد ز برق آہ گسے تازیانہ دیگر نمازد بہر جدائی بہانہ</p>

<p>در راه جستجوی تو از حضور مقدس در سبزه گاه اشک فردشان و آ باد افساسی چشم و گرد و خواب</p>	<p>در یوزده کرده ام قدم سالکانه صد خرمن گهر که مستان بدانه خوادم ز طغیان خود گر فشان</p>
<p>اقبال و بر برای ظهور می نیکشاد میداشت گریز از آن آستانه</p>	
<p>همه تصویر جسم در لایحه همه در عایق روز و وصل نیست در دلم جای هیچ چیز نماند تا که بیگاه منت خوانند مالی کشته چو پاک ترا سالکان تو سر فرزانند در ره گریه دست شوق تو بست</p>	<p>گر بر در می دهمی سزای همه از سخن خیزی دعا که همه ای خوشان لوتی بجای همه را چشم من با شنای همه نیم نازت غبنای همه تلیج فرست خاک پای همه تو شبر و دوش با بیای همه</p>
<p>تا ظهوری ز جلد پیش افتد باز گردید از بهاس همه</p>	
<p>از اسیران خود جدا شدی نگه در پی تقاض نیست عطر و رچین طره سپید زدی به دوام نیازی سگر دیم بهر خود فال بر نه گیریم</p>	<p>همه میر می و جفا صند فانغ از فکر خوبنا شده آگه از وزوی صبا شده اینه نازین چرا شده که بگو یسم به وفا شده</p>

<p>بستاده کرده بستاده شده خبر میست آشنا شده</p>	<p>صید و صیاد صید یک دگر اند حرف بیگانگی گریشنود</p>	
	<p>خوش ظهور می زراذ می گان اینهمه محرم از کجا شده</p>	
<p>مشع بدوران تو پر دانه عوطه عور بستی پیا هر مژه را سینه صد دانه دست برست دل طغیانه در بن هر سو پریمانه در لب ماشکوه بیگانه</p>	<p>عشق ز سودای تو دیوانه از خشم تو سینه دریا کشان حیف که از شوق تو در خجست سیر ز پیران پر غوش آینه است دارم از آن روی کج خیال دیدم شده امر و زان آشنا</p>	
	<p>در خشم آن طبع ظهور می کشید پخته شوریده ترا ز مشا</p>	
<p>دوا از وصل تو دایم باده رونی چش کسار مایه باب قفل بک کتار مایه از غم دانه زاده مایه استزاج خاک و باد مایه گوشتان اعتقاد مایه شمسه سر در سنا د مایه</p>	<p>ای مراد ما مراد مایه گشته تو ش افسوده مارا از وفا برده دل در کج زندان خود بر کعب عیش لازم شد سفر آب با آتش ندارد آشته دیر تر سائے زلفت شدیم جوشش در مغز جگر بناد سر</p>	

<p>روز و شب را از رویت بخیزم خویش را گاهی بیاد مآبد</p>	<p>روز و شب را از رویت بخیزم خویش را گاهی بیاد مآبد</p>
<p>از طهور ز منی مراد بیابم ای مراد مراد مآبد</p>	<p>از طهور ز منی مراد بیابم ای مراد مراد مآبد</p>
<p>وقت نظاره تو گشت نگاه بزم تانیای در ندر پناه شوق کاکل چو داروم بر راه و او از حال من بیاد آگاه نقته قامت آور و پوشیاد مار منت گر کند رعایت ماه بر کی دل و دود هزار نگاه</p>	<p>هر چه غیر تو هست هست گناه و انعام این از خطر نه شود سبستان شود زمین زمان ذوق بیداد باو خیر کنم کی شود رایت سپهر بلند مهر طبع ز کوه ماه کشد حکم غارت کند چو زنگس تو</p>
<p>صبر و رآق قدر که میخواست از طهور می شکست بجز خواه</p>	<p>صبر و رآق قدر که میخواست از طهور می شکست بجز خواه</p>
<p>بسم تو غمخوار و غمگسار که چه انجمن می کنی کن که چه نتی دل یک قرار که چه دل ایکنی نگار که چه سیر می غم اشتیاق که چه روی شری خون فگار که چه مژده جلوه بهار که چه</p>	<p>بسم تو کین در زو کینه دار که چه میکنی خویش را چنان بیان می بری این همه ستر از دل خنده در صدف نمکپاشی است از تو کس و عده نمی خوا شکر میکن نگار بسند تویی روز سیر تو عهد گلزار است</p>

<p>نقطه خورشید و رخسار که چه اضطرابی با خستیار که چه عاشق و ذوق اعتساف که چه قدم توبه استوار که چه</p>	<p>سبح و ربی می گریه گیر و اوج شعله گردید نیز و افروز است بر باد و لبش نسیم و شام گل شد از جرعه را بنوسم گل</p>
	<p>شده بجران دگر ظهوری بس زینهار می برینسار که چه</p>
<p>بساتی نازم و آن لبش پیا آرای بحرف روی می موی کرده ام فغان آرای زنجیر تو زید عشق را دیوانه آرای نمی بینی تلاش شعله در پروانه آرای برای آشنایا کند بیکانه آرای چه سیزید بگه ایان ترا دیوانه آرای</p>	<p>بیایم ثنائی به بین میخانه آرای خرامد تا کرد سبیل و گل خواب آرای بنو این چاک زین پیچک سبیل آرای علم شش در عین فنا و از عشق در آرای بشوخی گرچه ذوق و انگار سبیل آرای بکنج وصل خواهد کرد عشق ثنائی آرای</p>
	<p>ظهوری درج دل بر گوهر شرم و حیا دار نمیدانند غیر بیدلان جانانه آرای</p>
<p>همه آرا منها بیانه کالای بیتابی شنو از کوچه آسودگان عینا بیتابی نباشد نازیار آیا کر ایار آیتابی که گردیدیم ریختن به صحرای بیتابی مباد و در لید آرا هم گیر و جای بیتابی</p>	<p>چو آمد راست از سوزانیاں سودا بیتابی بر آمد و دود غامی از سرای نچکان آیتابی ز راه عشق اگر نیستی مانده مشو ناصح من ز مینون زیک تخیم و سن پندم حوالش ز فکر مردم بیچ و تاب ز جای اندازد</p>

<p>مسلم گشته ام در اجتهاد عشق میجوایم برست سحر امان حال عشره بر دین مینباید منم و حاصل اگر سامان شود عاجز بشوق از کابلها اضطراب دل و آفتاب</p>	<p>که بنویسم برای بیدلان فتوای بتیای کجا آید نیاید در میان گر پای بتیای حوالت کن سر بجا مش بسیتلای بتیای چه حیرت گر پس مردن کم آید بتیای</p>
<p>نظوری مد خط در ساحل صبر سکون و آس نگردی با همای نای ریای بتیای</p>	
<p>مغف عاشق خانه دیوانگی سیر گاه از پی فرشت دور باز کن خلوت سرای من را از نعم فرزانه سوز و خرد آشای ماقلان بایر شدن در سرای عقل خواب آلوده را</p>	<p>عاقبت دیوانه دیوانگی گوشه کاشانه دیوانگی دربوشت خانه دیوانگی بایدش پروانه دیوانگی گر شدی بیگانه دیوانگی گوش کن احسان دیوانگی</p>
<p>بر طهوری در ازل پیود و اند باده پیمان دیوانگی</p>	
<p>کنتی غموشم و آنکه ز من سخن بگفته چو بیتوان به دراز خسلو تم بر دین منم ز موتی تو نیز اگر کند تاروی غریب شهر تو هر کس که گشته دیوانه ز دست رونق بلوغ و بهار بیدارست</p>	<p>ز خویش با کشتی تا سرای من بگفته چه میشود که بغم زانجن بگفته کنتی معافقت زمار برهن بگفته میان خاطر و اندیشه وطن بگفته گر رنگ لبوی خود از لاله سخن بگفته</p>

شود و زانین نیا زانیا ز من مستم	گهی که من شوی نما ز خوشی من گشته
بلاک گریه ام ز عشق چشمه پیا	مکن که خنده من از لب دهن گشته
ز حسرت تو چنان مرد و ام که بایه زود	سز و ز رشتنه آیم اگر گشت

اگر آن شب قهوه می بایس بگردی	
تمام جان شده و پند بارش گشته	

گزیدم گوشت نموت دیکم زارم بر آورد	زیدم عشوه طاعت میان گم بر آورد
بهر چه گشته تحقیق جان من زود	درست حسرت دادمی وفا و ارم بر آورد
عند من شمر از دست ایم که خود گم	ببار کجا و غزل و نعلب ز کارم بر آورد
تو از دست و پانی ز دکنم گشت بانی	بهر بودم در آوردی هر تارم بر آورد
سین که گویم علاج عشق آمو ز و	کنسم تا از همه پر بیز بیارم بر آورد
ز و بقتان اهل مشورین گشت گوشت	فتا دمی ششم سر بجا ک انبارم بر آورد
اگر یارم تو باشی خبیه افلاک بر تارم	کشیدم که غم بدل سبکبارم بر آورد
باین دنیا که عشق و ارم و او به خوا	نکردم حسرتی در خواب بیدارم بر آورد
نوش امی و انطیحا پادشاهی از سایه تو	نصو راین ترا که ز پامی یو ارم بر آورد

ز انهم که هرگز با شهور می بود و ام یانه	
بازک رود از یاران چه بیارم بر آورد	

بگویند ز مرد و آفتاب که ساقی	اگر بپای منی نوش کنی تا به ساقی
ازین که از من به عذر بگم گم	که دم که به عذر خویش را تا به ساقی
باین که بشتن به سار و میانه	بر افرود ز تاب با و تو چوین پانسی

<p>بکار یستان از زلفان بندی نمی افتد حریفان را به نعل و پاوه خوش در دام آورده بنامم از مصیبتی که در کان محبت پیورم</p>	<p>که در زنجیر دارد تو به رادیوانه ساقی نه این من هست زاهد صفت آب و آتش درع خوش است خواب آفتاب و از آفتاب</p>
<p>ظهور می از جنار و کور و کور تار و کور رہت یکاش می افتد دیر کاشانه ساقی</p>	
<p>بحر ماه روی کرده ام افسانه آرائی غمم چشم و لغت دل می کنم و دیو زده از دلم تا به از سطله هوشی تا به سطله جانفرو جز نشو را بر دمی با گر میزن کنون بود چرا غم گشت روشن از درخشان خنجر ز عوایلی چه امید دیدم از عشق میدید ترا شنیدم ز خاطر آرزوی مبرم راحت بحر نم مانند گوشی زبان گفتگو بستم سمن پرایه گنگان نگه سرنایه گوران گلی بودی شدی بانغ و بهار آباد از آن</p>	<p>سبار کبا و خواب خلق را خورشید سیمای تراوش کرده از مغز کان نه این رخ رویا که در دوجنخ را روز سیاه و سینه فرسای تا به چشم شمرت گریه کرد و دست صحرای و در خورشید انغم از گذار دوست بلائی ملی در کار بود این پرده پوشیا رسوائی زهی آسودگی کردم بد اغتش سینه آرائی برون کردم ز خلوت خویش را زخم زشائی بگفتار تو گویانی بدیدار تو بنیائے سمن بوبی و سمنل موی شمشاد بالائی</p>
<p>ظهور می خدمت میخانه دارد صفا خواهد شد بروش افکنند تقوی را روای لایق بالائی</p>	
<p>برای طاعتش بنگر خون دل مضو کردی شده ی آب زلف شرمندگی به رنگ دهنش</p>	<p>خم طاق حرمم که خدمت آبرو او کردی اگر باز رنگ لبویش گل حدیث نگو کردی</p>

<p>چو بودی گر ملج زاهدان تن خو کردی چو دانی میشدم گر درود دانی آرد کردی نگه را اگر بایستی ازینم شست سر کردی سکنه را که خاک را بگذارت آرد کردی اگر از دست نعت کجا بپیش سر زد کردی</p>	<p>حریفان مست ذوقند از کشتا و جیب تنهای نزار و غیر غیر راحت اندوزی ز شوق دیده و ربا شد ازین پاکیزه زدیم طو تنهای عمر خضر است از جرمه جاست یا ترا نشارش بنیخ از نرقه بر پیوست</p>
--	--

<p>پرسیدی اگر حال سخن از را از خانه نظوری از لب قفل دهان گفتگو کردی</p>	
---	--

<p>بر آمد شور منصوری با خیارم در آرد تسبیح خوانانم بزارم در آرد میلج و دخی آید بقدرم در آرد چه خوش از منکری رستم با خیارم در آرد لب از گفتار افشانم بگردانم در آرد باین عادت ز بس یاری می آفرینم در آرد</p>	<p>بشهر عزت از دروازه دارم بر آرد صمیم تو به کار انم بزارم در آرد کجا کاهی بوزن من کجا کوی بستن رسانیدم بهر عشق مشور قبول خود بجدا شد عمل نگذاشت ریخ علم راضی ز بانی که حدیث غیر آلودست قطع او</p>
---	--

<p>میتا شور منصوری مشوره رسوائی دارم ز دیدنمای بنیانی با خیارم در آرد</p>	
---	--

<p>ز مد عاجز می بهر مد عایسگی گذشت و روا اگر از داد و اسبگی سخن اگر شده بچکان آشنایسگی بهم بر آمدن طره و دومایسگی</p>	<p>زبان بهشت ده در از بر ملایسگی اگر بچشم تو گل کشته خار گل به چین نگاه محرم اگر کرده نگه می کن لریکانه در آشنگی کنه خود را</p>
---	---

<p>جی مگر کند عار از خداوند شکسته دل نشومی از دست عیدان بران لب شکرین حجبش نیز نشنام غبار راه تو بر سر نهخت این منیش</p>	<p>قبول بندگی مطلب خدا میگوئی علاج جور و جفای می شود و فایگوئی در معاد و غنم باز کن و فایگوئی مکن ملاحظه در چشم تو فایگوئی</p>
<p>لبی که دوش ظهومی ز باد و گرد و خاک تو خویش را پس ازین صاب و دایگوئی</p>	
<p>چون جنون گشته عقل تبری در کین گاه آهویت شیران نقش پای بر سر کویت در سفرهای درو و اندوخت راه پناخت بهم چسبید خیل در دوت چو ترک نقین کرد پخته تر گشته ام ز نقره خام عقد و خواب گریست فرد بخت بیدار ز دزدجوی جنون</p>	<p>از خم طره تو ز بنجر مرد در آرزوی تخمیر دستگیر جوانی و پیر نال ایوار و آه شگیر در لبسم قضای تقریر منصب ناله شد ز بانگیر خالصم گرد عشق اکسیر دوب در دیده های نویر آب بر روی خواب تعبیر</p>
<p>وضع تعبیر کن ظهومی چند عشق یاد لیران نمید</p>	
<p>دل بر آورده بال بر او بهم تن گردنم به عشق کند</p>	<p>کرده کجنگ صید شبا ز از خم طره دار و انداز</p>

<p>زیر تیغی به مرجا گفتن صرفه در صفت سیم اشک کرده قانع ز خاکار گلیم داد ازان شوخ آه ازان تاز من بهسم بجاست بخوابد</p>	<p>برکت نیست تو رسم آواز جناب چشم گریه پر دانه نم ترکان یاسمن ترا کرده صدناز کرده تانا حسن ممتاز عشق متاز</p>
<p>مخزن دل ز داغ در مهرست تا ظهور می ست خازن را</p>	
<p>اشک پروازی کن ز گوهر بر هست از چاشنی گیران زهر داستان گردیده طوهارت گشته خاکستر از اسر دگ از خشن پوشان اطلال می توان هم غمی غور شدید شد غزوه فنا و بر مالیده دست</p>	<p>تشنه او گرد و از کوثر بر تلخ شوشی زنی از شکو بر حرف خود و پرچ و از دفتر برای در جگر کش شعله انگور بر یاسمین طبعی خشک و در بر در زمین عشق نیلوفر بر منز رنگ شوا و دل نشتر بر</p>
<p>ره باد سرگشتگان سر یکسند چون ظهور می گم شود رهبر بر</p>	
<p>نوبه کو که یک ساغوش از جابری سودگست ز صبا بگل زریحان بزد تطیری باری از ارباب نظر بیدیت</p>	<p>آفت خرقه صلاحی که بینا بیری طوره را کاهی اگر بر سر سودا بیری که نگاه به کس را تماشا بیری</p>

<p>ماکہ باشیم کہ خوانیم ترا دلبر خویش با همه ناز و تکبر کہ باند از فتنے خوبنیکه نغمه گاهست موت از دست</p>	<p>داد از دست تو میشد دل از ما میر از در سینه دور آتی بر دمی تاجیر حق امروز مرا کاشن فردا میر</p>
<p>کار از گریه رو پیش ظهور می بخویش تیل همچون نشوی قطره بدریا میر</p>	
<p>تو چو خود دلبر کے کجا داری خلق بیگانه دل دوین اند چه درستی که در شکست نیافت کار و بار و فائق که دهر گریه بی طاقان خود نازی یک جهان مرگ رو بخضر مند از قافل دے نہ قافل نشو و ابرویت گره فرسا سنگ بر سینه غم تو منم از فروغ تو خورده شمع تو رشید</p>	<p>ریشک بر بخت عشق ما دار کے چه نظر بای آشنا دار کے توبہ راست مر جا دار کے خویش را اگر نہ بر جفا دار کے ناستکیا ترا از صبا دار کے یکدمش گرز خود جدا دار کے چه نظر با بجال ما دار کے ہم ز ابرو گره کشا دار کے جہہ کعبہ سجدہ سادا دار کے در دل تنگ فترہ جا داری</p>
<p>خواب دالتہ ظهوری را حاجتش نارد و اداری</p>	
<p>اگر احوال با پر سیدہ پاشے چه آسان کارنا و شوار گردی</p>	<p>ز زخم خود خنسل گزیده باشی بے برگ ریا خندیده باشی</p>

<p>بردی تا بیاہی دیدہ باشی اگر اشک ز رخ پرچیدہ باشی غور خویش اگر بنیدہ باشی مگر از صبر مار بنیدہ باشی آن رومی جو بنیدہ باشی</p>	<p>چکویم قصہ بیتابی دل بجا باشد شکایت استغنی نیاز ما تو اندگشت ہنگ مینا شد گناہی بخود از خوشا روزیکہ جرم شام را</p>	
	<p>مطلو رمی نامہ دارمی بقاصد چہر تہا دران پچیدہ باشی</p>	
<p>بشو و عاشقی نیاز کے تا حقیقت شود مجاز کے عشوہ چشم نیم نیاز کے نالہا می نفس نواز کے دامن طرہ دراز کے دیدہ بازست شہباز کے ذوق دارم ز احتراز کے</p>	<p>ہست در عشق اینکہ نیاز کے باید از عقل رو بفتح آورد خرد و صبر را بودہ تمام نغمہ پرداز مجلس اثرست دست کوتاہ دولان کشید صید سیمین مار میدہ دند آلفت از احترامی خیزد</p>	
	<p>تا مظلوم می خود گشت مہمان نشد از محمان راز کے</p>	
<p>ہم کردہ چہرہ ہار ایما نہ لالہ کار داغ از لب لڑاود غم قبالہ کار تا انگر شکر کم کردش لالہ کار</p>	<p>ہم کردہ بانغمہ راز گریہ کار و بیج سینہ آمد سوز ہوس گدازی دیگر نشد سمند رمان شعلہ کاران</p>	

<p>آهیم که شاخ سبیل بر تبارک اترزد و دهن بقیاری تا چنبل گزین از گردن اسیران و دیده طوق و اغ جگر نذر نازیکه گزینی در دو تو مهربان که دهن هم جازا</p>	<p>در چنین لغت ماکلی کرد این گلزار گلبرگ تر باد آسب از کاری تا ماه عارض را خط کرده مالک کار روز نخست آری رفت این جاکار فولاد کو بسا زم موشن خاکار</p>
<p>در کتب محبت و در وقت طهوسی اینجائی کشاید کار از رساله کار</p>	
<p>بست از دوستداران دست بعد آرا مگاه دیگران است فدای عارض خوی کرده نایار حریت گرم خونان تفتت بایست پشکر خنده ساقی کرده در جام زهی که اعتباری در دست بشرط زخم می آید بکارم نسیم بوستان عشق جنید</p>	<p>خوش است از بنیان این غلزار قرار می داده ام بر بیزار طرادت های گلماهی مبارک که باز دسینه برداغی که دارک شراب تلخ را ازین خورشید آرا گرفته صبر طاعت اعتبار که بر هم زد صد زخم کار گل عفت شکفت از خار خوار</p>
<p>فریب عده خواهیم که گردد طهوسی را تخلص انتظار</p>	
<p>از دولت و برود لوائیک کردیم مستام کار با را</p>	<p>داریم چنانچه را با ساز از عشوه چشم نیم ناز</p>

<p>نقش نگہ کر شدہ سانس تریا و سر استینا ز س در مغز گداحتہ گداز س واریم تلاش امتیاز س افسانہ طرہ دراز س</p>	<p>نہ نشہ ز سادہ لوحی ما بر روی نیا ز اشک غلیظ راحت بر خود چہ اقبالہ در شیوہ عجز و نامرادی شبہای سیاہ بجز غم</p>	
	<p>در نزد شکستہ غموری کو چون دل مادرست بارش</p>	
<p>باز میر قصد ولم برصوت غلغلا کسی آہ از غیرت اگر میکشت باہاں کسی کز وصال جادو ان دہ خرقاں کسی چہرہ آل کسی و گریہ آل کے میر و دانہ پیش اقبالم باقبال کے مید چشم سر گریہ خود را بدنبال کے</p>	<p>از فلک بگذشت دیگر فرق باہاں کسی روز بجران سخت چاہیاد خوش و شوار بود بر فراق دامن کو قرعہ غلطان می وہ نیازم در نظر از یکد گریہ بازند مدعی راپس نشان زن گریہ شکست ترسم را گرد ہی چشم زند بر لبت</p>	
	<p>نامہ وارد و غموری در بغل از خامہ چون نبالدا از تفاخر چشم خون باہل کے</p>	
<p>در زبان تاب خود تالدا افتان کے ز دم بزرگ کج نکدان کے بخت مہمان کندم چون بسرخوان کے خوش لبالب شدہ از صہرت پچان کے</p>	<p>چند از آرزو بسہل و ریحان کے عمر و تلخی دشواری لبہ آمد افسوس غیرت جگر خویش تنایم از رشک نپہ دل مگر از یاد غم کے شگفتہ</p>	

بستہ ام ویرہ گراؤ ہنسان مست درم	نگم رفتہ بگلشت گلستان کے
دکستانی ہند پامی سیاغی کہ دوران	نکشا یزدرا از گوشہ زندان کے
آپختان پیچہ مردانہ شگفتہ در خون	کہ کشد رنگ فوجا کہ گریبان کے
از رہ چارہ بکش پامی ظہوری عیبت	
کہ فند درو کے در پے در مان کسی	
باشنوامی چہر الا مان کے	رسم بر حال من بجان کے
صفت قوت گرفتہ افتاد دست	نالہ بر نالہ از زبان کے
نعت خوان وصل کو کہ کشید	منزور مغز استخوان کے
داد فریاد از مروت دوست	دوست کا مند و دشمنان کے
وامی گر چشم نو بچکان نکند	سیر بتان از خوان کے
چند رجان کہ سو من گردو	
گر شود ویرنے زیان کے	
سخن تر بہت آتش دوری	گریہ رامید ہم بدستوری
در گریبان و تسمیم ریخت	یکجان داغ دست بستوری
طالع بد گرفتہ غم کہ	بہر مادر محسوس دوری
کرد و کار فنا نہ غم ما	صفت روزگار مزدوری
پر تمانست آتش سوزان	راز عشق نقاب بستوری
بہ علاج است کو بکش این ریغ	سر عزت و پامی مغزوری
دل صد جا کہ ناگوارہ قبول	ز حسد الا بشرط ناسوری

دیدار خوتاب از ریخت برون	با درمی شد نقاب مستوری
دوش این رخسار ز و چرخ می دشت	بزرگوری نشانده طرح نیاز
بونی منرا سخنانی بر شام من بوی پیشتر از صدنگ شد سو و تو طالع نیاز در تفاخر تا ابر میال کردی کار خویش جامه رنگ متاع دین من ز نام رنگ	آنقدر حسرت که ممکن بود باز آید نیک گوی و ز اقول داغ جامی سوخت گرچه در بازار ابا اول خویش را بهر سوخت بر قدر خود جامه عشق بلند می دوش تا جان سوز ز نام آتش افروخت
چون نباشد ظهور می هیچکس بے ذوق عشق	کاش که در مان در در شک می آسوخ
جامه فدا می در تو در مان کیتی جسمت در شکان جگر صد خندنگ از جیب دماغ پر شده از آفتاب و ور بوستان گریه ز لعل دل و جگر هر گوشه از لعل عطش آرزو و مگر بر سینه جگر زده دل اندامی داغ دیوانه تر یک دگر ز عاشقان تو	جانان غیر پاش بگو جان کیتی مژگان در از زلف پریشان کیتی آهسته دار دیده حیران کیتی گلستان سگفته غنچه خندان کیتی صد خضر مرده چشمه حیوان کیتی ای غیرت شکر نمک خزان کیتی از تاب زلف سلسله خندان کیتی
ترسم شوی شهید ظهور می ز تیغ رشک	از من مکن سوال که قربان کیتی

<p>ایدل خراب به عثوه پنهان کیتی بر خاست و او تفرقه از خرم کسب در روز خویش تیرگی بخت رفته ایدل پر چنین گره حیرت بگری خورشید توده سن از مغزای نسیم</p>	<p>مردی ز در و در و در مان کیتی چو بچ و تاب زلف پریشان کیتی در سایه چراغ شبستان کیتے در آرزوی گوی گریان کیتی سرن فردش وسته ریحان کیتی</p>
<p>دیگر بیک بخت ظهوری خبر کن در خون قتاده مسر میدان کیتی</p>	
<p>ای دل بجزش گرم تنهای کیتی بر دستان شوق حرم دست کیتی مجنون کو کن سر زنجیری کند گلگهای حم لاله صحرای نزدیکست در طوق کفر گردن ایان خشن است آورد و تنای خود را بر دیگار کو شمع ز شوق زمره های تو تاب سر واقع اگر شود ز زبان نگه بر سر</p>	<p>عیشت حلال است تنهای کیتی راحت در از باد و پیمای کیتی شورت زیاده سلسله فرسای کیتی در خون طعیده آهو صحرای کیتی ز نار بند زلف چلیپای کیتی آماده خرابی اینسای کیتی در زیر لب اسیر سر پای کیتی زان چشم است کافیه تقوای کیتی</p>
<p>مغز خمار سوغت ظهوری عیش تو سر خوش چنین ساغینای کیتی</p>	
<p>شوق صد بار بفرزون بیکدم برشته در صومعه دوده و آله و دوزخ از خنود</p>	<p>اینقدر مهر و اینست کسی ای کسے ما ز دنیا گاه که کز آتش بوسه</p>

چہ سہا کہ نکرو نہ چہ رشک چاق عم او چند در آغوش تو باشد فی الحال رقص فرمای حرم را به جیان آورد و اعطاء بر دگران ریز گل مو غطره را	آہ اگر داد بر سیما نکند داد و سکے در کنار دل با ہم بنشانش نفعی محل شوق کردار و چو دل ناچر کے در و سر کو می کسی وضع رضوان کے
---	--

کم بسی تو طور می شوم از بند غلام
شده آزادی بلبل ز برایش نفعی

اگر دید ز سر مرا فراموش زندان کے بیا دم آید رشتیم ز سر بر خوشا حال و بنال وصال بیگنم باشور چکار مددے را	آمد جگر بکار و دانے آفتد گزرم اگر بیانے ستیم ز جبر و ایانے میوہ اگر دل و دمانے بر سینہ برو ز بستہ دانے
---	--

در جستن در و دل طور می
برداشتہ تو بہ سرائے

چہ سید اند نشا ط سیر تو روز نمی شود کسی از شملہ طالع چراغ محنت افروز بچی دیدن درین کوشش نزارم صفت چند نزار می اینقد آرزو دگی ایدل اگر گاہی لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیرین تر بنام ترک چشبی را کہ مشست التفات داد	بہر حق تو نزارم یا دمن عید می تو نور و می کہ چون پروانه گردیدست گردش محفل افروز کہ خود را بستہ چشم نگاہ حیرت آسوزی کنند در صربا سینا غلط طفل تو آسوزی کز دور سی دارد آرزو شد گلو سوز زند پریشانیہ حسرت دما دم تو دلد و دزد
---	---

	<p>ظهور می هر شب خود را زود آه میوز بامید می که صبح دولت روزی شود</p>	
<p>نواختن ششم را نوید آید جبین صبح حرم را بگویند ز عشوه باز تلافی شدت تاثیر بخدمت آمده در انتظار انیس بدانکاری اغیار رفته تفسیر که غصه سافیه از تنگ تنگ اسیر چشم تو گردم نکرده تفسیر که رو بروی کنه ناله رلتا تیر</p>	<p>خراب گشته ام از آرزوی نهم سید بخت بیابانی که بخوازد خرابی من ازین دور توقع بود اگر چه سیر داستاوی بکار بخواب داغ تو گرچه ماه میوز امید راه گریزی بچشم کرده کرشمه پنجه صبر شکیب می امان امید هم در دلش که نشود</p>	
	<p>در آرزوی ننگ دل ظهور می نش خوش است از ره گمراهات سیر</p>	
<p>چه شود که جواز مشت از دست کرده در غارت اگر ترک نگذیر پنجه بیرون نکنند شعله دامن گیر لب افغان را از آری بی تاثیر در گریز از خون اگر دست درگیر کز کمان خانه آهیم هر آمد تیر زلف لیلیش فرستاد بیابان تیر</p>	<p>مانده بردست تو چشم بوس بخیر حشر بر سر صبر و خرد از عشق دوست بجز میگذارد خاک جگر سوختگان صدا جابجاست بر عای دگران همه جا فرش ره از صبح تناداری غیر گویش کن سینه خسته بگریز خواست بمنون بگریز نه است گریخت</p>	

<p>کر سنارے بید شایخ تبریک</p>	<p>تیر عشق تو در باغ خود کاری کرد</p>
<p>بر زبان تو طور می صفت طریقت که معنی شده مغز سخن از تقریب</p>	
<p>جگر گاهش ستانزد او خود از تیغ بیدار که از داغ جگر گرد و دروغم راحت آباد شکایتی می بخونی خراش جان فرهاد در گاه خدیو عشق رفتم تا کم داد نشیدی میسر یقمری بازه شمشاد دوا ندریده در باغ نهادم نخل فریاد</p>	<p>خوشا صیدی که خوش خوش سر نهد و چرخ خدا یا رنج بید روی خرابم کرد که باشد بزیار بار که آه در خشت هوس مردم چرا باید زبون شهنه عقل انقدر برون تو هم گویی چو گل کبش از زبان رسد کبیل خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگردد</p>
<p>طور می مردم از محنت جگر عود می آتش چو گردیری غایم خوان پشیم بر زبان</p>	
<p>که بر لبهای من دست از زبان داشت بخلو تحانه جان آرزوی عشق ترس ز بس پیوده چشم با دود در زیر تاس که جاسا طرش و اگر ده چون من بپرید نشسته در کین وقت تقریب تقاضا مستام قطره با هم در میان در دریا چه سازم و افروز دنا گاه گرام با شک که گریه گاه بجز شیدا از هر قطره دریا</p>	<p>بیشتر ای خوشی زبان ناصحان پاک مرا مش گوشت در جان پرده کی ماند نگاه افکند بر دوش تحیر دست از دست شهادت نیست جا در بر زم من عجا فریب وعده از دل برد فکر تا کیسار بیا ای محبت بر کنن حبیب از نقد بهوش چنین غافل بر دهم مراد روی و بیاید منت دشت غم نم در جگر نگذاشت جبر غم</p>

شکستن در شکن بست سرخه حیرت ظهوری خوش قوی گردید باری متعالی		
چسان ماندن آن پرده دل محبت زار سری در خانه جان کرد عشق خایه پرواز نفسش باد از شمع منال فصل پر دایه تفت حسرت اگر بخور و خون لاشک عیار که دورهای شکر کم را دهر هر گونه پرواز که دام گردن خوابان کند کاکل انداز	کند صد بار ناز و عشوه ساز تمی کند ساز ز حفظ نام و ننگ ضبط دین زن آسود چه پر با طراوت در شکیب دام هجران بکام دشمن از افشای راز دل نمی بوم اسید چشم این احسان عشق جوهری دارد کمن گویند اعطاء دام وصف طره حور	
عیار نقد قلب خود ظهوری گرچه می سازد بفضل جان قمار وصل میا زد و وفا باز		
نمی چید اگر مرغ گاه از گوشه بانی که بار این نگه باز تا بزم از لبت چه میکردم اگر میداشت با حق متعالی شب مرگی بگیرد کاش بکیر دامن چه نیکو سید و انداز پی خود دشتی رهی حسرت که آرد از وصال باستان	سری بر کرده پنخیرت که از حلقه دایه پراز نظر رگی گردید شمر و کوه میترسم دعای قدسیا زایک سر و قد قیامت اگر از جیب صبحی بوز وصلی سر نخواهد برون فتم ز شهر الفت صحرای حشر بمیدانم چه پیش قاصد آمد کار چوین	
ظهوری ابر آتش پاره خوش که تم صحبت نگردد کوزه دل بخت گرد و تاله خاکی		
بباد دامن حال آتش دل میکند	شیم کامل در رخ دایه دهر عود	

دل از غمنا برون آمدن از امید بهیوی مشو و الله نمودی دارد اما نیستش بودی از شوق طره میرفت برون از سرش بودی به چین گریه آلودی زبان ناله فرسودی	رباش در دکانی نیست شکل ای سپهر بزا هر چه زیبا بیناید مشا هر عشرت بنود آن بوی بر تارک بیابان گللی تفاخر کن که بخت عاشقی واری کردی
---	---

نقیض شخصی خندان ترسانم نمی ترسم
ظهور می نیست غیر او مگر در دیر بود

تا چند بود فرق تنهایی نکار عزبت که نتواند با دسر کوئی کاری به بد بیک غم و میش گنیمت صد باغ پر از لاله از روی تکیه خوش آنکه بیای بسوزم که ما افغان زبان سر زده از سینه و فتنه از مرگ چه غم سوختم از ناکسی خوش ایید عجب گر بید و هفت رساند	از آرزوی حلقه فترک سوار چشم بوس منتظر از انقباض بر دست خیالت ز میانم بکنار صد حلقه پراز سبیل و از بوی کیمیا در گریشادی شود این طبع و بیا از آتش بهران تو گرمی شمع بهران تو حاصل کند بهر تو مار بر داشته ام از تنم بجز شمار
---	---

دیرست که در کوچه دوست ظهوری
ای نیست بزودی شرف قرب جوار

رخش در کماله تا خفته نشو گری پای در معرکه عشق نهان جیل است در عشق چون کند داد و لیر و کیه است	شکست رشیده زهرم زه ساغ گیری تا نباشد سپهر سینه به خنجر گیری در کعب طالع ما بهر شمشیر گیری
---	---

<p>وصل را باد کف ساغ کوثر گیری از زبان ریخت غرقه و فتر گیری نیست در دست تنارگ نشتر گیری</p>	<p>میرسم با جگر تفسه ز صحرای فراق خواست یک شمع نوید قلم از شوق علم غیر شکل که ز بیماری حیرت برد</p>
<p>کثرت شور منیافت ظهور می شست گر نمی بود دل مانع ز انکار گیری</p>	
<p>امید است که روشن شود چراغ کمر اگر نکا رنگرود لب سرخ کمر پرست از می دیوانگی دماغ کمر بجای باد و جنون بخت درای کمر کسی که رفته نگاهش بسیر مانع کمر سری بسینه ریتم کشیده دماغ کمر</p>	<p>ز آه شعله رسانید برق دماغ کمر کجا پرجم راحت توان رست کمر اگر ز تابعت لب خرد شکست نگاه کرد به چشم تیز ساقی عشق ندیده لاله دگل در بشت چهره کمر کمر خنجر می رسم چرا سنا زم چست</p>
<p>کنده ز روز بستان خرد ظهور می تر شود چو ریخته درهای شب چراغ کمر</p>	
<p>ما و امید واری صبر و محنت خرسند میثوم بزوق خنجر ترسم شود و دوچار امید نزل بر پای دل نواشته ز بجز کاکل عجب از برای تو اندک تقاطع تخلی که نیست پر کرش شاخ سنبه</p>	<p>ناز و ستیزه کاری و نماز و تمنا فکله دارد وصال تفرقه رشک در کین سرس ز رشک راه ترقی گرفته پیش بمنزل بری پخیده ز نخل جنون خویش صبرم چو در سکا پرده پاست کمر است در بستان جان بستانند لعل دل</p>

تینے کشیدہ فکر قیامت چینی پیشم قتا و رخت دل از دوش مسکین انیست طرز زمره اعمید دیگران	براست دست بردن دارو مالے چشم تو کرشمه غارت لعل نقشکفته هنوز زنگبانگ لبے
تا راج صبر و ہوش نمودی بچشود رو بردش گرفته ظهور می تغافلے	
کشیدہ صبر و زمانہ میرے چاک کیسے ہوای سیربان پائنا و انتظام ہرین سعاد اللہ نگہ اردند از تلخے شکر ز شادی پافضل اشک از خون چہ سرخین من سید و زمی کی انیقہ شادان	تلاشی میکند با شوق دارم چشم چینی کہ دادم پای برخاری ندادم دست کلینے عتاب آلوده چشمی رحمت بن ہر شیرینے بقلم تیغ زبرد اگر دست نگارینے کہ برفراک ہند و آفتاب خانہ زینے
چہ جاسوسانہ می آید نگاہ عشوہ پردازش ظہور می کردہ پنهان مگر جامی دل دینے	
بگدشت ز حد و دوری غور شد بقائے ملیان اگر این نوع کنیز شکر در بانج بگرقت کشد گلبن است بر کوشش خود کعبہ روان تکیہ نکرد بز تشک گیا ہے ز نزار برق غنیمتے صحت و لاطی برد وادی ناموس مہدیائے آغوش کشد ہرین صبر	آئینہ حیرت شد و محتاج جلالتے در مصرمتنا نتوان یافت نہایتے آتش مذہب از زوہم تیغ جفاکے تا پشت نزارند بدوار سرکے این طرف کہ بر برق زلف تشک گیا سرد پی دردی تندنگ داکے چون چشم فدا بر کمر تنگ قبائے

بشیا رک ز نگین شود از تیغ جفائی	ای بیند از سرست غرور بی
دژی شده در صدف جان ظهورے اینست که دار و گمراشتک صفائی	
ز حرمان سوختم بنوا از بختم را با قبای بصد جان میفرود شد بجز اندک نعل حاکے بهر جان رسان افتاد همچون عثود دلاکے بناشد روزگار عشق را پارمی دلاکے ز بیابانی دلا ظاهر ساز می صحت حاکے بنجاشاک وجودم آتش او کرده اقبالے که جان شعله برورشند سپند دانه حاکے	بهر ساسی طره در هم گیره از شوریده آواکے نشد خود و تنگگاه حاصل از وصل مستعجل سبای صدف جهان جان از تنگ جانی بود روزگار غم امر و زو فر و ابروه رخت از خاطر مبرور مبادا صد کدورت بضمیر شوق تواند از دور کحل گشته چشم دولت از خاک سرم آس گزند از زو گو بر حق هم بر خرمن خور زن
بامید که شاید ز زرش بنفش بر و ن آید ظهور می در گرد از آرزو گردد پیر خون پاکے	
بمال خویش اگر بگذارد دم شوق تقاضا بلی رفتند صبر بهوش و بنال شکایتے چو بیابانی صفت ز بجز در شد زو در سوایتے بیش افتاده گویا حمله بخت زینبائی فساد و پاک لار آستین باز عذر آیتے سطل بود آرمی کار و بار و شست بیایتے که در کج خنیل از رخش باشد تماشائے	بصبر غلے و ادم قرار کج تنائی بیرگ بقراری عثود ساتمی او پیکایتے کندی بند از تانفس هر لحظه ای ناصح ز کفان وصال خویشش خوش نال افتادے نیارد و استی را چهره از گرد و حیرت بحکم حسن لازم شد ز بخت اندک عجب برای وصل دیگر منت کن ز نمی تا بم

ظہوری مژدہ فکر عشرت صبح تن کن
کہ از شبای عشرت زامی بجران گشت بکند

<p>بکے در باد پیانی یکی در باد پیانی توان بر ساحل مقصود کردن لشکر آفرین زلفت از پیش چندان کنی که کرد از ناز و جوی نہستم زجران آنقدر که صبر شیر سم ترامی عمر و شوارست زینان بچہ بودم چو افتد چشمها بر ہم نیاید در از اسبم بطر ز جلوہ کی شمشاد دینشد آشتا ہرگز لب ناصح بہ بیکارست دائم غنیمت را نکردم اسبچہ تقصیر چو عود آتش مزین</p>	<p>چنین بودست دائم راہ و رسم خج بینا بیل اشک حیرت کشتی امید و زیان بلی دار و دنیا زم قدرتی در دنا ز فرما ندیدم ہمچس از خود زبونتر و دشکیا نشد روزی کہ بنیم خوشی و دوزخا نمیباشد بیان محرم در اسرار ہویہ بجو افتد کہ در عشق تو عین نیست شیدا نمی بودی بیای و بوستان گریز و دانا کہ مشک عود آتش در جبین دارند سودا</p>
---	--

ظہوری در دین امون نعل نکتہ پروازش
کہ گیرد نکتہ و شبانش برا عی ز میا نے

<p>نہادم یک روزی بر جگر از شک و ہراس تو در از حد گذشت از گرم خونیا چو دلم بلاز آئینہ رخسار تو بانی و می بر تابند تبرک نیم جانی و اہم آسیب صدمہ دل اثر انہمای تو در و بر گوش از زخمی رو و از گریہامی خام آب روی بیتا</p>	<p>دلی شد خام تر کارم تو ارم صبر چندان اگر گاہی نشاند شعلہ بر پروانہ دانا اگر یکدم نباشد در برابر چشم جہان علاج در و بجران خوش بود شوار آسان کہ بند و گریہ تار اشک قانون آفتاب نباشد گر جگر را جوشی از دواغ نہا نے</p>
---	--

۱۴۲۵

<p>طہور می سینہ را مندوقی از بار بجا کردی ہاں بہتر کہ جای او گزاد دل پہ پیکانے</p>	
<p>ز حد بگذشت خندیدن خوار چشم گر پائے زیانہا وارم از سو کا در مان پیکار کو ز راحت تا بکی آسودگی در مغز دل بالہ سپند کامرانی ز اعتساب را فتاد و دارد کسی دکان شکر خندہ و دھڑ طرب ارو ز آلائش تو ان آرد ویر و دل تقویٰ بعد ز بخیر تو ان بست بد دل فکر جمعیت نظر ہای حوادث را علاج رو تنگسیر د</p>	<p>لہم مناع شد از آلودگی تمقین افغانے دولم گرفت از صحن گلستان گنج زمرانے فراش سندیہ و در دلی و کاشش جانے کہ افتد شعلہ سیان در پیر و تاباں با و حلا کہ ہوا ز ندیل کرید اور البطنعیانے بر ان کہ شعلہ ریزہ برق حسن پاکدامانے اگر باشد کسی سوریہ کا کل پریشاںے درین بچارگی ہا چون نمی باید نگہبانے</p>
<p>سنا دی وینا زارہ محبت نقد تریشو طہور می تاشکم و انور و دریدار پیکانے</p>	
<p>حقے کرد از خشن مرا عشق و فداوار بستی طالع چون طالع آن سخت جاندار این فیون کہ جل کردست دران درایم ران تر یا خواب آنا قہ پا آہستہ تر وار برین ماضی نام کم می آید ازین غیب کردل رانسا ز صیقلے ایمای ابروئے را دساقی چشم تو افتد بادہ در گردش</p>	<p>برای دیگر ان شد گرسوا و خط بنوار کہ شیرنی ترا شیر از برای خسرو آوار مگر در خواب بیند چشم بجی روی بیدار کہ شد محمل نشین از خود متی ہر بیکبار ہم از زنا رتیبی ہسم از تبیج زنا ر شود و در زنگ غم کم از بجا کج زنجار پیکانہ قد بروش مستی دست ہشیار</p>

<p>سرسنگ از عوانی بر زمین نعفران من برای خود نینگو کم مروت بر نیندازد چه سازم استخوان سست بختان بخت</p>	<p>چشم گویند کاهی ز کوه لاله رخسار بگو تا واکند جلا و چست چشم ز رخسار مباد از زخم بر دارد دوم تیغ جفا کار</p>
<p>طهور می برای شک سیر از زنگی دارد مباد از وی کس لقمه خون جگر خوار</p>	
<p>واعظ و مسجد و لاف از سر نیز نه بار اندوه در عتافت بکشمک لم رفتم اینک که چون ابرسانم یازین بوس زخم جگر چون گسلد از دل من بر سر کوی تو شکست بخت فتاد پخته خوش ماند عشق و چون منظم</p>	<p>من عشرت کرده و در دگر و ساغز دگر نیست در مان بجز از خون کبوتر دگر دار و این سر که عقل بهم برزد ویده ام از صفت مرگان قنچر دگر کاش مبود مرا قوت بر سر زدن غره یاد مرگان سر نشتر دگر</p>
<p>نیمه اسره طور می فراغت میجویش بر سر شعله نیاید زنگین زدنی</p>	
<p>ز شوق طره دل خار دام بر پیست بخت را هنر نماند نیم غرق گردین کجا از چار دیوار سرای جانفشان بکلم من دل برین نماند پاکو جمیت بکبر و عانه و آغا ز بجران کشیدم خوشا عالم که بر خانه غم زغم کشی</p>	<p>نگه برگرد خوان چهره همان که در حیران اگر گشتی شود و ریائی و محمل نیان اگر هر دم نکرده عشق تعمیر بر پیست سر زلفی بجانم یکشد طبع پریشانی اسید وصل بر می بست این عیب گراش هنر بود دست گویا سنت روی سبزه</p>

<p>ظهور می یوفانی را کمال عیب میدانم دگر دانی که عیب نیست چندان با و آرد</p>	<p>در جنب گل افکنده صبا ناله بگوش آن چشم که دارد که نگاهش نگذار دل داشته عدل من خود را بتماشا دستی ز بن ای شوق گریبان میدوز پیغام سرد می لب نوحه گز آید مفروع از دور در سرب نکا هر لفظ سخن خلد کن دی کشت از ما گویا که سری بر زده از حلقه مو گیرم که بر افتاد نقاب سر رو دیوانه شود در شکن ارزانی تو جاک بهن تاصح مارا بر نو وقت اگر پاک کنم راه گلوئی بر جبهه طلا گر نشود لای سب کز من که گیری سخن بوی نکوئی</p>
<p>شاید که نزد آرزوی خام ظهور می با دل سخن گرم کن از گرمی خوئی</p>	<p>دگر بی طاقی فرماید شکر دی کوئی بیافر صیدگاه عشق بگر شتره شیراز فرز و نتر باد این خصی میان مبرهم چشم طاعت زهر و دیا نید از مغرم دگر در شک ز تاراج ستاع دل جگر زین جهر تم سوز ز بار رشک پشت کوه گرد و خور و یکنبد قبسم شکر صبر از گنج دها نریزد عزیم خوش پیش عکساری خیش سیرم</p> <p>که سربا در میان خاک خون افتا هر سوئی بعد ز بخیر در بند از نگاه طرقت آه سوئی چه میکردم اگر میداشت روم بخت آرد بتلخی در شکر گردانمش شد سخن گوئی که می بینم نزارم طاقت نظاره روی ستی سازد اگر گاهی دل بیچاره پهلوی چکد گر زهر قمری گاهی از دنیال ابروی که گردد وقت جان دادن برین بازگوئی</p>

<p>ظهور می داشتی منظر آخر راحت خود را زودی بر تیغ روح خود را بخور و می جیت آوردی</p>	<p>جزات بکوی خواش محکم فشر و پائے امروزمی نشینم در حبه گمشده ان هر جا بگرشنگان فتنه جگر نواز دست مستے درست میکرد بر خیم دست جوت در بزم اشک ریزان سوری چنان بشکست زهر گدنا دست سیراب از قنار قل از یار یافت نصرت و شام نامزد شد گای همه ملال گاه همه شام</p>	<p>دارد دیان قرانی با عرض در مائے فال شگون من شد گلگون قیائے هر قطره آبر آرد گلگون در حائے واقف که کرده بودی در دوستی خطائے گر هم زبان نباشد با گریم با بیائے معلوم بتیوان کرد از شد خنده جائے رقاصی از زمین بر نموده وعائے از من گرفت دل ای بیگانه آفتائے</p>
<p>مبدل ظهور می دسی نیستوان کرد بر لوح مصلحت شد انشای افترانی</p>	<p>از آشنایی دل خوش و اگر نه بپای از بیج حیر دارم ناز گران بپای بر پیکرت دو انم جولانی دوائے بهای تالو خیزی در گمان شکست شاید بدست افتد سر رشته ندرائے از لای باو قه مایکد اگر طلائے بر خوان سینما زد و دواع ترا صدائے</p>	<p>شادم بر پر پر خایان با دیو خانی از گوهر نیازم بازار و شهر پرست اشکم ز کف عنان دای دمی حکم پرست بپای چو تاب روی رفت آبر و خدای میاید آه بازی در گوشه خونی کی یکشید ز ابر رخ صداع خونی چون عشق مغرور و رشده میزبان جانینا</p>

<p>برور و بار بر بند کج رخ پیش را و دل شاید قومی توان در پرمایه سر لای گزینست تا زیاده در دست ایها</p>	<p>ای دل تا ملی کنج بست ز ازل از جان مان بکش چار و سرانگ کس در پهن دشت حیرت گلگون آه ماند</p>
<p>نامحرمی تان دست بکش زبان طو رمی گزینست تا زیاده در دست ایها</p>	
<p>پسیده بر رگ جان از طوطی و تابے در گزوه تخیل افتاده انقلابے شاید سری بر آرد افشان بر ویش کج جو شید و انغ از دل ای سینہ انتحابے یک شب بحر مکر دی بار شک آفتابے از وده در دمی کو جلوه سر بے گر بگذرد بخاطر اندیشه موا بے هم خود مگر بودی از شعله عتابے</p>	<p>پائے فشرده بر دل از جلوه اضطرابی آینست شوق لشکر از دست فتح ایدل ای یار دشت غنمت از دست بخت تو آید نعم بحیثیت نتوان منبطش بمر اندک ای بخت در چه کاری و دزد گزینست گرامان دشت بجران انگینست دو از جان گاہی نگاه جوری سوی گنا بکاران بیجا قیم در سو ابرم و گنا و مارا</p>
<p>بگذار پاس خود را حسن و گزینست خواهم تمام رفعت از پیشم نوزانی</p>	
<p>شوق زلفت اندازد ما خوش کرده ام بخور عشوہ پنهان اگر میداد اندک مسخ تا زو انغ شعله خیر ما عوا و بختے بازبان باخدا و این حکایت نبختے</p>	<p>دانه میا شد قریب از نقل بزم عشرتے رحمت صبر بهوش را گرد آوری میکرد دل از وصال شمع کی پروانه گردو بهره در حرف وصل ایدل چه هر دم در میان کز</p>

عطر کاکل خود و مانع اهل سودا را نخواست و دیده بالده و زحلا آینه خورشید را	ای صبا بر مغربیه نشان نزاری نشسته در تماشای تو گر باشد نصیبش صبر تے
آرزوی دغما ی تازه جوشد از جگر تا ظهور می راست بر مال ظهوری میر تے	
بیر فایم یو غا بر خویش بندم تھے میب باشد وفا و مهر در قانون حسن در جهان از من تو انگو تر ندای کسی نشا در بند و گشت شوق طاق میدانی ولیک از دمان کی دست بر میداشت نیایان در محبت جز عزیزان کس ننید از بوز سبستان شد و مانع از عطر کاکل ای صبا	تا تو انم گاه گاهے گفت حرف بسته چون بند یار از برای خاطر مابعد تے اگر متاع دوستی میداشت اندک تھے بر رخ لاف انگیزش مابعد گرد خلع تے کی نیز دآب را بر دیده مارا خسته بهر این زمین پیش میکردم تلاش اغتر اگر توانی از من زار گریبان نکته
خوار گشتی بر سر کوفی ظهور می این زمان آن ظهوری نیستی میدار خود را حرتے	
اگر دل شد گرم در جان فرو تھے و اگر روز باز از عیشت در امت و زندان فتادم بگلزار کونے بیا تا رسوای هند و نژاد سے سرو برگ سو دای میل که دارد باغیا نر عقل بکار بند و	سرافقا و دند فکر سامان فرو تھے نشست بروی بر بان فرو تھے که خار و خشش کرده بتان فرو تھے کشادیم دکان ایمان فرو تھے چو کاکل در آمد بر بجان فرو تھے کنند چشم جادو ز بتان فرو تھے

سرشک آمد اینک بر جان فروشی	نظر کردہ عشقم جواہر شناسم
ظہور می کنسار پڑا ز نایارو رگ ابر چشم بطوفان فروشی	
نافہ در دامن صبا کردی خارت بہت بود ما کردی عاشق بوالہوس حلا کردی بنگہ گوہ ادا کردی	گرہ طرہ دوش واکردی سینہ را عشوہ کنج کاوی کردی دامن نقل کام افشاندی دامنای نگاہ پنهان را
بود شکوہ ظہور می را اچنہ کردی باد بجا کردی	
کاش می آمد ز من اغیارے بخت اگر سیکر اندک یارے عشق دارد نیز دنیا دارے سیکنم با آنکہ مجلس کارے	آرزو از یار دارم یارے زور مہم خرم را سیکر زارے بی علاج در خوشا بد بانی عیارے دفتر تفصیل برگشت از جسم
دوش گل بر خوان وصل از نیم غیر با ظہور می کرد حسرت خوارے	
ز حیرت سر دے جلاے اور کے وود ز خاک بیرون ہر طرف کفن چا کے اسید وصل ہانست اندک اساکے ہزار شعلہ فرد شد برب غاشاکے	خوشست از دم تیغ تو سینہ چاکی ز اشتیاق تو بہنگام صور دور زمان بہ صدف صرت کن ایل حیات ہجران بیک شرار کہ از آتش جہدانی بہت

اگر طراوت گلہا می خندہ بخوابے و صیت ست بستان کہ روز و فن چرا امید نیست ز بون گوشتکار باش ز بون	ضرورت ست تنای چشم تناسکے ہندہ در جگر ریش ریش کتابکے پیشہم کردہ و رایم دوان فتراکے
--	---

بزرگ قیصری چو غرنا کہ نکر و نکر و بیچ مروت فراق میا کے	
---	--

خوشم کہ سوخت تاب نفسی ہمای کسی بسرہ حاتم افتاد ای صبا لطفی رودہ بحر عدم سر حجاب از فرہ کسی کجاست کہ حرفی برای من نہ اہل کید و تہانہ نذر ہا کردم غریب خوردہ ایدل غریب طاب ہر شد اگر ز غمکہ مانع ز دین شیون اگر ز حقہ دیگران دلت گیرد	دعائش نکر ویدہ مدعای کے در انتظار بیوزم بجا کیا ہے اگر شود نفسی غالی از ہوا می کے یقین کہ میکشد ہجر ہر صفای کے چہ سود خیر نازدست درد دعای کے کہ آشنای کسی نیست آشنای کے چنین بسیار تماند طرب سرائی کے اشارت مست میای ایبا می کے
--	--

ہزار جان نکتہ در تن ظہوری کرد ہزار بار نمیرد کسی بر اسے کے	
---	--

نغمہ می بگدشت نشہ پاک لہنوں چشم پر ہے دامن روز طرب ز کف حمد شام فتاد خوشہ برق ز صغری جگر سے روید بسرہ چہ امی زشتی ناصح	نخل امید نشا بزم و مخور ویم بری شب غم را بسر او نیامد حسدی شعلہ داغ و دم ریختہ تخم شرری کہ ز حال تو رود تاب تاب کری
---	--

<p>کاش از شعله پروانه بود بال و پری بر سر کوی خود از من بیا خوار تری</p>	<p>شمع چون گشت بر بسوزی عشاق علم ریشک بر غیرت اغیار نزارم سلسلست</p>
<p>زهر میر خیت باین شوق ظهوری در کام اگر نمکدان تور و زوی سبزه او دشکر</p>	
<p>درین ره پامنه تا سرباشی که در خاکسترش انگنباشی باین تلخه اگر شکر نباشی زوزن بیتون کمر نباشی که در طعنان جیون گم نباشی به منشر تشنه کوثر نباشی خراب همیشه ساغر نباشی قدار ارمی نگر بگر نباشی</p>	<p>ز پیش افتادگان پسترباشی از ان آتش بهان خود بخیز منانی بی نمک از شور بخت فزون در کوکب ز پله عشق بروز گریه و قهقهه اشکم کن بخت تشنه ویدار مان کن بچند ساقی از لب یوسفون خور می زنده ترش اعتقاد</p>
<p>ز صورت کاه در منی بیخیز ای ظهوری فری لاغریا</p>	
<p>ای دل تو کنی مگر تملاشی زهر تو نشد مگر تملاشی یار بی چشم تر تملاشی در بخود می کسرت تملاشی باشعله کنند شر تملاشی</p>	<p>دور تاله مکر و اثر تملاشی شیرین سخن به گفت تلخ گشت لب خشک خود مگر دوی بیتابی شام فوت کردی خورشید که بار عشق در افتد</p>

<p>دشنام زیادہ از دعا بود آن روز که داغ گشت تقسیم کی اشک من خدش شمارد ما بے خبریم و چشم دور را کردند زور از حسرت فغان</p>	<p>بقیائے کرم کرد اثر تلاش کردند دل و جگر تلاش بیوہ کند گھر تلاش واجب شدہ بر خبر تلاش باد لبر سیمہ تلاش</p>
<p>میکرد برای من ظہورے ممکن ہے بود اگر تلاشے</p>	
<p>ز روی آتشین در گلستان انداختی جوئے برود اول بخوری سید ہربال پر خود شکیمانی باین تاب و توان سم کر بازو ز آزادان کرازی بد چنین طوق گرفتار بتلخی مرده ہر سو صد ہوس در راہ این حیرت نزد بر راہ پیغام تو گو شمع دیدہ پر ہم چنین خمیازہ بر خمیازہ تکی ز شب بچران</p>	<p>نجامی جلوہ گل بود یادش ساخت خس پوئے اگر پروا نہ گاہی میکند انداز آغوشے بزیر بار بیتابی بیاری میرود ووشے گو شمع حلقہ گردیدست عشق حلقہ در گوشے کشاہد تو شہ بر سر کند از چشمہ نووشے ز کوہ خاطر عاطر کنی یاد فراوشے بیشکندیم روز وصل آغوشی پر آغوشے</p>
<p>تلاش حسن و عشق آنم ظہور می میشدی قائم کہ ہر جسم چاکوشی در آفت باد فاکوشے</p>	
<p>یک روز نیک گشتی شہرابی اشکے پشندہ میفتانم شبہا چہ فسانا کہ بر خواند</p>	<p>کز لبت جگر کنم کبابی پرور شدہ غم زیمای دریچ شہانہ نیست غرابی</p>

<p>چمیدہ براہ پیچ و تاباے از شوخی چسپدہ در نقاباے مایم و نگاه بے جواباے دین طرفہ گر گریہ دار و کباباے از دور و خوش است افتخاے از گریہ سراب زامی آباے ریشک تو به سیر مابتاباے در فزونی نشسته افتخاے</p>	<p>در کشمکش کشیدہ ز سلفاے ہم بازی پرودہ باوریدن تا مگر بہ سخن در آید آن چشم منہایت از جگر برون رفت شادیم کہ نالہ انتخابی ست در باد یہ قریب کر ویم یکشب تنہا دپای بیرون روشنی از منت امروز</p>
<p>شدرخصت اختلاط حاصل از خویش ظہوری اجتتاباے</p>	
<p>ز طعنا منای حرامش بصدہ و فقاہ کہ بخت شاپوشی را بزاوش پناہ ز تارہ باقم طیلان آسان پوشے برای سینہ کردم فکر دایع آخو انوشے</p>	<p>ز جیش شام گانش بر نغمستان کو تعالی اللہ ز زمینہ آکس نشینہ این کو زوریای شریک من چه بیتابی موج ز راحت مای بود پرودہ بر مغزی آید</p>
<p>ز رشک مایہ داری بجز برادر صل بگزیدم ظہوری صرغہ داری سود را کردم زیانوشی</p>	
<p>زبان مکنم خشکی نالہ و افغان تاباے بصد زاری گلور اعرض کن تیغ و شمشیر ہوس دار و خون خویش گلین بادہ آب</p>	<p>من بسوزد و گداز و صبر کن چشم و بیتاباے مگر آری برون از لاغوی باحث طاباے خوشابیش کہ رنگین تر شود از جلو پای گر</p>

<p>شبنم در تیرگی ماندست بگر فتم از رو بهم تا کی بر آیم هر زمان از طعنه مردم ز دم بر نهضاتی سکر و روی ازین ناخن با استقبال وصل از خویش میجوایم مردم بخوابم بشنوم امنا نه می مانع خواران گل تویک مسجودا در آب نگر منته چه سنگین اضطرابی است گر افکندت خاطر</p>	<p>بگردم از برای کلبه خود فکر متابی نزارم آن گوارای درینا سحر تابانی مگر تا نفس راناند بنواز و مضرابی که شادی منیز نواز گریه راه خنده را آبی که سیرم فتنه بر چشم بیدارم گل خوابی نماز ابرویش گرفت کردیدی محرابی نسکب طاقم کرده است اما کوه سیابی</p>
<p>ظهور می گیس طوفان خورده دریا امواج که آبش از برای کشتی چرخست و دولا</p>	
<p>عید از گل قربانگد ماساست سنائی سر سبزی و شادابی عشق کج گشته است در حیرتم انداخته آنقدرت و این خیر در خدمت نزدیک بچالاک من نیست سنگ به سالک نشود دینی دستگیر آید که کارم زنده در طلبش پس در بیج ذلت چه حریفند عسکریان از سینه سیرت چه گر بها که نمی ماند تیغ تو نمیداشت اگر آب مرده است شکل که نشیند دل مادر چرخست لعل</p>	<p>شاید که بوسیم بید می گفت پائے آردش گلزار تری خشک گیاهی شاهی تواند که بنا شده گدائی خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائی میخواست اساس و جهان کیستونی در گشته نمیش فتنه راه منائی بجای و دشنام منیاست دعائی چون گره نمی بود اگر عقد کشائی خون چو منی را که رساند به پیرائی داریم بهر از که حسه تو بهرائی</p>

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید	روی بتماشا بکشم روی بتانی
ایمن شو از خطر مرگ ظهوری احیای بقای نه کنی گرفتاری	
به پیش رشک من نیست بگزیده تری حدیث دوختن جیب در میان دارم بدل بر خویش چنین طفل و نارسیده پس بهر عهده غم و اندوه سر و بالایان چنان که رام ترا من کسی نبوده بصیر از چاک خرقه چه رسواست در نظر پاک تعلیق ست تندی مقصد و منزل چه خار با که پخیده است در کفم برسم پای زیارتش از دیده پای سیکردم بیار حلقه و در گوش من فلک کز من	که یار راست بهر دوشن دیده تری ز خویش نشینم ز پا بریده ترے بکار خویش از نیست ارسیده ترے ز آه من تا نیکو کشیده ترے کنون ز خویش در ام گمان میدترے مگر نیخندیدیم شوخ دیده ترے درین طریق ز تجرید کو جریده ترے ز من نبود درین باغ گل پخیده ترے ز من سماع خداوند نعم کشیده ترے بوی عشق ترا می دم خرید ترے
درین شکار کنم بین از شکار می شک نذیره ام ز ظهور می بخون پخیده تری	
در عرا و در حرف ارجام کاری شدم بے صبر و دوستی نه دارم لب من ریش گشت و گوش فاسد نفرودم نفسا گزیده کردی	بسر خوشی نکردی حسام کاری دل آرایان درین آرام کاری ز بس ابرام در پیغام کاری سحر آود و آهیم شام کاری

نہ از رخِ خد متے در دیر نتوان عبثِ خوی بر آرد دستِ ناصح بعزتِ گواثرِ مست از وارد نزالان را بوشت الفعیث نچین های که چیدی بر بزلن	باز از حسدِ ماحرام کارے ز سن کو پختہ شود خام کاری و عایم را ازین شتام گمانی رسد رم خورد گنازارام کارے چہ شہار اکہ کرو می دام کارے
---	---

ز فیضِ رحمت و ارامیِ عا دل

ظہوری را کند الہام کارے

خوشست ضربہ جانِ صرف کن برای کمر بکا دشِ رگِ دلِ نیشِ غمزہ در کارت از بن ترے عجب خورد و رسد کم اگر گئے بقسم خوردن احتیاج افتد اگر زیادہ نگویسم خضر میسر اند زم مجلس تو مرا از وحام بیرون کرو بجائز دل من زو نیست آری پے بخاک بزمیم افتاد و کارے ترسم عجب اگر بگذارد دورانِ جہانش نیز	کجا ست فدویہ بسازی اگر برای کسے جہانِ جانِ لُجبانِ نیتِ برای کسے کہ خوی کرو بد شتام او دعای کسے خورم قسم یہ وفا ہای جوقای کسے کہ نیست کم ز بقای کسے بقای کسے گذشت عمری و خالی ہوو جای کسے شود چور و زندانِ رہ سہری کسے کہ در رہ تو بر آید بنگ پامی کسے سبا دشمنہ ہجو تو در قضاے کسے
---	---

ز دھن خلد ظہوری کن بزن انم

کہ نیست جز سر کو باغ و گلشامی کسے

تلمنی بصد بکر شیرین زبان کیستی	تیری بعد پیکان بزن ابرو کمان کیستی
--------------------------------	------------------------------------

<p>خود را مبادا کم کنم بر پی غلط نامی روم آغوش از زانی تو بر بسته میزدیم اینست اگر تاب کمر تابانی بنماند بکس در کار و بار جان و دل هر روز ز غم تازه از غمزه فضا و تو هر لحظه بر گهای جان سامان کا و بار تو بر طفلی و نادانی است خورشید و ده بال و پری در آتش پروا خورش و دوی انداختی خوش آتش از دگر</p>	<p>از دست می افتم بدو در مغز جان کشتی شمشاد بالای خود می غنچه و بان کشتی جانی نمائده در میان نازک میان کشتی از نوک درگاه سپیدی رنگینان کشتی آزاریشی میزند راحت رسان کشتی کم می کنم پروای کس بسیار دان کشتی دو دم بر آید از جگر از دودمان کشتی خوش مهربانان سوختی نامهربان کشتی</p>
<p>در کوی ابراهیم شبنم کز طهوری قدر خود بر آسمان بر تر نشین از آستان کشتی</p>	
<p>در سنگاری چه عهد استواری میکنی مرغ و لهای پرانی و نگه بر سیدی پرده های راز را امید و زمی خوش بیدی چون برانی زبرد و تقوی اینهمه گل شکفتی آه سر بر کرده سیر سبستان کرده اند اینچنان نشکسته میان که از خاطر رود بر سر کار می اینین که تهرت خوب است می نشینی هر کجا وانی که میاید شست یکی جسمه ایست آشفته کی در طره ها</p>	<p>بر تو میترسم عزیزا چه خواری میکنی گشت استا و خود می مشق شکاری میکنی در میان می آئی و دیگر کناری میکنی خویش را از تاب می رنگین سار میکنی گریه رنگین است سیر لاله زاری میکنی یاد خواهد بود و خود شمر ساری میکنی صاحبان جان و دل را به چکاری میکنی خوش نشینی با رقیبان و گداز میکنی حکما و احوال پریشان روزگار میکنی</p>

	<p>صد طهوری برزبان تہیو آید ہر زبان ہیو دانت را اگر گاہے شکاری میسکنی</p>	
<p>نفس گرم درو عا سوزے درو از شمشاد و سوزے انگہ غنچہ در صبا سوزے کرده ہیو دہ آشنا سوزے آتش بادہ و حیا سوزے ذوق دار و پارسا سوزے زاہد شہر درو و سوزے</p>		<p>خواہم از حق ہیو عا سوزی تا از افسردہ است میاید در گلستان ما شہر شبنم کاش بیگاہ گرم میگردید آبرومی رود بباد میاد جرمہ ساقی نرینت جز بر رند از برای فتیلہ و انمش</p>
	<p>باطھوری شدت گرم عتاب عیب باشد ز شہ گداسوزے</p>	
<p>اگر میسر نیست معجز کارے ز حشم پر گمای نشترکاری ہر زمان از موج لشکرکاری سینہ را با و بانگہرکاری فخیرت میخواست جوہرکاری غمرہ را دستور خنجرکاری باغ و بہتان را صنوبرکاری</p>		<p>سم رکت را با دمنفرکاری دیدہ بر جنبش مرثگان مردوز کشتی صبر و سکون را میسردہم دل باغ از گرم خوانان میشود قیمتی کردیم چون آمد بکار دل بہر ت چند گویم رحم رستم روز سراز سایہ سرب و بلند</p>
	<p>خاک راہ شہ طھوری سجدہ کرد</p>	

	فرق خود را کروا فرم کارے	
<p>خوامی جلدہ را جانی بہ بخشی اگر از طرہ و رسمانی بہ بخشی اگرش از غمہ حقانی بہ بخشی اگر تو ای پریشانی بہ بخشی مگر از خویش پنهانی بہ بخشی بہ ستم طرہ و امانی بہ بخشی گستاخ ز خشم و ندانی بہ بخشی زہر اشکم بر نشانی بہ بخشی</p>		<p>بچندی شکرستانی بہ بخشی صبا و یگر بہ سبیل و نہ چید توانم دل بچنگ غمہ شد تیغ مرا اگر دوسراں طرہ گردان بظاہر بوسہ بخشی از تو دورست نشد روزی کہ تا بنشاست پیش لبہ گاہے کہ آید در خیالم چنین خندد اگر لعل تو برین</p>
	تنزل از خود تا کے ظہوری	
<p>کو ملا قیما بہ تقصیرات قاتل میثوی در بطالت گذران اوقات ماطل میثوی نیم جانی خرچ باید کرد داخل میثوی خانقہ نشین کہ از شیخان کامل میثوی کو سہی گردانی طوفان ساحل میثوی میثوی خوش بی رنگ گاہی کہ غافل میثوی اینکہ صدہ ہر زمان قربان قاتل میثوی داستان کو کہن ششہ کو کامل میثوی</p>		<p>آگہی عدا از حال خود چہ غافل میثوی کنہ بطلان خود بہ فردش و عشق تو بجز بر صفت اہل دل از دون ہمتیابی باش از زندان ماریت خدمت میثوی کشتی جاننا بوج عشق دریا میثوی تا توانی کہ جنون را شورشی و عشق نیست میکنی عید بشارت میدہم اما کست خام میانی جنون از گرمی جنون سپرس</p>

	<p>مهر رفت و صورت کار بتا شاہ نکر و یک طرف بنشین ظهوری چند حامل شمع</p>	
<p>پناہ داغما از شعله خورے بچین از چین پیش مشک برے مگر دو آب آہن سخت روئے ز حبیب عاشقان چاک زوئے عبث گو کرده باشم خرقہ نشوے اگر گاہی ز نذر تلخ گوئے کنز گردون مینائی سب زوئے جگرستانی در داغ جوئے</p>		<p>بہار باغما از لاله ردے چین آرد شک اتا برد باد برابر آدرش آئینہ از شرم چو زخم مرھے از تیغ اود و ر بنازم خرقہ خود را سیا لود سحق خواہد کہ شیرینی شود صرف انسان ستم کہ در غمنا زوے مبارد گر چہ سخت حسینہ وارد</p>
	<p>ظہوری البعث خود بردیان برون آورده ام از زشت خوئے</p>	
<p>خویش بخون تو بہ خود تیز میکنی از دوستان برای چہ پرہیز میکنی فراک طرہ ہای دلاویز میکنی در افتخار بہیدہ انگیز میکنی چشمہ کہ در قلب ارہ خود تیز میکنی خوش گریہ از شوق سحر خیز میکنی از عکس خویش آئینہ لبریز میکنی</p>		<p>ساقی نشسته دعوی پرہیز میکنی بیارگشت چشم تو در دشمنان بسین در میدان گاہ عمرہ رنگین سنان خود در گردنم بگوئی بر خاستن نشست در چشم آفتاب رگ و ریشہ بہ شمر آیت اگر غم تو در کرب نشین آہ بر گرد گار دیدن و سدر شاہ صبرے</p>

<p>ای عشق ظلم در حق پرور سیکنی خود را و قیقتیج دشمن تیز سیکنی</p>	<p>دل نازکست تشنگ گران تیز سیکنی بودی نخل که گوی دم از مدح شد زد</p>
<p>گلگون گریه تو طهوری چہ کے گیسٹ ور تیز کردنش مرزا سیکنی</p>	
<p>بود خوش فرسودہ شد خواہم کنون جان تو عشق آمد شد طیب من برسان تو دل راحت بختی آور دست یزان تو در تماشا گاہ او دیدند حیران تو ہست را کہ تعبہ مار ایبا بیان تو دشنام عشق بت میباید ایان تو عید رویان ہر زمان جہند قربان تو از کسں آسودگان دیدم پریشان تو کو سہر تا بگیرم اجگرستان تو</p>	<p>کردہ جان کنہ را تعمیر جان تو دفع ظلم جبہ لازم باہر عدل حال تو تیر بیدادش ترا زد گشت در منہ جگر تو دید ما بر خویش نوزم چون بر اندازد تقا تو ساکنان راہ در فرمودگی افتادہ اند تو اعتقاد گشت را نماند قدر آفتاب تو بر درہ ہما ہمہ دیو زہ جان سیکتم تو طرزہ اکنون میرزا پیچ و پرباست دل تو می توان شعلہ آہم پر پر و آہ شد تو</p>
<p>شب نیا سایہ طہوری یکدم از فریاد تو یاو گیرم از غموشان طرز افغان تو</p>	
<p>سال نو گردید آور دست فرمان تو داشتم در بوستان ریو زوزن ان تو در زمین سینہ شد پیدا بدخشان تو بستہ دل آئین بچین مہر و کان تو</p>	<p>نو بہار آمد بچون آرد و گر جان تو عمکشان خوبی بخت خاد خود کردہ اند تو گشتہ و انعم تو بچکان دامت لعل آتشین تو از کسں سودا بنالم سے شام شتری تو</p>

<p>آشنایان قدیمی گشته اند از عمر سپهر گمنام تر شد و عدو و صلیب مبدع ساوکی در تخیل کا و کا دست رسو اگر وہ ایم نیست چندان اعتبار چاک جیب کنه را آرزوی آستان بوسم در لب گمنام شد</p>	<p>اندی از بیگانگان آورد و همان شو ما همان هر روز میگیم بیان نو گشته پیدایش زخم نمایان نو تا که آید در بدن گوی گریان نو میکنم خون و پیک هر روز در مان نو</p>
<p>انجمن افروزی اینم ظہوری گمنام شد باز اردو آکس که گشت از تو دو کاسه از خیل ملاک نشدی جان تماشا چشم که دلم تو وہ پیرنگه دوست ہنگامہ راحت شدہ از دماغ تو خوش گرم وقت اگر عقل کند غاشیہ دارے در جیب دیدن مدد شوق ضرورت بت کمر سی چنان چست بہتہ است خالی شدہ لبہای من از لاپہ کشاید ماہ استرہ است ابرہ خورشید بنام</p>	<p>میکنم بر سینه زانو خورش چنان شو برایہ سودت و وہ جان ست زیارے میداد اگر ز گس مستان تو شائے از سر برہ کردہ سہ لڑکائے آسائش میریم ز نفس دست فشانے نگدائشہ دوست کسی عشق عنائے خوش آنکہ بہ متاب کشیدت کائناتے ہر بر گدائی نہ شود شاہ جو اسنے در گنج تہیے بر کمر از بوسہ دہانے مشاطہ او خواہد اگر آئینہ داسنے</p>
<p>در روزہ زہی عشرت روزہ مہوے یا با ست چو ماہ دل فریے گردیدہ علم ہناک رستی فرق سزدیاسی تا شکیبان</p>	<p>با پیر میان خوش گذرانم رشتے گونی کرد و پارہ گشت یے جسم ز نہال خامہ زیے در یوزہ گنم گر شکیبی</p>

دور از مجبوران اریب آمید که بر خور و گسیب از شمنه دور و کوه سفینه نام	دور از دوی میان پری هست غارت زده کرد گشت بگریز خوشش تال دای دای پس ماند
داود ظهوریم فریب	دمل تو به بخت من خاست
نیستم برده از دور دور توان تاقت نبه صور روشت اینک دیر کور کشته هر جا که سینه ام کور گریه زار کرده خوش ز دور	نشو و زنده تا سوز سوز گل خرمی به ز جیان کنان صیت بتر برای بر نشان سرت آرزو همه بزد و نو تال زار بر سر سیل است
از ظهور می بزد و کور	کو فریدون که تال و تال و
تمام گشت سخن زار دعا سیر کس زنده چنین شاه از گدا سیر زفت بر سر دشنام از دعا سیر منا و تیغ بکفت مرغ را نو سیر هنوز گر سینه چشم است از وفا سیر ز عمر خوند شده سحر از آسیر بخوان زهر نیباش از ریا سیر خدا به شیخ دهد زود از دوا سیر کدام صبح کشد مرغ را نو سیر	چه صدف دعیان را از اجاسیر کدام سرو که در سایه اش گیاهیست بپای درختش چند بار آوردم سباز ابله مشکوز قطع شود بسیما سگ من خوان فکند و در دوی هنوز صحبت بیگانه ناگوار نیست ز پرده خواری دندان بصدق میالم سبکشان اگرش بس کند دای بود پری یاز که افشانق بر دهنم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

خواجہ بہار کا کی ادبی قدس کی تصنیف کا نام ہے
دیوان خواجہ معین الدین حسینی ایک
ہما صفت دیوان محض عنایت از دیوی کوس مطبع
کو ملایہ کالج ہوا۔

دیوان حضرت عوث الاعظم رضی اللہ عنہ
گیلانی مشہور دیوان پروردگار
دیوان عینی مصنفہ ملا محمد طاهر غفر
دیوان مستجاب از سنو نازک فکر شری ستار
دیوان عزیزون بن تاج خیالات یمنہ
راجہ رام زاین صاحب

دیوان صاحب مشہور دیوان ہے
دیوان ناصر علی شہی شاہدادگار زمانہ تاج
قصائد مدرجہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی اردو
جو ہر معظّم دیوان زاگم خزان طبع کرانی اور
اوسکر ساتھ شہنشاہ ہر نگہ جو ہر نگہ کلام فارسی شاہ
دیوان کشفی مولوی سلامت اللہ مغفور کا پوری
نظامی مطبع کا۔

دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے
دیوان نویدی فارسی نہیں مضیہ ہا اطفال
خیال مخمومی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب
تصفینات شہنشاہ سیتل نگہ صاحب جو ہر نگہ
تخلص۔

قدس پارسی مجموعہ منتخبات کلام شہر نامی
مطبعہ

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسن دست سنبلی بیدل
مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام سے
ابتدائی پیر بہت سوا دیوا کر ام اور اہل اللہ عظام
کا تذکرہ ہے۔

تذکرہ گلشن پنجاب از نواب محمد مصطفیٰ خان صاحب
بہادر شیعہ دہلوی کی تالیفات سے تذکرہ شہر نامی تقدیر
قصائد پر فواہر مصنفہ شہنشاہ حسن ان صاحب
دیوان قاسم فارسی دیات ملا قاسم دیا کر
شہر نامی آفاق سے جو۔

رباعیات عمر خیام یہ رباعیات غزل وادین
ادراستادون کلام کہ بہت مستند ہے جدید مطبع ہو
اختراع جدید۔ مناع شہر نامی کشن کما
صاحب۔

کلیات دواوین و اسوخت رود

کلیات انشا اللہ خان یہ کلیات نتیجہ
طبع مالی میر انشا اللہ خان بہادر کا ہے اور یہ حضرت
عمدین نواب سعادت علی خان بہادر کے بڑے
بڑی نامی شاعر و نثر گو۔

کلیات سناخ اس مجرمین سائلین
شاہد عشرت سخن شرا اشار سناخ مرغوب دل
دفتر بیتال گنج توابع چشمہ فیض قند پارسی زبان
ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور خان صاحب
مطبعہ

کلیات کے ساتھ جناب ممدوح نے مع نظائر
اشعار اساتذہ تالیف کیا۔
شاہد عشرت۔ مولفہ ایضاً
سحر شعرا۔ ایضاً شعری تاخرین کا اردو
مذکرہ ہے۔
مزعوب دل۔ مجموعہ بھی تصنیف جناب علی محمد
کا قادی بایات کا ہے۔

دو قریمین۔ دیوان دل ایضاً
گنج تواریخ کا کل تاہمین جناب ممدوح کی تصنیف
کے ہیں۔
کلیات سودا۔ قصائد و غزلیات و دوادین وغیرہ
از کلام مرزا رفیع السواد۔

کلیات نظیر۔ اکبر آبادی مطبع دہلی خرد
کلیات تراب۔ حضرت تراب شاہم رسالہ
دیگر۔
کلیات صنعت۔ کلام شاعر مستند میان کریم
صنعت مراد آبادی

کلیات ناسخ۔ کلیات شیخ امام بخش ناسخ ہر
دیوان سید محمد۔
کلیات آتش۔ تصنیف خواجہ حمید علی آتش
بقیہ بری سند ہے۔
کلیات نظام۔ اردو کلیات باہمت حکمت
از کلام میر تقی محمد جناب نظام الدین نواب محمد

دیگر نظیر ہیں
کلیات امیر عبدالکرم نام تاریخی نظم مجموعہ تصنیف
نشی امیر عبدالصاحب قلی شاہ گرو شیدائے دیوبند
کلیات میر تقی۔ مسلم البشوات شاہ کا
کلام ہے بعد نظر ثانی مکرر طبع ہوا
کلیات ظفر۔ ہر چار جلدیہ مجموعہ دیوان حضرت
ظفر مسعودی ہے۔

کلیات مومن۔ نہایت پاکیزہ و لائق کاغذ
پر چھاپا ہے۔
ایضاً۔ خانی جدید۔
بہارستان سخن۔ اردو ناول و آتش آباد
کی ہر طرح غزلین سہ مصرع
دیوان گویا تصنیف فقیر محمد خان گویا شاہ گرو
خواجہ وزیر بیوان نو۔

دیوان رزمہ تصنیف نواب سید محمد خان بہادر
لکھنوی شاہ گرو آتش۔
دیوان فدا۔ نہایت عمدہ تصنیف دیوبند
فدا حسین صاحب۔
گلدستہ امانت۔ ضخامت امانت شاہ
لکھنوی کے۔

دیوان اسیر۔ نشتی مصطفیٰ علی صاحب تیسر
شاعر نامور۔
دیوان غافل۔ تصنیف جناب نور خان صاحب

دیوان غافل۔ تصنیف جناب نور خان صاحب

CALL NO.

۸۹۱۶۵۵۱۰۸
ظ ۳۳ د

ACC NO. ۱۵۹۱۴

AUTHOR

ظہیری، نور الدین

TITLE

دیوان ملا نور الدین ظہیری

۸۹۱۶۵۵۱۰۸
ظ ۳۳ د
۱۵۹۱۴
دیوان نور الدین ظہیری

Date	No.	Date	No.

**MAULANA AZAD LIBRARY
ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY**

RULES :

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of **Re. 1-00** per volume per day shall be charged for text-books and **10 Paise** per volume per day for general books kept over-due.

